ตอนที่ 1001 สู้กับราชาวานร

หานเซิ่นออกมาจากเมืองพร้อมกับเป่าเอ๋อ ก่อนอื่นเขาลองฆ่าแมลงระดับโบราณหลายตัวเพื่อดูว่าจะสามารถล่อลิงออกมาได้ไหม หลังจากนั้นไม่นาน ลิงก็มาขโมยมอนสเตอร์ที่เขาฆ่าจริงๆ มันคืบคลานเข้ามาใกล้หานเซิ่นและมองดูเขา อาจจะเป็นไปได้ว่าลิงสีฟ้าตัวนี้รู้ว่าหานเซิ่นมีความพิเศษ และมีความสามารถมากกว่านักสู้คนอื่นๆ ครั้งนี้มันจึงไม่ปรากฏตัวออกมาแย่งของไปในทันที มันเพียงแค่รอดูอยู่ห่างๆ หานเซิ่นรู้สึกได้ถึง

ตัวตนของลิงแล้ว แต่เขาแกล้งทำเป็นว่ายังไม่รู้สึกตัว ถ้าเขาเปิดเผยว่ามันอยู่ใกล้ๆ มันก็มีโอกาสที่ลิงตัวนี้จะหนีไปซะ

ก่อน ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้นเขาก็ไม่สามารถไล่ตามมันทันอย่างแน่นอน หานเซิ่นหันหลังให้ลิง พร้อมกับอุ้มเป่าเอ๋อเอาไว้ จากนั้นเขามองหาเหยื่อที่จะล่าต่อไป เมื่อเขาเริ่มเคลื่อนไหว ลิงก็เริ่มเคลื่อนไหวเช่นกัน หานเซิ่นเจอแมงป่องสีดำนอนอยู่ข้างหน้า จากนั้นเขายิงลูกธนูออกไป เปลือกของแมงป่องแตกกระจายทันทีที่ถูกยิง และมันก็ตายอย่างรวดเร็ว และขณะที่แมงป่องถูกยิงนั้น เงาสีฟ้าก็พุ่งออกมาจากพุ่มไม้ ลิงวิ่งเข้าไปหยิบร่างของแมงป่องทันที พร้อมกับส่งเสียงเยาะเย้ยหานเซิ่น จากนั้นมันก็วิ่งหนีลึกกลับเข้าไปในป่า ลิงสีฟ้าสามารถฆ่าแมงป่องได้อย่างง่ายดาย ถ้ามันต้องการ แต่เห็นได้ชัดว่ามันสนใจที่จะก่อกวนหานเซิ่นมากกว่า หานเซิ่นเปิดใช้งานศาสตร์ตงเสวียนขั้นที่ 3 ในทันที จากนั้นเขาก็ใช้มันปิดผนึกสัมผัสทั้ง 7 ของลิง “ทีนี้แกจะวิ่งหนีไปไหนดีล่ะ ไอ้ลิงปีศาจ?” หานเซิ่นหยิบธนูขึ้นมาและยิงลูกธนูออกไป เมื่อถูกปิดสัมผัสทั้ง 7 ไปอย่างไม่คาดคิด ลิงสีฟ้าก็ช็อคไม่น้อย ขณะที่มันกำลังตื่นตระหนก ลูกธนูผึ้งเขี้ยวดาบก็พุ่งเข้าไปหา

มันเรียบร้อยแล้ว ปลายลูกธนูอันแหลมคมเสียบเข้าไปที่ท้องของลิง และเมื่อลูกธนูสัมผัสกับท้องของลิง

มันก็เริ่มหมุนราวกับสว่าน แต่น่าประหลาดใจที่ลูกธนูทำได้เพียงแค่ทิ้งรอยบางๆไว้ที่ขนของลิงเท่านั้น มันไม่สามารถเจาะทะลุผิวหนังของลิงได้ ลิงสีฟ้าส่งเสียงร้องด้วยความหวาดกลัว แต่มันไม่ยอมให้หานเซิ่นหยุดการวิ่งหนีของมันได้ แม้สัมผัสทั้ง 7 ของมันจะถูกปิดผนึกเอาไว้ แต่มันก็ยังสามารถปรับทิศทางและวิ่งหนีต่อไปได้ หานเซิ่นคิดว่าบางทีลิงตัวนี้น่าจะคุ้นเคยกับพื้นที่บริเวณนี้ดี มันถึงยังสามารถวิ่งหนีไปในทิศทางหนึ่งด้วยความรวดเร็ว หานเซิ่นไล่ตามลิงไป เขาตั้งใจที่จะยิงลูกธนูอีกลูกไปใส่ที่ก้นของลิง ด้วยผลจากออร่าของศาสตร์ตงเสวียน หานเซิ่นสามารถทำให้ลูกธนูที่ยิงออกไปนั้นไร้เสียงได้ และด้วยความสามารถนี้ เขาสามารถยิงลูกธนูออกไปโดยไม่ดึงความสนใจของลิงได้ และมันก็เป็นไปตามแผน ลูกธนูปักเข้าไปที่ก้นของลิง ก้นของลิงมีเลือด

ไหลออกมา และมันก็พยายามใช้มือปิดบาดแผลที่มีเลือดไหลเอาไว้ ซึ่งทำให้มันดูตลก “ฮ่าๆ!” เป่าเอ๋อตบมือและหัวเราะกับภาพที่เห็น หานเซิ่นเตรียมจะยิงลูกธนูออกไปอีกลูก แต่แสงสีฟ้าของลิงก็ปรากฏขึ้นมา หลังจากนั้นความเร็วของลิงก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก แม้หานเซิ่นจะพยายามไล่ตามลิงไปอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่เป่าเอ๋อก็ไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรและดูไม่เหมือนว่าเธอต้องการจะหยิบผลน้ำเต้าขึ้นมา ซึ่งทำให้หานเซิ่นรู้สึกผิดหวัง หานเซิ่นหยิบธนูขึ้นมาอีกครั้งและยิงลูกธนูออกไป แต่โชคร้ายที่ลูกธนูไม่สามารถตามความเร็วของลิงได้ทัน ในที่สุดลิงก็ลับสายตาของเขาไป “ไอ้นี่มันเร็วจริงๆ” แม้หานเซิ่นจะคาดสายตาจากมอนสเตอร์ไปอีกครั้ง แต่นั่นก็ไม่เป็นไร เพราะครั้งนี้เขาทำให้มันเลือดไหลได้ และด้วยกลิ่นเลือดหยดไปตามทาง หานเซิ่นก็จะสามารถติดตามและค้นพบได้ว่าลิงนั้นหนีไปที่ไหน ลิงสีฟ้าหนีเข้าไปในป่าเป็นเวลานาน แต่หานเซิ่นก็ตั้งใจตามมันต่อไป ตราบใดที่ร่องรอยของลิงไม่พาเขาไปในส่วนที่เป็นอันตรายของป่า

เนื่องจากหานเซิ่นสามารถซ่อนกลิ่นและพลังชีวิตได้ ถึงแม้จะมีมอนสเตอร์อยู่ใกล้ๆ หานเซิ่นก็ยังสามารถหลีกเลี่ยงและไม่ทำให้มอนสเตอร์ตัวอื่นรู้สึกถึงตัวตนของเขาได้ หลังจากไล่ตามมา 50 ไมล์ ร่องรอยของลิงก็เริ่มจางหายไปเรื่อยๆ หานเซิ่นสันนิษฐานว่าบาดแผลที่ก้นของลิงฟื้นตัวแล้ว แต่ดูเหมือนลิงสีฟ้าตัวนี้จะชอบรสชาติการแก้แค้น และหานเซิ่นก็ทำความเสียหายให้มันได้พอสมควร แถมยังเป็นจุดที่น่าอายซะด้วย เมื่อเป็นอย่างนี้หานเซิ่นเชื่อว่าลิงต้องกลับมาแก้แค้นเขาอีกครั้งแน่ “พ่อ ลิง” เป่าเอ๋อก็ชี้ออกไปข้างหน้า หานเซิ่นมองไปยังทิศทางที่เธอชี้ และทันใดนั้นกองทัพของลิงก็กระโดดออกมา กองทัพลิงล้อมพวกเขาเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ซึ่งเกิดขึ้นโดยที่หานเซิ่นไม่รู้ตัวเลย “โอว-โอว-โอฮาฮา!” ลิงสีฟ้าหัวขโมยปรากฏตัวขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมกับส่งเสียงร้องออกมา ขณะเดียวการลิงตัวอื่นๆก็ส่งเสียงล้อเลียนอย่างคึกคะนองเช่นกัน หานเซิ่นสังเกตพวกลิงทั้งหมดและนับจำนวนของพวกมันได้ประมาณ 1,000 ตัว นอกจากลิงสีฟ้าที่เห็นได้ชัด

ว่าเป็นราชาของพวกมันและมีระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์แล้ว ตัวอื่นๆที่เหลือก็ผสมๆกันระหว่างระดับโบราณและระดับกลายพันธุ์ ลิงทุกตัวส่งเสียงร้องอย่างพร้อมเพียงกัน พร้อมกับวิ่งเข้าใส่หานเซิ่น เหมือนอย่างทุกที หานเซิ่นไม่ได้ตกใจกับการวิ่งเข้ามาของพวกมันแม้แต่น้อย ขณะเดียวกันเป่าเอ๋อก็ตบมือ ราวกับว่าเธอ

กำลังชมการแสดงละครอยู่ หานเซิ่นใช้ออร่าของศาสตร์ตงเสวียนปิดสัมผัสทั้ง 7 ของลิงทุกตัวที่อยู่ที่นี้ ทำให้พวกมันไม่ต่างอะไรจากไก่ไร้หัว หลังจากนั้นหานเซิ่นก็หยิบธนูขึ้นมาและยิงลูกธนูออกไปใส่ราชาลิงสีฟ้า โดยเล็งไปที่หูของมัน ลูกธนูพุ่งเข้าไปยังจุดที่เขาต้องการ แต่มันก็ไม่ได้อยู่ตรงนั้นนาน ทันทีที่ลูกธนูหยุดลง ราชาลิงสีฟ้าก็ดึงมันออกมา และหักมันทิ้ง หานเซิ่นรู้สึกเสียใจเมื่อรู้ว่าเสียลูกธนูไป ดังนั้นเขาจึงหยิบดาบไทอาออกมา และวิ่งเข้าไปหาราชาลิง ถึงราชาลิงจะไม่ได้ยินหรือเห็นอะไร แต่ดูเหมือนว่ามันจะพอเดาได้ว่า

เกิดอะไรขึ้น มันหันหลังและวิ่งหนีออกไปทันที พฤติกรรมของลิงสีฟ้าเริ่มทำให้หานเซิ่นโมโหมากขึ้น มอนสเตอร์ตัวนี้ขี้ขลาดตาขาวเกินไป หานเซิ่นต้องการให้มันมาสู้กับเขาตรงๆ แต่เขาไม่สามารถทำให้อีกฝ่ายมาสู้กับเขาได้ ซึ่งทำให้เขารู้สึกหัวร้อนมาก หานเซิ่นโกรธยิ่งกว่าเดิม เมื่อคิดถึงเรื่องที่เขาเสียลูกธนูไป แถมยังไล่มันไม่ทัน เท่ากับว่าการออกมาล่าลิงครั้งนี้เขาขาดทุนยับเยิน แต่ยังไงบริเวณนี้ก็เป็นที่อยู่อาศัยของลิงพวกนี้ ไม่ว่าลิงสีฟ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหน มันก็ต้องอยู่แถวๆนี้แน่ “ฉันไม่คิดว่าแกจะหนีพ้นหรอก” หานเซิ่นพูด ขณะที่เป่าเอ๋อที่อยู่บนหลังของเขาดูจะตื่นเต้นมาก

ตอนที่ 1002 น้ำตกบนภูเขา

หานเซิ่นไล่ตามราชาลิงไป แต่ก็เป็นอีกครั้งที่เขาไม่สามารถตามมันได้ทัน เพียงไม่นานมันก็หายลับสายตาเขาไป แม้ราชาของพวกมันจะไปแล้ว แต่ลิงตัวอื่นๆก็ยังพยายามจะ

โจมตีหานเซิ่นต่อ หลังจากที่ปิดผนึกสัมผัสทั้ง 7 ของพวกมัน หานเซิ่นก็หนีไปซ่อนตัว เมื่อพวกลิงกลับมามองเห็นอีกครั้ง พวกมันก็พยายามสำรวจบริเวณรอบๆเพื่อหาตัวหานเซิ่น แต่พวกมันก็หาเขาไม่เจอ จนในที่สุดพวกมันก็ตัดสินใจเดินทางกลับ “แบบนี้ฉันต้องหาแกเจอแน่” หานเซิ่นเชื่อว่าลิงพวกนี้คงเดินทางกลับที่อยู่อาศัยของพวกมันแน่ เขาจึงตัดสินใจตามพวกลิงไป หลังจากเดินทางมา 10 ไมล์ หาน

เซิ่นก็เห็นภูเขาลูกใหญ่ที่มีลิงจำนวนมากอาศัยอยู่ หานเซิ่นรู้สึกประทับใจในความยิ่งใหญ่ของภูเขา ยอดภูเขานั้นอยู่เหนือขึ้นไปบนก้อนเมฆ ภูเขาลูกนี้ยังมีน้ำตกขนาดใหญ่อยู่ด้วย มันเป็นภาพที่สวยงามอย่างไม่น่าเชื่อ “ถ้าจะให้เดาล่ะก็ ฉันคิดว่าราชาลิงคงอาศัยอยู่ที่นี่” หานเซิ่นพูดกับตัวเอง หลังจากนั้นเขาก็คิด ‘ตอนนี้ฉันก็รู้แล้วว่าแกอาศัยอยู่ที่ไหน ถ้าแกกล้าโผล่หน้ามารบกวนผู้คนของฉันอีกล่ะก็ ฉันจะกลับมาที่นี่

และฆ่าลูกหลานของแกให้หมด ดูสิใครจะเป็นฝ่ายได้หัวเราะกันแน่’ หานเซิ่นเดินไปที่ภูเขา และขณะที่เขาได้สัมผัสกับมันใกล้ๆ เขาก็ได้เห็นว่าจริงๆแล้วภูเขาลูกนี้ยิ่งใหญ่ขนาดไหน เขาไม่สามารถมองเห็นยอดของภูเขาได้เลย น้ำตกสีเงินไหลลงมาจากที่ไหนสักแห่งเหนือก้อนเมฆ ทำให้มันดูเหมือนกับมังกรสีเงินกำลังบินลงมาจากสรวงสวรรค์ “แปลกจริง น้ำพวกนี้มันมาจากไหนกันแน่?” หานเซิ่นเดินดูรอบๆและ

สังเกตเห็นว่าภูเขาลูกนี้ตั้งอยู่ลูกเดียวโดยที่มีป่าขวากหนามล้อมรอบ ภูเขาลูกเดียวโดดๆพร้อมกับน้ำตกอันน่าประทับใจนั้นเป็นภาพที่แปลกตาสำหรับหานเซิ่นจริงๆ ‘น้ำพวกนั้นไหลลงมาจากบนท้องฟ้า?’ หานเซิ่นคิด แต่หลังจากนั้นเขาก็ทิ้งความคิดบ้าๆของตัวเองไปทันที หานเซิ่นหันกลับมาสนใจลิงที่ปีนขึ้นไปบนภูเขาอีกครั้ง น่าแปลกที่พวกมันปีนขึ้นไปบริเวณที่เป็นน้ำตก และเมื่อพวกมันไปถึง พวกมันก็เดินลึกเข้าในน้ำตก หานเซิ่นประหลาดใจกับสิ่งที่เห็น เขาอยากรู้มากว่าพวกมันทำอะไรกันแน่ ทำไมพวกมันถึงหายเข้าไปในน้ำตกแบบนั้น หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง หานเซิ่นก็ตัดสินใจปีนขึ้นไปดูที่น้ำตกด้วยตัวเอง เขาเริ่มปีนเขาขึ้นไปพร้อมๆกับลิงตัวอื่นที่อยู่รั้งท้าย ซึ่งพวกมันไม่ได้สังเกตเห็นหานเซิ่นเลย ลิงพวกนี้ไม่สามารถเอาชนะเขาได้ ถึงหานเซิ่นจะต้องต่อสู้กับราชาลิง เขาก็มั่นใจว่าสามารถเอาชนะมันได้ ดังนั้นมันจึงไม่มีอะไรต้องกลัว หานเซิ่นอยากรู้ว่าพวกมันเข้าไปทำอะไรในน้ำตก หลังจากปีนขึ้นไปถึง หานเซิ่นก็พบถ้ำๆหนึ่ง

อยู่ในน้ำตก เขาตรวจสอบบริเวณทางเข้า แต่เขากลับไม่เห็นอะไรเลย ล่องลอยของลิงทั้งหมดหายไป แม้แต่เป่าเอ๋อเองก็ยังสงสัย เธอถาม “พ่อ พวกลิงหายไปไหนแล้ว?” “พ่อก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เดี๋ยวพวกเราก็จะได้เห็นเอง” หานเซิ่นเดินเข้าไปในถ้ำอย่างระมัดระวัง เขากังวลอยู่เล็กน้อยว่าอาจจะเข้าไปติดกับดักเข้า แต่เมื่อเขาเดินเข้าไปในถ้ำกว่า 3 ไมล์ ก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น และเขาก็ยังไม่เห็นลิงเลยสักตัวเดียว ภายในถ้ำเริ่มมืดขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้เขาไม่สามารถมองเห็นใบหน้าของเป่าเอ๋อได้แล้ว หานเซิ่นเปิดใช้งานออร่าของศาสตร์ตงเสวียน แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามยังไง เขาก็หาพวกลิงไม่เจอแม้แต่ตัวเดียว ในนี้มีแต่ความมืดมิดเท่านั้น หานเซิ่นใช้ฝ่ามือลูบไปตามกำแพงของถ้ำ ขณะที่เดินเข้าไปเรื่อยๆ เขาก็คิดกับตัวเอง ‘พวกลิงมาทำอะไรกันที่นี่? หรือบางทีอาจจะมีสมบัติล้ำค่าอยู่ที่นี่?’ เมื่อความคิดว่าอาจจะมีสมบัติล้ำค่าผุดเข้ามาในหัว หานเซิ่นก็เริ่มรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา แต่เส้นทางที่ให้เขาเดินไปนั้นมีแค่เส้นทางเดียว อุโมงค์ของถ้ำนี้เป็นเส้น

ตรงและก็ไม่มีทางแยกอะไรเลย ด้วยเหตุนี้หานเซิ่นจึงไม่ต้องกังวลว่าจะหลงทาง หานเซิ่นเดินทางต่อไปอีก 10 ไมล์ และ

เขาก็เริ่มสงสัยแล้วว่าถ้ำนี้มีที่สิ้นสุดไหม เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตอนนี้เดินมาถึงไหนแล้ว เขาก็คิดว่าภูเขาลูกนี้ใหญ่เกินไปหน่อย ทันใดนั้นหานเซิ่นก็เห็นแสงสว่างด้านหน้า ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกดี เขาอุ้มเป่าเอ๋อแน่นและรีบวิ่งไปหาแสงสว่างทันที หานเซิ่นเร่งความเร็วของตัวเองขึ้น เมื่อเขาออกจากมาถ้ำได้ ด้านหน้าของเขาก็มีหุบเขาอยู่ มีลิงจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังเล่นกันอยู่ในหุบเขา ทั่วทั้งหุบเขาเต็มไปด้วยความเขียวขจีของต้นไม้ที่งดงาม “พวกนี้คือพืชจีโนอย่างงั้นหรอ?” หานเซิ่นมองไปที่พวกต้นไม้ หลังจากที่ตรวจสอบอยู่ชั่วครู่ เขาก็สามารถสัมผัสได้ถึงพลังชีวิตของต้นไม้แต่ละต้น พวกมันเป็นพืชจีโนจริงๆ ต้นไม้ส่วนใหญ่นั้นเติบโตเต็มที่แล้ว และมันก็ออกผลจำนวนมากตามกิ่งก้านของมัน พวกลิงกินผลไม้กันอย่างสนุกสนาน แม้จะเป็นตอนที่เขายืนมองพวกมันอยู่ก็

ตาม 'เยี่ยมไปเลย! พืชจีโนที่มีพลังชีวิตเยอะแยะขนาดนี้ วันนี้เราโชคดีจริงๆ' หานเซิ่นต้องการวิ่งออกไปเด็ดผลไม้มาเป็นของตัวเองบ้าง แม้แต่เป่าเอ๋อก็ทำท่ายื่นมือออกไป ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเธอก็ต้องการกินผลไม้เช่นกัน “อย่าพึ่งรีบร้อนไป พวกเรายังไม่แน่ใจว่าจะสามารถกินพวกมันได้หรือเปล่า” หานเซิ่นจับเป่าเอ๋อเอาไว้แน่น ขณะที่เฝ้าดูปฏิกิริยาของพวกลิง หลังจากที่กินผลไม้เข้าไป ต้องยอมรับว่าพืชจีโนพวกนี้ดูแปลกๆ ด้วยเหตุนี้หานเซิ่นจึงลังเลว่าจะเด็ดผลไม้มากินดีไหม พืชจีโนพวกนี้ให้ผลออกมา แต่ก็มีแค่ผลเท่านั้น มันไม่มีดอกไม้หรืออะไรอย่างอื่นเลย ซึ่งทำให้หานเซิ่นคิดว่ามันแปลกๆ แค่ที่หานเซิ่นมองเห็นก็มีพืชจีโนมากกว่า 100 ต้นแล้ว แต่ไม่มีสักต้นเลยที่ให้อาวุธหรือสัตว์เลี้ยง มันมีแค่ผลไม้เท่านั้น ซึ่งลิงพวกนี้ก็ไม่ได้เลือกผลไม้ที่จะกินด้วยเช่นกัน พวกมันหยิบลูกที่อยู่ใกล้ที่สุดและกินต่อไปเรื่อยๆ เป่าเอ๋อไม่สามารถทนรอได้อีกต่อไปแล้ว เธอหนีออกจากมือของหานเซิ่นและคลานเข้าไปที่ต้นไม้ หลังจากนั้นเธอก็เด็ดผลไม้มา

หนึ่งลูกและกินมันเข้าไป

ตอนที่ 1003 หุบเขาลึกลับ

เป่าเอ๋อนั่งลงบนกิ่งไม้กิ่งหนึ่ง หลังจากนั้นเธอก็หยิบผลไม้มากัดเข้าไปคำใหญ่ มีน้ำผลไม้ไหลออกมาจากผลพร้อมกลิ่นหอม เป่าเอ๋อกินผลไม้เข้าไปทั้งลูกโดยกัดไม่กี่คำเท่านั้น หลังจากนั้นเธอก็เลียริมฝีปาก และคลานไปหาผลไม้ลูกต่อไปทันที เธอปีนขึ้นไปสูงกว่าเดิมและเก็บผลไม้มาให้มากที่สุด ขณะที่กำลังเก็บผลไม้จนเต็มไม้เต็มมืออยู่นั้น เธอก็พูด “พ่อ เข้ามากินผลไม้เร็ว!” หานเซิ่นคิดอย่างกลุ้มใจ ‘ถ้ามันง่ายแบบนั้นก็ดีสิ แต่โชคร้ายที่เราต้องทำอะไรบางอย่างกับลิงพวกนี่ซะก่อน’ ตอนนี้หานเซิ่นยังไม่มีอารมณ์ที่จะกินผลไม้ เพราะมีลิงอย่างน้อยๆ 1,000 ตัวกำลังจ้องมาที่เป่าเอ๋อ ราชาลิงปรากฏตัวออกมา หลังจากนั้นมันก็สังเกตเห็นเป่า

เอ๋อ มันแผดเสียงใส่เธอทันที ขณะลิงตัวอื่นๆก็เริ่มกระโดดไปมาด้วยความตื่นเต้น ราชาลิงเปล่งแสงสี

ฟ้าออกมา และมันก็กระโดดเข้าใส่เป่าเอ๋อ หานเซิ่นรีบอุ้มเป่าเอ๋อลงมาจากต้นไม้ทันทีและเปิดใช้งานออร่าของศาสตร์ตงเสวียน แต่ครั้งนี้ดูเหมือนราชาลิงจะไม่ได้รับผลจากการปิดสัมผัสทั้ง 7 มันยังคงพุ่งเข้ามาหานเซิ่นโดยไม่สับสนแม้แต่น้อย หานเซิ่นต้องใช้พลังมากขึ้น เขาเปิดใช้งานตะวันหยกและ มนตรานอกรีตเพิ่มความเร็วและหลบการโจมตีที่กำลังจะเข้ามา ราชาลิงแข็งแกร่งมาก ถ้าหานเซิ่นไม่ได้ใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด เขาก็ไม่แน่ใจว่าจะชนะอีกฝ่ายได้ไหม หานเซิ่นเคลื่อนไหวได้ช้ากว่าราชาลิงมาก แต่โชคดีที่มีต้นไม้จีโนอยู่รอบๆ ซึ่งพวกมันไม่ต่างอะไรไปจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของพวกลิง และราชาลิงก็ไม่ต้องการทำลายต้นไม้พวกนี้ เมื่อรู้อย่างนี้แล้วหานเซิ่นก็สามารถใช้ต้นไม้พวกนี้เป็นที่กำบังได้ เป่าเอ๋อกินผลไม้ที่เก็บมาจนหมด และเธอก็ดูอ้วน

ขึ้นมากว่าเดิม หลังจากนั้นเธอก็เอนตัวนอนในแขนของหานเซิ่นอย่างสบายอารมณ์ โดยไม่ได้สนใจฝูงลิงที่กำลังโกรธอยู่เลย หานเซิ่นถูกราชาวิ่งไล่ไปทั่วหุบเขาอยู่นาน แต่หลังจากนั้นเขาก็บังเอิญไปเจอเข้ากับเหยือกไวน์ที่ถูกสร้างขึ้นมาจากหยก กว่าครึ่งของเหยือกฝังอยู่ในพื้นดิน มีเพียงแค่ส่วนขอบๆและฝาปิดเท่านั้นที่โผล่ขึ้นมาเหนือพื้นดิน สาเหตุที่เหยือกไวน์ดูโดดเด่นและเป็นที่น่าสงสัยสำหรับหานเซิ่นนั้นก็เพราะมันมีความสูงถึง 10 เมตร เขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่าสิ่งมีชีวิตแบบไหนกันที่ต้องใช้เหยือกใหญ่ขนาดนี้ “มีมนุษย์หรือสปิริตอาศัยอยู่ที่นี่อย่างงั้นหรอ?” หานเซิ่นคาดเดา เขาคิดว่ามันน่าจะเป็นของสปิริต เขาไม่คิดว่ามนุษย์จะสามารถใช้เหยือกไวน์ที่สูงกว่า 10 เมตรได้ แต่ก่อนที่หานเซิ่นจะได้ชื่นชมมันไปมากกว่านี้ ราชาลิงก็เข้ามาใกล้แล้ว หานเซิ่นหลบการโจมตีไปได้อย่างฉิวเฉียด และในตอนนั้นเขาก็สังเกตเห็นถ้วยหินขนาดใหญ่ยักษ์อยู่บนพื้น นี่ก็ทำให้หานเซิ่นช็อคเช่นกัน พวกมันเป็นสิ่งของที่น่าสงสัยมาก แถมพวก

มันทั้งหมดยังถูกฝังอยู่ในพื้นดินกว่าครึ่งหนึ่ง ในบริเวณนี้ยังก็มีหม้อที่สูงกว่า 40 เมตรด้วย และยังมีสิ่งของอื่นๆอยู่ในบริเวณนี้อีกหลายอย่าง

มันเป็นอะไรที่แปลก ทุกสิ่งในบริเวณนี้ใหญ่กว่าที่พวกมันควรจะเป็น แม้แต่ถ้วยกาแฟที่เล็กที่สุดก็สูงหลายเมตร หานเซิ่นสงสัยว่าของพวกนี้อยู่ที่นี่มานานแค่ไหนแล้ว แต่ดูจากสภาพของพวกมันแล้ว เขาคิดว่าน่าจะเป็นเวลานานแล้ว ของทุกชิ้นมีฝุ่นจับเต็มไปหมด สิ่งของทุกชิ้นถูกสร้างขึ้นมาจากหยกหรือไม่ก็ทองแดง และถึงหยกจะอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์แม้จะผ่านมาเป็นเวลานาน แต่สภาพของทองแดงนั้นไม่ค่อยจะดีนัก สิ่งของที่ทำจากทองแดงทุกชิ้นขึ้นสนิมและเสื่อมโทรมอย่างชัดเจน หานเซิ่นวิ่งไปทั่วหุบเขา จากมุมหนึ่งไปอีกมุมหนึ่ง เขาไม่สามารถสัมผัสถึงตัวตนของมนุษย์หรือสปิริตได้เลย จนในที่สุดเขาก็จนมุมเข้าแล้ว เขาเอาหลังพิงกำแพงซึ่งเป็นทางตัน ราชาลิงก็เข้ามาใกล้เรื่อยๆ มันพุ่ง

เข้าหาหานเซิ่น พร้อมกับเปล่งแสงสีฟ้ามาตลอดทาง หานเซิ่นกระโดดขึ้นไปบนอากาศ เขาหวังที่จะบินหนีขึ้นไปเหนือหัวของราชาลิง แต่ราชาลิงก็กระโดดขึ้นและพยายามจะโจมตีหานเซิ่น โชคดีที่เขานั้นเชี่ยวชาญการเคลื่อนไหวกลางอากาศ ทำให้เขาสามารถหลบหมัดของราชาลิงได้ ขณะที่แบบนั้น เขาก็พูดกับราชาลิง “ฮ่าๆ เจ้าคิงคองอ้วน ฉันสามารถบินได้ แต่ฉันคิดว่าแกคงทำไม่ได้แน่” แต่ราชาลิงกลับไม่ได้โกรธสิ่งที่หานเซิ่นพูด มันดูมีความสุขแทน และใบหน้าของมันก็ยิ้มออกมา ดูเหมือนกับว่าตอนนี้มันกำลังหัวเราะเยาะหานเซิ่นอยู่ หานเซิ่นรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติแน่ๆ แต่ถึงเขาจะเปิดใช้งานตงเสวียนออร่าอยู่ เขาก็ไม่สามารถสัมผัสถึงสิ่งผิดปรกติได้ เมื่อเขาบินมาจนเกือบที่จะออกจากหุบเขาได้ หานเซิ่นก็รู้สึกเหมือนกับว่าชนเข้ากับกำแพง ซึ่งทำให้เขาล่วงลงมาพร้อมกับเป่าเอ๋อ หานเซิ่นใช้วิชาเหยียบอีกครั้งเพื่อหลบราชาลิงที่โจมตีตามเข้ามา หานเซิ่นลอยตัวอยู่ในอากาศ จนตอนนี้เขาก็ยังไม่รู้ว่าเมื่อสักครู่เขาชนอะไร

เมื่อมองขึ้นไป เขาก็ไม่เห็นกำแพงหรือสิ่งของอะไรที่เขาจะพุ่งไปชนโดยบังเอิญได้เลย

หานเซิ่นบินขึ้นไปยังตำแหน่งเดิมอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เขาก็เคลื่อนที่ไปอย่างช้าๆ เขารู้สึกว่าราวกับว่าไปสัมผัสถูกกำแพงที่มองไม่เห็นเข้า และเมื่อเขายื่นมือออกไปจับมัน มือของเขาก็เด้งกลับมา “พลังแบบไหนกันที่สร้างกำแพงในอากาศแบบนี้ได้?” หานเซิ่นพยายามจะหาตำแหน่งอื่น แต่เขาก็เจอกับผลลัพธ์เดียวกัน ในขณะเดียวกัน หานเซิ่นก็หลบการโจมตีของราชาลิงอยู่เรื่อยๆ ตอนนี้เขาพยายามหลบการโจมตีติดต่อกันมาเป็นเวลานานแล้ว และเขาก็รู้ว่าไม่สามารถปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไปได้ หานเซิ่นตัดสินใจบินกลับไปทางอุโมงค์ที่เข้ามาตอนแรก แต่น่าแปลกที่อุโมงค์มันหายไปแล้ว หานเซิ่นลองต่อยบริเวณที่เขาคิดว่ามีอุโมงค์อยู่ แต่แรงกระแทกของหมัดก็ถูกสะท้อนกลับมาหาเขา เนื่องจากเขาใส่แรงเข้าไปในหมัดค่อนข้างมาก ทำให้เขามีเลือด

ไหลออกมา “เวรแล้วไง! ตอนแรกเราเข้ามาจากทางไหน?

แล้วที่นี่มันยังไงกันแน่?!”

ตอนที่ 1004 ผลไม้

ราชาลิงพุ่งเข้ามาจากด้านหลัง หานเซิ่นเริ่มหมดความอดทนกับสถานการณ์แล้ว เขาจึงตัดสินใจเลิกหลบการโจมตีของอีกฝ่ายและเปิดใช้งานโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดแทน ตูม! หานเซิ่นชกใส่ราชาลิงอย่างรุนแรง ซึ่งทำให้มันกลิ้งถอยหลังไป แต่คาดไม่ถึงว่ามันหมุนตัวกลับขึ้นมายืนได้อย่างสมบรูณ์แบบ หมัดที่หานเซิ่นชกออกไปปะทะกับหมัดของราชาลิงนั้น ทำให้หมัดของราชาลิงแค่บวมช้ำเท่านั้น นี่ทำให้หานเซิ่นประหลาดใจอย่างมาก ถึงโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดพึ่งจะปลดล็อคยืนได้แค่ขั้นเดียว แต่ระดับความแข็งแกร่งก็มากกว่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ทั่วๆไป การที่ราชาลิงแทบจะไม่เป็นอะไรเลย ทำให้เขาไม่อยากจะคิดเลยว่ามัน

ปลดล็อคยีนได้ถึงขั้นไหนกัน โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดของหานเซิ่นนั้นอยู่ได้แค่ระยะเวลาสั้นๆเท่านั้น ถ้าเขาอยากที่จะชนะ เขาก็ไม่สามารถเสียเวลาโดย

เปล่าประโยชน์ได้แม้แต่วินาทีเดียว เขาต้องจัดการศัตรูให้ได้ก่อนที่เวลาจะหมด แต่น่าแปลกที่ราชาลิงเริ่มวิ่งหนีเขาอีกครั้ง ซึ่งหานเซิ่นไม่สามารถไล่ตามอีกฝ่ายได้ทัน “เจ้าตัวนี้มันปลดล็อคยีนได้กี่ขั้นกัน?” หานเซิ่นออกจากโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด หานเซิ่นรู้ว่าเขาไม่สามารถไล่ตามราชาลิงได้ทันได้ ดังนั้นเขาคิดว่าจะเป็นการดีที่สุดถ้าเขาเก็บพลังงานเอาไว้ แต่น่าประหลาดใจที่ราชาลิงนั้นดูกลัวหานเซิ่นมาก มันหยุดมองหานเซิ่นจากระยะไกล ราชาลิงสั่งให้ลิงตัวอื่นๆตามมันไป ซึ่งทำให้พวกมันถอยไปจากหานเซิ่น พวกมันแค่ส่งสายตาที่ไม่เป็นมิตรให้หานเซิ่นเท่านั้น และพวกมันก็ทำตามคำสั่งของราชาของพวกมัน โชคดีสำหรับหานเซิ่นที่ราชาลิงตัวนี้นั้นขี้ขลาดตาขาว ซึ่งช่วยให้เขาหลุดพ้นจากสถานการณ์

ที่น่าอึดอัดมาได้ เพราะยังไงเขาก็ไม่สามารถเอาชนะราชาลิงได้ภายในระยะที่โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดทำงานอยู่ เมื่อบริเวณโดยรอบตอนนี้ไม่มีพวกลิงแล้ว หานเซิ่นจึงตัดสินใจที่จะสำรวจรอบๆหุบเขาสักหน่อย สิ่งอื่นที่ผิดสังเกตนอกจากต้นไม้พวกนี้ก็มีแค่ข้าวของเครื่องใช้ขนาดยักษ์เท่านั้น แต่ในหมู่ข้าวของเครื่องใช้ก็ไม่ได้มีอันไหนที่มีลักษณะพิเศษอะไร พวกมันดูเหมือนของใช้งานทั่วๆไป ไม่ว่าพวกมันจะเป็นอะไรก็ตาม แต่ของพวกนี้ก็เป็นของที่ทำมืออย่างแน่นอน แต่ในตอนนี้หานเซิ่นไม่ต้องการเสียเวลาคิดถึงสิ่งของพวกนี้ หลังจากการต่อสู้ เขาก็สังเกตว่าตัวเองเริ่มจะรู้สึกหิวแล้ว เขากินผลไม้เพื่อจะเติมพลังงาน ซึ่งพวกมันมีรสชาติที่หวานและสดชื่น “ไม่แปลกใจเลยที่เป่าเอ๋อชอบผลไม้พวกนี้ พวกมันรสชาติดีกว่าผลไม้ที่สามารถหาซื้อได้ในสหพันธ์ดวงดาวเยอะเลย” หานเซิ่นกินผลไม้เข้าไปทั้งลูก “จีโนพ้อยราชาสปิริตขั้นสุดยอด+1 หานเซิ่นช็อคที่ได้รู้ว่าผลไม้พวกนี้สามารถเพิ่มจีโนพ้อยราชาสปิริตขั้นสุดยอดได้ ขนาดมารยังปลูกต้นราชา

ปีศาจได้เพียงแค่ต้นเดียว ซึ่งผลไม้ของมันก็ให้จีโนพ้อยราชาสปิริตขั้นสุดยอด 1 พ้อยต่อลูกเช่นกัน “เป็นไปได้ไหมที่ต้นไม้พวกนี้ทั้งหมดสามารถให้ผลลัพธ์ที่เทียบได้กับผลไม้ของต้นราชาปีศาจ?” หานเซิ่นรีบคว้าผลไม้มากินอีกลูกทันทีโดยไม่เสียเวลา “จีโนพ้อยราชาสปิริตขั้นสุดยอด+1” หลังจากกินเข้าไปอีกลูก หานเซิ่นก็ได้ยินเสียงประกาศเหมือนกับก่อนหน้านี้ เขาแทบจะไม่เคยรู้สึกมีความสุขอย่างนี้มาก่อน “แล้วผลไม้ลูกนี้ล่ะ? มันจะให้ผลลัพธ์เดียวกันไหม?” หานเซิ่นเด็ดผลไม้สีเหลืองมา ซึ่งเขาเห็นพวกลิงกินก่อนหน้านี้ เมื่อหานเซิ่นกินเข้าไป เขาก็ได้ยินเสียงประกาศดังขึ้นอีกครั้ง เขาหัวเราะคิกๆ ราวกับเด็กนักเรียนผู้หญิง “ถ้าฉันกินพวกมันหมดนี้ ฉันจะได้รับจีโนพ้อยทั้งหมดเท่าไหร่กัน? พนันได้เลยว่าเพียงแค่ส่วนหนึ่งในหุบเขานี้ก็มากพอที่จะเพิ่มจีโนพ้อยที่จำเป็นจนเต็มได้แล้ว” หานเซิ่นรู้สึกตื่นเต้นมาก เขาเริ่มกินผลไม้ให้มากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ โชคร้ายสำหรับหานเซิ่นเขานั้นไม่ใช้มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดและท้องของเขาก็มีจำกัด

หลังจากที่กินไป 10 ลูก เขาก็อิ่มจนไม่สามารถกินต่อได้แล้ว แต่สิ่งที่ทำให้หานเซิ่นผิดหวังที่สุดก็คือหลังจากกินผลไม้สีแดงเข้าไป 3 ลูก เขาก็ไม่ได้รับจีโนพ้อยเพิ่มอีกแล้ว ดูเหมือนเขาจะสามารถกินผลไม้เดิมซ้ำได้แค่ 3 ครั้งเท่านั้น และหลังจากที่ได้รับจีโนพ้อยจากผลไม้แต่ละชนิดหมดแล้ว เขาก็ไม่สามารถรับจีโนพ้อยเพิ่มได้อีก “แต่ถึงยังไงมันก็ยังมีผลไม้หลากหลายชนิดอยู่ในหุบเขาอันกว้างใหญ่นี้ ถึงเราจะกินมันได้แค่ชนิดละ 3 ลูก เราก็น่าจะสามารถเพิ่มจีโนพ้อยได้หลายร้อยพ้อย” หานเซิ่นไม่ได้รู้สึกผิดหวังอะไรมาก เพราะยังมีผลไม้อีกมากให้เขาเลือกกิน หลังจากที่กินจนอิ่ม หานเซิ่นก็ตัดสินใจเดินดูรอบๆเพื่อจะหาทางออกไปจากที่นี่ กำแพงของหุบเขานั้นทั้งสูงและชัน ส่วนท้องฟ้าก็ยังถูกกั้นด้วยพลังที่มองไม่เห็นอีก ดูเหมือนเขาจะถูกขังอยู่ที่นี่แล้ว ราชาลิงและลิงตัวอื่นๆก็ยังคงอยู่ในหุบเขา แต่พวกมันไม่กล้ามายั่วยุหานเซิ่น ความจริงๆแล้วพวกมันดูเหมือนจะ

กำลังหาทางออกเช่นเดียวกัน หลังจากที่พวกลิงกินผลไม้เข้าไป ก็ดูเหมือนว่าร่างกายของพวกมันจะเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย แม้แต่ลิงตัวที่ผอมแห้งก็เริ่มจะมีเนื้อมีหนัง และดูเหมือนกับราชาของพวกมันมากขึ้น สีหน้าของหานเซิ่นมืดมนขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นแบบนี้ เพราะดูเหมือนว่าราชาลิงแค่บังเอิญหาที่นี่เจอเท่านั้น พวกมันไม่ได้อาศัยอยู่ที่นี่อย่างที่หานเซิ่นคิดเอาไว้ ถ้าพวกมันไม่รู้ว่าจะออกไปได้ยังไง เขาก็ต้องติดอยู่ที่นี่กับพวกมัน หลังจากที่สังเกตพฤติกรรมของพวกมันต่อไปสักพัก เขาก็ยืนยันได้ว่าข้อสงสัยของเขานั้นถูกต้อง พวกลิงตัวใหญ่ขึ้นกว่าเดิม แม้พวกมันจะยังไม่มีขนาดใหญ่เท่ากับราชาลิง แต่ก็เห็นได้ชัดว่าพวกมันปลดล็อคยีนได้มากขึ้น หานเซิ่นพยายามกินผลไม้ให้มากที่สุด เมื่อไหร่ที่เขามีช่องว่างในกระเพาะ เขาก็จะกินมันเข้าไป เพียงไม่นานเขาก็ปลดล็อยยีนขั้นที่ 3 ของโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดได้ พลังของเขาไม่ได้เพิ่มขึ้นอะไรมาก แต่มันช่วยเพิ่มระยะเวลาที่เขาจะคงอยู่ในโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดได้ หานเซิ่น

เรียกอัศวินผู้ไม่ภักดี เหมียวและโกลเด้นโกรวเลอร์ออกมา หลังจากนั้นเขาก็ให้พวกมันกินผลไม้เข้าไป และก็ดูเหมือนว่าพวกมันจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างเช่นกัน หลังจากนั้นหานเซิ่นก็มุ่งมั่นที่จะหาทางออกไปจากที่นี่ มันต้องมีทางออกจากหุบเขาแน่ๆ เขาเพียงแค่ต้องหามันให้เจอเท่านั้น แต่พลังที่ขวางกั้นทางออกเอาไว้นั้นน่าสะพรึงกลัวเกินไป มันปกคลุมไปทั่วดินแดนแห่งนี้ แถมหานเซิ่นก็ไม่สามารถทำให้เกิดรอยร้าวที่ก้อนหินได้แม้จะโจมตีมันด้วยพลังทั้งหมดก็ตาม หานเซิ่นรู้สึกว่ากาลเวลาในหุบเขานี้ดูจะเดินช้ากว่าปรกติมาก จนราวกับว่าเวลานั้นหยุดเดิน ต้นไม้หยุดการเจริญเติบโต ผลไม้ที่สุกก็ไม่ได้หล่นลงมาบนพื้น และผลไม้ที่ยังไม่สุกก็ยังคงไม่สุกอยู่แบบนั้น “หุบเขานี้เป็นสถานที่ที่แปลกจริงๆ” หานเซิ่นสับสนกับสถานที่ที่เขาเข้ามา แต่ดูเหมือนว่าถ้าอุโมงค์ไม่ปรากฏขึ้นมาอีกเขา เขาก็คงไม่ได้ออกไปจากที่นี่แน่ หานเซิ่นรู้ตัวว่าเขาไม่สามารถติดต่อกับราชินีชั่วพริบตาได้ มันเหมือนกับว่ามีพลังอะไรบางอย่างมาขวาง

เอาไว้ เพื่อตัดขาดเขาจากโลกภายนอก

ตอนที่ 1005 3 ปี

เมื่อต้องมาติดแหง็กอยู่ในหุบเขา ถึงจะไม่มีเรื่องเร่งด่วนอะไรให้กังวล แต่หานเซิ่นก็รู้สึกเบื่อที่ไม่มีอะไรทำ นอกจากสนทนากับบารอนขวากหนามและดูแลเป่าเอ๋อแล้ว เขาก็ใช้เวลาทั้งหมดในการฝึกวิชาโลหิตชีพจร บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าเขากินผลไม้พวกนี้เข้าไป ความเร็วในการฝึกฝนของเขาจึงเพิ่มขึ้นอย่างมาก และเขาก็ปลดล็อคยีนขั้นต่อไปได้ในเวลาไม่กี่วัน โลหิตชีพจรของเขาพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว แต่ดูเหมือนว่าความเร็วในการพัฒนาของศาสตร์ตงเสวียนจะไม่ได้เร็วเหมือนโลหิตชีพจร ดังนั้นหานเซิ่นจึงหยุดการฝึกศาสตร์ตงเสวียนเอาไว้ก่อน และหันความสนใจมาฝึกโลหิตชีพจรแทน และนั่นก็คือทุกอย่างที่เขาสามารถทำได้ ถึงแม้

มันจะน่าเบื่อ แต่อย่างน้อยๆมันก็มีประโยชน์ต่อการพัฒนาของเขา เมื่อหานเซิ่นเหนื่อยจากการฝึก เขาก็จะไปเดินสำรวจในหุบเขาและตรวจสอบสิ่งของที่

ฝังอยู่ในดินเพิ่ม บางทีเขาอาจจะเจอเบาะแสอะไรบ้าง แต่สิ่งของพวกนี้มีอยู่ทั่วหุบเขา ไม่สามารถบอกเรื่องราวอะไรถึงเจ้าของเดิมหรือคนที่สร้างขึ้นมาได้ เนื่องจากไม่สามารถหาเบาะแสอะไรได้ ดูเหมือนว่าหานเซิ่นจะต้องมืดแปดด้านอย่างนี้ไปตลอดการ แต่อย่างไรก็ตามมีของชิ้นหนึ่งที่เขาคิดว่ามันน่าสนใจ มันคือแผ่นจารึกที่ถูกฝังอยู่ใต้ดิน หานเซิ่นบังเอิญไปเห็นมันในตอนที่ลิงกำลังฉี่อยู่ในบริเวณนั้น พวกลิงมักจะขุดหลุมก่อนทำธุระของพวกมัน และหานเซิ่นก็ไปเห็นส่วนมุมของแผ่นจารึกจากหลุมที่ลิงขุดขึ้นมาโดยบังเอิญ หานเซิ่นไปที่บริเวณนั้นและขุดแผ่นจารึกขึ้นมา แผ่นจารึกมีขนาดใหญ่เหมือนของชิ้นอื่นๆในหุบเขา มันกว้าง 10 เมตร และสูง 2 เมตร ตัวหนังสือที่เขียนอยู่ในแผ่นจารึกเป็นภาษา

โบราณของมนุษย์ ซึ่งหานเซิ่นพอที่จะรู้นิดหน่อย คำเดียวที่หานเซิ่นพอจะแปลได้ก็คือคำว่า ‘น็อค’ โชคดีที่หานเซิ่นได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งไปเรียนเกี่ยวกับภาษาโบราณอยู่บ้าง ถ้าไม่อย่างนั้นเขาก็คงคิดว่าตัวหนังสือพวกนี้เป็นตัวหนังสือที่เขียนมั่วๆไม่มีสาระอะไร “นี่คือภาษาโบราณของมนุษย์ ของสิ่งนี้ถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์อย่างนั้นหรอ?” หานเซิ่นช็อคกับสิ่งที่ค้นพบ ตรงคำว่า ‘น็อค’ หานเซิ่นสังเกตเห็นว่ามันมีรอยเลือดเปื้อนอยู่ด้วย หลังจากที่หานเซิ่นดูแผ่นจารึกนี้ เขาไม่สามารถเดาได้ว่าอุปกรณ์อะไรที่ใช้แกะสลักตัวหนังสือโบราณพวกนี้ แผ่นจารึกนี้เป็นงานฝีมือที่ยอดเยี่ยมเลยทีเดียว มันละเอียดอ่อนมาก แถมยังแข็งแรง ถึงหานเซิ่นจะใช้พลังทั้งหมด เขาก็ไม่สามารถทำให้มันแตกหักได้ นอกจากแผ่นจารึกอันนี้แล้ว เขาก็ไม่เห็นสิ่งของอะไรอย่างอื่นในหุบเขาที่มีตัวหนังสือสลักอยู่ หานเซิ่นและพวกลิงต่างก็ติดแหง็กอยู่ที่นี่ เนื่องจากไม่มีตอนกลางวันหรือกลางคืน ทำให้ไม่สามารถบอกได้ว่าเวลาผ่านมานานแค่ไหนแล้ว หานเซิ่นยัง

คงฝึกวิชาต่อไป และถ้ามันเป็นไปได้ด้วยดี ด้วยระดับความแข็งแกร่ง 1,500 เขาก็คงจะปลดล็อคยีนขั้นที่ 6 ของวิชาโลหิตชีพจรได้ หานเซิ่นก็กินผลไม้เข้าไปเป็นจำนวนมากเช่นกัน เมื่อจีโนพ้อยสปิริตขั้นสุดยอดของเขาเพิ่มขึ้นถึง 900 ก็ดูเหมือนว่าการจะเพิ่มจีโนพ้อยต่อเป็นอะไรที่ยากขึ้นมากๆ ไม่ว่าเขาจะกินผลไม้อีกมากแค่ไหน เขาก็ไม่สามารถเพิ่มจีโนพ้อยได้แม้แต่พ้อยเดียว แม้แต่บารอนขวากหนามก็พัฒนาไปมากพอสมควรเช่นกัน หลังจากที่กินผลไม้ในหุบเขานี้ และตอนนี้เธอปลดล็อคยีนได้ถึงขั้นที่ 9 แล้ว พวกลิงเองก็ดูพัฒนาไปมากเช่นกัน พวกลิงทุกตัวดูดุร้ายและน่าสะพรึงกลัวขึ้นมาก แต่เพราะพวกเขาติดอยู่ในหุบเขาด้วยกันมาเป็นเวลานาน พวกเขาก็ได้กลายเป็นมิตรกัน ยังไงซะพวกเขาทุกคนก็ลงเรือลำเดียวกันแล้ว ซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างก็รู้ว่าไม่มีความจำเป็นต้องทำสถานการณ์ให้มันแย่ไปกว่านี้ เมื่อไม่มีทั้งกลางวัน กลางคืนให้นับวันเวลา หานเซิ่นจึงนับเวลาเอาไว้ในหัว และทุกครั้งที่เขานับได้ 24 ชั่วโมง เขาก็จะขีดเครื่อง

หมายเอาไว้ แม้มันจะไม่ได้เป็นปฏิทินเวลาที่เที่ยงตรงที่สุด แต่มันก็ใกล้เคียงพอใช้อ้างอิงได้ พวกเขาติดอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน หานเซิ่นเชื่อว่าพวกเขาติดอยู่ในหุบเขานี้มาเป็นเวลา 3 ปีแล้ว ซึ่งการปลดล็อคยีนวิชาโลหิตชีพจรของหานเซิ่นก็สูงถึงขั้นที่ 9 แล้วด้วย แต่สำหรับโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดนั้นยังไม่มีความคืบหน้าอะไร เนื่องจากหานเซิ่นไม่สามารถหาเพิ่มจีโนพ้อยได้อีก โชคร้ายที่ระดับความแข็งแกร่งของเขายังค้างอยู่ที่ 1500 เหมือนเดิม แต่ความจริงที่เขาสามารถปลดล็อยยีนได้ถึงขั้นที่ 9 ด้วยระดับความแข็งแกร่งแค่นี้ก็เป็นความสำเร็จที่ยอดเยี่ยมมากแล้ว ซึ่งมันเป็นอะไรที่หาได้ยากมากๆ แม้จะปลดล็อคยีนได้มาก แต่ด้วยระดับความแข็งแกร่งของร่างกายตอนนี้ทำให้เขาไม่สามารถรองรับพลังของการปลดล็อคนยีนขั้น 9 ได้ แม้แต่จะปลดล็อคยีนขั้น 7 ร่างกายของเขาก็รับแทบไม่ไหวแล้ว แต่สำหรับโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดนั้นไม่ได้มีผลเสียอะไรแบบนั้น หานเซิ่นสามารถใช้มันได้อย่างอิสระตามที่เขาต้องการ ด้วย

การที่เขาปลดล็อคยีนโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดได้ทั้งหมด ทำให้ตอนนี้หานเซิ่นสามารถใช้งานโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดได้นานเป็นชั่วโมงเลย แต่ถ้าเขาใช้งานมันนานขนาดนั้น เขาก็จำเป็นต้องพักฟื้นเป็นอาทิตย์เลย ก่อนที่เขาจะกลับมาใช้มันได้ใหม่ หลังจากผ่านไป 3 ปี เป่าเอ๋อก็ยังคงเป็นเด็กทารกเหมือนเดิม แต่หานเซิ่นก็เข้าใจว่าวงจรชีวิตของเธออาจจะต่างไปจากมนุษย์ปกติ ในวันนี้หานเซิ่นก็ออกมาเดินสำรวจรอบๆหุบเขาเหมือนกับที่ทำเป็นประจำทุกวัน เขาพยายามที่จะหาอะไรก็ได้ที่แตกต่างไปจากเดิม เพราะสถานที่นี้ดูเหมือนกับถูกหยุดเวลาเอาไว้ ตลอดเวลา 3 ปีที่ผ่านมา มันก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแม้แต่อย่างเดียว นอกซะจากผลไม้ที่พวกเขากินเข้าไป ต้นไม้นั้นเริ่ม

เกลี้ยงเกลาและดูเหี่ยวเฉา หลังจากที่พวกเขากินผลไม้อยู่ที่นี่ตลอด 3 ปี ถ้าพวกเขาไม่สามารถหาทางออกจากหุบเขาได้ในเร็วๆนี้ มันก็มีโอกาสที่จะเกิดการจลาจลขึ้น และหานเซิ่น

อาจจะต้องต่อสู้กับพวกลิงอีกครั้ง แต่วันนี้เมื่อหานเซิ่นเดินมายังตำแหน่งของหุบเขาที่เคยมีอุโมงค์อยู่ เขาก็แทบจะหยุดหายใจไป หานเซิ่นร้องไห้ออกมาด้วยความดีใจ กำแพงที่ปิดทางกลับของพวกเขาไว้ก่อนหน้านี้ได้หายไปแล้ว ตอนนี้มีอุโมงค์เหมือนกับที่เขาใช้เข้ามาในหุบเขาเมื่อ 3 ปีก่อนปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง “หลังจาก 3 ปีอันยาวใน ในที่สุดพวกเราก็เป็นอิสระแล้ว! เป่าเอ๋อมานี่เร็ว พวกเราสามารถไปจากที่นี่ได้แล้ว!” หานเซิ่นวิ่งไปหาเป่าเอ๋อและอุ้มเธอขึ้นมาอย่างเร่งรีบ เขากลัวว่าอุโมงค์มันจะหายไปอีกครั้งหนึ่ง หานเซิ่นเรียกบารอนขวากหนามกลับเข้ามาภายในจิตและส่งเสียงตะโกนเรียกพวกลิง “มาเร็ว รีบไปจากที่นี่กันเถอะ! พวกเราสามารถไปจากที่นี่ได้แล้ว!” หานเซิ่นไม่รู้ว่าพวกลิงเข้าใจสิ่งที่เขาพูดหรือไม่ แต่เขาก็ไม่ได้สนใจที่จะรอดูเช่นกัน เขารีบวิ่งกลับเข้าไปในอุโมงค์อย่างรวดเร็ว ขณะที่เขาวิ่งอยู่ในอุโมงค์อันมืดมิด เสียงของน้ำตกก็เริ่มดังขึ้นรอบๆตัวเขา เมื่อหานเซิ่นเห็นแสงสว่างที่ปลายทางของอุโมงค์ พร้อมกับได้ยินเสียงน้ำตก เขา

ก็รู้สึกอยากจะร้องไห้ออกมา ตลอดเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ถึงเขาจะแข็งแกร่งและพัฒนาขึ้นกว่าเดิมมาก แต่ยังไงเขาก็รู้สึกเหมือนกับอยู่ในคุก ตอนนี้เมื่อเขาได้รับอิสรภาพกลับมาอีกครั้ง ความรู้สึกนี้ก็แทรกซึมเข้าไปในทุกเซลล์ของเขา หานเซิ่นวิ่งผ่านน้ำตกและทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า พร้อมกับอุ้มเป่าเอ๋อไว้ในมือ เขาบินสูงขึ้นไปเรื่อยๆจนทะลุผ่านก้อนเมฆ

“หานเซิ่นกลับมาแล้ว! ฮ่าๆ!”

ตอนที่ 1006 กลุ่มผู้ลี้ภัย

บนเนินเขามีคนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินทางอยู่ พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่ผสมกันระหว่างคนหนุ่มสาวและคนแก่ พวกเขามีกันทั้งหมด 200 คน แต่ก็มีหลายคนที่ได้รับบาดเจ็บ บางคนก็สูญเสียแขนขาของพวกเขาไป ซึ่งมันเป็นภาพที่น่าอนาจมาก "ลุงสาม พวกเราจะรอดไปได้ไหม?" หญิงสาวคนหนึ่งถามชายผู้อาวุโส ขณะที่เธอกำลังขี่หลังยูนิคอร์น "ได้ พวกเราต้องรอดไปให้ได้" ชายแก่ตอบด้วยความมั่นใจอย่างที่สุด พวกเขาเป็นผู้เป็นเลิศที่เคยปกครองเมืองเทพเจ้าสายลม (เมืองระดับราชวงศ์) ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยเป็นกองกำลังที่แข็งแกร่ง และหนึ่งในพวกเขาก็

ปลดล็อคยีนได้ถึงขั้นที่ 8 แล้ว แต่เมืองที่ถูกสืบทอดต่อกันมาต้องสูญเสียไป หลังจากการมาของสปิริตที่น่าสะพรึงกลัว ผู้คนหลายพันต้องตายไปจากการบุกโจมตีอย่างกะทันหัน และมีเพียงแค่ 200 คนเท่านั้นที่หนีเอาชีวิตรอดมาได้ คนที่ปลดล็อคยีนได้ถึงขั้นที่ 8 ร่วมกับนักรบอีกหลายคนยอมสละตัวเองเพื่อจะให้คนที่เหลือสามารถหนีมาได้ แต่การหนีเข้าไปในป่านั้นก็ไม่ได้รับประกันว่าทุกคนจะปลอดภัย บ่อยครั้งที่จะมีชะตากรรมอันโหดร้ายรอพวกเขาอยู่ และภูเขาลูกนี้ก็ไม่ใช่ที่ที่จะมาลี้ภัยได้ ที่นี่เป็นสถานที่ที่แม้แต่สปิริตก็ยังไม่กล้าย่างกรายเข้ามา ดังนั้นโอกาสรอดของคนกลุ่มนี้แทบจะเป็นศูนย์เลยก็ว่าได้ แต่คนพวกนี้ไม่รู้ถึงเรื่องนั้น พวกเขาพยายามระมัดระวังตัวตลอดเวลา เพราะยังไงที่นี่ก็เป็นดินแดนที่พวกเขาไม่คุ้นเคย ถึงแม้พวกเขาจะข้ามภูเขาไปได้สำเร็จ แต่ก็ไม่มีอะไรรับประกันว่าดินแดนที่รออยู่จะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย เพราะบริเวณรอบๆภูเขาลูกนี้ก็ถูกครอบครองโดยสปิริตเช่นกัน พวกเขาไม่รู้ว่ากำลังไปที่ไหนและไม่รู้

ว่าชะตากรรมแบบไหนที่รอพวกเขาอยู่ พวกเขาเดินทางโดยไม่มีจุดหมายอยู่ในใจ พวกเขาเพียงแค่พยายามจะหนีจากความน่าสะพรึงกลัวที่อยู่ด้านหลังเท่านั้น หลินเวยเวยไม่ได้ถามอะไรอีก แม้คำพูดของลุงสามจะฟังดูมีความหวัง แต่เธอก็ยังลังเลที่จะยอมรับความจริงถึงสิ่งที่รอพวกเขาอยู่เบื้องหน้า แต่อย่างน้อยๆเธอก็ต้องการให้ใครสักคนปลอบใจเธอ ในตอนนี้เสบียงสำรองของพวกเขาหมดแล้ว ความอยู่รอดของพวกเขาก็ขึ้นอยู่กับโชคชะตาเท่านั้น หลังจากการเดินทางอย่างยากลำบากมา 2 วัน พวกเขาก็ต้องเผชิญหน้ากับมอนสเตอร์หลายต่อหลายตัว ทำให้มีคน 2 ตายไปในการต่อสู้กับพวกมัน ตอนนี้พวกเขาอยู่ได้เพียงแค่บริเวณตีนเขาเท่านั้น เพราะยิ่งพวกเขาเดินลึกเข้าไปในภูเขาเรื่อยๆ พวกเขาก็รู้ว่าจะมีมอนสเตอร์ที่โหดร้ายปรากฏตัวในไม่ช้านี้แน่ “ทุกคนระวังตัว มีการเคลื่อนไหวบางอย่างจากทางด้านซ้ายของพวกเรา” ใครบางคนพูดขึ้นมาเพื่อดึงความสนใจของทุกๆคน “เตรียมตัวต่อสู้!” ลุงสามบอกคนอื่นๆ ซึ่งชื่อจริงๆ

ของเขาคือ หลินเฮ่อ หลังจากที่ออกคำสั่ง ความเงียบก็เข้าปกคลุมพวกเขาอีกครั้ง หลังจากนั้นเสียงฝีเท้าก็เข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ ทั้งความกลัวและความกังวลเข้าปกคลุมหัวใจของคนที่รอดูว่าจะมีอสูรกายตัวไหนปรากฏตัวออกมา เงาของสิ่งๆนั้นเริ่มปรากฏให้เห็น พวกเขากำอาวุธไว้ในมือแน่นเตรียมที่จะต่อสู้ แต่เมื่อเงาเข้ามาใกล้ก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นน่าแปลกที่มันเป็นเงาของมนุษย์ เขาคือชายหนุ่มอายุประมาณ 20 กว่าๆ ที่มีผิวที่เรียบเนียนยิ่งกว่าหญิงสาวคนไหนๆ ถ้าคนๆนี้ไม่ได้มีใบหน้าที่ดูสมกับเป็นลูกผู้ชาย เขาก็อาจจะถูกเข้าผิดได้ว่าเป็นผู้หญิงได้เลย เมื่อพวกเขาเห็นว่าสิ่งที่เดินเข้ามาเป็นมนุษย์ พวกเขาก็รู้สึกโล่งใจ คนๆหนึ่งตะโกนออกมา “นายเป็นบ้าอะไรของนาย? นายควรจะเกาะกลุ่มกับคนอื่นๆเอาไว้สิ” “เขาไม่ใช่คนของเมืองเรา เด็กทารกจะมาอยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 3 ได้ยังไงกัน?” เมื่อหลินเฮ่อพูดอย่างนี้ขึ้น ความรู้สึกโล่งใจของคนอื่นๆก็หายไปทันที และความกังวลใจก็เข้ามาปกคลุมพวกเขาอีกครั้ง คนอื่นๆรู้ตัวว่า

พวกเขาไม่รู้จักชายคนนี้ แถมยังมีเด็กทารกที่นอนหลับอยู่ในอ้อมแขนของเขา มันเป็นภาพที่ทำให้พวกเริ่มกลับมาเสียขวัญอีกครั้ง มนุษย์ไม่สามารถเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่ก่อนอายุครบ 16 ปีได้ มีเพียงความตายเท่านั้นที่รอคอยพวกเขาอยู่ ถ้าพวกเขาพยายามจะเข้ามา ดังนั้นแล้วเป็นไปได้ยังไงที่เด็กทารกจะมีชีวิตรอดอยู่ที่นี่ได้? “ฆ่าเขาซะ! เขาไม่ใช่มนุษย์ นี่เป็นกลอุบายที่ใช้หลอกพวกเรา” เมื่อคนๆหนึ่งสั่งขึ้นมา คนอื่นๆก็ยกธนูขึ้นและเล็งยังชายที่โผล่ออกมาจากเงานั้น “อย่ายิง!” ชายคนนั้นอุ้มเด็กทารกไว้ในมือข้างหนึ่งและยกมืออีกข้างเพื่อขอร้องอีกฝ่าย “พูดไปก็เปล่าประโยชน์ เก็บคำโกหกของแกเอาไว้เถอะ โจมตีเจ้าปีศาจนี่!” ด้วยคำพูดนี้ ทุกคนก็ดึงสายธนู ผู้ลี้ภัยพวกนี้อยู่ในสภาวะตื่นตระหนก แต่มันก็ไม่ใช่ความผิดของพวกเขา การที่คนๆหนึ่งปรากฏตัวออกมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ พร้อมกับอุ้มเด็กแปลกๆ ไม่ว่าใครก็ทำใจเชื่อได้ยากว่าอีกฝ่ายนั้นเป็นมนุษย์ “หยุดก่อน

เขาเป็นมนุษย์เหมือนกับพวกเรา” หลินเวยเวยกระโดดลงจากยูนิคอร์นและเข้ามาขวาง “เป็นมนุษย์เหมือนกับพวกเรางั้นหรอ? เธอไม่รู้จักเขาด้วยซ้ำ” ใครบางคนพูดขึ้นมา “ฉันรู้จักเขา และถึงพวกนายไม่สามารถจำลักษณะภายนอกของเขาได้ แต่อย่างน้อยๆพวกนายก็ต้องคุ้นเคยกับชื่อของเขาเป็นแน่” หลินเวยเวยพูด “เธอแน่ใจใช่ไหม? เธอรู้หรอว่าชายคนนี้เป็นใคร?” หลินเฮ่อถาม ขณะที่คนอื่นๆยังไม่กล้าลดธนูลง "เขาคือลูกเขยของประธานสหพันธ์ หานเซิ่น” หลินเวยเวยพูด หลินเวยเวย เธอคือน้าของหลินเฟิง พวกเขาเคยเจอกันมาครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ในการประชุมของสี่ตระกูล “เขาคือหานเซิ่น?” หลินเฮ่อถามอย่างไม่อยากจะเชื่อ “คุณลุงลองถามเขาดูก็ได้ ถ้าคุณไม่เชื่อที่ฉันพูด” หลินเวยเวยพูดก่อนที่หลินเฮ่อจะมีโอกาสได้ถาม หานเซิ่นพูดขึ้น “พี่เวยเวย หลินเฟิงเป็นยังไงบ้าง?” หลินเฮ่อรู้สึกโล่งใจขึ้นมาทันที เขารู้สึกเบาใจที่ได้รู้ว่าชายคนนี้รู้จักหลินเวยเวยและหลินเฟิง ซึ่งเป็นคนที่ยังอยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 “ก็สบายดี แต่ตอนนี้ไม่

ใช่เวลาที่จะมาคุยเรื่องพวกนี้ นายจะบอกฉันได้ไหมว่าทำไมนายถึงมาอยู่นี่ภูเขาภูติผี? และเด็กทารกคนนี้มาจากไหนกัน?” หลินเวยเวยถาม ทุกคนยังอยู่ในสภาพระมัดระวังตัวกันอยู่ ดังนั้นหานเซิ่นจึงเดินเข้าไปด้วยท่าทางที่เป็นมิตร เพื่อจะลดความตึงเครียดของพวกเขาลง “มอนสเตอร์ตัวหนึ่งวิ่งไล่ผมมาที่นี่ ขณะที่ผมกำลังออกล่าอยู่ และนี่ก็ไม่ใช่เด็กทารกจริงๆ เธอคือสัตว์เลี้ยงรูปร่างมนุษย์ ผมกำลังเลี้ยงเธออยู่” หานเซิ่นยิ้ม หานเซิ่นอยากจะพูดอะไรมากกว่านี้ แต่จู่ๆ ก็มีเสียงร้องดังขึ้นมา มันเป็นเสียงร้องขอความช่วยเหลือที่ฟังดูสิ้นหวังมาก และเมื่อพวกเขาหันไปดู พวกเขาก็เห็นผู้เป็นเลิศคนหนึ่งถูกเผาเป็นเถ้าถ่านไป

ตอนที่1007 3 ปี = 3 วัน

มีมอนสเตอร์ปรากฏตัวออกมาจากเนินเขาด้านหน้า พร้อมกับเปลวเพลิงที่เกรี้ยวกราด ชายคนที่กำลังมองมาที่หานเซิ่นอยู่ๆก็ลุกเป็นไฟในทันที หานเซิ่นขมวดคิ้วกับสิ่งที่เห็น แต่โชคดีที่เขามาเจอกับกลุ่มคนพวกนี้ก่อนที่พวกเขาจะเป็นอะไรไป ตอนนี้เขามีโอกาสที่จะพิสูจน์คุณค่าของตัวเองเพื่อที่จะลบล้างความคลางแคลงใจของคนอื่นๆที่ไม่เชื่อว่าเขาเป็นคนๆเดียวกับที่พูดจริงๆ แต่ก่อนที่หานเซิ่นจะได้เคลื่อนไหว หลินเวยเวยก็ดึงเขาเอาไว้และพูด “ระวัง อย่าไป!” “ผมช่วยสู้ได้” หานเซิ่นตอบ “ปกป้องตัวเองเอาไว้คือสิ่งนายสามารถทำได้ในตอนนี้” หลินเวยเวยพูด ก่อนที่เธอจะเริ่มวิ่งเข้าไปหามอนสเตอร์ หานเซิ่นอยากที่จะบอกเธอว่า 'ฉันฆ่าเจ้านั่นได้

สบาย ปล่อยฉันไป!' แต่ก่อนที่เขาจะได้ทำ หลินเวยเวยและคนอื่นๆก็พุ่งออกไปด้านหน้าเพื่อปะทะกับมอนสเตอร์แล้ว หลินเฮ่อเป็นนักสู้ที่มีฝีมือพอสมควร เขาปลดล็อคยีนได้ถึงขั้นที่ 7 และวิชาที่เขาฝึกนั้นก็เป็นธาตุลม ไม่มีใครมีความสุขหลังจากที่โค่นมอนสเตอร์ตัวนั้นได้ พวกเขาเสียใจที่รู้ว่าจู่ๆก็ต้องสูญเสียเพื่อนร่วมทีมไป ซึ่งเป็นต้องคนที่อดทนอย่าง

มากกว่าจะมาถึงตรงนี้ได้ หานเซิ่นพูดกับพวกเขาอีกเล็กน้อย และเมื่อพวกเขาเชื่อใจแล้ว พวกเขาก็ยอมให้หานเซิ่นเข้าร่วมกลุ่มได้ “พี่เวยเวย รู้ไหมว่าวันนี้วันที่เท่าไหร่? ผมถูกวิ่งไล่อยู่หลายวันจนลืมวันเวลาไป” หานเซิ่นถาม เมื่อหานเซิ่นออกมาจากถ้ำ เขาก็โผล่ออกมาในดินแดนที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน และน่าแปลกที่พวกลิงไม่ได้ตามเขาออกมา หลังจากที่เขาบินขึ้นไปเหนือก้อนเมฆ เมื่อเขากลับลงมาอีกครั้ง ภูเขาก็หายไปแล้ว ไม่ว่าเขาจะพยายามยังไง เขาก็ไม่สามารถหาภูเขาลูกเดิมเจอได้ และในระหว่างที่เขากำลังตามหาอยู่นั้น

เขาก็บังเอิญมาเจอกับหลินเวยเวยและคนอื่นๆ เธอบอกเขาว่าเมืองของเธอพึ่งจะถูกทำลายโดยสปิริตที่โหดร้าย และพวกเขาก็กำลังหาสถานที่อยู่อาศัยใหม่ หานเซิ่นถามพวกเขาว่าเคยได้ยินชื่อป่าขวากหนามมาก่อนไหม แต่พวกเขาก็มองหานเซิ่นด้วยสายตาแปลกๆ เหมือนกับว่าไม่มีใครเคยได้ยินมาก่อน “วันนี้เป็นวันที่ 7” หลินเวยเวยพูด เป็นเรื่องปกติที่คนจะหลงลืมวันที่ “ปีอะไร?” หานเซิ่นถาม “มันคือปี 25 เดือนมีนาคม” หลินเวยเวยคิดว่ามันแปลกๆที่หานเซิ่นถามเรื่องปีด้วย “แน่ใจใช่ไหมว่านี่คือปีที่ 25 น่ะ?” หานเซิ่นถามด้วยสายตาเบิกกว้าง ถึงแม้จะไม่มีทั้งกลางวันและกลางคืนในช่วงที่เขาติดอยู่ในหุบเขานั้น แต่พระอาทิตย์และท้องฟ้าที่เขาเห็นอาจจะเป็นแค่ภาพลวงตาก็ได้ ซึ่งต่อให้เขาคำนวณเวลาคาดเคลื่อนยังไง ก็ไม่มีทางที่เขาจะพลาดถึงขนาดนับเวลาผิดจาก 3 วันเป็น 3 ปีได้ แต่หลินเวยเวยบอกกับเขาว่านี่คือปีที่ 25 และเขาก็วิ่งไล่ราชาลิงในวันที่ 4 มีนาคม เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะหายไปเพียงแค่ 3 วันเท่านั้น “ฉันยังไม่แก่ถึง

ขนาดจำปีผิดหรอก” หลินเวยเวยพูด หานเซิ่นตกตะลึงและไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไรดี การที่เขาหายตัวไปเพียงแค่ 3 วันนั้นเป็นอะไรที่ทำให้เขาช็อคมาก ‘หุบเขานั้นต้องมีอะไรบางอย่างที่สามารถควบคุมการไหลเวียนของเวลาแน่ๆ ที่นั่นเวลาเหมือนกับหยุดนิ่ง แถมพวกลิงยังสามารถเร่งเวลาของพวกมันได้อีก มันจะต้องมีความเชื่อมโยงอะไรบางอย่างแน่ๆ’ หานเซิ่นคิด เรื่องลึกลับที่เกิดขึ้นในภูเขาลูกนั้นเป็นอะไรที่ทำให้หานเซิ่นสงสัยอย่างมาก เขาสงสัยว่าใครหรืออะไรกันที่ทำให้เกิดการเบี่ยงแบนของเวลาที่นั่น หานเซิ่นไม่เคยได้ยินพลังที่ร้ายกาจถึงขนาดมีผลกับการไหวเวียนของเวลาได้มาก่อนเลย หลินเฮ่อถามหานเซิ่นอีก 2-3 คำถาม หานเซิ่นบอกพวกเขาว่าเขานั้นมาจากป่าขวากหนาม ซึ่งทำให้ทุกคนผิดหวัง “พวกเราต้องเดินทางกันต่อไป พวกเราจำเป็นต้องข้ามภูเขาภูตผี เพื่อที่จะไปหาสถานที่ที่พวกเราจะอาศัยอยู่ได้” หลินเวยเวยพูด สปิริตนั้นแข็งแกร่ง มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็เช่นกัน การจะผ่านภูเขานี้ พวกเขาต้องผ่านดิน

แดนที่แบ่งระหว่าง 2 อาณาจักร ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีสปิริตและมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดปกครองอยู่ ถ้าพวกเขาไปถึงเมืองที่ไม่มีสปิริตอยู่ได้ พวกเขาก็จะสามารถยึดเมืองสปิริตนั้นมาเป็นของพวกเขาได้ หานเซิ่นตามพวกเขาไป แม้เขาจะปลดล็อคยีนได้ถึงขั้นที่ 9 แล้ว แต่ระดับความแข็งแกร่งของเขายังต่ำเกินไป ถ้าเขาต้องสู้ๆจริง มันก็ไม่มีโอกาสที่เขาจะสามารถเอาชนะสปิริตราชันและมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ พวกเขาเจอมอนสเตอร์หลายตัวอยู่ตามทาง หานเซิ่นอยากจะช่วยพวกเขาสู้ แต่ทุกครั้งหลินเวยเวยก็จะดึงเขากลับมา โดยเชื่อว่าเธอนั้นกำลังปกป้องเขาไว้ ยังไงซะมอนสเตอร์ที่พวกเขาเจอก็เป็นแค่มอนสเตอร์ระดับกลายพันธุ์เท่านั้น และพวกมันก็ถูกฆ่าในชั่วพริบตา หลินเวยเวยรู้ว่าหานเซิ่นนั้นพึ่งจะวิวัฒนาการมาเป็นผู้เป็นเลิศ ดังนั้นเธอจึงเชื่อว่าเขายังอ่อนแอ และในเมื่อเธอคิดกับเขาเหมือนเป็นน้องชายคนหนึ่ง เธอก็เลยรู้สึกว่าจำเป็นต้องปกป้องเขา ยิ่งพวกเขาเดินเข้ามา

ในภูเขาลึกเท่าไหร่ มอนสเตอร์ก็จะยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ กลุ่มของพวกหยุดพัก หลังจากเดินทางมา 4 วันเต็มๆ ป่าสีเขียวนั้นตั้งอยู่ด้านหน้าของพวกเขา มันเป็นป่าที่ดูเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด ต้นไม้ที่อยู่ใกล้พวกเขาที่สุดนั้นดูจะเป็นต้นไม้ที่มีใบสีเงิน ที่ต้นไม้มีสายฟ้าสีเขียวปะทุออกมา ถ้าพวกเขาไปจับมันเข้า พวกเขาก็จะถูกสายฟ้าช็อตอย่างรุนแรง พวกเขาสงสัยว่าควรจะเสี่ยงเข้าไปในป่าที่ดูน่าสงสัยนี่ดีไหม ต้นไม้สายฟ้าแต่ละต้นอยู่ห่างกันแค่ไม่กี่เมตรเท่านั้น ถ้าพวกเขาเข้าไปในนั้นด้วยกันและเกิดเรื่องอะไรแย่ๆขึ้น พวกเขาก็จะตกอยู่ในอันตรายท่ามกลางต้นไม้สายฟ้าพวกนี้ แต่เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถกลับไปทางเดิมได้ ดูเหมือนกับว่าพวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น ดังนั้นพวกเขาต้องเดินต่อไป ทุกคนเดินเข้ามาป่าที่เต็มไปด้วยสายฟ้าด้วยความระมัดระวัง พวกเขาลงจากสัตว์ขี่ เนื่องจากไม่ต้องการสัมผัสกับต้นไม้พวกนี้ เมื่อมีลมแรงพัดเข้ามา ก็ทำให้สายฟ้าของต้นไม้ส่งเสียงออกมา ใบไม้ที่ปะทุไปด้วยสายฟ้าล่วงลงมาจากกิ่งไม้ ผู้เป็นเลิศที่

เคลื่อนไหวไม่สะดวกเนื่องจากได้รับบาดเจ็บอย่างหนัก กรีดร้องออกมา ขณะที่ถูกช็อตจนไหม้ และมีควันออกมาจากหัวของเขา โชคดีที่ใบไม้นี่ไม่ได้ฆ่าเขา แต่มันก็ทำให้คนอื่นๆต้องระวังต้นไม้พวกนี้มากขึ้น

ตอนที่ 1008 เลวร้ายทั้ง 2 ทาง

“ถ้าเรายังเดินทางแบบนี้ต่อไป พวกเราต้องไปพบกับจุดจบแน่ๆ ฉันคิดว่าพวกเราควรหันหลังกลับกันดีกว่า” ผู้เป็นเลิศคนหนึ่งพูดอ้อนวอนให้กลับออกไปจากที่นี่ ผู้เป็นเลิศอีกคนอ้วกออกมาและก็มีหลายๆคนที่ไม่สามารถควบคุมสติตัวเอง พวกเขาร้องไห้พร้อมกับกรีดร้องด้วยความกลัวที่จะถูกต้นไม้ฆ่า “หันหลังกลับ? หันหลังกลับไปที่ไหน?” หลินเฮ่อถาม “กลับไปที่เมืองเทพเจ้าสายลม” ชายคนนั้นตอบ หลินเวยเวยพูดด้วยความโกรธ “นายลืมไปแล้วหรอว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น? มันถูกสปิริตยึดไปแล้ว กลับไปที่นั่นก็เหมือนกับฆ่าตัวตาย”

“ถ้าพวก

เรายอมเซ็นสัญญา บางทีพวกเขาอาจจะไม่ฆ่าพวกเรา” ชายคนนั้นพูดอย่างสิ้นหวัง ทุกคนหันมามองหลินเฮ่อ พวกเขานั้นคิดเหมือนกับที่กับชายคนนั้นพูด หนทางข้างหน้าที่พวกเขากำลังเดินทางไปก็ไม่ใช่จะรับประกันได้ว่าพวกเขาจะรอดไปได้ และท่ามกลางต้นไม้ที่ล้อมรอบพวกเขาเอาไว้ การหันหลังกลับไปที่เมืองและยอมก้มหัวให้สปิริตก็ดูจะเป็นทางเลือกที่ดูจะปลอดภัยกว่า ถ้าพวกเขารู้แน่นอนว่ามีที่ให้พักอาศัยอยู่ข้างหน้า พวกเขาก็ยินดีที่จะเดินต่อไป แต่การที่ให้โชคชะตานำทางไปทำให้พวกเขาทุกคนรู้สึกหวาดกลัว หลินเวยเวยเองก็เริ่มมีความคิดที่จะยอมก้มหัวให้กับสปิริตเช่นเดียวกัน เรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเขาไม่ใช้เรื่องผิดปกติอะไร ความจริงการตกเป็นทาสของสปิริตก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ยังไงซะพวกเขาก็ถือว่าโชคดีที่ถูกส่งมาที่เมืองของมนุษย์ “และนายล่ะคิดยังไง?” ตอนนี้หลินเฮ่อมองไปที่คนอื่นๆที่ละคน และถามคำถามนี้ เมื่อถูกถาม คนอื่นๆก็ก้มหัวลงด้วยความอับอาย “ลุงสาม ถ้ามีเมืองมนุษย์อยู่ข้างหน้าล่ะก็ พวก

เราจะไปต่อ แต่นี้พวกเราไม่รู้ว่าอะไรที่รอคอยพวกเราอยู่” ชายวัยกลางคนพูดขึ้นมาอย่างเศร้าใจ “ลุงสาม พวกเราสามารถข้ามภูเขาภูตผีได้จริงๆหรอ? เราเพิ่งจะเดินขึ้นมาได้นิดเดียวก็ถูกฆ่ากันไปหลายคนแล้ว และถ้ามีมอนสเตอร์รอพวกเราอยู่ข้างหน้า โดยเฉพาะท่ามกลางต้นไม้พวกนี้ การต่อสู้กับพวกมันก็เป็นอะไรที่โง่มาก พวกเราไม่มีทางสู้ได้อย่างแน่นอน” คนอื่นๆเริ่มถกเถียงกันและพยายามบอกเหตุผลของแต่ละคนออกมา แต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง หลายๆคนเริ่มที่จะหันหลังและเดินกลับไป ถึงจะไม่มีใครพูดว่าต้องการก้มหัวให้กับสปิริตที่เข้ามายึดเมือง แต่เจตนาของพวกเขาก็ชัดเจน “ทุกคนมีสิทธิเลือกชะตาชีวิตตัวเอง และนั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันสามารถตัดสินใจแทนพวกนายได้ พวกนายอาจจะเลือกเดินทางเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายฝ่าฟันอันตรายที่ไม่อาจรู้ได้ หรือจะเดินทางกลับไปโดยเชื่อว่ามันจะช่วยรับประกันความอยู่รอดของพวกนายได้ ถึงแม้จะต้องตกเป็นทาสของสปิริตที่โหดร้ายก็ตาม” หลินเฮ่อมองสมาชิกแต่ละ

คนอีกครั้ง ก่อนจะพูดต่อ “ฉันไม่รู้สึกลังเลในทางที่ฉันเป็นคนเลือกเอง ฉันจะเดินทางไปข้างหน้าต่อ และฉันก็ยินดีต้อนรับทุกคนที่เลือกเดินทางร่วมกับฉัน ฉันขอยอมตาย ดีกว่ายอมให้ตัวเองต้องตกไปเป็นทาสของสปิริต” “คุณไม่กลับไปอย่างงั้นหรอ?” หลายคนถามด้วยความช็อค “ไม่ ฉันยังไม่ลืมพวกพ้องที่ยอมสละชีวิตอย่างกล้าหาญเพื่อทำให้พวกเราสามารถหนีออกมาจากเมืองได้สำเร็จ ฉันจะไม่ยอมให้ความตายของพวกเขาสูญเปล่า” หลินเฮ่อกล่าวอย่างภาคภูมิ คนอื่นๆแต่ละคนมีสีหน้าที่ซับซ้อน ไม่มีใครต้องการตกเป็นทาสแต่พวกเขาก็ไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่รอคอยพวกเขาอยู่ข้างหน้า ทางเลือกทั้งสองทางนั้นดูมืดมนทั้งคู่ “ทุกชีวิตนั่นมีค่าฉันจะเคารพการตัดสินใจของพวกนาย ฉะนั้นทำในสิ่งที่พวกนายคิดว่าดีกับชีวิตของพวกนายมากที่สุด” หลินเฮ่อยิ้ม “ฉันจะไปกับคุณลุงด้วย ฉันขอยอมตายอย่างมีเกียรติดีกว่าก้มหัวให้สปิริต” หลินเวยเวยพูด ขณะที่เดินไปยืนข้างๆหลินเฮ่อ หานเซิ่นเริ่มเดินเข้าไปหาหลินเวยเวยเช่นกัน แต่เธอหยุดเขา

เอาไว้และพูด “นายควรกลับไปกับพวกเขา จีเหยียนหรันรอนายอยู่ หนทางนี้มันอันตรายเกินไปสำหรับหนุ่มอย่างนาย” ครั้งนี้หานเซิ่นไม่ได้ทำตามคำขอของเธอ เขายังคงเดินต่อไปและพูด “ถึงผมจะกลับไป ผมก็ไม่คิดว่าสปิริตจะอนุญาตให้ผมใช้เครื่องเทเลพอร์ตหรอก” คำพูดของหานเซิ่นทำให้ผู้เป็นเลิศหลายคนรู้สึกถึงความน่าสมเพชของการถูกชิงอิสรภาพ มีหลายคนเปลี่ยนใจมาร่วมเดินทางกับหลินเฮ่อ หลังจากได้ยินสิ่งที่หานเซิ่นพูด ส่วนคนอื่นๆหันกลับมามองต้นไม้พวกนี้เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะหันหลังและเดินจากไปโดยไม่ได้พูดอะไรสักคำ แม้หานเซิ่นจะแข็งแกร่ง แต่เขา

ก็ไม่สามารถให้สัญญากับทุกคนได้ว่าเขาจะทำให้ทุกคนปลอดภัย ด้วยเหตุนั้นเขาจึงไม่ได้พูดอะไร “พวกเราจะแบ่งเสบียงของพวกเราอย่างเท่าๆกัน หลังจากนั้นพวกเราก็ต้องแยกทางกันไป” หลินเฮ่อพูดอย่างเคร่งขรึม “นายนี่กล้ากว่าที่ฉันคิดอีกนะ” หลินเวยเวยรู้สึกแปลกใจที่หานเซิ่นตัดสินใจ

ตามพวกเธอไป หลินเวยเวยคิดเสมอว่าหานเซิ่นเป็นคนที่พอใช้ได้ เนื่องจากเขาได้รับยกย่องจากหลินเฟิง แต่หลังจากที่เห็นหัวใจอันเข้มแข็งของเขา เธอก็รู้สึกถูกใจเขายิ่งขึ้นไปอีก สำหรับผู้เป็นเลิศหลายคนนี่เป็นการตัดสินใจที่ยากลำบาก การจะเลือกทางใดทางหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย แม้จะเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดก็ตาม หานเซิ่นถึงจะยังหนุ่ม แต่เขาก็ตัดสินใจได้อย่างไม่ลังเล หานเซิ่นอยากที่จะบอกเธอว่าด้วยพลังของเขานั้น เขาสามารถเอาชีวิตรอดในป่าแห่งนี้ได้แบบสบายๆ แม้จะต้องอยู่ตัวคนเดียวก็ตาม แต่เขาก็ห้ามตัวเองเอาไว้ ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่หานเซิ่นจะทำร้ายความรู้สึกของพวกเขา เมื่อเห็นคนอื่นๆจัดเตรียมข้าวของก่อนที่จะแยกทางกัน ไม่มีใครเลยที่ดูมั่นใจกับการตัดสินใจของตัวเอง “พวกเราไปกันเถอะ” หลินเฮ่อพูด หลังจากที่หายใจเข้าลึกๆหนึ่งครั้ง หลินเฮ่อเริ่มเดินนำหน้าคนอื่นๆ เมื่อรู้ว่าเขาเป็นเหมือนกับผู้นำของกลุ่ม เขาก็ต้องแน่วแน่กับการตัดสินใจและไม่แสดงความเสียใจออกมา สมาชิกคนอื่นมองหน้ากัน ก่อนที่

จะเดินตามหลังหลินเฮ่อไป หานเซิ่นใช้ออร่าของศาสตร์ตงเสวียนสแกนบริเวณรอบๆ เขาจำเป็นต้องระวังตัวอยู่ตลอดเวลา เพื่อตัวเขาเองและก็คนอื่นๆด้วย “หานเซิ่น นายจะแต่งงานกับเหยียนหรันเมื่อไหร่?” หลินเวยเวยถามคำถามนี้กับหานเซิ่น หลังจากที่เห็นสีหน้าที่หม่นหมองของทุกๆคน เธอต้องการทำให้บรรยากาศมันดูดีขึ้น “หลังจากที่เหตุการณ์ร้ายนี้สิ้นสุดลง ผมคิดว่าคงจะถึงเวลาแล้ว” หานเซิ่นตอบ หลินเวยเวยต้องการจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จู่ๆหานเซิ่นก็พูดขึ้นมา “ระวัง! มีมอนสเตอร์กลุ่มหนึ่งกำลังเดินมาทางนี้” ทุกคนช็อคกับคำเตือนอย่างกะทันหันของหานเซิ่น แต่เมื่อพวกเขามองไปรอบๆอย่างระมัดวัง และพวกเขาก็มองเห็นกลุ่มเงาดำๆ ซึ่งบ่งบอกว่ามีอะไรบางอย่างกำลังมุ่งหน้ามาหาพวกเขาจริงๆ

ตอนที่ 1009 ฝูงหมาป่า

หลินเวยเวยและคนอื่นๆมองออกไปในความมืดด้วยความสับสน หลังจากนั้นหานเซิ่นก็ไม่พูดอะไรเพิ่มอีก ไม่นานสีหน้า

ของหลิยเวยเวยก็เปลี่ยนไป “หานเซิ่นพูดถูก! มีมอนสเตอร์หลายตัวกำลังวิ่งเข้ามาด้วยความรวดเร็ว” หลินเฮ่อได้ยินเสียงฝีเท้าจำนวนมาก มันดังขึ้นเรื่อยๆขณะที่มอนสเตอร์เข้าใกล้พวกเขาขึ้นเรื่อยๆ เขานั้นประหลาดใจที่หานเซิ่นรู้สึกถึงพวกมันก่อนหน้าเขาถึง 10 วินาที หลินเฮ่อปลดล็อคยีนถึง 7 ขั้นแล้ว แต่หานเซิ่นกับมีสัมผัสการรับรู้สิ่งรอบๆตัวดีกว่าเขา ดังนั้นหานเซิ่นจะต้องปลดล็อคยีนได้มากกว่าเขาแน่ๆ เขาไม่

เข้าใจเลยว่า

เรื่องแบบนั้นจะเป็นไปได้ยังไง ตอนนี้หลินเวยเวยมองมาที่หานเซิ่นด้วยความช็อคเช่นกัน เธอก็ประหลาดใจที่หานเซิ่นรับรู้การเข้ามาของพวกมอนสเตอร์ ก่อนหน้าเธอเช่นเดียวกับหลินเฮ่อ เสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้เรื่อยๆ และตอนนี้ทุกคนก็สามารถได้ยินเสียงอย่างชัดเจน นักสู้ทุกคนเรียกวิญญาณอสูรออกมา พวกเขาไม่รู้ว่าตัวอะไรที่กำลังมุ่งหน้ามาหาพวกเขา และพวกเขาก็ไม่รู้ด้วยว่าจะสามารถสู้กับอีกฝ่ายได้ไหม ในไม่ช้าเงาสีเขียวๆก็โผล่ออกมาจากพุ่มไม้ ดวงตาสีเขียวมรกตกำลังจ้องมาที่พวกเขาจากในความมืด เงาสีเขียวเริ่มปรากฏออกมาให้เห็น พร้อมสายฟ้าสีเขียวที่ปะทุอยู่รอบๆตัวพวกมัน “พ่อ หนูอยากไปเล่นกับแมวเหมียว” เป่าเอ๋อพูดพร้อมกับตบมือด้วยความเบิกบาน “เป่าเอ๋อ พวกมันไม่ใช่แมวเหมียว พวกมันคือหมาป่า” หานเซิ่นยิ้มแห้งๆ เขาเชื่อว่าเหตุผลที่เป่าเอ๋อสนใจมอนสเตอร์พวกนี้ ก็เพราะเธอชื่นชอบ

แสงไฟสว่างๆ แต่คนอื่นๆนั้นไม่ได้ผ่อนคลายเหมือนกับหานเซิ่นและเป่าเอ๋อ มีหมาป่าอย่างน้อยๆ 300 ตัวล้อมพวกเขาเอาไว้ แต่โชคดีที่พวกมันไม่ดูแข็งแกร่งเท่าไหร่ แต่ถึงยังไงสภาพสิ่งแวดล้อมก็ไม่เป็นใจเลย ในป่าที่เต็มไปด้วยอันตรายนี้แม้แต่ต้นไม้ก็สามารถทำให้พวกเขาบาดเจ็บได้ เมื่อพวกหมาป่าโจมตีเมื่อไร พวกเขาก็ต้องขยับตัวหลบอย่างระมัดระวัง เพราะถ้าพวกเขาวิ่งๆไปชนกับต้นไม้ พวกเขาก็จะถูกช็อตและอาจจะถูกฆ่าตายอย่างทุกข์ทรมาน หมาป่าตัวหนึ่งปล่อยกระแสไฟฟ้าใส่คนหนึ่งในทีมของพวกเขา แต่ไฟฟ้าก็ถูกต้านเอาไว้ด้วยหมัดที่ลุกเป็นไฟ ปัง! ไฟและสายฟ้าปะทะกันในอากาศ เขาป้องกันการโจมตีได้สำเร็จ แต่ชายคนนั้นก็ถูกดันถอยหลังไปหลายก้าว ทุกคนตกใจกับความรุนแรงในการโจมตีของหมาป่าที่ปล่อยออกมา ชายที่ต้านสายฟ้าเอาไว้ชื่อว่า เฉินหู่ เขาไม่ใช่คนที่แข็งแกร่งที่สุดในกลุ่ม แต่เขาก็สามารถปลด

ล็อคยีนได้ถึง 5 ขั้น และระดับความแข็งแกร่งของเขาก็มากกว่า 1,500 ถึงแม้เขาจะต้านการโจมตีเอาไว้ได้ แต่มันก็ไม่ใช่การป้องกันที่สมบูรณ์แบบ ดูเหมือนหมาป่าพวกนี้จะแข็งแกร่ง หานเซิ่นเชื่อว่าพวกมันทั้งหมดเป็นมอนสเตอร์ระดับกลายพันธุ์ ถึงกลุ่มของพวกเขาจะเต็มไปด้วยคนที่แข็งแกร่ง แต่ก็เป็นเรื่อง

ยากที่พวกเขาสู้กับฝูงหมาป่ากว่า 300 ตัวได้ หมาป่าที่อยู่ด้านหน้าหอนออกมา และกระโดดเข้าใส่หานเซิ่น หานเซิ่นดีใจที่มันกระโดดเข้ามา เขาคิดกับตัวเอง ‘ในที่สุด มันก็ถึงเวลาที่ฉันจะได้ออกโรงแล้ว ฉันเริ่มจะเบื่อหลินเวยเวยที่ทำเหมือนกับว่าฉันเป็นพวกอ่อนหัด เธอกล้าดียังไงมาทำเหมือนกับว่าฉันเป็นพวกอ่อนหัด?’ หานเซิ่นม้วนแขนเสื้อขึ้นเตรียมที่จะต่อสู้ แต่ก่อนที่เขาจะได้เคลื่อนไหว หลินเฮ่อก็นำดาบยาวออกมาและตะโกนเสียงดัง ทำให้หมาป่าตายไป 2

ตัวและบาดเจ็บอีก1 ตัว เขากวัดแก่งดาบยาวอย่างรวดเร็วและรุนแรง หมาป่าหลายตัวถอยหลังออกไป ส่วนตัวที่บาดเจ็บก็เดินขากะเผลกกลับไป ขณะที่ร้องเอ๋งๆออกมา หลินเฮ่อดีใจที่รู้ว่าเขาแข็งแกร่งพอที่จะฆ่าพวกมันได้ แม้เขาจะคิดว่านี่เป็นเรื่องดียังไง แต่เขาก็กลัวว่าคนอื่นๆในกลุ่มจะไม่สามารถต้านทานศัตรูที่บุกเข้ามาได้ ดังนั้น

เขาตัดสินใจก้าวออกมาข้างหน้าและโจมตีก่อนที่หมาป่าจะได้โต้ตอบ เขาต้องการให้พวกหมาป่ารู้ว่าไม่ควรมาขวางทางของพวกเขา ดูเหมือนว่าพวกหมาป่าจะกลัวจริงๆ แต่พวกมันก็ดูจะแน่วแน่เกินกว่าที่จะถอยไปจากที่นี่ หลินเฮ่อคิดว่าจะพาคนของเขาหนีไปจากที่นี่ แต่ทันใดนั้นเสียงหอนก็ดังขึ้นพร้อมๆกับสายฟ้าของต้นไม้ที่อยู่รอบๆก็ส่องสว่างขึ้น ทุกคนมองไปยังทางที่เสียงหอนดังมา และพวกเขาก็เห็นหมาป่าสีฟ้าตัวใหญ่ยืนอยู่

บนโขดหิน ในขณะที่เสียงหอนจบลง สายฟ้าสีฟ้าก็ส่องประกายรอบๆตัวของมัน สีหน้าของทุกคนมืดมนขึ้นทันที พวกเขาอาจจะสามารถฆ่าฝูงหมาป่ากลายพันธุ์ 300 ตัวได้ แต่เมื่อหมาป่าที่เป็นจ่าฝูงปรากฏตัวออกมา ความมั่นใจของพวกเขาก็หายไปทันที “มันคือมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์!” หานเซิ่นขมวดคิ้ว เขาไม่กลัวที่จะต่อสู้กับมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ แต่เขาไม่แน่ใจว่าสถานการณ์จะเป็นยังไง เมื่อต้องรับมือกับหมาป่าจ่าฝูงที่เป็นระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์ เนื่องจากมอนสเตอร์ที่เป็นจ่าฝูงส่วนใหญ่จะฉลาด และถ้าพวกเขาไม่สามารถฆ่ามันได้อย่างรวดเร็ว พวกเขาก็ต้องเจอกับปัญหาแน่ๆ ครั้งหนึ่งหานเซิ่นเคยเจอกับราชาจิ้งจอกในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 มันสามารถควบคุมจิ้งจอกทั้งฝูงได้ ซึ่งการรับมือกับมันเป็นเรื่องที่ยากลำบากมากสำหรับหานเซิ่น เมื่อฝูงหมาป่าได้ยินเสียงหมาป่าจ่าฝูง ความหวาดกลัวของพวกมันก็หายไป พวกมันกระโดดออกมาอย่างกล้าหาญ “พวกหมาป่าบ้า!

ฉันจะดึงความสนใจของพวกมันเอง” หลินเฮ่อพูด ขณะที่เขาวิ่งเข้าไปในฝูงหมาป่าพร้อมกับดาบในมือ เขาตั้งใจจะจัดการกับหมาป่าตัวที่เป็นจ่าฝูงให้ได้

ตอนที่ 1010 ฝูงหมาป่าพลาดท่า

หานเซิ่นมองดูหลินเฮ่อด้วยความนับถือ เขารู้ว่าอาจจะไม่ได้เห็นชายคนนี้อีกแล้ว แต่เขาก็นับถือในความเต็มใจที่ยอมเสียสละชีวิตเพื่อดึงความสนใจของฝูงหมาป่า เพื่อที่คนอื่นที่เหลือ

จะได้หนีไป หานเซิ่นไม่คิดว่าตัวเองสามารถทำอะไรที่กล้าหาญและเสียสละแบบนั้นได้ หมาป่าจ่าฝูงมองพวกเขาด้วยความดูถูก มันรู้แผนของพวกเขาและหอนออกมา หมาป่าจ่าฝูงสั่งให้หมาป่าทั้งหมดหลีกเลี่ยงชายแก่และพุ่งเข้าไปโจมตีคนอื่นๆเลย หมาป่าจ่าฝูงมองมาที่หลินเฮ่อ และขณะที่ทำแบบนั้น แสงของสายฟ้ารอบๆตัวมันก็ส่องสว่างมากขึ้น

หลินเฮ่อรู้ว่าไม่สามารถฆ่าหมาป่าจ่าฝูงได้ภายในดาบเดียว เขาเพียงแค่ต้องการดึงความสนใจของหมาป่าทั้งหมดเพื่อที่คนอื่นๆจะได้หนีไป แต่หลินเฮ่อไม่ได้คาดคิดว่าหมาป่าจ่าฝูงจะฉลาดขนาดนี้ หมาป่าจ่าฝูงรู้ถึงความตั้งใจของเขา และสั่งให้หมาป่าตัวอื่นๆอย่าเข้าใกล้เขา ตอนนี้หลินเฮ่อต้องการวิ่งกลับไปช่วยเหลือคนอื่นต่อสู้กับฝูงหมาป่า แต่ก่อนที่เขาจะทำได้ หมาป่าจ่าฝูงก็กระโดดออกมาจากโขดหินและปล่อยสายฟ้าใส่เขา เมื่อเห็นว่าฝูงหมาป่ากลายพันธุ์มุ่งหน้ามาหา สีหน้าของคนอื่นๆก็มืดมนขึ้นมาทันที พวกเขารู้ว่าสถานการณ์ย่ำแย่แล้ว “ฆ่าพวกมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้!” หลินเวยเวยออกคำสั่ง ก่อนที่จะวิ่งเข้าปะทะกับฝูงหมาป่าอย่างไม่กลัวตาย เฉินหู่และคนอื่นๆตามเธอไปทันที พวกเขาพาตัวเองเข้าไปต่อสู้อย่างกล้าหาญ “ให้โอกาสฉันได้แสดงฝีมือบ้าง” หานเซิ่นเปิดใช้งานศาสตร์ตงเสวียนเพื่อปิดผนึกสัมผัสทั้ง 7 ของหมาป่าในบริเวณนี้ ขณะที่หานเซิ่นติดอยู่ในหุบเขา เขาก็ฝึกฝนโลหิตชีพจรเป็นหลัก เมื่อเขาปลด

ล็อคยีนได้ถึงขั้นที่ 9 และไม่สามารถก้าวหน้าได้มากกว่านั้น เขาก็หันกลับมาฝึกศาสตร์ตงเสวียนแทน จนเขาสามารถปลดล็อคยีนขั้นที่ 4 ได้สำเร็จ โชคร้ายที่หลังจากปลดล็อคยีนล็อคขั้น 4 แล้ว ความสามารถไม่ได้เป็นการปิดผนึกสัมผัสที่ 8 ของคนอื่นอย่างที่หานเซิ่นคิดเอาไว้ มันแค่เสริมระยะของความสามารถอื่นๆ ซึ่งน่าผิดหวังพอสมควร แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าออร่าของศาสตร์ตงเสวียนไม่มีประสิทธิภาพ หลังจากที่หานเซิ่นใช้มัน พวกหมาป่าที่กระหายเลือดก็กลายเป็นเหมือนกับสุนัขที่ไม่รู้ทิศทาง พวกมันเริ่มเคลื่อนไหวไปมาอย่างไร้จุดหมาย ถึงมันจะได้ผลดีกับหมาป่ากลายพันธุ์ แต่น่าเสียดายที่มันไม่ทรงพลังพอจะทำให้หมาป่าจ่าฝูงอ่อนแอลง นี่หมายความว่าหมาป่าจ่าฝูงเปิดสัมผัสที่ 8 ได้แล้ว เหมือนกับราชาลิง หลินเวยเวยเชื่อว่าเธอนั้นวิ่งเข้าไปต่อสู้อย่างกล้าหาญเป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งเธอไม่คิดว่าจะมีชีวิตรอดกลับมาได้ แต่จู่ๆพวกหมาป่าก็เสียสติไป พวกมันยืนสั่นอยู่กับที่ ราวกับว่ามึนงงอยู่ ในตอนแรกคนอื่นๆคิดว่านี่เป็น

แผนการบางอย่างของพวกหมาป่า แต่เมื่อพวกเขาใช้อาวุธแทงออกไปข้างหน้า พวกหมาป่าก็ไม่หลบการโจมตีของพวกเขา พวกเขาฆ่าพวกหมาป่าได้อย่างง่ายดาย การกระทำของหมาป่าเหมือนกับว่าพวกมันสูญเสียสมองไป ดูเหมือนพวกมันจะไม่รู้สึกเจ็บเลยด้วยซ้ำ พวกมันทุกตัวยืนอยู่กับที่รอให้ตัวเองถูกฆ่า หมาป่าบางตัวปล่อยสายฟ้าออกมาด้วยความตื่นตระหนก แต่สายฟ้าก็ถูกแต่พวกเดียวกันเอง มันเผาตัวหมาป่าตัวอื่นจนเหลือแต่เถ้าถ่าน หานเซิ่นวิ่งไปเข้าร่วมวงฆ่าฝูงหมาป่ากลายพันธุ์ด้วย แต่เขารู้สึกว่ามันไม่จำเป็นเท่าไรนัก จีโนพ้อยระดับกลายพันธุ์ของเขาเต็มแล้ว ดังนั้นมันไร้ประโยชน์ที่เขาจะเข้าไปฆ่าพวกมัน เมื่อสัมผัส

ทั้งหมดของพวกมันถูกปิดผนึกเอาไว้ สายตาและการได้ยินก็ถูกปิดไปด้วยเช่นกัน นอกจากนั้นการสูญเสียสัมผัสการรับรู้ความรู้สึกก็ทำให้พวกมันไม่สามารถรับรู้ความรู้สึกเจ็บได้ มันดูเหมือนกับว่าพวกหมาป่ายอมให้ตัวเองถูกฆ่า และในชั่ว

พริบตา หมาป่าก็ถูกฆ่าตายไปอีกกว่า 30 ตัว แม้คนอื่นๆจะไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ยังไงซะพวกเขาก็รู้สึกดีใจ เมื่อหมาป่าจ่าฝูงสังเกตเห็นว่ามีบางอย่างผิดปกติกับลูกน้องของมัน มันก็หอนเรียกทุกตัวกลับมา แต่แน่นอนว่าหมาป่าตัวอื่นนั้นไม่สามารถได้ยินอะไรได้ พวกมันไม่ได้ยืนอยู่นิ่งๆแต่เดินไปมาเป็นวงกลมอย่างไร้จุดหมาย เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เลวร้ายกว่าที่คิด หมาป่าจ่าฝูงก็ตัดสินใจหนีไป ถึงแม้จะต้องสูญเสียครั้งใหญ่ก็ตาม หลินเฮ่อกลับมาร่วมกลุ่มกับคนอื่นๆ จากนั้นพวกเขาก็ร่วมมือกันฆ่าหมาป่าทั้งหมดที่อยู่ในระยะของศาสตร์ตงเสวียน รวมทั้งหมดแล้วพวกเขาฆ่าพวกหมาป่าได้มากกว่า 100 ตัว เป็นโชคดีของหมาป่าที่อยู่หลังๆ พวกมันหนีไปพร้อมกับหมาป่าจ่าฝูง “หมาป่าพวกนี้ปัญญาอ่อนกันรึไง?” เฉินหู่พูด ทุกคนดูมีความสุข พวกเขาที่หนีออกมาจากเมืองและใช้ชีวิตอย่างหวาดกลัวมาหลายอาทิตย์ มันจึงเป็นอะไรที่รู้สึกดีมากๆที่สามารถฆ่าศัตรูอย่างไร้กังวล อะดรีนาลีนของพวกเขาสูบฉีดและเปลวไฟในจิตใจของเขาก็ลุก

โชติช่วงขึ้นมา ในอดีตพวกเขาเคยร่วมมือกันล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์มาก่อน แต่มันเป็นการต่อสู้ที่ยากลำบากมาก มันทั้งยาวนานและก็เหนื่อยล้า แถมยังต้องระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา การได้ฆ่าฟันศัตรูแบบไร้กังวลเป็นประสบการณ์ที่สนุกสนานมากสำหรับพวกเขา “ลุงสาม เกิดอะไรขึ้นกับหมาป่าพวกนี้?” หลินเวยเวยเชื่อว่าหลินเฮ่อเป็นคนทำให้พวกหมาป่าเป็นแบบนั้น แต่หลินเฮ่อส่ายหัว ซึ่งบ่งบอกว่าเขาเองก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นเหมือนกัน หลังจากนั้นหลินเฮ่อก็มองมาที่หานเซิ่น เขารู้จักคนของเขาดี มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เขาไม่รู้ ซึ่งก็คือหานเซิ่น นอกจากนั้นหานเซิ่นยังสามารถรับรู้ว่าพวกหมาป่ากำลังวิ่งเข้ามาก่อนหน้าเขาซะอีก “หานเซิ่น นายเป็นคนทำใช่ไหม?” หลินเฮ่อถาม หานเซิ่นพยักหน้าและพูด “ใช่ ผมสามารถปิดผนึกสัมผัสทั้ง 6 ของพวกมันได้” หานเซิ่นไม่กล้าบอกความจริงว่าเขาสามารถปิดได้แม้แต่สัมผัสที่ 7 เพราะนั่นจะทำให้คนอื่นช็อคมากเลยทีเดียว หลินเวยเวยกำลังจะพูดเลยว่าไม่มีทางเป็นฝีมือของ

หานเซิ่น เพราะเขาพึ่งวิวัฒนาการมาเป็นผู้เป็นเลิศได้ไม่นาน แต่ตอนนี้เธอประหลาดใจจนแทบจะหยุดหายใจ เธอไม่อยากจะเชื่อว่าหานเซิ่นเป็นคนทำจริงๆ ตอนนี้ทุกคนมองหานเซิ่นด้วยท่าทีที่ต่างไปจากเดิม “ไม่แปลกใจเลยที่ประธานสหพันธ์ยอมให้นายแต่งงานกับลูกสาวของเขา นายช่วยชีวิตพวกเราทุกคนที่นี่ไว้” หลินเฮ่อตบไหล่หานเซิ่น “ยอดเยี่ยมมาก น้องหาน” เฉินหู่ยกนิ้วให้กับหานเซิ่นด้วยมือทั้ง 2 ข้าง หลินเวยเวยมองหานเซิ่น ราวกับว่าเธอไม่เคยรู้จักตัวจริงของเขามาก่อน “น้องเซิ่นเซิ่น ทำไมนายไม่บอกฉันตั้งแต่แรกว่านายสามารถทำแบบนี้ได้?” หลินเวยเวยถามหานเซิ่น ซึ่งทำให้เขารู้สึกเคอะเขินเล็กน้อย โชคดีสำหรับเขาที่เธอไม่ได้รู้สึกโกรธและก็ไม่ได้รู้สึกว่าโดนดูถูก

ตอนที่ 1011 ถึงเวลาที่ฉันจะได้โชว์แล้ว

ป่าสายฟ้าแห่งนี้ไม่ใช่สถานที่ที่จะมามัวสนทนากันเป็นเวลานาน หลังจากพูดกันสั้นๆ พวกเขาก็ตัดสินใจเดินทางกันต่อ แต่ทันใดนั้นพวกเขาก็ได้ยินเสียงหมาป่าหอนจากระยะไกล เมื่อ

เสียงหยุดไปก็ดูเหมือนว่าต้นไม้สายฟ้าจะมีปฏิกิริยา ราวกับว่ามันส่งข้อความจากต้นสู่ต้นไปเรื่อยๆ เฉินหู่และคนอื่นเสียขวัญกับภาพที่เห็น พวกเขารู้ตัวว่าความยากลำบากอาจจะยังไม่สิ้นสุดลง หมาป่าที่รอดไปได้ยืนมองพวกเขาจากระยะไกล “เข้ามาสู้กับพวกเราสิ ถ้าพวกแกกล้าพอ แค่หอนอย่างเดียวมันทำอะไรไม่ได้หรอก” เฉินหู่รำคาญที่พวกมันมองเขา

อย่างไม่ละสายตา เขาไม่สามารถห้ามตัวเองไม่ให้พูดด่าพวกมันได้ “พวกเรารีบออกจากป่าแห่งนี้ให้เร็วที่สุดเถอะ” หลินเวยเวยพูด “อย่ากลัวไปเลย ไม่จำเป็นต้องกลัวอีกต่อไป ถ้าพวกมันเข้ามาอีก ฉันแน่ใจว่าหานเซิ่นสามารถใช้โหมดปัญญาอ่อนใส่พวกมันได้” เฉินหู่พูด “การมัวแต่คุยกันจะทำให้พวกเราช้าลง พวกเราควรรีบไป ผมเพิ่งปลดล็อคยีนได้ 4 ขั้นเท่านั้น ถ้ามีมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ในกลุ่มพวกมัน พลังของผมก็อาจจะไม่ได้ผลกับมันก็ได้ มันจะเป็นข่าวร้ายถ้าพวกเราต้องต่อสู้กับหมาป่าเลือดศักดิ์สิทธิ์หลายๆตัวพร้อมกัน” หานเซิ่นพูด “แต่มันมีราชาหมาป่าอยู่แค่ตัวเดียว และมันก็เป็นแค่มอนสเตอร์ระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์” เฉินหู่หัวเราะอย่างอุ่นใจ พวกเขาเดินผ่านป่าต่อไปและก็เห็นฝูงหมาป่ามากขึ้นเรื่อยๆ ดวงตาที่เรืองแสงในความมืดของพวกมันกำลังจับจ้องมาที่พวกเขา หมาป่าบางส่วนก็เดินตามพวกเขามาจากด้านหลัง ซึ่งพวกมันทั้งหมดจะหอนออกมาเป็นระยะๆ “แบบนี้ไม่ค่อยดีแล้ว! ตอนนี้ที่ล้อมรอบพวกเราอยู่

คงมีอย่างน้อยๆ 1026 ตัวแน่” หลินเฮ่อพูด นี่เป็นจำนวนหมาป่าที่เขาพอจะสัมผัสได้ พวกเขาไม่เห็นราชาหมาป่า แต่จำนวนหมาป่าก็มากพอที่จะทำให้พวกเขาหวาดกลัวได้ ตอนนี้เฉินหู่ไม่ได้พูดอะไรอีก และหลินเวยเวยก็ดูเป็นกังวลอย่างมาก สถานการณ์ดูจะไม่ค่อยดีนักสำหรับพวกเขา ถ้าหลินเฮ่อมีออร่าของศาสตร์ตงเสวียน การเดินทางของพวกเขาก็จะมีประสิทธิภาพมากกว่าเดิม แต่เขานั้นไม่มี สัมผัสของหานเซิ่นดีที่สุดในกลุ่มนั่นหมายความว่าเขาคือคนที่ต้องคอยระวัง

มากที่สุด หานเซิ่นรู้ว่าจำนวนของหมาป่าจริงๆแล้วมากว่าที่หลินเฮ่อคาดการมากนัก ตอนนี้มีหมาป่ามากกว่า 23,000 ตัวที่ต้องการจะกินเลือดเนื้อของพวกเขา ถึงจะไม่มีมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์อยู่ในนั้น แต่เพียงแค่จำนวนของพวกมันก็เป็นอะไรที่น่ากลัวมากแล้ว “หมาป่าพวกนี้ดูหิวกระหายจริงๆ ทุกคนระวังตัวเอาไว้ตลอด” ขณะที่หลินเฮ่อพูด ราชา

หมาป่าเลือดศักดิ์สิทธิ์ก็เผยตัวออกมา แต่ก่อนที่พวกเขาจะได้ทำอะไร ราชาหมาป่าอีก 4 ตัวก็ปรากฏตัวออกมาจากทุกทิศทางเพื่อล้อมพวกเขาเอาไว้ทุกด้าน “เวรล่ะ ฉันไม่น่าพูดออกไปแบบนั้นเลย” เฉินหู่อยากจะถอนคำพูดที่พูดไว้ก่อนหน้านี้ได้ แม้หานเซิ่นจะสามารถรับมือกับหมาป่ากลายพันธุ์ทั้งฝูงได้ แต่เมื่อรวมกับความแข็งแกร่งของราชาหมาป่าเลือดศักดิ์สิทธิ์อีก 5 ตัว มันก็เกินกำลังของเขา บรู๊วววว! ราชาหมาป่าทั้ง 5 หอนกันอย่างพร้อมเพียง หลังจากนั้นหมาป่าที่เหลือก็วิ่งเข้ามาหาพวกเขาด้วยความหิวกระหาย หานเซิ่นปิดผนึกสัมผัสทั้ง 7 ของพวกมันอย่างรวดเร็ว เพื่อจะสร้างสถานการณ์แบบเดียวกับก่อนหน้านี้ “โง่จริงๆ! นี่พวกมันไม่ได้เรียนรู้อะไรเลยใช่ไหม?” เฉินหู่พยายามลดความตึงเครียดของทุกคน แต่ไม่เหมือนกับครั้งที่แล้ว ฝูงหมาป่าไม่ได้หยุดนิ่งหรือเดินไปมาอย่างไร้จุดหมาย ดูเหมือนพวกมันจะรับมือกับการถูกปิดผนึกสัมผัสทั้ง 7 ได้ดีขึ้นกว่าเดิม พวกมันวิ่งมาข้างหน้าต่อไปด้วยความเร็วพอสมควร ปัง! หมาป่าตัว

หนึ่งชนเข้ากับต้นไม้สายฟ้า ซึ่งทำให้ต้นไม้สั่นสะเทือน ใบไม้หลายใบเริ่มล่วงลงมาจากกิ่งไม้ด้านบน “ไม่นะ!” หลินเฮ่ออุทานออกมา นี่คือกลยุทธ์ใหม่ของพวกมัน หมาป่าทุกตัวจะวิ่งตรงมาข้างหน้าเพื่อชนกับต้นไม้ และทำให้ใบไม้ที่เต็มไปด้วยสายฟ้าล่วงลงมาราวกับเม็ดฝน กระแสไฟฟ้าส่งผ่านจากใบไม้สู่ใบไม้เกิดเป็นประกายสายฟ้า ขณะที่มันกำลัง

ล่วงลงมา ทุกคนเรียกอาวุธออกมาและพยายามที่จะตัดใบไม้ก่อนที่มันจะสัมผัสโดนตัวพวกเขา แต่ทุกครั้งที่ใบไม้สัมผัสกับอาวุธ ใบไม้ก็จะระเบิดสายฟ้าออกมาราวกับดอกไม้ไฟ มันเป็นภาพที่น่ากลัว ใบไม้ล่วงลงมาราวกับหยาดฝน และเพียงแค่ใบไม้ใบเดียวก็เพียงพอที่จะทำให้พวกเขาบาดเจ็บหนักได้แล้ว “หมาป่าพวกนี้ฉลาดมาก” หลินเวยเวยพูดขณะที่ความหวังของเธอเริ่มจะหมดลง หานเซิ่นยิ้มแห้งๆ และพูด “ผมประเมินความเจ้าเล่ห์ของพวกมันต่ำเกินไป ไม่แปลกใจเลยที่พวกมันหากลยุทย์มาแก้ทางพลังของผมได้”

หลินเฮ่อกวัดแกว่งดาบใส่ใบไม้ราวกับคนบ้า ซึ่งถ้าไม่มีเขาอยู่ คนอื่นๆก็คงไม่สามารถรอดจากใบไม้ที่ล่วงลงมาราวกับเม็ดฝนได้นานถึงขนาดนี้ ฝูงหมาป่ายังไม่ลดละที่จะกระแทกตัวชกกับต้นไม้ ทำให้ใบไม้ล่วงลงจากกิ่งไม้เยอะขึ้นเรื่อยๆ 'ถึงเวลาที่ฉันจะได้โชว์แล้ว' ผิวหนังของหานเซิ่นเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง ราวกับว่าร่างกายของเขาก่อตัวขึ้นมาจากเลือด ตาดำของเขาเปลี่ยนเป็นสีแดงและมีวงแหวนหลายวงอยู่ภายใน ตาดำของหานเซิ่นมีวงแหวนเพิ่มขึ้นมาจนถึง 7 วงอย่างรวดเร็ว ซึ่งบ่งบอกว่าเขาได้เปิดใช้การปลดล็อคยีนขั้นที่ 7 ของวิชาโลหิตชีพจร หานเซิ่นมีระดับความแข็งแกร่งเพียงแค่ 1,500 เท่านั้น ถ้าเขาใช้การปลดล็อคยีนล็อคขั้นที่ 8 เขาก็จะไม่สามารถคงสภาพนั้นได้เป็นเวลานาน แถมร่างกายของเขาก็อาจจะได้รับบาดเจ็บหลังจากที่ใช้ด้วย หานเซิ่นใช้วิชาไฮเปอร์จีโนฟีนิกซ์ และร่างกายของเขาก็ลุกโชติด้วยเปลวเพลิงที่เกรี้ยวกราด ไฟของเขาไม่ได้เป็นสีดำอีกต่อไป ด้วยผลจากวิชาโลหิตชีพจร ไฟของเขามีสีแดงเหมือนเลือด ซึ่งดูน่า

กลัวมาก

ตอนที่ 1012 สังหารราชาหมาป่า

ขณะที่ใบไม้สายฟ้าล่วงลงมาราวกับห่าฝน ทันใดนั้นพวกเขาก็เหลือบไปเห็นเปลวเพลิงสีแดงที่กำลังลุก โชติช่วงขึ้นมา หานเซ็นยืนอยู่ตรงนั้น ตัวของเขาห้อมล้อมไปด้วยเปลวเพลิงสีแดง เขาชูมือขึ้น ขณะที่นก เพลิงกว่า 1,000 ตัวพุ่งออกไปอย่างกระหายเลือด พวกมันมีจำนวนมากถึงขนาดที่ปกคลุมท้องฟ้า

บริเวณ นี้ได้ นกเพลิงพุ่งไปหาใบไม้ที่ล่วงลงมาในทันที และเมื่อพวกมันสัมผัสกัน ใบไม้ก็ถูกเผากลายเป็นเถ้า ถ่านอย่างง่ายดาย เปลวไฟรอบ ๆตัวของหานเซินยังคงลุกโชติช่วง และนกเพลิงก็ถูก

ปล่อยออกมาเพิ่ม เรื่อย ๆ เมื่อใบไม้แต่ละใบถูกเผา เถ้าถ่านก็กลายเป็นนกเพลิงสีเลือดตัวใหม่ ตอนนี้ทั่วทั้งป่าลุกเป็นไฟ ราวกับอยู่ในนรก ไฟทั้งหมดถูกควบคุมด้วยคนเพียงคนเดียวซึ่งก็คือหานเซ็น เปลวไฟทำลายล้างทุก อย่างที่มันสัมผัสอย่างรวดเร็ว จากนั้นเถ้าถ่านก็เกิดเป็นนกเพลิงตัวใหม่ขึ้นมา มันคล้ายกับการแพร์ กระจายของเชื้อไวรัส พวกหมาป่าพยายามร้องขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่อะไรสามารถช่วยชีวิตพวกมัน ได้ พวกมันส่งเสียงกรีดร้องราวกับวิญญาณที่ถูกทรมานในขุมนรก หมาป่าจำนวนนับไม่ถ้วยถูกฆ่าตายใน เวลาอันสั้น นอกจากจุดที่หานเซ็นและคนอื่น ๆยืนอยู่ทุกอย่างรอบ ๆตัวพวกเขาลุกเป็นไฟ ทุกคนมองหาน เซ็นที่ตอนนี้เหมือนกับเป็นปีศาจผู้ใช้ไฟ “วิชาฟีนิกซ์ แต่วิชาฟินิกซ์ไม่น่าจะทรงพลังขนาดนี้หลินเชื่อ ตกตะลึงกับสิ่งที่ได้เห็น บร็ววววว! ราชาหมาป่า

ทั้ง 5 หอนขึ้นไปบนท้องฟ้าอีกครั้ง ขณะที่หมาป่าตัวอื่น ๆ เริ่มวิ่งหนีไปด้วยความหวาดกลัว หมาป่ามากกว่า 100 ตัวถูกเผาเป็นเถ้าถ่านในชั่วพริบตา แต่ราชาหมาป่า

คิดที่จะหนี้ พวกมันวิ่งเข้ามาหาพวกเขาจากทุกทิศทาง ขณะที่มีออร่าสายฟ้าปกคลุมอยู่รอบ ๆตัวหาน เซ็นไม่คิดจะเสียเวลารอให้พวกมันวิ่งเข้ามาใกล้ เขาเปลี่ยนตัวเองเป็นเหมือนกับฟีนิกซ์ และบินเข้าไปหา หนึ่งในราชาหมาป่า บรู้วววว! สายฟ้า 7 ลูกถูกปล่อยเข้ามาใส่หานเซิน นี้หมายความว่าราชาหมาป่าปลด ล็อคยืน 7 ขั้น ซึ่งเป็นอะไรที่น่ากลัวเนื่องจากระดับความแข็งแกร่งของราชาหมาป่าสูงกว่าหานเซ็น ปังสายฟ้าและไฟปะทะกันจนเกิดการระเบิดขึ้น หานเซ็นไม่หยุดการโจมตีแค่นั้น เขาบินเข้าไปหาราชา หมาป่าอย่างไร้ความกลัว พร้อมกับดาบไทอาในมือ ราชาหมาป่าแยกเขียว

เพื่อจะรับมือกับหานเซิน มี สายฟ้าส่องประกายอยู่ที่เขียวของมัน ราชาหมาป่ายืนหัวออกมาเตรียมที่จะฝังเขี้ยวลงที่คอของหานเซ็น และฉีกคอของเขา เมื่อปากของราชาหมาป่าถึงเป้าหมาย มันก็ฝังเขี้ยวของมันลงที่คอของหานเซ็น แต่ น่าแปลกที่มันไม่สามารถทิ้งร่องรอยอะไรได้เลย และหัวของราชาหมาป่าก็ถูกตัดขาดไปแล้ว ตบ! ราชา หมาป่าชักกระตุก ขณะที่เลือดไหลออกมาจากบาดแผลที่หานเซินสร้างเอาไว้ หลังจากนั้นมันก็ล้มลง

และตายไป ทุกคนซึ้อคที่เห็นหานเซ็นฆ่าราชาหมาป่าเลือดศักดิ์สิทธิ์ที่ปลดล็อคยืนได้ 7 ขั้นด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว หลินเวยเวยคิดว่าดวงตาของเธอต้องเล่นตลกอะไรแน่ ๆ เธอทำใจเชื่อได้ยากว่าหาน เซ็นสามารถแข็งแกร่งได้ถึงขนาดนี้ในเวลาเพียงแค่ 1 ปีตั้งแต่ที่เขามาถึงก็อตแซงชั่วรเขต 3 "ดูเหมือน เขาจะสามารถเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอด

จนเต็มก่อนที่จะวิวัฒนาการมาเป็นผู้เป็นเลิศได้จริง ๆ แต่ถึงอย่าง นั้นเขาก็เพิ่งมาที่นี่แค่ปีกว่า ๆ เขาไปเอาพลังขนาดนี้มาจากไหนกัน" หลินเวยเวยครุ่นคิด ขณะที่เธอมี สีหน้าที่ซับซ้อน “หมาป่าอัสนี้เลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมี โอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยต์เลือดศักดิ์สิทธิ์ หานเซ็นได้ยินเสียงประกาศดังในหัว แต่เขายังวิ่งตรง เข้าไปหาราชาหมาป่าอีกตัวทันที พลังของวิชาโลหิตชีพจรนั้นค่อนข้างเรียบง่าย มันไม่สำคัญว่าจะปลด ล็อคยืนได้กขั้น พลังของมันก็คือการย้อมทุกสิ่งด้วยพลังของเลือด ยิ่งเขาปลดล็อคยืนได้มากเท่าไร ผล ของพลังเลือดก็จะมากขึ้นตามไปด้วย ถ้าไม่ใช่เพราะความสามารถนี้ แม้จะเป็นดาบไทอา หานเซ็นก็จะ ไม่สามารถฆ่าราชาหมาป่าด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว ทุกคนรู้สึกช็อค แม้แต่พวกราชาหมาป่าเองก็ ตกใจกับสิ่งที่

เกิดขึ้น หลังจากนั้นพวกมันก็เลือกที่จะวิ่งหนีออกไปอย่างไม่ลังเล หานเซ็นวิ่งตามหนึ่งใน ราชาหมาป่าได้ทัน ถึงแม้ราชาหมาป่าจะพยายามอย่างเต็มกำลัง แต่มันก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการโจมตี

ของหานเซ็นได้ เพลิงฟีนิกซ์จัดการกับสายฟ้าทั้ง 7 ลูกที่ราชาหมาป่าปล่อยออกมา ขณะที่ดาบไทอาฟัน ลึกเข้าไปที่คอของมัน ราชาหมาป่าถูกฆ่าตายด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียวอีกครั้ง “หมาป่าอัสนี้เลือด ศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยเลือด ศักดิ์สิทธิ์ หมาป่าตัวอื่นๆวิ่งหนี้ทันที พวกมันหวาดกลัวหานเซ็นและวิ่งกระจัดกระจายกันไปอย่างไม่คิด ชีวิต ถ้าให้พูดกันจริงๆ ไม่ใช่แค่พวกหมาป่าเท่านั้นที่รู้สึกกลัว แม้แต่พวกหลินเฮ่อเองก็ขวัญเสียเช่นกัน พลังที่พวกเขาเพิ่งจะได้เห็นเป็น

อะไรที่เหลือเชื่อเกินกว่าพวกเขาจะยอมรับได้ หลินเชื่อเองสามารถสู้กับ ราชาหมาป่าตัวหนึ่งได้ แต่มันก็เป็นการต่อสู้ที่ยาวนาน และผู้ชนะก็ยากที่จะคาดเดา แต่หานเซ็นกับ สามารถฆ่าราชาหมาป่าได้ด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว เขาแทบไม่เคยเห็นอะไรที่ทำให้เขาช็อคและพูด ไม่ออกอย่างนี้มาก่อน “โอ้พระเจ้า น้องหานแข็งแกร่งขนาดนั้นเชียวหรอ? เวยเวย เธอบอกว่าเขาเพิ่งจะ วิวัฒนาการมาเป็นผู้เป็นเลิศไม่ใช่หรอ" เฉินหูตกตะลึงกับภาพที่พึ่งจะได้เห็น “ฉันพูดแบบนั้นก็เพราะว่า มันเป็นเรื่องจริง หลินเวยเวยไม่แน่ใจว่าเธอควรจะพูดอะไรดี แต่หานเซ็นไม่มีเวลาฉลองชัยชนะ เพราะ ตอนนี้จู่ ๆ พวกหมาป่ามันก็หยุดวิ่งหนี

ตอนที่ 1013 ราชาหมาป่าตัวจริง

ฝูงหมาป่าหยุดวิ่งหนี้และยืนอยู่นิ่ง ๆกับที่ พร้อมกับสั่นด้วยความกลัวต่ออะไรบางอย่าง “พวกมันเป็นอะไร ไปอีกล่ะทีนี้ เฉินห์รู้สึกสงสัย “โอ้ ไม่นะ! ทุกคนวิ่ง เมื่อหลินเฮอรู้ถึงภัยคุมคามที่มองไม่เห็น เขาก็รีบ ออกคำสั่งทันที “มันสายไปแล้ว หานเซ็นส่ายหัวและมองตรงเข้าไปในความมืดของป่า “อะไรสายเกิน ไป เฉินหูถาม “ราชาหมาป่ากำลังมา หลินเวยเวยพูด “พวกมันมีอะไรงั้นหรอ ไม่ใช่ว่าหานเซ็นเพิ่งจะ ฆ่าพวกมันไปไง" ปากของเฉินห่มักจะเร็วกว่าสมองอยู่เสมอ และเขาก็ตั้งใจที่จะเป็นแบบนั้นต่อไป เนื่องจากเขาไม่ค่อยชื่นชอบการใช้ความคิด “ไม่ ฉันกำลังพูดถึงราชาตัวจริง นาย

เคยเห็นมอนสเตอร์ฝูง ไหนมีราชาถึง 5 ตัวมาก่อน หรือเปล่า หลินเวยเวยพูด “ไม่หนี้ ฝูงหมาป่าหนึ่ง ฝูงก็ควรจะมีราชาแค่ตัว เดียวที่

เป็นจ่าฝูง หลังจากที่พูดจบเฉินหูก็หยุดคิดสิ่งที่พูด ออกไปอยู่แปปนึง ไม่กี่วินาทีต่อมาสีหน้าเขา ก็ เปลี่ยนไป ถ้หมาป่าเลือดศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่ราชาจริง ๆ ของพวกมัน อย่างนั้นแล้วราชาตัวจริงก็ต้องมีระดับ ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิ์

มันอาจจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด หลังจากที่รู้ ว่าเกิดอะไรขึ้น สีหน้าของ เฉินหูก็มืดมนขึ้นมา ทันที หมาป่าตัวใหญ่โผล่ออกมาจากเงามืด ตัวของ มันมีสีม่วงแต่ไม่มีสายฟ้ารอบ ๆตัว มันดูเหมือนกับ หมาป่าธรรมดาทั่ว ๆไป หมาป่าตัวอื่น ๆหลีกทางให้ มันเดินเข้ามา ซึ่งเห็นได้ชัดจาก ปฏิกิริยาของพวก หมาป่าว่าตัวที่กำลังเดินเข้ามานั้นต้องเป็นหัวหน้า

ใหญ่แน่ ๆ หานเซ็นมองดูหมาป่าสีม่วง และเห็นว่าประกายสายฟ้าสีม่วงเล็ก ๆกำลังส่องประกายออกมา หานเซ็นรู้สึกได้ถึงแรงกดดันอันมหาศาล ขณะที่มองดูหมาป่าตัวนี้เดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ ทุกคนเหงื่อตกกับสิ่งที่ไม่ได้คาดคิดว่าจะเกิดขึ้น ถ้าพวกเขาต้องต่อสู้อีกครั้ง พวกเขาก็ไม่คิดว่าจะมีกำลังใจที่จะสู้ต่อ ถ้าคู่ต่อสู้เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจริง พวกเขาอยากที่จะวิ่งหนีไป แต่ขาของพวกเขาก็ไม่ยอมทำตามคำสั่ง แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น พวกเขาก็เชื่อ ว่าแบบนี้ดีที่สุดแล้ว การพยายามวิ่งให้เร็วกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเป็นอะไรที่โง่มาก ทุกคนยืนแข็งทื่อ แม้แต่หลินเชื่อก็ตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว หมาป่าตัวนี้แข็งแกร่งไม่ต่างไปจากสปีริตที่มาบุกทำลาย เมืองพวกเขาเลย มันทำให้ความทรงจำแย่ ๆผุดเข้ามาในหัวของหลินเฮ่อ “บ้าชัด ๆ มันแข็งแกร่งถึงขนาด นี้เลยหรอ หลินเฮอรู้สึกสิ้น

หวัง เนื่องจากเขาพอจะสัมผัสถึงแรงกดดันจากมันได้ หมาป่าเดินเข้ามาหา หานเซ็นและหยุดอยู่ตรงหน้าของเขา พวกเขาทั้งคู่จ้องกัน ราวกับจะดูว่าใครจะเป็นฝ่ายที่หลบสายตาไป ก่อนที่จะเริ่มต่อสู้ มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจริง ๆ นั่นหมายความว่าเราต้องใช้ร่างราชาสปิริตขั้นสุด ยอดถึงจะพอมีโอกาสสู้มันได้ หานเซ็นไม่ต้องการที่จะใช้มันเพราะมันจะทำให้เขาอ่อนแอหลังจากใช้ เสร็จแถมความลับเรื่องเดอะทิ้งก็อาจจะแตกก็ได้ แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีทางเลือกอื่น ป่าแห่งนี้เป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งของภูเขาภูตผีเท่านั้น ซึ่งไม่มีอะไรยืนยันได้ว่าพวกเขาจะไม่ไปเจอกับอันตรายอะไร ข้างหน้าอีก ด้วยเหตุนั้นหานเซ็นจึงไม่อยากที่จะใช้มันในตอนนี้ แต่เขามาพร้อมกับหลินเวยเวย และ หลินเชื่อเองก็แสดงให้หานเซ็นเห็นแล้วว่าเขาก็เป็นคนที่ดีคนหนึ่ง หานเซ็นจะรู้สึกแย่

ถ้าต้องทิ้งพวกเขา เอาไว้และหนีเอาตัวรอดคนเดียว “พ่อ นั่นแมวเหมียว เป่าเอ่อที่เกาะอยู่ด้านหลังของหานเซ็นชี้ไปที่ หมาป่าและพูด “มันไม่ใช่แมวเหมียว มันคือหมาป่า หานเซ็นยิ้มแห้ง ๆ แต่เขาคิดว่ามันน่าข่าที่เธอคิดว่า

สัตว์ทุกตัวที่มีขนยาวเป็นแมวหมด “แต่เป่าเอ่ออยากได้แมวเหมียว เป่าเอ่อไม่ฟังที่หานเซ็นพูดเธอ ตั้งใจจะเป็นเจ้าของทุกอย่างที่เธอคิดว่ามันน่ารัก ขนของราชาหมาป่าตั้งขึ้น และสายฟ้าสีม่วงก็ลุกขึ้นปก คลุมรอบ ๆขนของมัน ดูเหมือนมันจะโมโหที่เด็กน้อยคิดว่ามันเป็นแมว คนอื่น ๆก็รู้ว่าพวกเขาอ่อนแอกว่า อีกฝ่ายมาก แต่ยังไงพวกเขาก็ยกอาวุธขึ้นมาเตรียมต่อสู้อย่างกล้าหาญ หานเซ็นมองราชาหมาป่าที่ตอน นี้กำลังโกรธ ขณะเตรียมที่จะใช้งานโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด สายฟ้าสีม่วงรอบ ๆตัวหมาป่าส่องสว่าง ขึ้น ซึ่งดูเหมือนว่ามัน

ทรงพลังพอที่จะทำลายดาวทั้งดวง

ได้เลย ราชาหมาป่าตั้งท่าทางเตรียมที่จะโจมตี และสายฟ้าก็ดูเหมือนกับแม็กม่าในภูเขาไฟที่กำลังจะระเบิด ทำให้ทุกคนก้าวถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าวทันที เสียงหอน! แต่ในขณะที่หานเซ็นเตรียมจะใช้โหมดราชาสปีริตขั้นสุดยอด เสียงหอนของตัวอะไรบางอย่างก็ดังขึ้นจากระยะไกล พวกหมาป่าหยุดนิ่ง แต่มนุษย์คนอื่น ๆพวกเขาคิดว่าเสียงหอนนี้ต่างไปจากเสียงหอนที่พวกเขาได้ยินก่อนหน้านี้ มันคล้าย ๆกับเสียงหอนของหมาป่า แต่ต่างออกไปเล็กน้อย น่า แปลกหลังจากที่เสียงหอนหยดลง ราชาหมาป่าก็ดูก้าวร้าวน้อยลง สายฟ้าของมันค่อย ๆหายไป หลังจาก นั้นมันก็หันหลังและเดินจากไป หมาป่าทุกตัวหันหลังและเดินจากไปเช่นกัน พวกมันหายไปท่ามกลาง ความมืดมิด ราวกับ

ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ตอนที่ 1014 หลิวอว์เสวียน

พวกเขารอจนกระทั้งหมาป่าทุกตัวจากไป ก่อนที่พวกเขาจะเริ่มเดินทางต่อไป พวกเขาเก็บซากศพของ หมาป่าระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์และระดับกลายพันธุ์ไปด้วยจำนวนหนึ่ง หลังจากนั้นพวกเขาก็เดินทางด้วย ความระมัดระวังมากขึ้น แต่พวกเขาก็ไม่ได้เจออะไรมาขัดขวางอีก 4 วันต่อมา พวกเขาก็ออกจากป่า สายฟ้าได้สำเร็จ เมื่อถึงเวลาอาหารไม่มีใครสัมผัสเนื้อของหมาป่าเลือดศักดิ์สิทธิ์เลย พวกเขากินเพียง แค่เนื้อของหมาป่าระดับกลายพันธุ์เท่านั้น หานเซ็นบอกพวกเขาว่าสามารถกินมันได้ตามที่พวกเขา ต้องการ แต่เฉินหูพูดกับเขาว่า “นายช่วยชีวิตของพวกเราทุกคนไว้ แถมหมาป่า

เลือดศักดิ์สิทธิ์ยังถูกนาย ฆ่าด้วยตัวคนเดียว พวกเราจะไปกล้กั้นเนื้อของนายได้ยังไงทั้งที่นายทำเพื่อพวกเราขนาดนั้น หาน เซ็นแสดงความมีน้ำใจเพราะเขานั้นไม่ได้สนใจเนื้อพวกนี้มากนัก ตอนนี้เขาสามารถฆ่ามอนสเตอร์เลือด ศักดิ์สิทธิ์เมื่อไหร่ก็ได้ นอกจากนั้นเมื่อคิดถึงขนาดของหมาป่า

แล้ว มันก็ต้องใช้เวลาทั้งเดือนกว่าที่จะกิน หมด แต่ถ้าพวกเขาไม่อยากที่จะกินมัน หานเซ็นก็ไม่คิดที่จะฝืนใจพวกเขา ถึงแม้พวกเขาจะออกมาจาก ป่าสายฟ้าได้แล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงอยู่บนภูเขาภูติผีอยู่ ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงหุบเขาแห่งหนึ่งที่มี แม่น้ำไหลผ่าน ขณะที่พวกเขากำลังคุยกันว่าจะเดินทางต่อยังไงดี พวกเขาก็เหลือบไปเห็นเต่าตัวหนึ่งกำลังไหลมาตามสายน้ำ น่าแปลกที่บนหลังของมันมีคนอยู่ด้วย “เขาเป็นมนุษย์หรือสปีริต" หลินเฮ่อ

ถามหานเซ็น ซึ่งตอนนี้ถูกยกให้เป็นหัวหน้ากลุ่มไปแล้ว หานเซ็นสามารถบอกได้ว่าเต่าตัวนี้เป็นมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ และชายที่อยู่บนหลังของมันก็เป็นมนุษย์จริง ๆ การที่เห็นมนุษย์ขี้หลังของมอนสเตอร์แบบนี้ หานเซ็นก็คิดว่ามันแปลกอยู่เหมือนกัน “เขาเป็นมนุษย์” หานเซ็นพูดขณะมองไปที่ชายคน

นั้น “นั่นหมายความว่าอาจจะมีเมืองมนุษย์อยู่แถวนี้ใช่ไหม?” เฉินห์รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา พวกเขาออกมาจาก ป่าสายฟ้าได้อย่างปลอดภัยก็จริง แต่ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะพวกหมาป่าไม่ได้มาขวางพวกเขา ซึ่งพวกเขา ยังสงสัยอยู่เลยว่าทำไมพวกมันถึงยอมปล่อยพวกเขามา แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น มันก็ทำให้พวกหมาป่า ถอยออกไปในเวลาที่ฉิวเฉียดมาก ๆ ซึ่งพวกเขาก็ไม่คิดว่าจะโชคดีแบบนั้นอีก

เมื่อชายที่อยู่บนหลังเต่า เห็นกลุ่มคนกำลังมองมาที่เขา เขาก็ตัดสินใจเข้าไปหา เมื่อเขาเข้ามาใกล้ ๆ เขาก็พูด “ลุงสามกับเวยเวย ไม่ได้เจอกันนานเลย! “เธอรู้จักชายคนนี้หรอ เฉินห์ถาม หลิ้นเวยเวยพยักหน้าและพูด “ใช่ เขาคือ หลวอว์เสวียนจากบริษัทเหมืองแร่เปาจิ้น เขาเข้ามาในก็อตแซงชั่วร์เขต 3 เพียง 6 ปีเท่านั้น เขาเป็น อัจฉริยะคนหนึ่ง ฉันไม่ได้คาดคิดเลยว่าจะมาเจอเขาบนภูเขาภูติผีแห่งนี้ หลิวอว์เสวียนเริ่มพูดคุยกับ หลินเวยเวยทันที โดยไม่สนใจคนอื่น ๆ “บอกมาหน่อย เวยเวยอะไรทำให้พวกเธอมาอยู่ที่นี้ ที่นี้มันเป็น สถานที่ที่อันตรายมาก แม้จะเป็นระดับหัวกระทิอย่างฉันก็ตาม หลิวอวเสวียนพร้อมกับยิ้ม หลิวอวเสวียน พยายามจะจีบหนเวยเวย ซึ่งเป็นอะไรที่ชัดเจนมาก หลิ้นเวยเวยอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง หลังจากนั้นเธอก็ถามกลับ “มีเมืองมนุษย์อยู่บริเวณแถวนี้

ไหม” หลิวอวเสวียนส่ายหัวและพูด “มนุษย์ไม่สามารถคาดหวังที่จะมีเมืองเป็นของตัวเองในสถานที่ที่อันตรายแบบนี้ได้หรอก ฉันจะบอกเธอให้ว่าแถวนี้ มีเมืองระดับราชั้นอยู่ มันเป็นของสปิริตที่ฉันเซ็นสัญญาด้วย “น้องหลิว นายบอกพวกเราได้ไหมว่าต้อง ไปทางไหน พวกเราถึงจะหนีออกจากที่นี่ได้อย่างปลอดภัย" คนอื่น ๆไม่ได้ดูหมิ่นอะไรที่เขายอมเป็น

ทาสของสปิริต ในก็อตแซงชัวร์เขต 3 มนุษย์ที่เซ็นสัญญากับสปิริตสามารถพบเห็นได้มากกว่า มนุษย์ที่มี อิสรภาพซะอีก เพราะยังไงซะการมีชีวิตรอดก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด หลิวอวเสวียนส่ายหัวและพูด “พวก นายหวังที่จะหนีไปจากที่นี่งั้นหรอ ฉันไม่คิดว่าเป็นไปได้หรอก ฉันประหลาดใจที่พวกนายยังไม่ได้ถูก ราชาหมาป่ากินด้วยซ้ำ แต่นั้นไม่ใช่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวเดียวที่พวกนายต้องระวังเอา

ไว้ ยังมีมอนส เตอร์ขั้นสุดยอดอาศัยอยู่บนภูเขาลูกนี้อีกหลายตัว ซึ่งการจะหนีไปโดยที่ไม่ให้พวกมันรู้ตัวเป็นเรื่องที่ยาก มาก มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำ” หลิวอวเสวียนหยุดพูดครู่หนึ่ง หลังจากนั้นเขาก็พูดต่อ “เวยเวย ทำไมเธอและคนอื่นไม่มากับฉันล่ะ ฉันเป็นสมาชิกที่สำคัญของเมืองสปริตระดับราชา และฉันจะช่วยขอ กับสปริตผู้ครองเมืองเองเพื่อให้เธออยู่ได้อย่างปลอดภัย หลินเวยเวยขมวดคิ้ว การไปที่นั่นก็จะลด โอกาสที่พวกเขาจะหนีออกไปจากภูเขาลูกนี้ได้ พวกเขายอมเสียงชีวิตและสูญเสียมามากเพื่อที่จะรักษา อิสรภาพเอาไว้ การไปรับใช้สปิริตก็ไม่ต่างอะไรกับการโยนผ้ายอมแพ้และพวกเขาก็รู้สึกว่าในเมื่อมาถึง จุดนี้แล้ว พวกเขาก็ไม่ควรยอมจำนน หลิวอว์เสวียนมองมาที่หลินเฮ่อและพูด “คุณลุง ผมเชื่อว่าคุณรู้ดีว่า ภูเขาลูกนี้อันตรายขนาดไหน แม้แต่สปิริตราชั้นที่เป็นเจ้า

นายของผมก็ยังไม่กล้าเข้าไปในเขตที่มีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอาศัยอยู่เลย ถ้าพวกคุณมากับผม ผมสามารถรับประกันได้ว่าพวกคุณจะได้รับการปฏิบัติ อย่างดี หลินเฮ่อหันมาถามหานเซ็น “นายคิดยังไง หานเซ็น” หลิวอวเสวียนเห็นหลินเชื่อที่อาวุโส สงสดในกลุ่มแต่

เขากลับไปถามหานเซ็น ซึ่งเขาก็คิดว่ามันแปลก ๆ เขามองไปที่ชายหนุ่มที่ตอนแรก เขา เชื่อว่าเป็นคนทั่วไปไม่ได้สำคัญอะไร “คนนี้คือ” หลิวอวเสวียนถามหลินเฮ่อ หลินเฮ่อแนะนำตัวหานเซ็น “เขาคือลูกเขยของประธานสหพันธ์จี หานเซ็น พวกเราร่วมมือกันหลังจากที่เจอกันตรงเนินเขาโดย บังเอ็ญ” “ผมเคยได้ยินชื่อเขามาก่อน แต่ผมไม่เคยคาดคิดเลยว่าหานเซ็นจะเป็นชื่อของหนุ่มน้อยคนนี้" หลิวอวีเสวียนแกล้งพูดอย่างสุภาพ แต่เห็นได้

ชัดเจนว่าเขานั้นไม่รู้จักหานเซ็น หลังจากที่แสยะยิ้มให้ หลิวอวีเสวียนอยู่วิหนึ่ง หานเซินก็หันมาหาหลินเชื่อและให้คำตอบกับเขา “ผมไม่คิดที่จะรับใช้สปิริตคน ไหน ผมอยากจะออกจากภูเขาลูกนี้ด้วยตัวของผมเอง หานเซินยอมตายดีกว่าที่จะยอมจำนนและตก เป็นทาสของสปิริต ถ้าพูดกันจริง ๆ แล้วเขาต้องการใช้สปิริตเป็นทาสมากกว่า หานเซินรู้ดีว่าพลังของตัว เองตอนนี้ยังไม่แข็งแกร่งพอ นอกจากนั้นความไม่สมดุลของพลังในตอนนี้ก็ยังเป็นปัญหากับเขาอยู่ เขา ไม่ได้มีพลังมากพอที่จะบุกตีเมืองสปิริตราชั้นได้ หลิวอว์เสวียนมองหานเซ็นด้วยความดูถูกและพูด “พวก ที่เพิ่งจะเข้ามาก็แบบนี้แหละ ฉันคิดว่านายคงจะยังไม่รู้ว่าก็อตแซงชั่วรีเขต 3 เป็นยังไง และสปิริตของที่นี้ แข็งแกร่งถึงขนาดไหน ถ้าไม่มีกาลังสนับสนุนจากพวกเขานายคงจะไม่มีทางอยู่รอดในที่แห่งนี้ได้ พวก ชอบ

ลุยเดียวมันอยู่ได้ไม่นานหรอก แม้แต่คนที่ปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 8 อย่างฉันยังรู้เลยว่ายอมจำนนต่อพวกสปิริตนั้นดีกว่าที่จะสู้กับพวกเขา

ตอนที่ 1015 อุบายของหลิวอว์เสวียน

“ลงสาม เวยเวย ตามผมกลับไปที่เมืองเถอะ” หลิวอวเสวียนพูด หลิวอวเสวียนไม่ได้โกหกที่บอกว่าเขา เป็นคนที่สำคัญของเมืองสปิริตราชั้น แต่ที่เขาปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 8 นั้นไม่ใช่เพราะเขาแข็งแกร่ง อะไร แต่เป็นเพราะสปิริตชอบเขาและช่วยเขาปลดล็อคยืน ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา เขาได้รับจีโนพ้อ ยของสปิริตมากกว่า 800 พ้อย ซึ่งมันทำให้เขาปลดล็อคยืนได้มากถึงขนาดนี้ จริง ๆแล้วเขาไม่ได้เป็น อัจฉริยะอะไรขนาดนั้น แน่นอนว่าเขาไม่ได้รับจีโนพ้อยจากสปิริตราชั้น เพราะเขาไม่ได้เซ็นสัญญากับ สปิริตราชั้นโดยตรง แต่เขาเซ็นสัญญากับสปิริตที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของสปิริตรา

ชั้นอีกที ซึ่งสปิริตตนนั้น ปลดล็อคยนได้ถึงขั้นที่ 8 เช่นกัน แต่การที่สปิริตตนนั้นปลดล็อคยืนได้ 8 ขั้น ก็ทำให้จำนวนการปลดล็อค ยืนของหลิวอวเสวียน สูงสุดแค่ขั้น 8 เช่นกัน สปิริตราชั้นไม่ชื่นชอบที่จะ เซ็นสัญญากับมนุษย์คนไหน ส่วน ใหญ่สปิริตราชั้น จะให้สปิริตใต้บังคับบัญชาเป็นคนทำ

และนั่นก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับหลิวอวเสวียนเช่น เดียว กัน “น้องหลิว นายแน่ใจหรอว่าไม่มีเส้นทางให้พวก เราหนี้ออกจากภูเขานี้ได้อย่างปลอดภัยจริง ๆ หลิน เฮ่อถาม หลินเฮอไม่อยากขัดกับหลักการของตัว เองโดยการยอมทำตามข้อเสนอของหลิวอวีเสวียน เขายอมรับว่าตัวเองนั้นสองจิตสองใจในตอนแรก แต่

หลังจากที่ได้ยินหานเซ็นพูดว่าจะไม่ยอมเป็นทาส

ของสปิริต เขาก็รู้สึกมั่นใจขึ้นมาว่าจะไม่ไปที่เมืองสปิริตราชันแน่นอน “เส้นทางที่ปลอดภัยมันไม่มีหรอก อย่าเอาชีวิตของคุณไปทิ้งเลย โดยเฉพาะการทำตามความเห็นของหนุ่มน้อยคนนี้ หมอนี้ไม่รู้เรื่องอะไร เขาแทบจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับก็อตแซงชั่วรเขต 3 เลยด้วยซ้ำ หลิวอว์เสวียนจ้องมาที่หานเซ็นขณะพูด มันเป็นอะไรที่เห็นชัดอยู่แล้วว่าเขาเป็นคนที่พอจะมีอิทธิพลในเมืองจริง แต่เขาจงใจใช้จุดนี้ในการสร้าง ความประทับใจให้กับหลินเวยเวย ถ้าไปที่เมืองร่วมกับหลิวอวเสวียน พวกเขาก็จะไม่มีโอกาสได้กลับไป ที่สหพันธ์ดวงตาวได้ตามใจชอบอีก เขาอาจจะสามารถควบคุมหลินเวยเวยได้เลย ในสหพันธ์เขาไม่ได้ เป็นคนสำคัญอะไรในสายตาของตระกูลหลิ้น แต่ที่นี่ต่างออกไป เขามีโอกาสที่จะเกี้ยวพาราสีเธอได้ มากกว่าเมื่ออยู่ที่นี้ หลินเวยเวยเป็นทาญาติที่มีพรสวรรค์อันดับต้น ๆของ

ตระกลูหลน การได้เธอมาครอบ ครองก็จะมีผลดี กับอนาคตของเขา เขาไม่ได้สนใจว่าคนอื่นๆจะ เป็นตายร้ายดียังไง เขาแค่ต้องการให้เธอ กลับไปที่ เมืองพร้อมกับเขา เพื่อที่จะให้เธอเซ็นสัญญากับ สปิริตที่เขารู้จัก และหลังจากนั้นไม่ว่าจะทำยัง ไง เธอก็ไม่สามารถหนีไปได้อีก ถ้าเขาล่อหลอกดีๆ หลินเวยเวยนั้นไม่ใช่สิ่งเดียวที่เขาจะได้รับ เขาจะ สามารถทำให้มนุษย์คนอื่นอยู่ใต้บังคับบัญชาของ เขาได้ ถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟัง พวกเขาก็จะถูกฆ่า เพราะ ถึงยังไงชีวิตในสหพันธ์ของพวกเขาก็ได้ถูก ช่วงชิงไปแล้ว “นายแน่ใจใช่ไหมว่าไม่มีเส้นทางที่ ปลอดภัย จริงๆ” หลินเวยเวยถาม “ใช่ ดังนั้นได้ โปรด อย่าทำแบบนั้นเลย” หลิวอวเสวียนเริ่มทำท่า ทางเสียใจและ พูดต่อ “ภูเขาลูกนี้อันตรายเกินไป ถ้าเธอยังยืนกรานที่จะข้ามพื้นที่ที่เต็มไปด้วย อันตรายนี้ เธอคงต้อง ตายจริงๆ มีแต่ความตาย

เท่านั้นที่รอคอยเธออยู่ แต่ถ้าเธอมากับฉัน ฉันสามารถทำให้เธอสามารถกลับ สหพันธ์เมื่อไหร่ก็ได้ และถ้าเธอไม่ชอบอยู่ในเมืองนั้น ก็แค่อย่าเทเลพอร์ตกลับมาอีกก็พอ หลิวอว เสวียนไม่ได้โง่ และเขาไม่คิดที่จะใช้วิธีโต้เถียงกับคนอื่น ๆ เขาพยายามหาเหตุผลมาอ้างเพื่อให้คนอื่น ๆ คล้อยตาม แต่ในใจของเขานั้นกำลังคิด ฮ่า ๆ ๆ ๆ! ถ้าเธอไปอยู่ในเมืองกับฉันแล้ว เธอก็อย่าได้หวังกลับ

ไปที่สหพันธ์อีกเลย หลิวอวเสวียนไม่คิดที่จะใช้กำลังเช่นกัน เพราะการที่เขาปลดล็อคยืนได้ 8 ขั้นนั้นเป็นเพราะยืนของสปิริตล้วน ๆ ด้วยเหตุนั้นเขาจึงไม่ได้แข็งแกร่งกว่าหลินเวยเวยเท่าไหร่ ถ้าสู้กันจริง ๆเขา อาจจะไม่ชนะก็ได้ ส่วนหลินเฮ่อปลดล็อคยืนได้ 7 ขั้น แต่เขาปลดล็อคมันด้วยกำลังของตัวเอง ด้วยเหตุ นั้นเขาก็น่าจะจัดการกับหลิว

อวเสวียนได้อย่างง่ายดาย นั่นคือเหตุผลว่าทำไม เขาจึงใช้วิธีหลอกล่อให้ไป ที่เมือง เพราะเมื่อพวกเขาไปถึงที่นั้นเมื่อไหร่ เขาก็สามารถทำอะไรกับคนอื่นได้ตามต้องการ เมื่อได้ยิน สิ่งที่หลิวอวเสวียนพูด เฉินหูก็รู้สึกอยากจะไปกับชายคนนี้ เพราะเขาได้ยินว่าจะสามารถกลับไปที่ สหพันธ์เมื่อไหร่ก็ได้ตามต้องการ ภูเขาภูตผีเป็นสถานที่ที่โหดร้าย การกลับไปที่สหพันธ์โดยรักษาชีวิต ไว้ได้จึงเป็นข้อเสนอที่ฟังดูดี และเมื่อพวกเขากลับไปที่สหพันธ์แล้ว สัญญาที่เซ็นไว้กับสปิริตก็จะไม่มี ผลอีกต่อไป พวกเขาสามารถละทิ้งชีวิตในก็อตแซงชัวรี่และใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในสหพันธ์ได้ ถึงจะไม่ สามารถแข็งแกร่งขึ้นได้อีก ยังไงก็เป็นทางเลือกที่ดีกว่าการถูกฆ่าตาย เฉินหูและคนอื่นดูจะสนใจในข้อ เสนอนี้เป็นอย่างมาก ดังนั้นพวกเขาจึงถามรายละเอียดจากหลิวอว์เสวียนเพิ่ม “พวกนายเห็นเต่าเลือด

ศักดิ์สิทธิ์นี้ไหม? สปิริตราชั้นยกมันให้กับฉันเป็นของขวัญ เขาเป็นสปิริตที่ดี ถ้าเขาปฏิบัติกับมนุษย์ราวกับทาส

เขาจะยกเจ้าเต่านี้ให้กับฉันทำไม คำพูดของหลิวอวเสวียนนั้นฟังดูดี ทำให้อุบายของเขา ฟังดูน่าเชื่อถือมากขึ้น หลังจากนั้นเฉินหูก็หันมาหาหานเซ็นและพูด “ไปกับเขาเถอะ น้องหาน พวกเรา ควรไปที่นั่นด้วยกัน หานเซ็นส่ายหัวเพื่อแสดงจุดยืนของเขาอีกครั้ง “ฉันจะไปจากที่นี้ “ฉันก็ด้วย ตอนนี้ฉันมาไกลเกินกว่าที่จะ

หันหลังกลับแล้ว หลิ้นเวยเวย พูด เฉินหูกัดฟันและพูด “ถ้าพวกนายจะไปกันต่อ มันก็จะใจจืดใจดำเกินไปถ้ฉันจะอยู่ที่นี้คนเดียว พวกเราร่วมเป็นร่วมตายกันมาตั้งนาน ถ้านายยืนยันที่จะ ไปต่อ ฉันก็จะอยู่ข้าง ๆพวกนายและผ่าฟันมันไปด้วยกัน ข้อ

เสนอนั้นฟังดูล่อตาล่อใจมาก แต่เมื่อถึงเวลา ที่ต้องตัดสินใจ พวกเขาทุกคนก็ยังตัดสินใจที่จะไปกับหานเซ็น หลินเฮ่อพูด “น้องหลิว ขอบคุณสำหรับ ข้อเสนอ แต่พวกเราคงต้องขอปฏิเสธ ความมีน้ำใจที่นายแสดงออกมานั้นเป็นเครื่องยืนยันได้ว่านายเป็น คนที่จิตใจดีงาม และถ้าจิตใจของนายดีอย่างที่ฉันเชื่อจริงๆ นายคงจะช่วยชีทางที่เป็นอันตรายน้อยที่สุด ให้พวกเราเป็นแน่ บอกพวกเราว่าทางไหนที่พวกเราสามารถเดินทางออกจากภูเขาลูกนี้ได้ง่ายที่สุด หลิวอว์เสวียนไม่คาดคิดว่าทุกคนจะตัดสิ้นใจติดตามหานเซ็น เห็นได้ชัดว่าเขาประเมินอิทธิพลที่หานเซี นมีต่อคนอื่นๆต่ำเกินไป ถึงหลิวอวเสวียนรู้สึกโกรธอยู่ข้างใน แต่เขายังแกลังยิ้มอ่อนๆออกมา “ฉันขอ นับถือความกล้าของทุกคน แต่โชคร้ายที่ฉันไม่สามารถนำทางพวกนายจนออกจากที่นี้ได้ แต่อย่างน้อย ฉันสามารถนา

ทางให้ได้ประมาณ 300 ไมล์ อย่างน้อยก็น่าจะพาทุกคนไปถึงจุดที่ปลอดภัยได้”

ตอนที่ 1016 ราชาอสูรปีกโลหิต

หานเซ็นจับตามองหลิวอวเสวียนเป็นพิเศษ เขาเชี่ยวชาญด้านการลอบสังหาร และในตอนนี้กายหยกก็ สามารถเปิดสัมผัสที่ 8 ได้แล้ว ทำให้เขาสามารถตรวจจับความรู้สึกมุ่งร้ายได้ แม่หลิวอวเสวียนจะซ่อนมัน เอาไว้อย่างดี แต่หานเซ็นก็สามารถสัมผัสได้ว่าหลิวอว์เสวียนนั้นหวังร้ายต่อพวกเขา แน่นอนว่าหานเซ็น ยังไม่คิดที่จะพูดอะไรออกไปตอนนี้ เนื่องจากเส้นทางที่หลิวอวเสวียนจะพาพวกเขาไปนั้นต้องเป็นเส้น ทางที่ปลอดภัยเพราะพวกชอบวางแผนแทงข้างหลังอย่างหลิวอว์เสวียนมักจะไม่พาตัวเองไปอยู่ใน สถานการณ์ที่เป็นอันตราย ทุกคนเดินตามหลิวอว์เสวียน ขณะที่

เขาเดินทางไป ก็มีมอนสเตอร์หลาย ตัวปรากฏตัวออกมาให้เห็น แต่เมื่อพวกมัน

เห็นเต่าตัวนั้น พวกมันก็วิ่งหนีไป “ด้วยการที่มีฉันอยู่ที่นี่ จะไม่ มีมอนสเตอร์ตัวไหนใน 300 ไมล์เข้ามาทำร้ายพวกนายแม้แต่นิดเดียว เมื่อเห็นมอนสเตอร์วิ่งหนีไป หลิว อวเสวียนก็ยืดอกขึ้นและพูดอย่างภูมิใจ “ดีจริง ๆที่มีนายมากับพวกเราด้วย หวังอวพูด “อีกเดี่ยว พวกเรา ก็จะผ่านเข้าไปในเขตแดนของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่พวกนายไม่จำเป็นต้องกังวล ฉันหลิวอวเสวียน จะอยู่ที่นี่เพื่อ

ปกป้องพวกนายทุกคน เขายังคงพูดอย่างวางมาด หลินเฮ่อและหลินเวยเวยตอบอย่างมี มารยาทแบบเรียบง่าย “ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือมาก” “ยังไงพวกเราก็เป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรอ โดยอย่างยิ่งฉันซื้อชอบเธอมาก ๆ เวยเวยอย่างน้อยนี้ก็คือสิ่งที่

ฉันสามารถทำให้เธอได้ หลิวอวเสวียน พูด แต่ความรู้สึกจริง ๆของเขานั้นต่างออกไป หลิวอว์เสวียนหัวเราะอยู่ในใจ มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดนั้นเป็นเพื่อนของฉันเอง และฉันก็เอาใจลูกของมันอยู่บ่อย ๆ มันต้องช่วยฉันแน่ ๆ เมื่อฉันขอให้มันจัดการพวก น่ารำคาญนี้ได้เมื่อไร ฉันก็สามารถพาเวยเวยกลับไปที่เมืองได้” และฉันก็จะไม่ปล่อยให้เจ้าหานเซ็นนั่น ตายง่าย ๆหรอก ทุกคนคงจะกำลังเดินทางไปที่เมืองแล้วตอนนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าหนุ่มไร้มารยาทคนนี้ มันจะต้องตายอย่างทุกข์ทรมาน" เมื่อคิดถึงวิธีที่จะทรมานหานเซ็นแล้ว หลิวอวเสวียนก็รู้สึกมีความสุขขึ้น มา หลังจากนั้นเขาก็หันไปมองหานเซ็น แต่น่าแปลกใจที่หานเซ็นก็มองมาที่เขาเช่นกัน หานเซ็นกำลัง ยิ้มอยู่ แถมรอยยิ้มนั้นยังทำให้เขารู้สึกราวกับว่าหานเซ็นสามารถอ่านใจของเขาได้ มันรู้ตัวแล้วหรอ? เรา

ทำอะไรพลาดไปรึเปล่า” หลิวอวเสวียนตกใจเขา ครุ่นคิดอยู่สักพักและปลอบตัวเอง ไร้สาระ มันไม่ทาง รู้เรื่องอะไร มันเป็นแค่พวกมือใหม่ที่บังเอิญวิวัฒนาการมาที่ก็อตแซงชัวรีเขต 3 ได้เท่านั้น เราควรสงบสติ อารมณ์ไว้ หลิวอวเสวียนยิ้มกลับไปให้หานเซ็นและพูด “ไม่มีความจำเป็นที่นายต้องกังวล น้องหาน ฉัน สามารถพาพวกนายเดินทางออกไปได้อย่างปลอดภัย “ขอบคุณ หานเซ็นพูดตอบ “ฮาฮาไอ้โง่ ไม่ว่า แกจะเก่งมาจากไหนก็ตาม แต่แกเข้ามาติดกับดักของฉันโดยไม่รู้สึกเอะใจอะไรเลย แกมันโง่

มาก หลิวอ เสวียนคิด ขณะที่หัวเราะอยู่ในใจ มีหน้าผาอยู่ทั้งสองด้านของหุบเขา และก็มีหลายถ้ำอยู่ตามหน้าผา นั้น นอกจากนั้นบนท้องฟ้ายังมีมอนสเตอร์หลายพันตัวกำลังบินอยู่ ทุกคนรู้สึก

กระวนกระวายเล็กน้อยที่ เห็นมอนสเตอร์จำนวนมากป้วนเปี้ยนอยู่เหนือหัวของพวกเขา “ฉันขอพูดอีกครั้งว่าไม่มีอะไรต้องกังวล หลิวอว์เสวียนพูด หลังจากนั้นเขาตะโกนขึ้นไปบนฟ้า แค่ได้ยินเสียงของเขามอนสเตอร์ที่บันอยู่ทั้งหมดก็ กลับเข้าถ้ำทันที ราวกับว่าพวกมันหวาดกลัว หลังจากนั้นพวกมันก็ทำแค่มองพวกเขาจากในถ้ำอันมืดมิด

“นายสุดยอดจริง ๆ หวังอวพูด “หลังจากนี้ฉันจะเรียกลูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดออกมา ถ้ามีมันค่อย ปกป้อง พวกเราสามารถเดินทางต่อไปในหุบเขาได้อย่างปลอดภัย” หลิวอวเสวียนพูด หลิวอว์เสวียนใช้ เวลายาวนานในการเรียนรู้ภาษาของมอนสเตอร์ หลังจากเวลาผ่านไป เขาก็ได้เรียนรู้ค่าพูดหลายคำ นี้ เป็นพรสวรรค์ที่น้อยคนจะมี แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นคนฉลาดคนหนึ่ง มีมนุษย์

น้อยคนนักที่จะได้รับการ ยอมรับและถูกปฏิบัติอย่างดีในเมืองสปีริต หลิวอวเสวียนพยายามอย่างมากกว่าจะได้มาอยู่ในฐานะที่เป็น อยู่ตอนนี้ หลิวอวเสวียนตะโกนออกมาอีกครั้งเพื่อเรียกลูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดออกมา แต่เสียง ตะโกนครั้งนี้ต่างออกไป มันเป็นภาษาของมอนสเตอร์ เขาบอกกับมอนสเตอร์ว่าน่าอาหารมาให้ นอกจากหลินเวยเวยแล้ว คนอื่น ๆถือว่าเป็นอาหารที่กินได้ทั้งหมด เนื่องจากไม่มีใครรู้ภาษาของมอนสเตอร์ทำให้ ไม่มีใครรู้ว่าหลิวอวเสวียนตะโกนบอกอะไรมอนสเตอร์ หลังจากตะโกนเสร็จก็มีเสียงตอบกลับจากหุบเขา ลึก จากนั้นมอนสเตอร์สีแดงก็ปรากฏตัวออกมา มันมีปีกสีเลือดที่กว้าง 30 เมตร และบนหัวของมันก็มีเขา ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับเขาแพะหลังจากที่เฉินหูเห็นมอนสเตอร์ เขาก็พูดออกมา “ว้าว ยอดไปเลย หาน เซ็นมีสายตาที่เยี่ยมยอดกว่า

คนอื่น ๆ และเขาก็เห็นมอนสเตอร์ขนาดเล็กอีกตัว อยู่บนหลังของมอนสเตอร์ ตัวนี้ สีหน้าของหลิว อวเสวียนเปลี่ยนไปทันที หลังจากที่เห็นมอน สเตอร์ตัวใหญ่ปรากฏตัวออกมา หลิวอว เสวียน ต้องการแค่เรียกลกของมันออกมาเท่านั้น เขาไม่ได้ คาดคิดว่ามอนสเตอร์ตัวใหญ่นี้จะออกมาด้วย เขา แทบไม่เคยได้เห็นตัวราชาอสูรปีกโลหิตเลย ที่เขา

เคยตีสนิทและคอยเอาใจมีแค่ลูกของมันเท่านั้น หลิวอวเสวียนพอจะควบคุมสถานการณ์ได้ ถ้าลูกของมันปรากฏตัวออกมาแค่ตัวเดียว แต่ถ้ารา ช่าอสูรปีก โลหิตออกมาเอง เขาก็ไม่สามารถควบ คุมสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้แล้ว ดูเหมือนว่าเราไม่ควรจะ พูดเรื่องอาหาร ออกไป จริง ๆ

เราน่าจะเรียกลกของมันออกมาเฉย ๆก็พอ หลิว

อวเสวียนคิดว่าราชาอสูรปีกโลหิตออกมาก็ เพราะได้ยินว่ามีอาหารมาสังเวยจำนวนมาก สิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้ก็ขึ้นอยู่กับมอนสเตอร์ใหญ่ยักษ์ตัว นี้แล้ว เขาได้แต่หวังว่ามันจะละเว้นชีวิตของหลินเวยเวย ถ้าราชาอสูรปักโลหิตต้องการจะกินหลินเวยเวย ถึงจะน่าเสียดาย แต่เขาก็รู้ว่าไม่ควรเข้าไปปกป้องเธอ เขาต้องการให้เธอมาเป็นของเล่นเท่านั้น ซึ่งมันไม่ คุ้มที่จะเอาชีวิตไปเลี้ยงเพื่อช่วยเธอ

ตอนที่ 1017 เป็นมิตรอย่างไม่น่าเชื่อ

เมื่อเห็นราชาอสูรฝึกโลหิตเข้ามาใกล้ หลิวอวเสวียนก็คุกเข่ากราบต่อหน้ามัน เขาต้องการแค่จะเรียกลูก ของราชาอสูรปีกโลหิตออกมา แต่ตอนนี้เนื่องจากมันออกมาทั้งคู่ เขาก็ต้องยอมทำลายภาพลักษณ์และ ก้มลงกราบที่พื้น หลิวอว์เสวียนรู้ว่าเขาจะต้องทำอะไรสักอย่างในสถานการณ์ที่ราชาอสูรกโลหิตออก มาอย่างไม่คาดคิด เขายอมละทิ้งภาพลักษณ์ของตัวเองดีกว่าที่จะทั้งชีวิตไป ถ้าเขาไม่แสดงความเคารพ ต่อมัน มันอาจจะโกรธและกินเขาเป็นอาหารว่างได้ หานเซ็นไม่ได้สนใจอะไรกับการกระทำของคนที่ชอบ ตีสองหน้าเพราะยังไงตอนนี้เขาก็เหมือนศพเดินได้อยู่แล้ว

แต่ในทางกลับกันเฉินห์มองต่างออกไป เขา

รู้สึกซาบซึ้งในสิ่งที่หลิวอวเสวียนกำลังทำ เขาเชื่อว่าที่หลิวอวเสวียนทำแบบนี้ก็เพื่อช่วยพวกเขา ตูม! ราชาอสูรปีกโลหิตลงมาบนพื้นด้านหน้าของพวกเขาทุกคน ซึ่งหลิวอว์เสวียนยังคงไม่หยุดก้มกราบอยู่ที่ พื้น ราชาอสูรปีกโลหิตไม่ได้สนใจหลิวอว์เสวียน แต่มันเดินเข้าไปหาหานเซ็น และในตอนนั้นลูกของ ราชาอสูรฝีกโลหิตก็กระโดดออกมาจากด้านหลัง หลิวอว์เสวียนต้องการบอกย์ราชาอสูรปักโลหิตอีก ครั้งว่าอย่าได้กินหลินเวยเวย แต่เขาไม่กล้าที่จะพูดอะไรออกไป เขาคิดว่ามันจะเป็นการดีที่สุดถ้าเขาจะ ไม่พูดอะไรออกไปแม้แต่คำเดียว หานเซ็นมองมอนสเตอร์ที่กำลังเดินเข้ามาในตอนแรกเขาคิดจะใช้หลิว อว์เสวียนมาเป็นโล่กำบังถ้าเกิดการต่อสู้ขึ้น กินพวกมัน กินพวกมันให้

หมด แต่ได้โปรดเหลือสุดสวย หลินเวยเวยไว้ให้กับฉันก็พอ! หลิวอวเสวียนคิด แต่สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปนั้นเหนือความคาดหมาย

ทั้งหมด ของหลิวอวเสวียน ราชาอสรปีกโลหิตเมื่อเดินมาอยู่หน้าหานเซ็น มันก็แสดงท่าทางอย่างเป็นมิตร ไม่ว่า จะเป็นหลิวอวเสวียนหรือคนอื่นก็ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นได้ ทำไมราชาอสูรปักโลหิตถึงปฏิบัติแบบ นั้นกับหานเซ็น "เป็นไปได้ยังไงกัน?" หลิวอวเสวียนช็อคกับสิ่งที่เห็น แม้แต่สปิริตราชั้นก็ยังเกรงกลัวมอน สเตอร์ตัวนี้ ดังนั้นเขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมมันถึงแสดงความเป็นมิตรกับหานเซ็นขนาดนั้น เขาคิด ว่าต้องกำลังฝันอยู่แน่ ๆ คนอื่น ๆ ไม่สามารถพูดภาษาของมอนสเตอร์ได้ แต่ถึงอย่างนั้นแค่ดูจากท่าทาง พวกเขาก็รู้ว่ามันไม่ได้คิดร้ายกับพวกเขา ความตึงเครียด

ก่อนหน้านี้หายไปอย่างรวดเร็ว เฉินห์รีบถามขึ้นมา "คุณหลิว คุณช่วยแปลให้ฟังหน่อยได้ไหมว่ามันพยายามจะบอกอะไรกับพวกเรา? หลิวอวีเสวียนนั้น ช็อคมาก ถึงขนาดที่เขาไม่ได้ยินสิ่งที่เฉินห์พูดสักคำ แต่ความช็อคคงจะไม่จบลงเร็ว ๆนี้แน่ สิ่งที่เกิดขึ้น ต่อไปทำให้เขามีนงงยิ่งกว่าเดิมอีก ลกของราชาอสูรปักโลหิตวิ่งเข้าไปหาหานเซ็นและวางผลไม้สีแดง ลงในมือของเขา เมื่อเห็นอย่างนี้หลิวอวเสวียนก็รู้สึกว่าหัวเขาเหมือนจะระเบิดออกมา 'เราต้องฝันไปแน่ ๆ นี่ต้องเป็นฝันร้ายแน่ ๆ ทำไมมันถึงให้ผลไม่โลหิตกับมนุษย์ได้"ลูกตาของหลิวอว์เสวียนแทบจะหลุดออก มาจากเบ้า ขณะที่เขามองผลไม้ในมือของหานเซ็นด้วยความอิจฉา ครั้งหนึ่งสปิริตราชั้นเคยสั่งให้หลิวอว เสวียนนำของขวัญต่าง ๆไปให้กับราชาอสูรปีกโลหิต โดยหวังว่าสักวันหนึ่งมันจะมอบผลไม้กลับมาให้สัก ลูกหนึ่ง แต่

สปิริตก็ยังไม่เคยได้รับผลไม้เลยสักลูก แม้เขาจะนำสมบัติไปให้มันซ้ำแล้วซ้ำเล่า หลิวอว เสวียนเองก็เคยเห็นราชาอสูรปีกโลหิตแบบผ่าน ๆเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น มันไม่เคยอนุญาตให้เขาเข้า

ใกล้มันเลย เหตุการณ์นี้ดำเนินต่อไปเป็นเวลานาน แต่สปิริตก็ไม่คิดที่จะหยุดมอบสิ่งของต่าง ๆ ให้กับราชา อสูรปีกโลหิต แม้สปิริตราชั้นจะพยายามมากแค่ไหน แต่เขาก็ไม่เคยได้รับผลไม้แม้แต่ลูกเดียว แต่ตอนนี้ หานเซ็นกลับได้รับมันแบบง่าย ๆ ทำให้หลิวอวเสวียนรู้สึกมึนงงอย่างหนักกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ลูกของ ราชาอสูรปีกโลหิตเลี้ยแก้มของหานเซ็นด้วยความนับถืออย่างมาก พร้อมกับกระดึงหางไปมาอย่างมี ความสุข ตอนนี้ในใจของหลิวอวเสวียนกำลังนึกถึงเหตุการณ์ที่เขามาเยือนที่นี้ ซึ่งแต่ละครั้งเขาจะต้อง ให้ลูกของราชาอสูรปีก

โลหิตดูดเลือดของเขาทุกครั้ง และมันก็ทำตัวว่าอยู่เหนือกว่าเขาทุกครั้ง มันแตก ต่างจากพฤติกรรมที่มันแสดงต่อหานเซ็นลิบลับ หานเซ็นลูบหัวของลูกราชาอสูรปีกโลหิตและถาม “ผล ไม้นี้ให้ฉันหรอ? ดูเหมือนว่าลูกของราชาอสูรปักโลหิตจะชอบที่หานเซ็นลูบหัวของมัน มันส่งเสียงที่นุ่ม นวลออกมาและพยักหน้ายืนยัน ความช็อคของหลิวอวเสวียนเปลี่ยนเป็นความอิจฉา และตอนนี้มันก็ เปลี่ยนเป็นความโกรธ มอนสเตอร์พวกนี้ไม่เคยตอบกลับตอนที่เขาพูดภาษามนุษย์กับพวกมันเลย นั้นคือเหตุผลว่าทำไมเขาถึงต้องเรียนรู้ภาษาของมอนสเตอร์ บ้าเอ๊ย! ไอ้เวรนั่นมัน 'เขายังก้มหน้าอยู่ที่พื้น ไม่ กล้าที่จะเงยขึ้นมา เขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่า

ทำไมมอนสเตอร์ทั้งสองตัวถึงแสดงความเคารพต่อ

มนุษย์ ที่พวกมันไม่เคยเห็นมาก่อน เป่าเอ่อเห็นว่า ลูกของราชาอสูรปีกโลหิตมีท่าทางที่เป็นมิตร เธอต้องการที่ จะแสดงความเป็นมิตรกับมันเช่นกัน เธอจึงปีนขึ้นไปบนตัวของมันและใช้ใบหน้าถูกับแผงคอของอีกฝ่าย นี่ไม่ได้ทำให้ราชาอสูรปีกโลหิตไม่พอใจแม้แต่น้อย มันยังคงมีท่าทางที่สงบเหมือนเดิม ส่วนลูกของ ราชาอสูรปีกโลหิตก็เลี้ยแก้มของเป่าเอ่อเช่นกัน หานเซ็นก็ประหลาดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นเช่นกัน เขาเตรียม ตัวที่จะต่อสู้กับอีกฝ่ายแล้ว แต่เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้มาร้ายมันก็ทำให้เขาช็อคไม่น้อย ผลไม่โลหิตที่ เขาได้รับมานั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง มันดูเหนือกว่าผลไม้ที่เกิดมาจากเมล็ดของจักรพรรดิปีศาจหรือผล ไม้ลูกไหน ๆใน หุบเขาแห่งกาลเวลานั้น ทันใดนั้นราชาอสูรปีกโลหิตก็คำรามออกมา หลังจากนั้นมอนส เตอร์ตัวอื่น ๆในหุบเขาก็แห่กันเข้ามา ราวกับว่าพวกมันมา

ฉลองการมาของหาน

เซ็น ด้วยการมราชาอสูร ปีกโลหิตคุ้มครอง กลุ่มของพวกเขาเดินทางผ่านหุบเขาโดยไม่เจอกับอุปสรรคอะไรเลย แต่เมื่อพวกเขา ออกจากหุบเขามันก็ไม่ได้เป็นอาณาเขตของราชาอสูรปีกโลหิตอีกต่อไป เมื่อถึงเวลาที่ต้องบอกลากัน ราชาอสูรฝีกโลหิตก็กระโดดขึ้นไปบนโขดหินและส่งเสียงอำลาอย่างเศร้าสร้อยออกมา

ตอนที่ 1018 ผลไม้โลหิต

"คุณหลิว ผมต้องขอขอบคุณคุณมาก คุณทำให้พวกเราได้เปิดหูเปิดตาจริงๆ เฉินหูพูด เฉินหูเชื่อว่าที่ มอนสเตอร์ช่วยเหลือพวกเขาก็เพราะการกระทำของหลิวอว์เสวียน หลิวอวเสวียนฝืนยิ้มออกมาและ แกล้งทำเป็นว่านั่นเป็นฝีมือของเขาจริงๆ "ด้วยความยินดี" "น้องหลิว เมื่อพวกเรากลับสหพันธ์ได้เมื่อไร พวกเราจะส่งของขวัญไปให้เป็นการตอบแทนแน่นอน แต่ฉันขอถามหน่อย จากนี้พวกเราไปทางไหนกัน ต่อดี" แม้หลินเฮ่อจะพอดูออกว่าที่ราชาอสูรปีกโลหิตแสดงความเป็นมิตรขนาดนั้นไม่ใช่เพราะหลิวอว์ เสวียน แต่เขาก็ยังไม่รู้เรื่องที่หลิวอวเสวียนคิดร้ายกับพวกเขา ด้วยเหตุ

นี้เขาจึงอยากให้หลิวอวเสวียน นำทางต่อ "ยังไงผมก็พร้อมจะช่วยเหลือเสมอ” หลิวอวเสวียนยิ้มและพูดต่อ “มีเส้นทางที่พวกคุณควรจะ เดินทางไป มันอยู่ข้างหน้านี้เอง ผมจะนำทางพวกคุณไปที่นั้น "ถ้าแบบนั้น พวกเราก็ต้องขอขอบคุณอีก ครั้ง" เฉินหูพูด หลังจากนั้นหลิวอวเสวียนหันมา

ถามหานเซ็น “นายเคยเจอกับราชาอสูรฝึกโลหิตมาก่อน ใช่ไหม? "ไม่หน" หานเซ็นส่ายหัว เจ้าหมอนี้คือคนที่โชคดีที่สุดในประวัติศาสตร์หรือยังไงกัน ทำไม มันถึงได้รับผลไม้โลหิต” หลิวอว์เสวียนพยายามครุ่นคิดว่าเป็นเพราะอะไรแต่เขาก็คิดไม่ออก หลิวอว เสวียนฝืนยิ้มขึ้นมาอีกครั้ง เขาพยายามที่จะขอส่วนแบ่งผลไม่โลหิตด้วย “ผลไม่โลหิตนั้นเป็นของขวัญ ส่าหรับทุก ๆคน ทำไมนายไม่แบ่งมันให้ทุกคนล่ะ? ถ้าหานเซินยอมแบ่งมัน

นั้นก็หมายความว่าเขาจะได้ ส่วนหนึ่งด้วย ผลไม้ที่วิเศษขนาดนั้นถึงจะเป็นแค่ชิ้นเล็ก ๆก็ให้ผลลัพธ์ที่มหัศจรรย์แล้ว แต่ถ้าหานเซ็นไม่ ยอมแบ่ง คนอื่น ๆก็อาจจะรู้สึกไม่พอใจในตัวหานเซ็น "แต่ฉันให้เธอไปแล้ว" หานเซ็นชี้นิ้วไปที่เป่าเอ่อ หลิวอวเสวียนมัวแต่เพ่งความสนใจไปที่หานเซ็น เขาไม่ได้สังเกตเลยว่าเป่าเอ๋อกำลังกินผลไม้อย่าง เอร็ดอร่อย "นายทำแบบนั้นได้ยังไง" หลิวอวเสวียนไม่สามารถแกล้งทำเป็นคนดีได้อีกต่อไป เขา ตะโกนใส่หานเซ็น เขารู้สึกโกรธมากที่รู้ว่าหานเซ็นให้ผลไม้กับสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นสัตว์เลี้ยงไร้ประโยชน์ ตัวหนึ่ง "ทำไม ฉันทำแบบนี้แล้วมันมีปัญหายังไง หานเซ็นยิ้ม จริง ๆแล้วหานเซ็นลองกันมันไปนิดหน่อยแล้วก่อนหน้านี้ แต่มันไม่ได้มีผลอะไร เมื่อเห็นว่าเปาเอ่อแสดงท่าทางต้องการมัน เขาจึงคิดว่าคง ไม่มีปัญหาอะไรถ้าจะให้มันกับเธอ "ให้เธอ

กินไปเถอะ ยังไงพวกเราก็ไม่ต้องการมันอยู่แล้ว" เฉินหูพูด "ราชาอสรปีกโลหิตให้มันกับหานเซ็น เป็นของขวัญ ดังนั้นให้เป็นการตัดสินใจของเขาว่า อยากจะให้มัน กับใคร หลินเวยเวยพูดปกป้องการ ตัดสินใจของหานเซ็น หลินเวยเวยเองก็สามารถ บอกได้ว่าหลิวอว เสวียนไม่ได้เป็นคนช่วยพวกเขา ถ้าราชาอสูรปีกโลหิตปฏิบัติกับพวกเขาอย่างดี เพราะการก้มกราบของ หลิวอว์เสวียนจริง ๆ มันก็ ควรจะผลไม้กับเขาถึงจะถูก เมื่อเห็นว่าหลิวอวี เสวียนอารมณ์เสียขึ้นมาแบบนี้ หลินเวยเวยก็มั่น ใจว่าข้อสันนิษฐานของเธอนั้นถูกต้อง คนอื่น ๆก็ พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าพวกเขาไม่ ต้องการจะมัน เช่นกัน หลิวอวเสวียนนั้นไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคน ถึงได้สนับสนุนหานเซ็นนัก เมื่อเห็นหลิน เวยเวยม องมาที่เขา หลิวอวีเสวียนก็พยายามเก็บความโกรธ เอาไว้และอธิบายอย่างนุ่มนวล “มันเป็นผล ไม้ที่ส่ง

ผลต่อร่างกายของมนุษย์ด้วย ฉันก็เลยคิดว่ามันน่าเสียดายที่จะให้มันกับสัตว์เลี้ยง "ไม่เป็นไร ยัง ไง ฉันก็เลี้ยงเธอราวกับเป็นลูกคนหนึ่งอยู่แล้ว หานเซ็นพูด "ช่างเถอะ พวกเรารีบเดินทางกันต่อดีกว่า" หลิวอวเสวียนรีบเดินออกไปข้างหน้าทันทีที่พูดจบ หลิวอวเสวียนเดินออกไปด้วยรอยยิ้ม แต่ในใจกำลัง

คิด ไอ้บ้าน! ฉันจะไม่มีทางปล่อยให้มันมีชีวิตรอดไปได้ หานเซ็นมันจะต้องตายสถานเดียวเท่านั้น” หลิว อวเสวียนเกลียดหานเซ็นยิ่งกว่าเดิม แค่ที่หานเซ็นทำลายแผนการของเขาก็ทำให้เขาอยากจะบ้าตายอยู่ แล้ว ตอนนี้เขาต้องการจะฆ่าทุกคนคนที่อยู่ที่นี่ให้

หมด เพราะคนอื่นๆเห็นตอนที่เขาก้มกราบมอนสเตอร์ มันทำให้เขาเสียหน้ามาก โชคดีที่เขายังไม่

ได้บอกคนอื่น ๆว่าเขามาจากเมืองไหน แต่ไม่ว่ายังไงเขาก็จะ ไม่ยอมให้ใครรอดไปจากที่นี่ได้ แต่ความคิดทั้งหมดนั้นอยู่ในจิตใจของเขาเท่านั้น ในตอนนี้ยังไม่มีใครรู้ ว่ามีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับพฤติกรรมของเขา คนอื่น ๆยังรู้สึกซาบซึ้งที่เขายอมเสียสละลงไปกราบพื้น ต่อหน้าราชาอสูรปีกโลหิตเพื่อช่วยพวกเขา ตอนนี้หลิวอวเสวียนกำลังนำทางพวกเขาไปสู่ทางตัน ซึ่ง เป็นเขตแดนของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีกตัวหนึ่งที่แม้แต่สปิริตราชั้นก็ยังไม่กล้าย่างกรายเข้ามา จาก การคำนวณของหลิวอว์เสวียน เมื่อเทียบกันแล้วมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวนี้ดุร้ายกว่าราชาอสูรปีกโลหิตถึงสิบเท่า ซึ่งเป็นที่รู้กันดีว่ามอนสเตอร์ตัวนี้จะฆ่าและกินสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เข้าไปใกล้รังของมัน แม้แต่ โครงกระดูกของเหยื่อก็ไม่มีเหลือ เมื่อพวกเขาใกล้จะถึงที่นั่น หลิวอวเสวียนก็หยุดเดินและซี้ออก

ไปข้าง หน้า พร้อมกับพูด “ฉันไม่สามารถนาทางพวกนายไป

ได้ไกลกว่านี้แล้ว เส้นทางข้างหน้าคือทิศทางที่พวกนายควรจะไป ใช้เวลาเพียงไม่นานมันก็จะพาพวกนายออกจากภูเขานี้ได้ เดินทางกันอย่างระมัดระวัง ด้วย อย่าให้ตัวตนของพวกนายรู้ถึงหูสปิริตราชั้นได้ แน่นอนว่าหลิวอวเสวียนนั้นพูดโกหก เขาไม่รู้ว่าข้าง ในนั้นมีทางออกอยู่จริง ๆหรือเปล่า แต่มันก็ไม่ได้สำคัญอะไร เพราะทางข้างหน้ามีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด อาศัยอยู่ "คุณหลิว อย่าเพิ่งไป" หลังจากที่ทุกคนขอบคุณสำหรับการนำทางของเขาแล้ว หลิวอวีเสวียน ก็เตรียมตัวที่จะเดินจากไป แต่หานเซ็นหยุดเขาเอาไว้ซะก่อน

ตอนที่ 1019 บ้า

“มีอะไรงั้นหรอน้องหาน” หลิวอวเสวียนถาม ขณะที่หันกลับมามองหานเซ็น “มีเรื่องบางอย่างที่จำเป็น ต้องให้คณช่วย ก่อนที่คุณจะจากไป" หานเซ็นพูด “ฉันจะช่วยนายแน่นอนถ้ามันเป็นเรื่องที่ฉันทำได้ล่ะก็ นายต้องการให้ช่วยอะไร” หลิวอวเสวียนพูด “พาพวกเราเข้าไป หานเซ็นพูด ขณะที่มองหลิวอวเสวียน อย่างเคร่งขรึม เมื่อได้ยินค่าขอ สีหน้าของหลิวอวเสวียนก็เปลี่ยนไปทันที “ก็อย่างที่ฉันพูดไปแล้ว ฉัน อยากจะช่วยพวกนายจริงๆ แต่โชคร้ายที่ฉันไม่คุ้นเคยกับเส้นทางข้างหน้านี้ แต่ถ้าพวกนายเดินไปตาม เส้นทางนี้และเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา พวกนายก็สามารถกลับมาหาฉันได้ทุกเมื่อ

ฉันยินดีจะพาทุกคนไปอยู่

ที่เมืองอย่างปลอดภัย"หลิวอวเสวียนพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้หานเซ็นจับสังเกตไม่ได้ว่าเขากำลังกล้ว อยู่ “จะให้ฉันเดินเข้าไป ฉันก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่ฉันอยากให้นายไปกับฉันด้วย หานเซ็นพูด หลิว อว์เสวียนรู้สึกโกรธขึ้นมาทันทีกับคำขอของหานเซ็น

เขาพูดอย่างโมโห ลุงสาม เวยเวย พวกคุณได้ยินสิ่งที่เขาพูด ผมไม่ใช่คนของพวกคุณ แต่ผมก็ช่วยพวกคุณจนมาถึงขนาดนี้ ผมยังช่วยพวกคุณไม่พออีก หรอ? ผมถึงขนาดยอมก้มกราบมอนสเตอร์แทนพวกคุณ หรือพวก

คุณต้องการให้ผมตายแทนพวกคุณ ด้วยใช่ไหม?” หลินเมื่อมองที่หานเซ็นและพูด “น้องหลิว ใจเย็น ๆ

ก่อน ฉันเชื่อว่านี่คงจะเป็นเรื่องเข้าใจ ผิด ใจเย็น ๆ และฟังเขาพูดให้จบก่อน “เขาไม่ได้เข้าใจผิดอะไร เขาต้องมากับพวกเรา หานเซ็นพูดอยู่ างตรงไป ตรงมา นายมันบ้าไปแล้ว! นายคิดว่านายเป็นใคร กันที่จะมาบอกให้ฉันทำตามที่นายต้องการ เมื่อ เริ่มหมดความอดทันแล้ว หลิวอว์เสวียนก็ตะโกน จนสุดเสียง “ลุงสาม เวยเวย พวกคุณได้ยินที่เขา พูด ใช่ไหม ผมคงจะทำตามความเอาแต่ใจของเขา ไม่ได้ ผมช่วยนำทางมาขนาดนี้ แต่เขายังพอใจอีก แม้แต่หมายังซาบซึ้งในบุญคุณมากกว่าหมอนี่อีก หานเซ็นพูดอย่างเย็นชา "นายพูดถูกแล้ว ฉันมันบ้า ฉันบ้าแบบนี้มานานแล้ว เรื่องนี้นายคงยังไม่รู้ “เจ้า เด็กนี้คงอยากจะตายจริง ๆสินะ แต่ช่างเถอะฉันไม่ มี อะไรจะพูดกับนายแล้ว หลิวอว์เสวียนพยายาม อย่างเต็มที่ที่จะพูดให้หานเซ็นดูแย่ที่สุด เพื่อที่จะ ทำให้ คนอื่น ๆเล็กสนับหานเชิ้น ไม่ว่าหานเซ็นจะ

เก่งสักแค่ไหน เขาก็เพิ่งเข้ามาในก็อตแซงชั่วรเขต 3 แค่ปี เดียว ซึ่งคนส่วนใหญ่อย่างมาก ๆเขาก็คงเพิ่งจะปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 3 เท่านั้น แม้การปลดล็อคยืนของ หลิวอวเสวียนจะอ่อนแอกว่าปกติ แต่ยังไงเขาก็ปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 8 นอกจากนั้นเขายังมีเต่าเลือด ศักดิ์สิทธิ์อีก ตอนนี้หัวของหลิวอวเสวียนลุกเป็นไฟด้วยความโกรธแค้น เขาตะโกนต่อ “แกอวดดีเกินไป แล้ว แกคิดว่าแกแน่มากใช่ไหม? เข้ามาส์ แสดงให้ฉันดูหน่อยว่าแกมีดียังไง! คนอื่น ๆกำลังจะพูดอะไร บางอย่าง แต่หานเซ็นก็ชกหมัดออกไปแล้ว หานเซ็นรู้ว่ายังไงหลิวอว์เสวียนก็ต้องมีปฏิกิริยาแบบนี้แน่ และเขาก็รู้ว่าคน ๆนี้ลึก ๆแล้วต้องการให้พวกเขาทุกคนถูกฆ่า นอกจากนั้นหานเซ็นก็ไม่ใช่คนที่ชื่นชอบ การเจรจาเท่าไหร่ เมื่อเขาเจอกับใครบางคนที่เขาเชื่อว่าเป็นคนชั่วร้าย เขาก็ชื่นชอบการแก้ปัญหาด้วย

หมัดมากกว่า หานเซ็นชกหมัดออกไปพร้อมกับเปลวไฟ เมื่อหลิวอว์เสวียนเห็นหมัดของหานเซ็นพุ่งเข้า มา เขาก็เปลี่ยนร่างเป็นงูเพลิงและพุ่งเข้าใส่หานเซ็นเช่นกัน งูนั้นยาวถึง 10 เมตร ส่วนหานเซ็นมีแค่หมัด ธรรมดา ไม่ว่าจะดูยังไงหมัดของหานเซ็นก็ไม่น่าจะสู้ได้ แต่เมื่อทั้งคู่ปะทะกัน หลิวอวเสวียนกลับต้องเป็น ฝ่ายช็อค ตูม หานเซ็นชกงูเพลิง และเผาร่างกายของมันด้วยเปลวเพลิงที่มีพลังที่รุนแรงยิ่งกว่าตอนที่

เขาใช้ไล่หมาป่าอัสนี้ หลิวอวเสวียนกลิ้งไปมาบนพื้นหญ้าด้วยความเจ็บปวด แต่เขายังสามารถสั่งให้เต่า เลือดศักดิ์สิทธิ์เข้าไปโจมตีหานเซ็นได้ เต่าพ่นน้ำใส่หานเซ็นทันที แต่หานเซ็นก็สามารถหลบการโจมตี ของมันได้อย่างรวดเร็ว หานเซ็นตอบโต้ด้วยการกระโดดไปที่หัวของเต่า และใช้ดาบไทอาฟันที่ไปที่คอ ของเต่า หัวของเต่าถูกตัดขาดอย่างง่าย

ดาย เลือดสีแดงจำนวนมากไหลออกมาจากคอของมัน “เต่าหุ้ม เกราะเลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ

0-10 จีโนพ้อย เลือดศักดิ์สิทธิ์ หลิวอวเสวียนยังคงกลิ้งไปตามพื้น แต่ไฟบนร่างของเขาก็ยังไม่ยอมดับไป หานเซ็นจับ หลิวอวเสวียนขึ้นมาและดับไฟบนตัวของเขา การปลดยืนล็อคขั้นที่ 3 ของหลิวอว์เสวียนไม่สามารถเทียบ กับพลังของหานเซ็นได้เลย หลิวอวเสวียนแกล้งทำเหมือนกับว่าตัวเองเป็นผู้เสียหายจากเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น เขาร้องไห้ออกมาและพูด “ลุกสามเวยเวย เฉินห์ ฉันช่วยเหลือทุกคนถึงขนาดนี้! ฉันสมควรจะถูก ปฏิบัติแบบนี้หรอ” “บางทีอาจจะมีการเข้าใจผิดกันจริง ๆ หลินเชื่อนั้นเชื่อว่าหานเซินโหดร้ายกับหลิวอว์ เสวียนมากเกิน

ไปจริง ๆ แต่หลินเฮ่อก็ยังเชื่อในการตัดสินใจของหานเซ็น เขารู้ว่ามันต้องมีเหตุผลอะไร แน่ ๆที่หานเซ็นทำร้ายหลิวอว์เสวียน “ฉันจะกลับมาอธิบายทีหลัง พวกนายรออยู่ที่นี้ก่อน หานเซ็นเด็น ไปข้างหน้า พร้อมกับลากหลิวอว์เสวียนไปด้วย หลิวอวเสวียนร้องตะโกนขอความช่วยเหลือจากคนอื่นแต่ไม่มีใครมาช่วยเขาเลย หลังจากที่หานเซ็นลากหลิวอว์เสวียนเข้าไปใกล้ที่ที่เขาตั้งใจจะหลอกให้คน อื่นมาตายเรื่อย ๆ เขาก็เงียบไป ตอนนี้หลิวอวเสวียนรู้สึกหวาดกลัว เขากลัวที่จะต้องเจอกับมอนสเตอร์ที่ อาศัยอยู่ที่นี้ หลิวอวเสวียนรู้ตัวแล้วว่าหานเซ็นนั้นรู้เจตนาของเขา เพราะไม่อย่างงั้นมันก็ไม่มีเหตุผลที่ หานเซ็นจะต้องลากเขามาแบบนี้ แต่หลิวอว์เสวียนเชื่อว่าหานเซ็นคงแค่พยายามจะลองใจเขาเท่านั้น ถ้า เขาร้องหรือแสดงความหวาดกลัวออกมาตอนนี้ก็เท่ากับว่าเขาเผยพิรุธ

ออกมา เขายังเชื่อว่าหานเซ็น คงจะไม่กล้าถึงขนาด

ตอนที่ 1020 : นี่ต้องเป็นฝันร้ายแน่ๆ

เมื่อเห็นหานเชิ่นเดินหน้าต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่ได้ ชะลอตัว แม้แต่นิดเดียว หลินอวี้เสวียนก็เริ่มกลัวขึ้นมาจริงๆ ยิ่งไป กว่านั้นหานเชิ่นยังเงียบตลอด ซึ่งทำ ให้เขากลัวยิ่งขึ้นไปอีก

คนส่วนใหญ่เมื่อถูกใช้กำลังบังคับและลากไปแบบนั้น ส่วนมากก็จะพยายามขัดขืนดิ้นรน แต่หลิวอวี้เสวียนกลับอยู่นิ่งๆ เขานั้นพยายามหลีกเลี่ยงการส่งเสียงดัง ซึ่งอาจจะทำให้มอนสเตอร์ได้ยิน แม้เขาจะคิดว่าหานเชิ่นแค่พยายามลองใจเขาเท่านั้น หลินเชื่อและหลินเวยเวยมองเห็นนั้งสองคนจากตำแหน่งที่พวกเขายืนอยู่ และพวกเขาก็มองทั้งคู่ตาไม่กระพริบ พวกเขายังไม่รู้ว่าทำไมหานเป็นยิ่งทำแบบนี้

แต่พวกเขารู้ว่ามันต้องมีเหตุผลอะไรบางอย่าง ตอนนี้ดวงตาของหลินอวี้เสวียนเบิกกว้าง เมื่อรู้ตัวว่าหานเชิ่นเดิน

เข้า มาในเขตแดนของมอนสเตอร์แล้ว “แกมันบ้าไป แล้ว! พอได้แล้ว พวกเราต้องรีบไปจากที่นี้พวกเราต้องไปเดี๋ยวนไม่งั้นพวกเราตายแน่!”

ในที่ สุดหลินอวี้เสวียนก็ยอมพูดออกมา เขากลัวตายสุดขีดในตอนนี้เขาไม่สนว่าคนอื่นจะคิดยังไงแล้ว เขาขอแค่รอดตายได้ก็พอ

หานเชิ่นหยุดและมองมาที่หลินอวี้เสวียนที่ กำสังดิ้นรนอยู่ “ทำไมพวกเราถึงจะตาย? เส้นทางนี่เป็นทางที่ปลอดภัย”

“กลับกันเถอะ! ไปจากที่นี่! ออกไป จากที่นี้! หลินอวี้เสวียนดิ้นราวกับว่าเขาเสียสติไปแล้ว เขาไม่อยากที่จะตายจริงๆ

“ กลับไป? ออกไป จากที่นี่? บอกเหตุผลๆ มาหน่อยว่า ทำไมนั้นจะต้องกลับไป หานเชิ่นเริ่มเดินไปข้างหน้าอีกครั้ง

“แต่มันบ้าไปแล้ว! ข้างหน้านี้ ทางนั้น มันไม่มีทางออกอยู่ มีเพียงความตายเท่านั้นที่รอพวกเราทั้งคู่อยู่แต่ถ้าคงเดินหน้าต่อไป

แม้แต่คนที่หูหนวกก็ยังคงจะได้ยินเสียงร้องอันสิ้นหวังของหลิวอวี้สวียนแน่ แผนการของเขาถูกเปิดเผยต่อคนอื่นๆ ที่ยืนมองอยู่จากระยะไกล ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุนี้ พวกเขาก็คงเป็นเข้าไปติดกับดักอย่างไม่รู้เรื่องอะไร ท่านเป็นพีนหลังและสาคดวอเสวยอลับไปหาหสินเชื่อ หลังจากนั้นเขาก็โยนหลินอวี้เสวียนลงกับพื้น “ไอ้เวรนี้! ทำไมแกยังต้องการพวกเรา?! ทั้งคู่รู้สึกโกรธมากหลังจากที่รู้ความจริง

“วิ่งเร็ว!! วิ่ง!” หลินอวี้เสวียนเชื่อว่ามอนสเตอร์คงจะตื่นขึ้นมาแล้วในตอนนี้

“มันจะดีที่สุดถ้าพวกเราจะออกห่างจากบริเวณนี้ พวกเราเดินถอยไปสักหน่อยดีกว่า”

หลินเว่ยพูด หลินเซื่อเห็นด้วย เขาพูด “นายพูดถูก พวกเรารีบไปกันเถอะ”

แต่ทันใดนั้นเสียงที่ชั่วร้ายที่ดังขึ้นมาจากด้านหลังของพวกเขา “พวกเราต้องตายกันหมด ทั้งหมดเป็นเพราะแก!”

หลินอวี้เสวียนตะโกนใส่หานเชิ่น ราวกับว่าเขาเป็ผู้เคราะห์ร้าย หานเชิ่นขมวดคิ้วต่อภัยคุกคามที่กำลังเข้ามา แต่เขาไม่รู้สึกหวาดกลัวอะไร เสียงคำรามนั้นดังมาก

หลังจากนั้นก็มีเสียงเหมือนกับมีอะไรกำลังเคลื่อนที่เข้ามา ผ่านไปไม่นานร่างสีขาวที่ปรากฏออกมาให้พวกเขาเห็น

มันเป็นมอนสเตอร์ที่มีลักษณะเหมือนกับงูเห่าสีขาว แต่นั้นมีเขาเหมือนกับยูนิคอร์น และดวงผาเหมือนน้ำแข็ง เกล็ดของมันเหมือนกับเพชรจำนวนมาก เชื่อมต่อกัน มอนสเตอร์ตัวนี้ดูน่ากลัวและสง่างาม ไม่มีใครสามารถขยับขาได้ แรงกดดันอันมหาศาลที่พวกเขาได้รับ ทำให้พวกเขาไม่สามารถขยับตัวได้เลย มอนเตอร์ตัวนี้ดูน่ากลัว กว่าราชาอสูรปีกโลหิตมาก เมื่ออยู่ต่อหน้ามอนสเตอร์ตัวนี้ พวกเขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้แม้แต่จะวิ่งหนี แม้แต่ยอดฝีมืออย่างหลินเซื่อก็ยังรู้สึกว่า ร่างกายของเขาแข็งเกร็ง และสิ่งที่เขาทำได้ก็คือ มองดูมันเคลื่อนที่เข้ามา ดวงตาของมันมองมาที่พวกเขา และส่งเสียงออกมา เมื่อพวกเขามองเห็นสินสองแฉกของมันนั้น พวกเขาก็รู้สึกราวกับว่า

ทุกอย่างมันจบแล้ว พวกเขาไม่มีหวังที่จะรอดต่อไป หลินอวี้เสวียนส่ายหน้าราวกับคนบ้า เขาพูดด้วยความกลัวว่า “เรานั้นมาได้แค่นี้นะ จบสิ้นแล้ว จบสิ้นแล้ว! วินาทีต่อมาร่างสีขาว เคลื่อนที่ไปข้างหน้าของหานเชิ่น ซึ่งทุกคนคิดว่า ท่านเป็นคงจะต้องเป็นคนแรกแน่ งูแลบลิ้น ออกมาและเลียไปที่ร่างกายของเขา หานเชิ่นต่างจากคนอื่นๆ เขานั้นสามารเคลื่อนไหวได้ตลอดเวลา แต่เขาเลือกที่จะไม่ทำเขารู้ร่างสีขาวตัวนี้ไม่ได้มีจิตมุ่งร้ายต่อเขาแม้แต่นิดเดียว

แน่นอนว่าในตอนแรกเขาเตรียมตัวที่จะต่อสู้แล้ว แต่เมื่อเห็นงูเลื่อยเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ เขาก็รู้ตัวว่ามันไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไร ท่ามกลางความช๊อคของทุกคน เห็ดสีขาวหล่นออกมาจากปากของงูและล่วงลงมาที่มือของหานเชิ่น หลังจากนั้นก็โค้งคำนับต่อหน้าหานเชิ่น

“เห็ดนั้นให้ฉันหรอ ?”

หานเชิ่นมองเห็ดในมือด้วยความสับสน เห็ดมีขนาดใหญ่และพลังชีวิตของมันก็ไม่ใช่เล่นๆ เลยมันเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังอันมหาศาล เพียงแค่กลิ่นของมันก็เพียงพอที่จะทำให้คนๆ หนึ่งรู้สึกสบายใจได้ หานเชิ่นคิดว่าเขาสามารได้ยินเสียงเซลล์ของตัวเองที่กำลังล่งเสียงร้องอยากที่จะสิมรสของมัน

ซึ่งมันเป็นอะไรที่โชคดีมากแล้วก็มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไม่ได้มีเจตนาที่จะทำร้ายเขา แต่หานเป็นก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมมันถึงทำแบบนี้ และที่แปลกยิ่งกว่านั้นพวกนั้นให้ของขวัญกับเขาอีก

แม้แต่ตัวหานเชิ่นเองก็ยังงงว่า ทำไมถึงได้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ เทพแห่งโชคชอบเรามากขนาดนั้นเลยหรอ?

เรื่องบ้าๆ แบบนี้ มันเด็ดขึ้นได้ยังไง?

ตอนนี้หลิวอวี้เสวียนต้องอึ้งไปเช่นกัน เขามองสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความซ๊อคอย่างมาก เขาอุทานออกมา “เป็นไปไม่ได้ มันคือสายมังกร! เป็นไปไม่ได้! ทุกคนมองหานเชิ่นด้วยสายตา แปลก ๆ ตอนนี้พวกเขาแน่ใจแล้วว่าที่อสูรตนนี้มาที่นี้เป็นเพราะหานเชิ่น ทันใดนั้นงูสีขาวก็เข้ามาใกล้หานเชิ่น พวกเขาคิดว่าเขาจะถูกกินแล้ว แต่ความกลัวของพวกเขาก็หายไปอย่างรวดเร็ว มันแค่งับเสื้อผ้าของหานเชิ่นอย่างนุ่มนวลและวางเขาลงบนหลังของฉันเท่านั้น มันตัดสินใจจะพาเขาผ่านดินแดนของมันไป เมื่อเห็นหานเชิ่นบนหลังของงูสีขาว

หลินอวี้เสวียน ก็ดูเหมือนจะเสียสติโดยสมบูรณ์ เขาพึมพำ “นี้ ต้องเป็นฝันร้ายแน่ๆ! ฉันต้อง รับตื่นขึ้น! นี้เป็นแค่ความฝันเท่านั้น”

ตอนที่ 1021 : ชาติก่อน

หานเชิ่นให้คนอื่นๆ นำซากที่ถูกฆ่าและหลินอวี้เสวียนไปด้วย หลังจากนันพวกเขาก็เดินตามทางไป เปาเอ่อออกจากอ้อมแขนของหานเชิ่นและปีนขึ้นไปนั่งบนหัวของงูสีขาว เธอขึ้นไปจับเขาของมอนสเตอร์

ซึ่งทำให้คนอื่นๆ รู้สึกกังวล ถ้าการกระทำของเธอไปทำให้งูสีขาวโกรธขึ้นมา ก็ไม่มีใครจะอยากคิดเลยว่าพวกเขาต้องเจอกับอะไร หลินอวี้เสวียนพูดเกียวกับความเหี้ยมโหดของงูสีขาวตัวนี้หลายอย่าง

แต่จากที่พวกเขาเห็นเหมือนคำพูดของหลิวอวี้เสวียนจะผิดไปจากความเป็นจริงมาก จึงไม่ได้รู้สึกโกรธที่เป่าเอ่อปีนขึ้นไปบนหัวของมันแม้แต่นิดเดียว มันยังคงนอบน้อมและ

อ่อนโยนต่อพวกเขาโดยไม่ได้มีจุดมุ่งร้ายแม้แต่น้อย มันเลือย ได้เร็วจนหลินเซื่อและคนอื่นๆ เกือบจะผมไม่ทัน แต่ดูเหมือนมันจะรู้ว่าพวกเขาตามหลังอยู่ มันจึงหยุดรอเป็นระยะๆ กลุ่มของพวกเขาเต็นทางผ่านภูเขาบริเวณนี้โดยไม่ เจออุปสรรคอะไร มันเป็นการเดินทางทีราบรื่นและปลอดภัย

เมื่อพวกเขามาถึงจุดสินสุดเขตปกครองของมัน งูสีขาวนำเปาเอ่อและหานเชิ่นลงมาจากหลังอย่างนุ่มนวล หลังจากนั้นมันเลือยกลับรังไป

“น้องห่าน ทำไมเมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดถึงปฏิบัติกับนายแบบนั้น? เธอเป็นนายของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มีชื่อเสียงอย่างนั้นหรือ? ” เฉินถาม ทุกคนก็ดูเหมือนจะมึนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหมือนกัน ไม่มีใครเคยเห็นหรือเคยได้ยินว่ามีมนุษย์คนไหนได้รับการปฏิบัติอย่างดีจาก

พวกมอนสเตอร์แบบนี้มาก่อน

“ถ้าผมบอกว่า ผมเองก็ไม่รู้ว่าทำไมเม้นถึงปฏิบัติกับผมแบบนี้ จะเชื่อผมไหม”

หานเชิ่นถาม หลินเวยเวยยิ้มออกมาและพูด “ฉันเชื่อนาย มันยากที่จะเดาพฤติกรรมของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด บางทีนายอาจจะมีของอะไรบางอย่างทีดึงดูดพวกนั้นก็ได้”

“นั้นฟังดูน่าจะเป็นไปได้มากทีสุด หลินเซื่อพูดเสริม ความเห็นของพวกเขาทำให้ทุกคนคิดว่าอาจจะมีของอะไรพิเศษอยู่กับเขาจริงๆ ซึ่งของพิเศษอย่างเดียวที่เขาพึ่งจะได้มาเมื่อไม่นานมานี้ก็คือแหวนเสือสงคราม

แต่ถ้าเป็น เพราะแหวนวงนี้จริงๆ แล้วทำไมพวกหมาป่าและลิงสีฟ้าถึงยังมาโจมตีเขาอยู่ หานเชิ่นไม่สามารถเข้าใจ

ได้ว่าเป็นเพราะอะไร เขาเลยต้องเลิกคิดถึงมันไปตอน
ในตอนนี้ “เอาละ หานเชิ่นเรามาตัดสินใจกันสักว่าว่าเราจะ
ทำยังไงกับไอ้เวรนี่ ? พวกเราหารจะฆ่ามันทิ้งเลยดีไหม ?

เขาพูดอย่างโกรธแค้น หลังจากทีหลินอวี้เสวียนเปิดเผย
แผนการของตัวเองออกมา คนอื่นๆ ก็ได้รู้ว่าจริง ๆ
แล้วเขาเป็นคนที่ชัวช้าและชอบแทงหลังคนอื่น

“อย่าฆ่าชั้นเลย! ฉันก็แต่ไม่ชอบทาหานเชิ่นเท่านั้น
ชั้นพยายามจะกำจัดเขาแค่คนเสียว!” หลิวอวี้เสวีย
นๆ คุกเข่าและร้องขอความเมตตา

“หานเชิ่น บอกพวกเขาที”

“ฆ่าเขา ตอนนี้หลินเวยเวยได้รู้แล้วว่าหลินอวี้เสวียน
วางแผนจะทำอะไร และเธอก็รู้สึกโล่งใจมากที่ไม่ได้ตาม

เขาไปที่เมือง “พวกเราพาเขาไปก่อน ถ้ามีตัวอะไรเข้ามาโจมตี เราค่อยใช้เขาเป็นเหยื่อล่อ ในสายตาของหานเชิ่นหลินอวี้เสมียนนั้นได้ตายไปเรียบร้อยแล้ว เหตุผลที่หานเชิ่นยอมให้เขามีชีวิตต่อออกหน่อย เพียงเพราะเขาอาจจะมีประโยชน์อยู่บ้าง

เมื่อได้ยินหานเชิ่นพูด เขาก็นำมอนสเตอร์ที่ล่าได้มาวางลงตรงหน้าแล้วหานเชิ่นย่างเนื้อมอนสเตอร์แล้วนำมาแบ่งให้คนละชิ้น หลังจากที่ลองกินเธอก็รู้สึกดีใจที่ได้รู้ว่ามันเป็นเนื้อของมอนสเตอร์เลือดศักดิสิทธิ์ ในขณะที่พวกเขาทานอาหารอย่างสนุกสนาน ก็มีมอนสเตอร์เดินเข้ามาพวกเขาตัวหนึ่งวางรากหญ้าศักดิ์สิทธิ์ลงตรงหน้าหานเชิ่น หลังจากนั้นมันก็เดินจากไป หลังจากนั้นตัวอื่นๆ ก็เข้ามาวางของบางอย่างลง แล้วจากไปเช่นเดียวกัน

หลินอวี้เสวียนไม่เข้าใจว่าทำไมมอนสเตอร์ในหุบเขาที่เขา

เชื่อว่าเป็นมอนสเตอร์ทีชั่วร้ายถึงพยายาม เอาใจหานเชิ่นนัก ทุกๆ ที่ๆ หานเป็นไปก็จะมีมอนสเตอร์มาต้อนรับ เขาได้รับของขวัญมากมายตลอดการเดินทาง ซึ่งเป็นความเกิดความคาดหมายของทุกคน “น้องเชิ่น นายเป็นคนรักของมอนสเตอร์พวกนี้ในชาติก่อนแน่ๆ” หลินเวยเวยพูด “ถ้าผมมีคนรักเยอะขนาดนี้ ผมลงจะเหนื่อยแย่” หานเชิ่นยิ้มแห้งๆ ออกมา “บางทีนาย อาจจะเป็นคนที่โด่งดังไปทั่วและเป็นที่รักของทุกคนหรือเปล่า? ” ตาของหลินเวยเวยส่องสว่างเห็น “ใช่แล้ว ชั้นก็คิดว่าเป็นแบบนั้น ใครๆ ก็รักหานเชิ่น!” พวกเขาพูดด้วยความนับถือ หานเชิ่นตอบกลับพวกเขา

“บางที ผมเอาจจะเป็นราชาของพวกนั้นแบบนี้ฟังดูเข้าท่ากว่า”

“ราชาหรอ” หลินเวยเวยส่ายหัวและพูด

“ชั้นว่านายเป็น ตราที่มีชื่อเสียงในหมู่พวกมันมากกว่า”

ตราที่มีชือเสียง เฉินหูพูด หานเชิ่นไม่ได้เชือเรื่องอะไรพวกนั้น

เขารู้ว่าต้องมีเหตุผลบางอย่างท่ทำให้พวก มันปฏิบัติกับเขาดีแบบนี้ แต่เขายังคิดไม่ออกเท่านั้นว่าเป็นเพราะอะไร แต่อย่างน้อยๆ มันก็เป็นการเดินทางที่เพลิดเพลิน ดีที่เจอมอนสเตอร์ไม่ได้เป็นปัญหากับพวกเขา อีกต่อไป ตอนนี้ความหวาดกลัวของพวกเขาหายไปหมดแล้ว ต่อหน้าหานเชิ่นมอนสเตอร์ทุกตัวต่างก็ดูเชื่องและอ่อนโยนไปหมด

เหตุการณ์แบบนี้ก็ดำเนินต่อไปเป็นเวลานานพอสมควร พวกเขาเดินทางกันตลอด 1 เดือน ซึ่งเป็นไปอย่างรวดเร็วและราบรื่น พวกเขาใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายมาก มันดียิ่งกว่าตอนทีพวกเขาอาศัยอยู่ใน เมืองมนุษย์ซะอีก หานเชิ่น

คืนหมาป่าเลือดศักดิสิทธิ์ไป 3 ตัว เต่าอีกนิดหน่อย และเนื้ออื่นๆ

การฆ่ามอนสเตอร์ทำให้ตอนนี้เขามีจีโนพ้อยต์เลือดศักดิสิทธิ์ทั้งหมด 56 พ้อยต์แล้ว

ตอนที่ 1022 แมลงสีทอง

แม่หานเซ็นจะได้รับของขวัญมากมายจากมอนสเตอร์ตลอดการเดินทาง แต่ก็ไม่มีของชิ้นไหนที่เหนือ กว่าผลไม่โลหิตและน้ำลายมังกร ของขวัญที่เขาได้จากมอนสเตอร์ขันสุดยอดเป็นของที่ดีที่สุดที่เขาได้ รับมา เมื่อใกล้จะออกจากภูเขาภูตผี พวกเขาก็เจอมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีกตัวหนึ่ง มันคือลิงยักษ์ตัวหนึ่ง ซึ่งมันก็ได้ให้แก้วไวน์เล็ก ๆกับหานเซ็น หานเซ็นสามารถบอกได้ว่ามันคือของที่ได้มาจากพืชจีโน แต่ หลังจากที่ตรวจสอบอยู่นาน เขาก็ยังไม่รู้ว่ามันเอาไว้ใช้ทำอะไร ลิงยักษ์เองก็ช่วยพวกเขาเดินทางออก จากภูเขาเช่นกัน มันยกสมาชิกทุกคนในกลุ่มของหานเซ็นขึ้นมาวางลงบนไหล่ของ

มัน หลังจากนั้นมันก็ วิ่งติดต่อกัน วันสี่คืน ไม่นาน เส้นทางบน

ภูเขาอันขรุขระก็เปลี่ยนไปเป็นเนินเขาที่เขียวขจี ซึ่งเป็นที่อยู่ อาศัยของมาหลายตัว พวกมันกำลังวิ่งเล่นไปมาอย่างสนุกสนาน “ในที่สุดพวกเราก็ออกมาจากภูเขาภูติผี ได้สำเร็จ ทุกคนมีความสุขมาก ลิงยักษ์วางพวกเขาลงและส่งเสียงคำรามให้หานเซ็น ก่อนที่มันจะกลับ ภูเขาไป พวกเขาก็ใช้

เวลายาวนานมากกว่าจะเดินทางออกมาจากภูเขา มันเกือบจะเหมือนกับพวกเขานั้น ฝันไป ทุกอย่างที่พวกเขาประสบพบเจอนั้นเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อ แม้แต่ตัวหานเซ็นเองก็ตาม อ้าาา! แต่ ขณะที่ทุกคนค่าลังฉลองหลังจากออกมาจากภูเขาได้สำเร็จ ก็มีเสียงกรีดร้องดังขึ้น หลิวอวีเสวียนกลึงไป มาอยู่บนพื้น พร้อมกับกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด มีบาด

แผลเกิดขึ้นที่ร่างกายของเขา ราวกับว่าเขาถูกอะไรบางอย่างเนื้อน จ ๆตัวของเขาก็เปียกชุ่มไปด้วยเลือด

แม้จะไม่มีใครทำอะไรเขาเลย ขณะที่หลิวอวีเสวียนกรีดร้อง เขาก็เริ่มถูกถลกหนังด้วยฝีมือของใครบางคนที่มองไม่เห็น เพียงไม่นานเนื้อของเขาก็ถูก เฉือนออกจนมองเห็นกระดูก แต่บาดแผลของเขานั้นไม่ได้ถึงชีวิต “ฆ่าฉันที ได้โปรด! ฉันผิดไปแล้ว ทั้งหมดก็พบว่าฉันต้องการเวยเวย ฉันถึงกับยอมที่จะทำร้ายพวกนายเพื่อให้ได้เธอมา” ใบหน้าของหลิวอ วีเสวียนบิดเบี้ยวและเต็มไปด้วยเลือด ความเจ็บปวดที่เขาได้รับมันเกินกว่าที่เขาจะทนได้ เขาต้องการที่ จะตายจริง ๆ ทุกคนพอจะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น สปิริตที่เป็นเจ้านายของหลิวอวเสวียนคงตรวจจับได้ว่าเขา เดินทางออกจาก

ภูเขาภูติผี สปิริตตนนั้นจึงคิดว่าหลิวอวเสวียนนั้นทรยศ หลินเฮ่อหย์บดาบของเขาออก มาและแทงเข้าไปที่หัวใจของหลิวอวีเสวียน พลังชีวิตของเขาก็ได้หายไปจากร่าง ใบหน้าของเขาดูสงบ ราวกับเขาได้รับการปลดปล่อยจากที่รอคอยมานาน “ไม่มีความจำเป็นที่ต้องให้เขาทุกข์ทรมาน ยังไง พวกเราก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน เขาอาจจะสมควรตาย แต่ไม่ใช่การตายที่โหดเหี้ยมและทรมานแบบนี้" หลินเฮ่อพูด หานเซ็นพยักหน้า แม้เขาจะเกลียดหลิวอวีเสวียนและอยากที่จะฆ่าชายคนนี้ด้วยมือของเขา เอง แต่เขาก็ไม่คิดที่จะทรมานหลิวอวีเสวียนแบบนี้ คนอื่น ๆเมื่อเห็นหลิวอวีเสวียนถูกฆ่า พวกเขาก็ชื่อค

พวกเขารู้สึกโล่งอกที่ไม่ได้เลือกไปที่เมืองและยอมเป็นทาสของสปิริต วันหนึ่งพวกเขาก็อาจจะมีจุดจบ เหมือนกับหลิวอวเสวียนก็ได้ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่

ให้มอนสเตอร์มาทำลายและกินร่างของหลิว อวเสวียน หานเซ็นจึงเผาศพของหลิวอว์เสวียน เมื่อถึงเวลาที่ต้องออกเดินทางอีกครั้ง พวกเขาก็ไม่แน่ใจว่าจะไป ทางไหนดี ข้างหน้าของพวกเขามีแค่ทุ่งหญ้าที่กว้างสุดลูกหูลูกตาเท่านั้น ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจ เลือกทางโดยใช้วิธีสุ่ม มอนสเตอร์ที่ดูเหมือนม้าที่อาศัยอยู่ที่นี่เหมือนจะหวาดกลัวมนุษย์ก่อนที่พวกเขา จะเข้าใกล้พวกมัน พวกม้านี้ก็วิ่งหนีออกไปไกลแล้ว หลังจากเดินทางไปสักพัก จู่ ๆพวกเขาก็ได้ยินเสียง ทั้ง ๆ มีบางอย่างกำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเขา ตอนแรกมีแค่ตัวเดียว แต่หลังจากนั้นก็มีมอนสเตอร์สีทอง บินออกมาเพิ่มอีก เมื่อเห็นชัด ๆพวกเขาก็รู้ว่ามันคือแมลง แมลงบินออกมาเยอะขึ้นเรื่อย ๆจนเริ่มจะ

ปกคลุมไปทั่วท้องฟ้า ทำให้ท้องฟ้ากลายเป็นสีทอง แต่พวกมันไม่ได้ทำให้สนามหญ้าที่พวกเขาเดินอยู่

ดู มืดลงเลย กลับกันแสงในบริเวณนั้นสว่างมากขึ้น “ฉันสงสัยจังว่าแมลงพวกนี้จะให้อะไรกับพวกเรา? เฉิน ห้ดูตื่นเต้น แม้ตัวเฉินห์เองจะไม่ได้รับผลประโยชน์อะไรเป็นพิเศษ แต่เขาก็รู้สึกตื่นเต้นที่จะดูว่าพวกมัน น่าของอะไรมาให้หานเซ็น แต่หานเซ็นไม่ได้คิดเหมือนกับเขา สีหน้าของหานเซ็นเปลี่ยนไป “พวกมันไม่ ได้มาที่นี่เพื่อให้ของขวัญ ทุกคนเตรียมตัวต่อสู้!” “ไม่จริงใช่ไหม!" เฉินหูไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่หานเซ็นพูด แมลงสีทองบินเข้ามาหาพวกเขาอย่าง

รวดเร็ว พวกมันบินโฉบลงมาและพยายามจะกัดพวกเขาอย่างหิว กระหาย ทุกคนปลดล็อคยืนของตัวเองและเรียกอาวุธของแต่ละคนออกมาเตรียมที่จะโจมตีกลับ ร่างกาย หานเซ็นเริ่มลุกเป็นไฟด้วยเปลวเพลิงสีแดง เขาสั่งให้ฟินิกซ์ตัวหนึ่งพุ่งเข้าไป

เผาพวกแมลงที่อยู่ตรงหน้า เขา แต่แมลงสีทอง พวกนี้มีอะไรบางอย่างแปลก ๆ เมื่อฟินิกซ์เผาพวกมันได้ มันก็ไม่เกิดฟินิกซ์ตัวใหม่ขึ้น มาอย่างที่ควรจะเป็น และที่

แปลกยิ่งกว่านั้นก็คือไม่มีเสียงประกาศหลังจากที่แมลงตาย หานเซ็นลองใช้ ออร่าของศาสตร์ตงเสวียนตรวจสอบแมลงพวกนี้ แต่เขาก็ไม่สามารถตรวจสอบพวกมันได้ กลุ่มของพวก เขาใช้ความสามารถทุกอย่างเพื่อต่อสู้กับฝูงแมลงนี้ แต่จำนวนของศัตรูมีเยอะเกินไป ถ้าแมลงบินเข้ามา ถึงตัวพวกเขาได้ แม้แต่เกราะระดับกลายพันธุ์ก็ไม่สามารถทนต่อการกัดของพวกมันได้ แมลงพวกนี้จะ ฉีกชุดเกราะของพวกเขาขาดในทันที เสียงกรีดร้องเริ่มตั้ง

ขึ้นในหมู่พวกเขา เมื่อหานเซินหันไปมองคนที่ ถูกกัด หานเซ็นก็พบว่าตัวของพวกเขานั้นชุ่มไปด้วยเลือด

หานเซ็นพยายามอย่างเต็มที่เหมือนกับทุกที แต่เขารู้ว่าครั้งนี้คงจะไม่สามารถปกป้องได้ทุกคน หานเซ็นให้วิญญาณอสูรชุดเกราะที่ได้จากเต่าเลือด ศักดิ์สิทธิ์กับหลินเวยเวยและพูด “ใส่นี้ซะ! หลังจากที่เรียกชุดเกราะออกมา เธอก็รู้สึกปลอดภัยจากพวก แมลง พวกแมลงสีทองไม่สามารถทะลุผ่านการป้องกันของชุดเกราะได้ แต่มันก็ไม่ได้ช่วยจัดการกับ แมลงฝูงใหญ่ที่บุกเข้ามาอย่างต่อเนื่อง พวกมันดูเหมือนกับพายุทะเลทรายในทุ่งหญ้าแห่งนี้ และหานเซิ นก็คิดไม่ออกว่าจะรอดจากสถานการณ์นี้ไปได้ยังไง อ้าาา! เสียงกรีดร้องเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ แมลงหลายตัว บินเข้าไปเกาะ

ที่ขาของหวังอวี ผ่านไปไม่นานขาของเขาก็เหลือแต่กระดูก เขาล้มลงกับพื้น เมื่อลุ่มลงบน พื้น ความสามารถในการป้องกันตัวของเขาก็ลดลงอย่างมาก แมลงนับไม่ถ้วนบินเข้าไปกัดร่างที่ไร้การป้องกันของเขา อีกไม่นานเขาคงจะเหลือแต่กระดูกแน่

ตอนที่ 1023 พบกันอีกครั้ง

ร่างกายของหานเซิ่นลุกโชติช่วงด้วยเปลวไปสีแดง เขาเผาพวก แมลงที่อยู่รอบ ๆหวังอวี่ หานเซินช่วยชีวิตหวังอวไว้ได้ แต่แค่ฉิวเฉียด เท่านั้น หวังอวี่บาดเจ็บสาหัสจนไม่สามารถลุกขึ้นมาได้ ยิ่งไม่ต้องพูด ถึง

ที่จะสู้ต่อ เฉินหูก็เป็นเหยื่อรายต่อไป เขากรีดร้องออกมา เมื่อหาน เซิ่นเห็นเฉินหูล้มลงไป เขาก็ปล่อยลูกไฟไปทางเฉินหูเพื่อเผาแมลง ที่ต้องการจะทำร้ายเขา ตอนนี้หานเซิ่นพอจะยื้อไว้ได้สักพัก แต่เขาก็รู้ ว่าไม่สามารถช่วยทุกคนได้หมด “เป่าเอ่อ จัดการแมลงพวกนี้ที่!” หานเซินพูดขอให้เธอช่วย

แต่เธอไม่เคลื่อนไหว สายตาของเธอ เหมือนกำลังจ้องมองอะไรบางอย่างอยู่ ตัวหานเซินเองสามารถหนีไป ได้ทุกเมื่อ แต่ถ้าเขาทำแบบนั้นคนอื่น ๆที่ร่วมเดินทางกับเขามานาน ก็ จะตายถูกฆ่าอย่างสยดสยองกันหมด หลินเวยเวยยังปลอดภัยอยู่เพราะมีชุดเกราะเลือดศักดิ์สิทธิ์ แต่ตอนนี้มันก็เริ่มจะมีรอยร้าวแล้ว ซึ่ง มันคงจะรับการโจมตีได้อีกไม่นานนัก เป่าเอ่อยังคงมองไปในทิศทาง เดิม ยังไม่มีทีท่าว่าเธอจะเรียกน้ำเต้าออกมา แต่ทันใดนั้นหานเซินก็ ได้ยินเสียงดังขึ้น และคลื่นเสียงที่ตามมาก็ทำให้ทุกคนล้มลงกับพื้น มันคือเสียงหอนที่คล้ายคลึงกับเสียงหอนของหมาป่า

แต่ก็ไม่เหมือน กันซะทีเดียว ในตอนที่พวกเขายังอยู่บนภูเขาภูตผี เมื่อหมาป่าขั้นสุด ยอดได้ยินเสียงหอนนี้ มันก็ปล่อยหานเซ็นและคนอื่น ๆไป ในตอน

นั้น เองหานเซิ่นก็คิดได้ว่าพวกเขาอาจจะได้รับการปกป้องจากมอนส เตอร์ตัวนี้อีกครั้ง เสียงหอนนั้นดังมาก ซึ่งหมายความว่าตัวอะไรก็ตาม ที่ส่งเสียงหอนออกมาคงจะอยู่ไม่ไกลจากที่นี้ แต่หานเซ็นก็ไม่แน่ใจ ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปถ้ามันปรากฏตัวออกมา แต่แล้วก็ไม่มีอะไรเกิด ขึ้น หลังจากเสียงหอนจบลง พวกแมลงก็ยังคงโจมตีพวกเขาอย่างไม่ลดละ ซึ่งทำให้หานเซ็นผิดหวังไม่น้อย แต่วินาทีต่อมา สายฟ้าสีเงินก็ฉีกท้องฟ้าออกเป็นสองส่วน ซึ่งทำให้ทุกคนประหลาดใจ พร้อมกับล้มลงกับพื้นขณะที่พวกเขาเริ่มจะหมดหวัง สายฟ้าสีเงินก็ผ่าลงมา จากท้องฟ้าอีกครั้ง พวกแมลงที่ถูกสายฟ้าผ่าใส่แหลกสลายไปในพริบตา มันเป็นภาพที่ทำให้ทุกคนช็อค นอกจากบริเวณที่พวกเขาจับกลุ่มกันอยู่แล้ว นอกนั้นถูกสายฟ้าสีเงินผ่าลงมาจากท้องฟ้าราวกับว่าโลกนี้ กำลังจะจบสิน แมลงทั้งหมดที่

พยายามจะฆ่าพวกเขา

ถูกสายฟ้าชื่อดตายไปอย่างรวดเร็ว “เรื่องจริงใช่ไหมเนีย ความคิดบางอย่างผดขึ้นมาในหัวของหานเซ็น แต่เขาคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ อะไรมันจะบังเอิญขนาดนั้น มีเงาเล็ก ๆปรากฏออกมาในทิศทางที่เป่าเอ่อจ้องมองอยู่ มันกำลังวิ่งเข้ามาหาพวกเขา มันคือจิ้งจอกสีเงินตัวเล็ก มันกำลังวิ่งเข้ามาหาพวกเขาอย่างช้า ๆและสง่างาม ไม่มีสายฟ้าลูกไหนผ่าถูก มัน ราวกับว่าสายฟ้าเปิดเส้นทางให้มันวิ่งผ่านมา “บ้าน่า หานเซ็นพูดไม่ออก ตอนนี้หานเซ็นเข้าใจ แล้วว่าทำไมราชาหมาป่าถึงยอมปล่อยพวกเขาไป และทำไมมอนสเตอร์ตัวอื่น ๆถึงปฏิบัติกับเขาอย่างดี มันเป็นเพราะมีอะไรบางอย่างคอยดูแลความปลอดภัยของเขาตลอดเส้นทางที่ผ่านมา “จิ้งจอกสีเงิน! หานเซ็นตะโกนออกมา พร้อมกับวิ่ง

เข้าไปหาเพื่อนเก่าของเขา สายฟ้าเปิดเส้นทางให้หานเซินเดิน เขา คุกเข่าลงก่อนที่จะอุ้มจิ้งจอกสีเงินขึ้นมาและจูบที่หน้าผากของมัน จิ้งจอกสีเงินเลียมือของหานเซ็น หลัง จากนั้นมันก็ซุกอกของเขา เป่าเอ่อมองจิ้งจอกสีเงินด้วยความไม่พอใจ ดูเหมือนเธอจะอิจฉาที่มันได้รับ ความรักจากหานเซ็น พวกแมลงหายไปหมดแล้ว

เมื่อจิ้งจอกสีเงินมองมาที่เปาเอ่อ ก็เหมือนกับว่าจะมี ประกายไฟเกิดขึ้นในสายตาของทั้งคู่ แต่วินาทีต่อไป ทั้งคู่ก็หันหน้าหนี้กัน โชคดีที่หานเซ็นไม่ได้สังเกต เห็นการปะทะสายตากันของทั้งคู่ ครั้งหนึ่งหานเช่นเคยขว้างผลน้ำเต้าทิ้งไป แต่จิ้งจอกสีเงินก็วิ่งออกไป คาบมันกลับมาให้เขา ซึ่งทำให้หานเซ็นรู้ว่าควรเก็บมันเอาไว้ น่าแปลกที่เป่าเอ่อซึ่งเกิดมาจากผลน้ำเต้า ที่จิ้งจอกสีเงินอยากให้หานเซ็นเก็บ

เอาไว้ แต่ทั้งคู่ดูไม่ค่อยเป็นมิตรต่อกันเท่าไหร่ หานเซ็นอยากจะพูด อะไรบางอย่างกับจิ้งจอกสีเงิน แต่ทันใดนั้นก็มีเสียงอะไรบางอย่างดังขึ้น แมลงสีทองตัวใหญ่โผล่ขึ้นมา จากพื้นดิน ร่างกายส่วนล่างของมันเหมือนกับง แต่ส่วนบนเปลือกที่ดูเหมือนตะขาบ หัวของมอนสเตอร์ ตัวนี้เหมือนกับแมงป่อง และมีเหล็กในอยู่ที่ปลายหางด้านหลังของมัน มันดูน่ากลัวราวกับปีศาจที่ขึ้นมา จากขุมนรก ท่ามกลางแสงสีทองที่สะท้อนจากเปลือกที่มันเงา มอนสเตอร์ก็คำรามออกมา แมลงสีทอง หางขึ้นและส่ายไปมา ราวกับว่ามันก่าลังเล็งมาที่หานเซ็น ตูม! แสงสีทองถูกปล่อยออกมาใส่หานเซ็น ความรุนแรงของมันถึงกับทำให้มิติรอบ ๆบิดเบี้ยว จิ้งจอกสีเงินกระโดดมาข้างหน้าหานเซ็น สายฟ้าสีเงิน เริ่มหมุนวนรอบ ๆตัวของมันเป็นจำนวนมาก หลังจากนั้นมันก็เปลี่ยนร่างไปเป็นจิ้งจอกสายฟ้าที่

ดูดุร้าย ก่อนที่ล่าแสงสีทองจะพุ่งเข้ามาถึงพวกเขา

จิ้งจอกสีเงินก็ปล่อยสายฟ้าสีเงินออกไป

ตอนที่ 1024 เตรียมบุกสิ่งเมือง

สายฟ้าสีเงินจำนวนมากระเบิดออกมาจากตัวของจิ้งจอกสีเงิน และพุ่ง เข้าไปปะทะกับแสงส์ทอง ตูม! เสียงสีทองแตกเป็นเสี่ยง ๆ ในวินาทีต่อมา บรรยากาศรอบ ๆก็ระเบิดออก อย่างรุนแรง ทำให้เกิดเป็นหลุมกว้างกว่า 1 ไมล์ขึ้น นอกจากจุดที่พวกหานเซ็นยืนอยู่แล้ว บริเวณรอบ ๆ ถูกเผาทั้งหมด สายฟ้าของจิ้งจอก

สีเงินทรงพลังมาก มันสามารถเอาชนะแสงสีทองได้อย่างหมดจด แม้ แมลงสีทองจะพยายามปลดปล่อยพลังอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถต้านทานพลังของจิ้งจอกสีเงิน ได้ ขนของจิ้งจอกสีเงิน

เป็นประกายและเริ่มสว่างขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนมันก่าลังชาร์จพลังเตรียมที่จะปล่อย กระสุนสายฟ้าอันรุนแรง เป้าหมายของมันก็คือแมลงส์ทอง พวกหลินเฮ่อช็อคกับสิ่งที่เห็น แม้แต่หานเซ็น เองก็ด้วยจึงจอกสีเงินเข้ามาในก็อตแซงชัวร์เขต 3 ก่อนหน้าเขาไม่นาน แต่มันกลับมีพลังที่น่ากลัวถึง ขนาดนี้ นี่อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนในภูเขาภูติผีกล้าทำอันตรายพวกเขา แน่นอน ว่าพลังระดับนี้ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยพลังของตัวจิ้งจอกเงินเพียงอย่างเดียว

จิ้งจอกสีเงินปลดล็อคยืนได้ ทั้งหมด 9 ขั้น แน่นอนว่าพรสวรรค์ของมันก็มีส่วนช่วยได้มาก แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้ด้วยความช่วยเหลือ จากมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่น ๆ เบื้องหลังของการที่มอนสเตอร์ตัวอื่น ๆปฏิบัติกับพวกหานเซ็นอย่าง เป็นมิตร ก็เพราะว่าในพื้นที่นี้มอนสเตอร์แทบทุกตัวต่างก็รู้จัก

จิ้งจอกสีเงิน มันมีชื่อเสียงอย่างมาก เนื่องจากมันมีพลังในการรักษา มอนสเตอร์จำนวนนับไม่ถ้วนที่ได้รับบาดเจ็บ ต่างก็ได้รับการรักษาด้วย สายฟ้าของจิ้งจอกสีเงิน ด้วยพรสวรรค์ของจิ้งจอกสีเงิน บาดแผลต่างก็ถูกรักษาในชั่วพริบตา มอนสเต อร์แทบทุกตัวในบริเวณเน็ต่างก็นับถือในพลังของจิ้งจอกสีเงิน แต่แม้มันจะปลดล็อคยืนได้มากจากพรสวรรค์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะสามารถเอาชนะงูสีขาวได้ ถ้สู้กันตัวต่อตัว หานเซ็นเองก็ปลด ล็อคยืนได้ 9 ขั้นเช่นกัน แต่ด้วยการที่ระดับความแข็งแกร่งของทั้งคู่ยังไม่ถึงขั้นที่จะดึงพลังของการปลด ล็อคยืนขั้น 9 ออกมาใช้ได้ พวกเขาจึงยังไม่ถือว่าไร้เทียมทาน แต่อย่างน้อย ๆพวกเขาก็คือคู่หูที่น่ากลัว ตูม! แมลงสีทองส่งเสียงร้องออกมา หลังจากนั้นมันก็รีบขุดดินหนีไปอย่างรวดเร็ว หลงเหลือไว้เพียงกอง เลือดสีทองเท่านั้น ดูภายนอก

จิ้งจอกสีเงินก็ดูเหมือนกับจิ้งจอกธรรมดาทั่วไป มันเริ่มเอาหัวมาถูกับขา ของหานเซ็นเหมือนอย่างที่มันเคยทำ หานเซ็นอุ้มจิ้งจอกสีเงินขึ้นมาและพูด "ทำได้ดีมาก" เมื่อเป่าเอ่อ เห็นแบบนี้ เธอก็แสดงความไม่พอใจออกมาอย่างชัดเจน ดูเหมือนเธอจะไม่ค่อยชอบจิ้งจอกสีเงินเท่า ไหร่ ไม่มีใครกล้าอยู่แถวนี้เป็นเวลานาน หานเซ็นและพวกรับเดินทางกันต่อ ระหว่างการเดินทางทุกคน ต่างก็หันมามองจิ้งจอกสีเงินกันหมด เนื่องจากพลังที่มันแสดงออกมาเป็น

อะไรที่น่ากลัวมาก ทำให้คน อื่นๆยังระแวงมันอยู่ พวกเขามองหานเซ็นด้วยสายตาแปลกๆ หานเซ็นพาจิ้งจอกเงินมาด้วย ราวกับว่า มันเป็นแค่สัตว์เลี้ยงธรรมดาๆ คนอื่นๆ ไม่สามารถจินตนาการได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าจิ้งจอกสีเงินเกิดคลั่ง ขึ้นมา

หานเซ็นเลี้ยงจิ้งจอกสีเงินมาตั้งแต่เกิด ดังนั้นไม่มีทางที่มันจะโจมตีพวกเขาอย่างแน่นอน การปรากฏตัวของจิ้งจอกสีเงินทำให้มอนสเตอร์ตัวอื่น ๆไม่กล้าเข้ามาใกล้พวกเขา ด้วยคุณสมบัติพิเศษข้อนี้ ของมัน ทำให้

การล่าของพวกเขามีความยากมากขึ้น เนื่องจากไม่มีมอนสเตอร์เข้ามาใกล้ โซคที่แมลง ทองไม่ได้คิดจะกลับมาแก้แค้น ทำให้การเดินทางของพวกเขาราบรื่นมาก หลังจากเดินทางมากว่า 2 อาทิตย์ ในที่สุดพวกเขาก็เจอกับมนุษย์คนอื่น พวกเขามีด้วยกัน 3 คน ดูเหมือนพวกเขากำลังเก็บหญ้ากัน อยู่เมื่อเห็นพวกเขา หานเซ็นก็ตื่นเต้นและมีความสุขมาก ถ้ามีมนุษย์อยู่ที่นี่ ก็หมายความว่าอาจจะมีเมือง

ของมนุษย์ใกล้ ๆนี้ก็ได้ เมื่อพวกเขาทั้ง 3 คนเห็น

พวกหานเซ็น พวกเขาก็ดูจะมีความสุขเช่นกัน พวกเขา รีบเดินเข้ามาพูดคุยโดยไม่รอช้า "แถวนี้ไม่มีเมืองอยู่หรอเนีย" เฉินฮ่ดูจะผิดหวังมาก คนที่อาวุโสที่สุดใน บรรดาพวกเขา 3 ชื่อว่า จ้าวซัน จ้าวซันบอกกับพวกเขาว่า "แถวนี้ไม่มีเมืองมนุษย์อยู่ พวกเราเป็นคนของ เมืองสปิริตขนนางที่ชื่อว่าเมืองหลอมดาบ เมืองนี้อยู่ภายใต้การปกครองของเมืองราชวังดาบอีกที ซึ่งเป็น เมืองของสปิริตระดับราชวงศ์" หลินเฮ่อพูด "แถวนี้ยังมีมนุษย์อยู่อีกไหม?" จ้าวซืนพูดด้วยเสียงที่เศร้า "คิดว่าไม่ พื้นที่แถวนี้ถูกครอบครองโดยสปิริต ทางที่ดีพวกคุณรีบกลับไปทางที่พวกคนมาจะดีกว่า อย่า ให้สปิริตเห็นพวกคณ" หลินเฮ่อและหลินเวยเวยหันมามองหน้ากัน พวกเขารู้สึกผิดหวังอีกครั้ง เมื่อรู้ว่าถึง จะหนีมาไกลขนาดนี้ก็ยังไม่เจอดินแดนที่พวกเขาสามารถอยู่ได้อย่างปลอดภัย "พวกคุณรู้ไหมว่าแถว

นี้มี ป่าที่ชื่อว่าป่าขวากหนามไหม" หานเซ็นต้องการรู้ตำแหน่งที่อยู่ตอนนี้ เพื่อจะให้ราชินีชั่วพริบตา เคลื่อนที่เมืองมา พวกเขาส่ายหัว ซึ่งทำให้หานเซ็น

ผิดหวังมาก หลังจากนั้นเขาก็ถามต่อ "พวกคุณรู้ไหม ว่าพื้นที่แถบนี้มีเมืองระดับราชันไหม" ทุกคนเบิกตากว้างเมื่อได้ยินคำถาม ถ้ามีเมืองระดับนั้นอยู่แถวนี้ จริง โอกาสที่พวกเขาจะยิ่งเมืองมาได้แทบจะเป็น 0 เลย ถึงจะมีหานเซ็นและจิ้งจอกสีเงินช่วยกันก็ตาม จ้าวซันส่ายหัวและพด "ฉันรู้จักแค่เมืองระดับราชวงศ์

ซึ่งอยู่ไกลออกไป ฉันไม่คิดว่าแถวนี้มีเมืองขึ้นอยู่อีก" "น้องหานเซ็น งั้นเราซึ่งเมืองมาเลยดีไหม" เฉินฮ่แสดงความเห็น นานมากแล้วที่พวกเขาไม่

เคยได้ กลับสหพันธ์ดวงดาวเลย พวกเขาแต่ละคนต่างก็อยากกลับไปเจอหน้าครอบครัวและเพื่อน ๆ "ลุงสามกับ พี่เวยเวยคิดว่าไง?"หานเซ็นถาม "พวกเราควรลองดูสักครั้ง ไม่งั้นพวกเราอาจจะไม่ได้กลับไปที่สหพันธ์ ดวงดาวอีกเลยก็ได้" หลินเฮ่อพูด "พวกเราควรใช้โอกาสนี้ เพราะยังไงพวกเราก็ไม่รู้ว่าในอนาคตจะยังมี โอกาสแบบนี้อีกไหม" หลินเวยเวยพูดเสริม จ๋าวซินและอีก 2 คนชื่อคเมื่อได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูด เขารีบ ถาม "นี้พวกคณกำลังพูดเรื่องบ้าอะไรกันเนีย" "พวกเรากำลังจะยึดเมืองหลอดตาบมาเป็นของพวกเรา" หานเซ็นตอบ "บ้าน่า! ถึงแม้พวกคุณจะทำได้สำเร็จ แต่พวกคุณจะทำยังไง ถ้าเมืองราชวังดาบซึ่งเป็น เมืองระดับราชวงศ์ส่งกำลังเสริมมา" จ้าวซันรีบพูด "ถ้าเป็นแบบนั้นฉันก็จะจัดการกับพวกเขาเอง และยึด เมืองราชวังดาบมาเป็นของฉันด้วยเลย" หานเซินพูดอย่างสงบ

ตอนที่ 1025 ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์

“พี่จ้าว พี่คิดว่าพวกเขาจะสามารถทำอย่างที่พูดได้ไหม จ้าวซินและคนอื่น ๆซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ ขณะที่เขามองหานเซ็น คนที่อายุน้อยที่สุดในกลุ่มของพวกเขาถามขึ้นมา “พวกเขาดูท่าทางมั่นใจมาก แสดง ว่าพวกเขาคงจะแข็งแกร่งมากแน่ ๆ แต่ถึงแม้พวกเขาจะยึดเมืองหลอมดาบได้สำเร็จ ฉันก็ไม่แน่ใจว่าพวก เขาจะแข็งแกร่งพอที่จะรับมือกับเมืองราชวังดาบได้ไหม จ้าวซันหยุดพูดไปประมาน 1 นาที หลังจากนั้น เขาก็พูดต่อ “แต่ไม่ว่าจะยังไง ถ้พวกเขาสามารถทำ

ลายสปิริตสโตนของผู้ครองเมืองหลอมดาบได้

อย่างน้อย ๆพวกเราก็จะได้เป็นอิสระ “ถ้าอย่างนั้น พวกเรามาภาวนาให้พวกเขาทำสำเร็จกันเถอะ! ชาย หนุ่มพูด ขณะที่สายตาจับจ้องไปที่หานเซ็น หลังจากนั้นพวกเขาทั้ง 3 คนก็จับมือกันและสวดภาวนา ถ้า พวกหานเซ็นบุกตีเมืองไม่สำเร็จ สปีริตอาจจะรู้ตัวว่าพวกเขาทรยศ ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้น พวกเขาทั้ง 3 คนที่ เซ็นสัญญาไว้กับสปีริตต้องตายอย่างทุกข์ทรมานแน่นอน หลังจากที่พวกหานเซ็นบุกเข้าไปในเมือง ก็มี เสียงการต่อสู้ดังขึ้นมาจากด้านในกำแพงเมือง พวกเขาทั้งสามปาดเหงื่อของตัวเองขณะที่รอดูผลการ

ต่อสู้ เพียงไม่นานหลังจากที่เสี่ยงของการต่อสู้ดังขึ้น ทั่วทั้งเมืองก็กลับมาเงียบสงบ “พี่จ้าว ทำไมจู่ ๆ ถึง เงียบไปแบบนั้น พวกเขาถูกฆ่าหมดแล้วหรอ? ชายหนุ่มถาม “ฉันไม่คิดอย่างนั้น จ้าวซันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มันแปลกมาก พวก

เขาเพิ่งจะเข้าไปในเมืองได้พักเดียวเอง ดังนั้น ทำไมการ ต่อสู้ถึงได้จบเร็วขนาดนั้น? ความกลัว เริ่มผุดขึ้นมาในหัวทั้งสามคน เนื่องจากความคิดที่ ว่าหานเซ็นอาจ จะยึดเมืองสำเร็จในเวลาอันสั้นนั้น ดูบ้าบอเกินกว่าที่พวกเขาจะเชื่อได้ ทันใดนั้นนัก ดาบคนหนึ่งก็เดินออก มาจากประตูเมืองร่างกาย ของเขาดูหนักแน่น ซึ่งพวกเขาทั้ง 3 คนจำรูปร่าง แบบนี้ได้ดี เขาก็คือสปิริตที่ เป็นผู้ปกครองหลอม ดาบ “พวกเราจบสิ้นแล้ว" จ้าวซันพูดพึมพำเบา ๆ เขาไม่ได้คาดคิดว่าพวกหานเซ็น จะพ่ายแพ้เร็ว ขนาดนี้ ในตอนแรกพวกเขามีความหวังที่จะได้ กลับไปที่สหพันธ์ หลังจากที่เป็นอิสระแล้ว แต่ตอน นี้พวกเขาไม่คิดว่าจะได้กลับสหพันธ์ในเร็ว ๆนี้แน่ แต่หลังจากนั้นขณะที่พวกเขากำลังถอนหายใจ เมื่อเห็นสปิริตเด็นออกมา สีหนของพวกเขาก็ต้อง เปลี่ยนไป พวกเขาไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง

ชาย คนหนึ่งเดินออกมาจากประตูเมือง และขณะที่เขาเดินออกมา สปิริตก็เปิดทางให้ราวกับว่ามันเป็นข้ารับใช้ ของเขา เมื่อจ๋าวซินขยี้ตาและมองดี ๆ อีกครั้ง เขาก็เห็นว่าคน ๆนั้นคือชายหนุ่มที่บอกกับพวกเขาว่าจะบุกดี เมืองและซึ่งอิสรภาพกลับมาให้พวกเขา “สปิริตขุนนางเชื่อฟังคำสั่งของเขางั้นหรอ?" จ้าวซันดูประหลาด ใจ “เขาทำสำเร็จได้ยังไงด้วยเวลาเพียงแค่นั้น ชายหนุ่มก็ประหลาดใจเช่นกัน หานเซ็นทำท่าทางเรียก พวกเขาทั้งสามคนเข้าไปในเมือง หลังจากที่เข้ามาในเมือง พวกเขาก็เห็นด้วยตาของตัวเองว่าหานเซ็น ยึดเมืองมาครอบครองได้สำเร็จจริง ๆ ซากศพของมอนสเตอร์เกลื่อนกลาดไปทั่วทั้งเมือง ซึ่งส่วนมากเป็น มอนสเตอร์กลายพันธุ์ แต่ตอนนี้พวกมันได้ตายหมด “พวกคุณเป็นใครกันแน่จ้าวซินถามด้วยความ ช๊อค พวกเขามีพลังมากถึงขนาดที่โคนลุ่มเมืองหลอม

ดาบได้อย่างง่ายดาย พวกเขาต้องไม่ใช่คน ธรรมดาแน่ “คุณไม่รู้ฉันหรอว่าเขาคือลูกเขยของประธานสหพันธ์จี" เฉินห์ยืม “เขาคือหานเซินหรอเนี่ย! ชายหนุ่มอุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ จ๋าวซึนนั้นอยู่ติดอยู่ในก็อตแซงชั่วรเขต 3 มานานแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่เคยได้ยินชื่อหานเซ็น แต่ตอนนี้พวกเขาสามารถใช้เครื่องเทเลพอร์ตได้อีกครั้งหนึ่ง เป็นเวลาหลายปีแล้วที่จ้าวซันไม่ได้กลับไปที่สหพันธ์ ดังนั้นเขาต้องทำอะไรหลายอย่างเพื่อตาม

เหตุการณ์ในช่วงที่เขาไม่อยู่ให้ทัน ในตอนแรกหลินเฮ่อและคนอื่น ๆคิดที่จะอยู่ต่อสักพักเพื่อปกป้องเมือง แต่หานเซ็นบอกให้พวกเขากลับสหพันธ์ก่อน ด้วยการที่มีจิ้งจอกสีเงินและเป่าเอ่ออยู่ด้วยแม้เมืองราชวัง ดาบที่เป็นเมืองราชวงศ์จะส่งกองทัพมาซึ่งเมืองคืน หานเซ็นก็คิดว่าเขาสามารถป้องกันเมืองได้แบบ สบาย ๆ หานเซ็นหาที่พักให้

กับทั้งคู่และอธิบายว่าต้องทำยังไง ถ้ามีกองทัพคิดจะบุกเข้ามายึดเมือง หลัง จากนั้นเขาก็กลับสหพันธ์เช่นกัน มันเป็นเวลาพอสมควรแล้วที่เขาไม่ได้ติดต่อกับแม่และเหยียนหัน ดัง นั้นเขาจึงคิดที่จะบรรเทาความกังวลของทั้งคู่ที่อาจจะกลัวว่าเขาจะเป็นอะไรไป ที่เมืองขนาดใหญ่แห่ง หนึ่ง สปิริตตนหนึ่งนั่งอยู่บัลลังก์ที่ตั้งอยู่ใจกลางของปราสาทมรกต สปิริตราชวงค์หลายตนมารวมตัวกัน ประชุมอะไรบางอย่าง หัวหนำของพวกเขาสวมชุดเกราะสีเขียว และกำลังพูดอะไรบางอย่างกับสปิริตตนอื่นๆ สปิริตนักดาบตนหนึ่งเดินเข้ามาหาสปิริตราชวงศ์และกระซิบที่หูของเขา เมื่อเขาได้ยินสิ่งที่สปิริตนัก ดาบพูด สีหน้าของสปิริตตนนั้นก็เปลี่ยนไป “ลูกข้า มีเรื่องอะไรรึเปล่า” ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์พูดขึ้นมา เมื่อ เห็นว่าสีหน้าของสปิริตราชวงศ์ตนนั้นเปลี่ยนไป ดาบภูตผีเป็นเพียงสปิริตราชวงศ์เท่า

นั้น เขายังไม่

สามารถวิวัฒนาการไปเป็นสปิริตราชั้น แต่เขาก็เป็นบุตรชายที่แข็งแกร่งที่สุดของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ เนื่องจากเขามีโอกาสสูงที่จะพัฒนาไปเป็นสปิริตราชั้นได้ ทำให้พ่อของเขารักลูกคนนี้มาก "ท่านพ่อ มนุษย์กลุ่มหนึ่งมาบุกตหลอมดาบและยึดเมืองใต้ปกครองของลูกไป ลูกอยากจะส่งกองทัพไปยึดเมือง คืน ดาบภูตผีพูด หลังจากนั้นเขาก็ทำท่าทางบอกสปิริตนักดาบที่มาส่งข่าวให้

ออกไปเตรียมตัว "ทำตาม

ที่เจ้าต้องการได้เลย" ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้คิดว่าเรื่องนี้น่ากังวลอะไร ในดินแดนนี้มีเพียงแค่มอนส เตอร์ขั้นสุดยอดเท่านั้นที่เป็นภัยคุกคามต่อพวกเขา มนุษย์นั้นอ่อนแอและไม่คู่ควรที่จะทำให้กังวลอะไร แต่เหตุผลหลัก ๆที่ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ดูสงบ

แม้จะได้ยินข่าวเรื่องเสียเมืองก็เพราะตอนนี้เขากำลังอารมณ์ ดี เขาเพิ่งจะได้รับสมบัติชิ้นหนึ่งซึ่งเคยเป็นของสปิริตจักรพรรดิที่อยู่ในทะเลทรายฟินิกซ์ด้วยสมบัติขึ้น นั้น เขาก็มีโอกาสที่จะเลื่อนระดับขึ้นไปเป็นสปิริตระดับจักรพรรดิได้ พลังของสปิริตจักรพรรดินั้นไม่ได้ ต้อยไปกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก ซึ่งมันเหนือกว่าสปิริตราชนทั่ว ๆไปถึงครึ่งขั้น ส่วนสปิริตที่ ปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 10 ส่วนใหญ่จะเลือนขึ้นไปยังก็อตแซงชั่วรีเขต 4 สมบัติที่เขาได้รับมาจากสปริต จักรพรรดิที่เลื่อนขึ้นไปยังกอตแซงซัวร์เขต 4 มีประโยชน์มากสำหรับสปิริตอย่างราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ก่อน หน้านี้เขาไม่รู้สึกมีความหวังที่จะปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 10 แต่ตอนนี้เขาเริ่มมีความหวังแล้ว สปิริตนัก ดาบเดินเข้าไปหาสปิริตดาบภูติผีและกระซิบข้างหูของเขาอีกครั้ง หลังจากที่ได้ยินสีหน้าของเขาก็ เปลี่ยน

เป็นสีเขียว เขาลุกขึ้นยืนทันที

ตอนที่ 1026 จิ้งจอกสีเงินอย่าไป

หลังจากที่ใช้เวลาอยู่ที่สหพันธ์ระยะหนึ่ง หานเซ็นก็เดินทางกลับมาที่ก็อตแซงชั่วรี่ ทันทีที่เขากลับมาเป่าเอ๋อก็ปีนขึ้นมาหอมแก้มของเขาและพูด “พ่อว่าหนูคิดถึงพ่อมาก! “พ่อก็คิดถึงหนูเหมือนกัน หานเซ็นหอมแก้มของเธอกลับ หลังจากนั้นเขาก็เดินออกไปหาจิ้งจอกสีเงิน หานเซ็นใช้ออร่าของศาสตร์ตง เสวียนและพบว่าจิ้งจอกสีเงินนอนอยู่บนค่าแพงเมือง หานเซ็นอุ้มเป่าเอ่อเข้าไปหาจึงจอกเงินและพูด “จิ้งจอกสีเงิน ฉันกลับมาแล้ว นายไม่จำเป็นต้องเฝ้าเมืองอีกแล้ว” จิ้งจอกสีเงินยังคงจ้องมองไปใน ทิศทางเดิมต่อไป หานเซ็นสามารถบอกได้ว่าจิ้งจอกสีเงินกำาลังกังวลถึงอะไร

บางอย่างอยู่ ซึ่งมันก็ทำให้ หานเซ็นรู้สึกกังวลไปด้วย หานเซ็นขมวดคิ้ว ภูเขาภูติผีคือทิศทางที่จิ้งจอกสีเงินมองอยู่ หานเซ็นลูบหัว ของจิ้งจอกสีเงินและพด “นายคิดถึงเพื่อน ๆของนายใช่ไหม? หานเซ็นเชื่อว่าจึงจอกสีเงินคงจะคิดถึง เพื่อนมอนสเตอร์ที่อยู่บนภูเขาภูติผี เพราะยังไงพวกมันก็ดูแลจิ้งจอกสีเงินมาเป็นเวลานานพอสมควร แต่ ก่อนที่จะได้รับการตอบกลับ หานเซินก็ถูกดึงความสนใจไปกับเสียงกรีดร้องที่ดังมาจากภูเขาภูติผีอย่างกะทันหัน จึงจอกสีเงินลุกขึ้นอย่างตื่นตระหนกและเพ่งความสนใจไปที่เสียงกรีดร้อง

จากนั้นมันก็เข้ามา หาหานเซ็นและใช้หัวถูกับขาของเขา หานเซ็นรู้ว่าต้องมีอะไรผิดปกติแน่ ๆ เขาลูบหัวของจึงจอกสีเงิน และถาม “เกิดอะไรขึ้นงั้นหรอ? จิ้งจอกสีเงินส่งเสียงร้องตอบอย่างนุ่มนวล

และกระโดดขึ้นมาเลี้ยแก้ม ของหานเซ็น หลังจากนั้นมันก็กระโดดออกจากกำแพงเมืองไป จึงจอกสีเงินเริ่มวิ่งไปทางภูเขาภูตผี แต่ ขณะที่มันวิ่งไป มันก็หันกลับมามองหานเซ็นเป็นระยะ ๆ หานเซ็นไม่รอช้า เขารีบวิ่งตามหลังจึงจอกสีเงิน ไป แต่จิ้งจอกสีเงินส่งเสียงเห่าใส่เขาที่พยายามจะวิ่งตาม ราวกับมันจะบอกเขาว่าอย่าตามมา “มีเรื่อง อะไรงั้นหรอ นายบอกฉันได้นะ!” หานเซินไม่ฟังคำเตือนของจิ้งจอกสีเงินและยังคงวิ่งตามมันต่อไป แต่ ในระหว่างนั้นเป่าเอ๋อก็ถูกทิ้งไว้อยู่บนกำแพงเมือง หานเซ็นเคยคิดสงสัยว่าทำไมจิ้งจอกสีเงินถึงไม่ปรากฏตัวออกตั้งแต่แรก ตอนที่เขาอยู่บนภูเขาภูติผี จิ้งจอกสีเงินใช้วิธีหอนบอกให้หมาป่าขั้นสุดยอดปล่อยพวกเขาไปแทน ซึ่งเป็นอะไรที่แปลก เสียงหอน! จิ้งจอกสีเงินยังคงพยายามจะเตือนหานเซ็นให้ เลิกวิ่งตามมัน “จิ้งจอกสีเงิน มีใครรังแกนายรึ

เปล่า นายถูกมันขู่ใช่ไหม เสียงกรีดร้องนั้นคือ อะไร" หานเซ็นเร่งความเร็วขึ้นเพื่อที่จะไล่ตาม จิ้งจอกสีเงินให้ทัน แม่จิ้งจอกสีเงินจะไม่ใช่มนุษย์ แต่มันก็เป็น มอนสเตอร์ที่เขาเลี้ยงตั้งแต่มันเกิด จิ้งจอกสีเงินคือคู่หูที่เขาเชื่อใจมากที่สุด มันเหมือน กับคนใน ครอบครัวของเขา ซึ่งเขาไม่สามารถ ปล่อยให้มันไปเจออันตรายตัวคนเดียวได้ ถ้า จิ้งจอกสีเงินต้องการจะ อยู่กับเพื่อนมอนสเตอร์ ของมัน หานเซ็นก็ไม่คิดที่จะรั้งมันเอาไว้ แต่ถ้ามี อะไรบางอย่างขู่บังคับหรือขัดต่อ ความต้องการ ของจิ้งจอกสีเงินล่ะก็ เขาก็จะไม่ยอมเช่นกัน จิ้งจอกสีเงินชะลอความเร็วลง หลังจากที่หาน เซ็น ร้องเรียกมันซ้ำ ๆหลายครั้ง แต่เสียงกรีดร้องก็ดัง ขึ้นมาครั้งหนึ่ง จิ้งจอกสีเงินเห่าใส่หานเซ็น หลัง จาก นั้นมันก็พุ่งออกไปเหมือนกับสายฟ้า จิ้งจอกสี เงินนั้นรวดเร็วมาก หานเซ็นแทบไม่มีโอกาสตาม

มันทันได้

เลย จิ้งจอกสีเงินกำลังจะลับสายตาของเขาไปใน เวลาไม่นาน หานเซ็นฝืนปลดล็อคยืนขั้นที่ 8 และ

พยายามอย่างเต็มที่ที่จะตามมันให้ทัน ถึงแม้จะถูก ทิ้งห่าง แต่เขาก็ยังคงมุ่งหน้าไปทางภูเขาภูตผีต่อไป เพราะยังไงนั่นก็คือสถานที่ที่จิ้งจอกสีเงินกำลังมุ่ง หน้าไป จิ้งจอกสีเงินได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างไม่พอ ใจ ดังขึ้นมาอีกครั้ง ซึ่งทำให้มันหยุดวิ่ง เมื่อเห็นว่า จิ้งจอกสีเงินหยุดวิ่งอยู่ในระยะไม่ไกล หานเซ็นก็ ยิ้มออก มา แต่ขณะที่เขากำาลังจะเข้าไปใกล้ จิ้งจอกสีเงิน เขาก็ถูกสายฟ้าช็อต จิ้งจอกสีเงินเห่า ใส่หานเซิน และ สั่งให้เขาหยุดวิ่งตามมัน เมื่อดัน ตัวเองกลับขึ้นมาได้ หานเซ็นก็ไม่ได้มีทีท่าว่าจะ โกรธเลย “ถ้านายกลับ ไปอย่างเต็มใจล่ะก็ ฉันก็จะ ไม่รั้งนายเอาไว้ แต่ถ้าใครบางคนบังคับให้นายกลับ ไปฉันก็จะไม่มีวันปล่อย ให้นายไป" ตูม! จิ้งจอกสี

เงินปล่อยสายฟ้าใส่เขาอีกครั้ง แต่หลังจากนั้นมันก็ดูเสียใจกับการกระทำของ ตัวเอง ดูเหมือนมันจะซาบซึ้งกับคำพูดของหานเซ็น หานเซ็นยังคงเดินเข้าไปหาจิ้งจอกเงินโดยไม่ได้ สนใจความเจ็บปวดที่ได้รับ จิ้งจอกสีเงินไม่สามารถทำใจช็อตหานเซ็น

เป็นครั้งที่ 3 ได้ ดังนั้นมันเห่าและ กระโดดเข้าสู่อ้อมกอดของหานเซ็น “จิ้งจอกสีเงิน ฉันไม่ต้องการให้นายจากฉันไป หานเซ็นลูบหัว จิ้งจอกสีเงินด้วยความรักอย่างมาก จิ้งจอกสีเงินเลี้ยแก้มของหานเซินและส่งเสียงเห่าเบา ๆ ราวกับว่ามัน ปรารถนาที่จะพูดสื่อสารกับเขาด้วยภาษาเดียวกัน แต่ทันใดนั้นจิ้งจอกเงินก็กระโดดออกจากอ้อมแขน ของหานเซ็น ขณะที่ขนทั่วร่างตั้งตรงขึ้น ทันใดนั้นหานเซ็นก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่น่ากลัวกำลังเข้ามาใกล์ เมื่อหันไปเขาก็เห็นเงาดำ ๆกำลังมุ่งหน้ามา

ทางพวกเขา เงานั้นเคลื่อนที่ช้ามาก แต่ทุก ๆก้าวของมัน ก็ทำให้หานเซ็นรู้สึกว่ากาลังถูกคุมคามอยู่ มันเหมือนว่าโลกกำลังหดตัวลง ขณะที่มันเข้ามาใกล้ขึ้น เรื่อย ๆ หานเซ็นสัมผัสได้ถึงพลังอันน่าสะพรึงกลัวที่อยู่ภายในเงาดำนั้น ตอนนี้หานเซ็นเข้าใจถึงเหตุผลที่ จิ้งจอกเงินไม่ยอมเผยตัวออกมาตั้งแต่ตอนแรกแล้ว ไม่ใช่ว่าจิ้งจอกสีเงินไม่ต้องการอยู่กับหานเซ็น แต่ เงาดำนี้หยุดมันเอาไว้ จิ้งจอกสีเงินยอมปรากฏตัวออกมาก็เพราะเป็นสถานการณ์ที่เลี้ยงเป็นเสียงตาย สำหรับหานเซ็น การโจมตีของพวกแมลงนั้นอาจจะฆ่าชีวิตมนุษย์ทุกคนที่อยู่ที่นั้น เมื่อจ้องมองไปที่เงา คำอันน่ากลัวนี้ หานเซ็นก็คิดว่าความน่ากลัวของงูสีขาวดูต้อยไปเลยเมื่อเทียบกับมัน

ตอนที่ 1026 จิ้งจอกสีเงินอย่าไป

หลังจากที่ใช้เวลาอยู่ที่สหพันธ์ระยะหนึ่ง หานเซ็นก็เดินทางกลับมาที่ก็อตแซงชั่วรี่ ทันทีที่เขากลับมาเป่าเอ๋อก็ปีนขึ้นมาหอมแก้มของเขาและพูด “พ่อว่าหนูคิดถึงพ่อมาก! “พ่อก็คิดถึงหนูเหมือนกัน หานเซ็นหอมแก้มของเธอกลับ หลังจากนั้นเขาก็เดินออกไปหาจิ้งจอกสีเงิน หานเซ็นใช้ออร่าของศาสตร์ตง เสวียนและพบว่าจิ้งจอกสีเงินนอนอยู่บนค่าแพงเมือง หานเซ็นอุ้มเป่าเอ่อเข้าไปหาจึงจอกเงินและพูด “จิ้งจอกสีเงิน ฉันกลับมาแล้ว นายไม่จำเป็นต้องเฝ้าเมืองอีกแล้ว” จิ้งจอกสีเงินยังคงจ้องมองไปใน ทิศทางเดิมต่อไป หานเซ็นสามารถบอกได้ว่าจิ้งจอกสีเงินกำาลังกังวลถึงอะไร

บางอย่างอยู่ ซึ่งมันก็ทำให้ หานเซ็นรู้สึกกังวลไปด้วย หานเซ็นขมวดคิ้ว ภูเขาภูติผีคือทิศทางที่จิ้งจอกสีเงินมองอยู่ หานเซ็นลูบหัว ของจิ้งจอกสีเงินและพด “นายคิดถึงเพื่อน ๆของนายใช่ไหม? หานเซ็นเชื่อว่าจึงจอกสีเงินคงจะคิดถึง เพื่อนมอนสเตอร์ที่อยู่บนภูเขาภูติผี เพราะยังไงพวกมันก็ดูแลจิ้งจอกสีเงินมาเป็นเวลานานพอสมควร แต่ ก่อนที่จะได้รับการตอบกลับ หานเซินก็ถูกดึงความสนใจไปกับเสียงกรีดร้องที่ดังมาจากภูเขาภูติผีอย่างกะทันหัน จึงจอกสีเงินลุกขึ้นอย่างตื่นตระหนกและเพ่งความสนใจไปที่เสียงกรีดร้อง

จากนั้นมันก็เข้ามา หาหานเซ็นและใช้หัวถูกับขาของเขา หานเซ็นรู้ว่าต้องมีอะไรผิดปกติแน่ ๆ เขาลูบหัวของจึงจอกสีเงิน และถาม “เกิดอะไรขึ้นงั้นหรอ? จิ้งจอกสีเงินส่งเสียงร้องตอบอย่างนุ่มนวล

และกระโดดขึ้นมาเลี้ยแก้ม ของหานเซ็น หลังจากนั้นมันก็กระโดดออกจากกำแพงเมืองไป จึงจอกสีเงินเริ่มวิ่งไปทางภูเขาภูตผี แต่ ขณะที่มันวิ่งไป มันก็หันกลับมามองหานเซ็นเป็นระยะ ๆ หานเซ็นไม่รอช้า เขารีบวิ่งตามหลังจึงจอกสีเงิน ไป แต่จิ้งจอกสีเงินส่งเสียงเห่าใส่เขาที่พยายามจะวิ่งตาม ราวกับมันจะบอกเขาว่าอย่าตามมา “มีเรื่อง อะไรงั้นหรอ นายบอกฉันได้นะ!” หานเซินไม่ฟังคำเตือนของจิ้งจอกสีเงินและยังคงวิ่งตามมันต่อไป แต่ ในระหว่างนั้นเป่าเอ๋อก็ถูกทิ้งไว้อยู่บนกำแพงเมือง หานเซ็นเคยคิดสงสัยว่าทำไมจิ้งจอกสีเงินถึงไม่ปรากฏตัวออกตั้งแต่แรก ตอนที่เขาอยู่บนภูเขาภูติผี จิ้งจอกสีเงินใช้วิธีหอนบอกให้หมาป่าขั้นสุดยอดปล่อยพวกเขาไปแทน ซึ่งเป็นอะไรที่แปลก เสียงหอน! จิ้งจอกสีเงินยังคงพยายามจะเตือนหานเซ็นให้ เลิกวิ่งตามมัน “จิ้งจอกสีเงิน มีใครรังแกนายรึ

เปล่า นายถูกมันขู่ใช่ไหม เสียงกรีดร้องนั้นคือ อะไร" หานเซ็นเร่งความเร็วขึ้นเพื่อที่จะไล่ตาม จิ้งจอกสีเงินให้ทัน แม่จิ้งจอกสีเงินจะไม่ใช่มนุษย์ แต่มันก็เป็น มอนสเตอร์ที่เขาเลี้ยงตั้งแต่มันเกิด จิ้งจอกสีเงินคือคู่หูที่เขาเชื่อใจมากที่สุด มันเหมือน กับคนใน ครอบครัวของเขา ซึ่งเขาไม่สามารถ ปล่อยให้มันไปเจออันตรายตัวคนเดียวได้ ถ้า จิ้งจอกสีเงินต้องการจะ อยู่กับเพื่อนมอนสเตอร์ ของมัน หานเซ็นก็ไม่คิดที่จะรั้งมันเอาไว้ แต่ถ้ามี อะไรบางอย่างขู่บังคับหรือขัดต่อ ความต้องการ ของจิ้งจอกสีเงินล่ะก็ เขาก็จะไม่ยอมเช่นกัน จิ้งจอกสีเงินชะลอความเร็วลง หลังจากที่หาน เซ็น ร้องเรียกมันซ้ำ ๆหลายครั้ง แต่เสียงกรีดร้องก็ดัง ขึ้นมาครั้งหนึ่ง จิ้งจอกสีเงินเห่าใส่หานเซ็น หลัง จาก นั้นมันก็พุ่งออกไปเหมือนกับสายฟ้า จิ้งจอกสี เงินนั้นรวดเร็วมาก หานเซ็นแทบไม่มีโอกาสตาม

มันทันได้

เลย จิ้งจอกสีเงินกำลังจะลับสายตาของเขาไปใน เวลาไม่นาน หานเซ็นฝืนปลดล็อคยืนขั้นที่ 8 และ

พยายามอย่างเต็มที่ที่จะตามมันให้ทัน ถึงแม้จะถูก ทิ้งห่าง แต่เขาก็ยังคงมุ่งหน้าไปทางภูเขาภูตผีต่อไป เพราะยังไงนั่นก็คือสถานที่ที่จิ้งจอกสีเงินกำลังมุ่ง หน้าไป จิ้งจอกสีเงินได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างไม่พอ ใจ ดังขึ้นมาอีกครั้ง ซึ่งทำให้มันหยุดวิ่ง เมื่อเห็นว่า จิ้งจอกสีเงินหยุดวิ่งอยู่ในระยะไม่ไกล หานเซ็นก็ ยิ้มออก มา แต่ขณะที่เขากำาลังจะเข้าไปใกล้ จิ้งจอกสีเงิน เขาก็ถูกสายฟ้าช็อต จิ้งจอกสีเงินเห่า ใส่หานเซิน และ สั่งให้เขาหยุดวิ่งตามมัน เมื่อดัน ตัวเองกลับขึ้นมาได้ หานเซ็นก็ไม่ได้มีทีท่าว่าจะ โกรธเลย “ถ้านายกลับ ไปอย่างเต็มใจล่ะก็ ฉันก็จะ ไม่รั้งนายเอาไว้ แต่ถ้าใครบางคนบังคับให้นายกลับ ไปฉันก็จะไม่มีวันปล่อย ให้นายไป" ตูม! จิ้งจอกสี

เงินปล่อยสายฟ้าใส่เขาอีกครั้ง แต่หลังจากนั้นมันก็ดูเสียใจกับการกระทำของ ตัวเอง ดูเหมือนมันจะซาบซึ้งกับคำพูดของหานเซ็น หานเซ็นยังคงเดินเข้าไปหาจิ้งจอกเงินโดยไม่ได้ สนใจความเจ็บปวดที่ได้รับ จิ้งจอกสีเงินไม่สามารถทำใจช็อตหานเซ็น

เป็นครั้งที่ 3 ได้ ดังนั้นมันเห่าและ กระโดดเข้าสู่อ้อมกอดของหานเซ็น “จิ้งจอกสีเงิน ฉันไม่ต้องการให้นายจากฉันไป หานเซ็นลูบหัว จิ้งจอกสีเงินด้วยความรักอย่างมาก จิ้งจอกสีเงินเลี้ยแก้มของหานเซินและส่งเสียงเห่าเบา ๆ ราวกับว่ามัน ปรารถนาที่จะพูดสื่อสารกับเขาด้วยภาษาเดียวกัน แต่ทันใดนั้นจิ้งจอกเงินก็กระโดดออกจากอ้อมแขน ของหานเซ็น ขณะที่ขนทั่วร่างตั้งตรงขึ้น ทันใดนั้นหานเซ็นก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่น่ากลัวกำลังเข้ามาใกล์ เมื่อหันไปเขาก็เห็นเงาดำ ๆกำลังมุ่งหน้ามา

ทางพวกเขา เงานั้นเคลื่อนที่ช้ามาก แต่ทุก ๆก้าวของมัน ก็ทำให้หานเซ็นรู้สึกว่ากาลังถูกคุมคามอยู่ มันเหมือนว่าโลกกำลังหดตัวลง ขณะที่มันเข้ามาใกล้ขึ้น เรื่อย ๆ หานเซ็นสัมผัสได้ถึงพลังอันน่าสะพรึงกลัวที่อยู่ภายในเงาดำนั้น ตอนนี้หานเซ็นเข้าใจถึงเหตุผลที่ จิ้งจอกเงินไม่ยอมเผยตัวออกมาตั้งแต่ตอนแรกแล้ว ไม่ใช่ว่าจิ้งจอกสีเงินไม่ต้องการอยู่กับหานเซ็น แต่ เงาดำนี้หยุดมันเอาไว้ จิ้งจอกสีเงินยอมปรากฏตัวออกมาก็เพราะเป็นสถานการณ์ที่เลี้ยงเป็นเสียงตาย สำหรับหานเซ็น การโจมตีของพวกแมลงนั้นอาจจะฆ่าชีวิตมนุษย์ทุกคนที่อยู่ที่นั้น เมื่อจ้องมองไปที่เงา คำอันน่ากลัวนี้ หานเซ็นก็คิดว่าความน่ากลัวของงูสีขาวดูต้อยไปเลยเมื่อเทียบกับมัน

ตอนที่ 1027 ไม่คู่ควร

เมื่อเงาค่ามาถึง หานเซ็นก็รู้สึกราวกับว่าทั่วทั้งบริเวณนี้ถูกปกคลุมไปด้วยความมืด มิด มอนสเตอร์ตัวนี้เองก็เป็นจิ้งจอกเหมือนกัน แต่แตกต่างไปจากจิ้งจอกสีเงินมาก ไม่เพียงแค่มันถูก ปกคลุมไปด้วยความมืดเท่านั้น มันยังดูชั่วร้ายมาก จิ้งจอกตัวนี้มีหางทั้งหมด 9 หางที่ส่ายไปมาอย่าง แปลกประหลาด ทำให้เกิดภาพหลอนราวกับมิติถูกบิดเบือน จิ้งจอกเก้าหางเดินเข้ามาหาพวกเขาราวกับปีศาจ ขณะส่งแรงกดดันออกมา ทำให้หานเซ็นรู้สึกเหมือนถูกแรงกดดันจนแทบจะล้มลงไปได้ทุกเมื่อ บริเวณดวงตาของจิ้งจอกตัวนี้ดูน่ากลัวมาก เบ้าตาของมันที่ควรจะมีลูกตาอยู่แต่กลับกรวงโป

มันมองมา ที่หานเซิน และขณะที่มันจ้องมองมา เขาก็รู้สึกได้ถึงแรงกดดันอันมหาศาล จิตสังหาร และออร่าอันชั่วร้าย ที่มันปลดปล่อยออกมาทำให้ หานเซ็นหายใจแทบไม่ออก ถึงแม้จะไม่ต้องใช้ สัมผัสที่ 8 เขาก็รู้ดีว่าจิ้งจอก ตัวนี้ต้อง

การจะเอาชีวิตเขา หานเซ็นรู้สึกราวกับว่ากำลังเจอ กับภูติผีที่มาจากโลกหลังความตาย และใน ตอน นั้นเขาก็คิดได้ว่าจิ้งจอกตัวนี้อาจจะเป็นเหตุผลที่ ทำให้ที่นี่ถูกเรียกว่าภูเขาภูติผี “นี่คือเหตุผลที่ทำให้ ที่นี่ถูกเรียกว่าภูเขาภูติผีอย่างงั้นหรอ? เป็นเพราะ จิ้งจอกที่ดูเหมือนกับผีตัวนี้? หานเซ็นคิด เสียง หอน! จิ้งจอกสีเงินส่งเสียงร้องออกมา ราวกับว่า มันกำลังขอร้องให้ปล่อยหานเซ็นไป แต่ดูเหมือน จิ้งจอกภูติผี จะไม่สนใจ เห็นได้ชัดว่ามันดูโกรธที่ หานเซ็นพาจิ้งจอกสีเงินไปจากมัน เมื่อเห็นจิ้งจอก

ภูติผีเข้ามาใกล้ ขึ้นเรื่อย ๆ ขนของจิ้งจอกสีเงินก็ตั้งขึ้น พร้อมกับมีกระแสไฟฟ้า มันศารามใส่จิ้งจอกภูติผี ราวกับพยายาม จะบอกว่าให้อีกฝั่งถอยไป จิ้งจอกภูติผีไม่พอใจกับพฤติกรรมของจิ้งจอกสีเงิน มันส่งเสียงกรีดร้องที่น่า กลัวออกมา หลังจากนั้น มันก็ใช้หางโจมตีใส่หานเซ็น จิ้งจอกสีเงินระดมปล่อยสายฟ้าสีเงินใส่จิ้งจอกภูติ ผีเพื่อเป็นการโต้กลับ แต่น่าแปลกที่สายฟ้าทั้งหมดทะลผ่านร่างกายของมันไป เหมือนกับว่าจึงจอกภูติผู้ เป็นภูติผีจริง ๆ จิ้งจอกสีเงินปล่อยสายฟ้าอย่างต่อเนื่องไปหยุด แต่ไม่ว่ามันจะพยายามยังไง ก็ไม่มี สายฟ้าลกไหนที่ทำความเสียหายต่อจึงจอกภูติผีได้เลย หานเซ็นเปลี่ยนร่างกายให้มีไฟลกโชติช่วง เหมือนกับฟินิกซ์ จากนั้นเขาก็พุ่งเข้าไปโจมตีจิ้งจอกภูติผี แต่ไม่ว่าเขาจะโจมตียังไง ก็ไม่สามารถสัมผัส ถูกตัวจึงจอกภูติผีได้เลย หานเซ็นรู้สึกราวกับว่ากำลังถูก

ครอบงำโดยเงามืดอันน่าสะพรึงกลัว ทันใดนั้น หานเซ็นก็มีท่าทางเหมือนกับถูกเข้าสิง มีควันสีดำปรากฏขึ้นมาจากเปลวไฟของเขา และดวงตาของเขา ก็เปลี่ยนไปเป็นสีดำเช่นกัน มือทั้งสองข้างของหานเซ็นขยับไปเอง หลังจากนั้นเขาก็พยายามที่จะบีบคอ ของตัวเองอย่างรุนแรง “แกมันสมควรตาย ฮ่า ๆ ๆ หานเซ็นบีบคอตัวเองด้วยแรงอันมหาศาล พร้อมกับสิ่ง เสียงเหมือนกับคนที่พยายามจะหายใจ มีเสียงดังออกมาจากล่าคอของเขา มันเป็นเสียงที่เหมือนกับ อะไรบางอย่างหักลงภายใต้แรงบีบอันมหาศาล หานเซ็นไม่เคยเจอกับพลังแบบนี้มาก่อน มีเพียงแค่ จิตสำนึกของเขาเท่านั้นที่ยังเป็นอิสระอยู่ ส่วนอื่นที่เหลืออยู่ภายใต้การควบคุมของจิ้งจอกภูติผีทั้งหมด จิ้งจอกสีเงินส่งเสียงร้องด้วยความหวาดกลัวต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับหานเซ็น มันไม่สามารถทำอะไรเพื่อช่วย เขาได้ มันทำได้เพียง

วิ่งวนไปรอบ ๆตัวเขาเท่านั้น ถึงตอนนี้จิ้งจอกภูติผี ที่เข้าสังหานเซ็นจะสามารถได้รับ

บาดเจ็บได้แล้ว แต่ถ้าจิ้งจอกสีเงินคิดจะโจมตี มัน ก็ต้องทำร้ายหานเซ็นไปด้วย จิ้งจอกสีเงินเริ่มตา แดง และก้มหัวให้กับจิ้งจอกภูติผี “ข้าบอกเจ้าแล้ว ข้ายอมให้เขาเดินทางไปจากภูเขาภูตผีอย่าง ปลอดภัยได้ แต่เจ้าต้องมาเป็นทาสรับใช้ของข้า เนื่องจากเจ้าไม่ยอมทำตามข้อตกลง ตอนนี้เขา ต้องตาย ปากของ หานเซ็นพูดสิ่งที่จิ้งจอกภูติผี ต้องการจะพูดออกมา ด้วยโทนเสียงที่ฟังดูน่าขน ลึก จิ้งจอกสีเงินไม่รู้ว่าควร จะทำยังไงดี อย่างเดียว ที่มันท่าได้ก็คือก้มหัวขอร้องให้จิ้งจอกภูติผีปล่อย หานเซ็นไป “จิ้งจอกสีเงิน ไม่ ต้องไปก้มหัวให้มัน มันไม่คู่ควรจะเป็นเจ้านายของนาย ทันใดนั้นหาน เซ็นก็ควบคุมร่างกายของตัวเอง ได้บางส่วน จิ้งจอกภูตผีประหลาดใจกับการต่อต้านของร่างที่

มันสั่ง มันไม่ได้คาดคิดว่ามนุษย์ที่ถูกสั่งจะ สามารถควบคุมเสียงกลับคืนได้ แม้แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็ไม่สามารถต้านทานพลังของจิ้งจอกภูตผี ได้ ดังนั้นการที่มนุษย์สามารถทำได้เป็นอะไรที่ยากจะเข้าใจได้ สำหรับจิ้งจอกภูตผีแล้ว ระดับความ แข็งแกร่ง 1,700 ของหานเซิ่นถือว่าอ่อนแอมาก ๆ จึงจอกภูติผีไม่ต้องการเสียงให้หานเซ็นถึงการควบคุมกลับคืนไปมากกว่านี้ ดังนั้นมันจึงตัดสินใจที่จะฆ่าเขาในทันที จิ้งจอกภูติผีใช้พลังมากขึ้นกว่าเดิม แต่น่า แปลกที่มันไม่สามารถควบคุมร่างกายของหานเซ็นได้แล้ว แสงศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากร่างกายของหาน เซ็น และดู

เหมือนว่าแสงนี้จะชำระล้างควันสีดำออกไป แสงศักดิ์สิทธิ์ส่องสว่างขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งความ มืดที่ปกคลุมตัวของเขาอยู่หายไปจนหมด “เป็นไปไม่

จิ้งจอกภูติผีพยายามใช้ปากของหานเซ็นพูด อะไรบางอย่าง แต่ความพยายามของมันก็ถูกตัดขาดไปซะก่อน เส้นผมสีดำของหานเซ็นเปลี่ยนเป็น เส้นผมสีขาวที่งดงาม และมันก็ยาวขึ้นจนสัมผัสกับหญ้าสีเขียวด้านล่าง ร่างกายของเขาเปล่งประกายด้วยแสงศักดิ์สิทธิ์ ร่างกายของราชาสปิริตขั้นสุดยอดที่ปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 9 นั้นทั้งแข็งแกร่งและดู สง่างาม เงาสีดำในตัวของเขาถูกขับไล่ออกไปจนหมด ทำให้จิ้งจอกภูติผีกลับมาอยู่ในรูปร่างเดิม มันจ้อง มองหานเซ็นด้วยความช็อค “แกกล้าดียังไงมาทำให้เพื่อนของฉันร้องไห้ แกรู้ใช่ไหม ว่าแกมันสมควร ตาย! ดวงตาของหานเซ็นส่องสว่างราวกับดวงดาวที่ส่องประกาย หมัดที่ปกคลุมไปด้วยแสงศักดิ์สิทธิ์ ถูกชกออกไปที่จิ้งจอกภูติผีที่ชั่วร้าย

ตอนที่ 1028 กำราบจิ้งจอกภูตผี

จิ้งจอกภูตผีส่งเสียงร้องออกมา ราวกับจะพูดว่า "ข้านั้นไร้เทียมทาน เจ้ามันก็แค่มนุษย์ไร้ค่า! แต่วินาที ต่อมา หมัดอันทรงพลังของหานเซ็นก็ชกเข้าไปที่ใบหน้าของจิ้งจอกภูติผี ทำให้ใบหน้าที่สร้างขึ้นมาจาก เงาของมันถูกบดขยี้จึงจอกภูติผีมีสีหน้า

สับสนและไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น มันไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามนุษย์ สามารถชกใส่มันได้ แต่หานเซ็นนั้นไม่ลังเลแม้แต่วินาทีเดียว ความโกรธของเขาระเบิดออกมาราวกับ ภูเขาไฟ เขาชกหมัดใส่จิ้งจอกภูติผีอย่างบ้าคลัง ปัง! ปัง! หานเซ็นต่อยจึงจอกภูติผี

อย่างต่อเนื่อง แต่ละ หมัดของเขาทำให้จิ้งจอกภูติผีมีเลือดพุ่งออกมาราวกับน้ำพุ จิ้งจอกภูติผีชื่อคกับสถานการณ์ที่พลิกผัน หานเซินเหมือนกับคนบ้าเขายืนอยู่ตรงหน้าของมันและซัดมันจนเกือบจะหมดสติ ชายที่บ้าคลังนี้ชก หมัดออกไปอย่างต่อเนื่อง จนร่างกายของจิ้งจอกภูติผีปี ทั้งหมดที่มันทำ

ได้ก็แค่ส่งเสียงกรีดร้องออก มาด้วยความเจ็บปวด "ตายซะ! ตายซะ! ตายซะ! หานเซ็นต่อยเร็วเกินกว่าที่สายตาคนอื่น ๆจะมองตาม ได้ทัน หานเซ็นแบมือออกเพื่อจับ 1 ในหางของจิ้งจอกภูติผีและฉีกมันออกมา หลังจากนั้นเขาก็โยนมัน ทิ้งไป ราวกับเป็นขยะชิ้นหนึ่ง จิ้งจอกภูติผีไม่สามารถทนความเจ็บปวดได้ มันส่งเสียงร้องออกมาและ

พยายามยกกรงเล็บขึ้นมาป้องกันตัวเองอย่างสิ้น

หวัง แต่หมัดของหานเซ็นนั้นทรงพลังเกินไป กรงเล็บ ของจิ้งจอกภูติผีถูกทำลายไปอย่างง่ายดาย

หลังจากนั้นเขาก็วาร์ปไปด้านหน้าของจึงจอกภูติผี หานเซ็น จับคอของจิ้งจอกภูติผีเอาไว้ โดยที่มืออีกข้างหนึ่งเอื้อมไปจับหางอีกหางและฉีกมันออกมาอีกครั้ง จิ้งจอกภูติผีช็อค มันอาศัยอยู่ในภูเขาลูกนี้มาหลายปี แต่มันก็ไม่เคยเจออะไรที่น่ากลัวแบบนี้มาก่อน หาน เชิ้นเป็นเหมือนกับปีศาจร่างกายภูติผีของมันไร้ประโยชน์เมื่ออยู่ต่อหน้าข่ายที่บ้าคลั่งคนนี้ จึงจอกภูติผี ไม่คิดที่จะสู้อีกต่อไปแล้ว ตอนนี้อย่างเดียวที่มันต้องการก็คือวิ่งหนีไปในถ้ำสักแห่ง แต่ทุกก้าวที่มัน พยายามจะวิ่งไป หานเซ็นก็ไปดัก

หน้าไว้ก่อนแล้ว ทำให้หางอีกหางถูกฉีกไป ทุกครั้ง

ที่หางของจิ้งจอก ภูติผีถูกฉีกออกไปจิ้งจอกภูติผีก็จะสญเสียเงามืดที่ดูเหมือนภูติผีไปด้วย และเมื่อหางหล่นลงกับพื้น มันก็ เหมือนกับหางของจิ้งจอกทั่ว ๆไปที่ไม่มีเงาปกคลุม หานเซ็นไล่ตามจิ้งจอกภูติผีไปกว่า 300 ไมล์ และ ตลอดทางนั้นเขาก็ชกใส่มันอย่างต่อเนื่อง ทำให้มันกระอักเลือดออกมาเรื่อย ๆ ร่างกายของมันมีบาดแผล นับไม่ถ้วน เขาค่อย ๆไล่ฉีกหางของมันออกทีละหาง ๆ เมื่อหานเซินฉีกหางมันจนเหลือแค่หางอันสุดท้าย จิ้งจอกภูติผีก็ดูไม่เหมือนกับตอนที่มันปรากฏตัวออกมาตอนแรก มันสูญเสียเงาดำมืดที่ปกคลุมตัว และ

กลายเป็นจิ้งจอกสีดำธรรมดา ๆที่อ่อนแอ หานเซ็นไม่ได้แสดงความเมตตาต่อมันแม้แต่น้อย ด้วยไทอาใน มือ เขาตัดหัวของจิ้งจอกขาดอย่างหมดจดด้วยการฟันที่เริ่มจากด้านล่างขึ้นบน ซึ่งทำให้หัว

ของมัน กระเด็นไปในอากาศ จึงจอกภูตผีที่ถูกหาน เซ็นอัดจนหมดสภาพ และถูกฆ่าตายไปในทันที มันไม่ใช่การ ฆ่าที่ดูหรือหวาอะไร มันเป็นแค่การไล่ บดขยี้อยู่ฝ่ายเดียว “จิ้งจอกภูติผีเก้าหางขั้นสุดยอด ถูกฆ่า ไม่ได้รับ วิญญาณอสูร เนื้อสามารถกินได้ เมื่อดูดซับผลึกพลังชีวิตคุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จี โนพ้อยขั้นสุดยอด หลังจากที่ฆ่าจิ้งจอกภูติผีได้ หานเซ็นก็ออกจากโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด พละกำลังของเขาถูกดูดไป

จนหมด ตอนนี้เขาแทบจะยกนิ้วขึ้นมาไม่ได้

กระดูกของเขาดูเปราะบาง ราวกับแก้วที่พร้อมจะ แตกสลาย ได้ทุกเมื่อ ส่วนกล้ามเนื้อของเขาก็ตึงไป หมด ราวกับร่างทั้งร่างถูกอะไรบางอย่างยึดเอาไว้ ตอนนี้พลัง ชีวิตของเขาดอ่อนแอมาก เขาใช้เวลา หนึ่งชั่วโมงเต็มกว่าที่จะฆ่าจิ้งจอกภูติผีได้สำเร็จ ถ้า

เขาดไม่ออก ว่าการจะฆ่ามันต้องดึงหางออกก่อน เขาก็คงจะไม่สามารถปิดชีวิตมันได้สำเร็จ เหตุผลที่หานเซ็นสามารถ พลิกกลับมาฆ่ามันได้ ก็เป็นเพราะจิ้งจอกภูติผีประเมินพลังของเขาต่าเกินไป ถ้าตอนที่เข้าสิงหานเซ็นได้ มันไม่มัวลีลา มันก็สามารถฆ่าหานเซ็นได้ก่อนที่เขาจะมีโอกาสโต้กลับซะอีก ถ้าจิ้งจอกภูติผีต้องการจะ ฆ่าเขาอย่างจริง ๆ จัง ๆแล้วล่ะก็ มันก็คงจะเป็นจุดจบสำหรับเขา หานเซ็นนั้นมีไพ่ตายหลายอย่างซ่อนเอา ไว้ ซึ่งจิ้งจอกภูติผีไม่รู้ว่าหานเซ็นสามารถปล่อยพลังมหาศาล

ขนาดนั้นออกมาได้ จิ้งจอกภูติผีปกครอง ภูเขาลูกนี้มาหลายชั่วอายุคน การที่ฆ่าผู้ปกครองของพื้นที่ขนาดใหญ่ขนาดนี้ ทำให้หานเซ็นรู้ตัวว่าร่าง ราชาสปิริตขั้นสุดยอดนั้นทรงพลังและมีประสิทธิภาพขนาดไหน “ทำไมมันถึงได้เจ็บขนาดนี้ ไม่ว่าหาน

เซ็นจะขยับไปทางไหน เขาก็รู้สึกราวกับมีดเป็นพันเล่มทิ่มแทง จิ้งจอกสีเงินไม่ได้ทำอะไรมาสักพักแล้ว มันเอาแต่เดินตามและจ้องหานเซ็น พร้อมกับอ้าปากด้วยความประหลาดใจ จิ้งจอกภูติผีนั้นปกครองภูเขา

ลูกนี้มาเป็นเวลาหลายต่อหลายปี ใครจะรู้ได้ว่ามันได้กินของดีไปตั้งเท่าไหร่ ในตอนที่มันปกครองภูเขา ภูติผี แม้แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ปลดล็อคยืนได้ 9 ขั้นก็ไม่สามารถฆ่ามันได้ง่าย ๆ การที่มันแข็งแกร่ง กว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่น ๆ

เป็นเหตุผลที่มันได้ปกครองที่นี้ แม้แต่จิ้งจอกสีเงินก็ถูกบังคับให้กลาย เป็นทาสของมัน ไม่มีใครคาดคิดว่ามันจะถูกฆ่าตายอย่างง่าย ๆ โดยฝีมือของมนุษย์แบบนี้ หานเซ็นเรียก บารอนขวากหนามออกมา และสั่งให้เธอนำซากของจิ้งจอกภูติ

ผีกลับไปที่เมือง เมื่อกลับมาถึงเมืองหาน เซ็นก็พักอยู่หลายวัน แต่ร่างกายของเขาก็ยังอ่อนแออยู่มาก มันคงจะอีกสักพักกว่าที่เขาจะฟื้นตัวกลับมา อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ แม้จะเป็นพลังรักษาของจิ้งจอกสีเงินก็ไม่เพียงพอที่จะทำให้เขาฟื้นตัวได้ หานเซี นพยายามจะใช้แสงศักดิ์สิทธิ์รักษาตัวเองเช่นกัน แต่มันก็ไม่ได้ผล ดูเหมือนว่าครั้งนี้เขาคงจะได้แต่รอให้ มันพักฟื้นเองตามธรรมชาติ จิ้งจอกสีเงินเอาน้ำลายมังกรที่หานเซ็นได้รับเป็นของขวัญออกมา เมื่อหาน เซ็นกันมันเข้าไปนิดหนึ่ง เขาก็รู้สึกดีขึ้น แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรได้มาก หานเซ็นคิดว่ามันน่าเสียดายที่จะ กินน้ำลายมังกรให้หมดในตอนนี้ ผลรักษาของมันอาจจะมีประโยชน์กับตัวเขาในอนาคต หานเซ็นหยิบ ผลึกพลังชีวิตออกมา ซึ่งก็ทำให้จิ้งจอกสีเงินเดินวนรอบ ๆเขา พร้อมกับมีน้ำลายไหลออกมาจากปาก เห็น ได้ชัดว่าจิ้งจอกสีเงิน

ต้องการมัน หานเซ็นยิ้มแห้ง ๆออกมา และส่งผลกพลังชีวิตให้กับจิ้งจอกสีเงิน มัน เห่าใส่เขาหนึ่งครั้งและรับผลึกพลังชีวิตไป หลังจากนั้นมันก็วิ่งออกไปเพื่อกินมันอย่างตะกละ หลังจากที่ ลองกินหางของจิ้งจอกภูติผี หานเซ็นก็พบว่าเขาไม่สามารถกินเนื้อของมันได้ ดังนั้นเขาจึงเรียกอัศวินผู้ ไม่ภักดีออกมา และให้มันกินเนื้อแทนเขา อัศวินผู้ไม่ภักดีกินเนื้อจนหมด หลังจากนั้นมันก็ถูกส่งกลับ เข้าไปภายในจิต ครั้งนี้มันส่องแสงสีเขียว ๆ ออกมา เหมือนว่ามันใกล้จะวิวัฒนาการ

ตอนที่ 1029 ดาบภูติผี

ตอนนี้ในเมื่อจิ้งจอกภูติผีได้ตายไปแล้ว หานเซ็นก็เชื่อว่าเขาสามารถบุกยึดภูเขาภูติผีร่วมกับจิ้งจอกสีเงินได้ แต่หลังจากที่ได้ผลึกพลังชีวิต จิ้งจอกสีเงินก็หายตัวไปหลายวันแล้ว หานเซ็นยังคงอ่อนแออยู่

เขาไม่อยู่ในสภาพที่จะออกล่าคนเดียวได้ เขาคิดว่าจิ้งจอกสีเงินคงจะไปที่ถของจิ้งจอกภูติผี แต่หานเซ็นไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน และเนื่องจากว่ามันอันตรายเกินไปที่เขาจะเดินทางในสภาพที่อ่อนแอแบบนี้ เขา จึงไม่กล้าออกไปจากเมือง หลังจากที่พักพื้นอยู่ระยะหนึ่ง หานเซ็นก็พบว่าเขาพื้นตัวเกือบจะเต็มที่แล้ว แต่ในตอนนั้นเขาก็ได้รับข่าวว่า

มีฝูงมอนสเตอร์และสปิริตที่กำลังเคลื่อนพลเข้ามา

ใกล้ หัวหน้าของพวก มันสวมชุดเกระเหล็กสีดำ และก็มีดาบใหญ่สีดำอยู่ด้านหลัง เขานั่งอยู่บนหลังของสิ่งโต ซึ่งมีขนสีดำเช่น กัน มอนสเตอร์และสปิริตจำนวนมากกำลังเดินตามหลังเขามา พวกเขาเคยมาที่เมืองแล้วครั้งหนึ่ง แต่นั่น เกิดขึ้นตอนที่หาน

เซ็นกลับไปที่สหพันธ์ และจิ้งจอกสีเงินก็อยู่เฝ้าเมืองแทนเขาในช่วงนั้น จิ้งจอกสีเงิน ไล่พวกเขากลับไปได้สำเร็จ หลัง

จากที่ปล่อยสายฟ้าช็อตพวกมอนสเตอร์ตายไปหลายตัว เมื่อได้รู้ว่ามี มอนสเตอร์และสปิริตบุกเข้ามา หลิ้นเฮ่อและหลินเวยเวยก็กลับไปที่สหพันธ์เพื่อจะได้บอกให้หานเซ็นท ราบ หลังจากนั้นหานเซ็นก็กลับมาที่ก็อตแซงชัวร์ เขาอุ้มเป่าเอ่อขึ้นมา

และเดินขึ้นไปบนหอคอย สังเกตการณ์ของเมือง จากนั้นเขาก็ใช้ออร่าของศาสตร์ตงเสวียนเพื่อตรวจสอบพลังของศัตรูที่บุกมา คน อื่น ๆตอนนี้ก็มารวมตัวกันที่หน้าประตูเมืองแล้ว หานเซ็นเหลือบไปเห็นมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวเล็กที่ดูเหมือนกับนกพิราบ ซึ่งทำให้เขายิ้มออกมา มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ที่มีขนาดเล็กนั้นค่อนข้างหาได้ ยาก เขาสามารถกินมันได้ทั้งตัวในมือเดียว ยังมีมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์อยู่อีกหลายตัว แต่พวกมัน ใหญ่เกินไปกว่าที่เขาจะกินมันไหว ตัวที่เล็กที่สุดรองลงมาก็เป็นสิงโตสีดา แต่หลังจากที่ตรวจสอบมันใน เบื้องต้น เขาก็คิดว่าไม่น่าจะกินมันได้ “มนุษย์ที่น่ารังเกียจ พวกเจ้ากล้ำดียังไงมาบุกซึ่งเมืองของข้าไป เป็นของตัวเอง? พวกเจ้าจงทั้งอาวุธในมือและยอมจำนนซะ แล้วข้าจะไว้ชีวิตพวกเจ้า นี้เป็นข้อเสนอ เพียงข้อเดียวที่พวกเจ้าจะ

ได้รับ เจ้าชายดาบภูติผีกล่าวอย่างเย็นชา “พวกเรา จะทำยังไงกันดี? พวกเรา ควรจะหนี้กลับสหพันธ์ดี ไหม จวซินดูกระวนกระวาย “ไม่ต้องห่วง มันก็แค่ สปิริตราชวงศ์ หลังจากนั้น หานเซ็นก็หันหน้าไปพู ตกับสปิริตที่อยู่ด้านล่าง “แบบนั้นดูน่าเบื่อเกินไป หน่อย พวกเรามาเพิ่มความน่า สนใจด้วยการ ประลองกันดีไหม ถ้านายสามารถเอาชนะฉันได้ พวกฉันทุกคนก็จะยอมเป็นทาสรับใช้ นาย” “ถ้าได้ แบบนั้นก็ดี” เจ้าชายดาบภูติผีตอบตกลง หานเซ็น นั้นทำให้เขาต้องอับอายต่อหน้าพ่อ การ บุกฆ่า พวกเขาทั้งหมดอย่างโหดเหี้ยมนั้นดูจะเรียบง่าย เกินไปสำหรับเจ้าชายดาบภูติผี ดังนั้นเขายินดีที่ รับคำท้าประลองของหานเซ็นเพื่อกู้ชื่อเสียงที่สูญ เสียไปกลับคืนมา เจ้าชายดาบภูตผีไม่ได้เห็นมนุษย์ อยู่ ในสายตา เขาคิดว่าพวกมนุษย์ไม่ได้แข็งแกร่ง อะไร เพราะมนุษย์ส่วนใหญ่ที่อยู่ในก็อตแซงชั่ว

รเขต 3 นั้น เป็นทาสของสปิริต ซึ่งความคิดของเขา ก็ไม่ได้ผิดอะไร มนุษย์ที่เป็นทาสของสปิริตนั้นมีอยู่มากมายในก็ อตแซงชัวรีเขต 3 ส่วนมนุษย์ที่มีชื่อเสียงนั้นมีอยู่น้อยนิดเท่านั้น หลัวไห่ถังก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่โด่งดัง ในก็อตแซงชัวร์เขต 3 แต่ยุคสมัยของเขานั้นได้ผ่านไปนานแล้ว หานเซ็นหยิบดาบไทอาออกมาและ

กระโดดลงไปที่พื้นหญ้าด้านล่าง “เข้ามา แสดงใช้ฉันดูหน่อยว่านายมีดียังไง เจ้าชายดาบภูตผีคิดว่าไม่มีมนุษย์คนไหนคู่ควรที่จะพูดกับเขาแบบนั้น ดังนั้นการที่หานเซ็นพูดออกมาแบบนั้น ทำให้เขาโกรธ อย่างมาก เขาพุ่งเข้าใส่หานเซินทันที พร้อมกับแกว่งดาบใหญ่สีต่ในมือ ดาบที่เขาใช้นั้นเป็นอาวุธจีโน มันอาจจะไม่ได้ส่องประกายเหมือนอาวุธทั่ว ๆไป แต่รูปร่างดำมืดของมันก็ดูทรงพลังและน่ากลัว หานเซ็น ใช้วิชาโลหิตชีพจรเพื่อเสริม

พลังให้กับดาบไทอา เคร็ง! แรงที่มาพร้อมกับดาบใหญ่ของอีกฝ่ายนั้น มหาศาล ทำให้หานเซ็นต้องถอยไปกว่า 10 ฟุต แต่ดาบไทอาในมือของเขาก็ไม่ได้มีร่องรอยอะไร “เจ้า คงอยากจะตายมาก ถึงกล้ามาสู้กับคนอย่างข้า หลังจากที่พูดจบ เจ้าชายดาบภูตผีก็โจมตีใส่หานเซ นอีกครั้ง หานเซ็นรู้ว่าระดับความแข็งแกร่งของเขาต่ำกว่าอีกฝ่าย ซึ่งดูเป็นสปิริตที่พึ่งพละกำลังเป็นหลัก แต่พละกำลังก็เป็นแค่ส่วนหนึ่งในการต่อสู้ ดังนั้นหานเซ็นจึงไม่ได้กังวลอะไร หานเซ็นสามารถใช้โหมด ราชาสปิริตขั้นสุดยอดจัดการกับสปิริตตนนี้ได้ในชั่วพริบตา แต่เขาไม่ต้องการทำแบบนั้น เขาคิดว่ามันสิ้นเปลืองพลังงานที่จะใช้มันกับศัตรูที่ไม่คู่ควร หานเซ็นใช่วิชาเหยียบอากาศร่วมกับวิชาฟินิกซ์ เขาโจมตีใส คู่ต่อสู้ราวกับฟินิกซ์โฉบลงมา พลังของเจ้าชายดาบภูตผีไม่ใช่เล่น ๆ การโจมตีแต่ละครั้งของ

เขาสามารถ ปิดชีวิตของอีกฝ่ายได้ทันที ถ้าถูกโจมตีเข้าอย่างจัง แต่โชคดีที่หานเซินสามารถหลบการโจมตีของเขา

ได้ทั้งหมด แถมยังโจมตีตอบโต้ใส่อีกฝ่ายได้ด้วย เจ้าชายตาบภูตผีรู้สึกราวกับว่ากาลังสู้อยู่กับอากาศ ไม่ ว่าเขาจะพยายามยังไงเขาก็โจมตีถูกแต่อากาศเท่านั้น เขาไม่สามารถสัมผัสถูกตัวหานเซ็นได้เลย หาน เซ็นเงียบตลอดการต่อสู้ เพราะตอนนี้เขากำลังใช้สมาธิอยู่เพื่อพัฒนาความสามารถที่จะใช้สู้กับสปิริต ยากที่เขาจะหาคู่ต่อสู้ที่มีระดับฝีมือใกล้เคียงได้ ถ้าให้หานเซินเดา เขาก็คิดว่าสปิริตตนนี้คงปลดล็อคยืน ได้ 8 ขั้น ซึ่งถือว่าเป็นคู่ต่อสู้ที่สมบูรณ์แบบที่เขาจะใช้ฝึก “เวยเวย ดูเหมือนหานเซ็นจะสามารถใช้ได้ทั้ง วิชาหมากล้อมสวรรค์และเซเว่นทวิสต์เลย” หลินเฮ่อพูด ขณะที่กำลังมองการ

เคลื่อนไหวของหานเซ็น หลินเวยเวยพยักหน้าและพูด “เขาเรียนรู้วิชาหมากล้อมสวรรค์มาจากควีน ส่วนเซเว่นทวิสต์ไม่รู้ว่าเขาไป เรียนรู้มาจากใคร" หลินเฮ่อพูดต่อ “หานเซ็นเป็นคนหนุ่มที่มีพรสวรรค์มาก ๆ ถึงเขาจะปลดล็อคยืนได้น้อย กว่าสปิริตที่สู้ด้วยอยู่ขั้นหนึ่ง แต่เขาก็สามารถสู้กับอีกฝ่ายได้อย่างสบาย ๆ เห็นได้ชัดว่าหานเซินเป็นฝ่าย ชนะเขาเป็นสุดยอดของสุดยอดจริง ๆ” “สงสัยจังว่าจิ้งจอกตัวนั้นหายไปไหนแล้ว" หลินเวยเวยกังวลว่าถึงหานเซ็นจะชนะการประลอง แต่เจ้าชายดาบภูติผีก็คงจะสั่งให้มอนสเตอร์โจมตีเมืองอยู่ดี เธอคิดว่าถ้า มีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย มันจะช่วยพวกเขาได้มากเลย “จิ้งจอกสีเงินไม่ได้อยู่ที่นี่ ถ้าสปิริตแพ้การประลอง แล้วมันโกรธจนสังกองทัพบุกเข้ามา ฉันไม่แน่ใจว่าพวกเราจะสามารถต้านทานมันได้” เฉินหูพูดอย่าง กังวล ขณะที่เฉินหูพูดขึ้นมา เจ้าชาย

ดาบภูติผีก็สั่งให้กองทัพของเขาบุกเข้าโจมตีเมือง

ตอนที่ 1030 ขับไล่ดาบภูตผี

หานเซ็นอยากจะประลองกับเจ้าชายดาบภูติผีไปอีกสักพัก แต่เขากลับสั่ง ให้กองทัพของเขาบุกโจมตีเมือง หานเซ็นปลดล็อคยนล็อคขั้นที่ 8 ซึ่งทำให้ดาบไทอาเปล่งแสงสีม่วงดำ ออกมา ในตอนนี้หานเซ็นเก็บจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ได้เพิ่มอีกหน่อย ทำให้เขาสามารถใช้การปลดยืน ล็อคขั้นที่ 8 ได้นานขึ้น ใบมีดของดาบไทอาถูกฟันไปที่หน้าอกของเจ้าชายดาบภูติผี หลังจากนั้นเปลว เพลิงก็ลุกขึ้นมาอย่างกะทันหันเพื่อเพิ่มความเร็วให้กับดาบของหานเซ็น ทำให้เจ้าชายดาบภูติผีต้องยก ดาบใหญ่ขึ้นมาป้องกัน เคร็ง!

แต่ดาบใหญ่ก็ไม่สามารถต้านทานไทอาได้ ในชั่วพริบตาดาบใหญ่ก็หักครึ่ง แต่ดาบไทอายังคงพุ่งไปข้างหน้าต่อไป และเตรียมที่จะแทงเข้าไปที่อกของเจ้าชายดาบภูติผี ไทอาเป็น ดาบที่แข็งอย่างไม่น่าเชื่อ แต่พลังของมันก็ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ ถ้าหานเซ็นไม่ได้แข็งแกร่งอย่างที่เขาเป็นอยู่นี้ พลังของมันก็จะไม่ต่างไปจากโลหะZทั่ว ๆไป ถ้าผู้ใช้อ่อนแอ ไทอาก็จะไร้ประโยชน์ โลหิตชีพจรเสริม ความแข็งแกร่งให้กับตัวดาบด้วยพลังของเลือด และพลังที่มันเสริมเข้าไปก็ไม่ใช่น้อย ๆ มันทำให้การ โจมตีของเขาทรงพลังถึงขนาดนี้ เจ้าชายดาบภูตผีไม่ได้คาดคิดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถหลบมันได้ทัน แต่ทันใดนั้น นกที่

อยู่บนไหล่ของสปิริตก็ส่องแสงสีเขียวออกมา มันบินเข้ามารับ การโจมตีแทนเจ้านายของมัน “เยี่ยม”

หานเซ็นดีใจยิ่งขึ้นไปอีก ที่เขาทำมาทั้งหมดก็เพื่อที่จะฆ่ามอนส เตอร์ตัวนี้ เลือดกระจายไปทั่ว ขณะที่ดาบไทอาตัดหัวของนกขาดออกจากคอ “เหยี่ยวเขียวเลือด

ศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ เจ้าชายดาบภูตผีช็อคกับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความโกรธเขาหยิบดาบยาวออกมาแทนดาบใหญ่ที่ หัก และโจมตีใส่หานเซ็นอย่างบ้าคลัง ร่างกายของหานเซ็นเปลี่ยนเป็นสีแดง เขาไม่ได้พยายามที่จะ หลบการโจมตี แต่เขายอมให้ดาบยาวแทงมาที่หน้าอกของเขา เขาดูเยือกเย็นจนน่ากลัว ราวกับว่าเขา คาดการทุกอย่างเอาไว้แล้วเหมือนกับว่าการต่อสู้ทั้งหมดถูกเขาคำนวนเอาไว้หมดแล้ว จากนั้นเขาพุ่ง เข้าไปหาเจ้าข่ายดาบภูตผี

ซึ่ง ๆหน นี้ทำให้เจ้าชายตาบภูตผีรู้สึกหวาดกลัว เขาคิดว่าจะสามารถฟันห่าน เซ็นขาดเป็น 2 ท่อน แต่เขากับรู้สึกว่าหัวของตัวเองหลุดออกจากร่าง แทน ดาบไทอาที่อยู่ในมือของหาน เซ็นมีเลือด หยดลงมา กองทัพที่เจ้าข่ายดาบภูตผีพามาเริ่มวิ่ง หนีกันอย่างแตกตื่น พร้อม ๆกับที่เจ้าชาย ดาบภูต ผีถูกส่งกับไปเกิดใหม่ที่สปิริตสโตน มอนสเตอร์วิ่ง เบียดเสียดกันอย่างตื่นตระหนกเพื่อจะหนีไป จาก ที่นี่ หลินเฮ่อและคนอื่น ๆก็วิ่งออกมาไล่ฆ่าใน จังหวะที่พวกมันกำลังแตกตื่น พวกเขาไม่เคยมี ความสุข กับการล่ามอนสเตอร์แบบนี้มาก่อน โดย ปกติแล้วพวกเขาจะรู้สึกกลัวทุกครั้งที่ต่อสู้ แต่วันนี้ พวกเขาเพิ่ง จะไล่สปิริตที่บุกมายึดเมืองของพวก เขาได้สำเร็จ พวกเขารู้สึกโล่งใจอย่างมากที่เห็นว่า พวกเขาได้รับ ชัยชนะมาอย่างง่ายดาย ในอดีต พวกเขาต้องวางแผนกันอย่างหนักกว่าจะชนะศึกได้

แต่ละครั้ง แต่ครั้งนี้ พวกเขาชนะอย่างรวดเร็วด้วยการใช้คนไม่กี่คนเท่านั้น มันเป็นอะไรที่น่าเหลือเชื่อมาก ๆ ตอนเที่ยงคืน ณ เมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ ชายคนหนึ่งดันประตูหินด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างถือคบเพลิ้งอยู่ เมื่อประตูเปิด ออก ชายคนนั้นก็เข้าไปข้างในและปิดประตู "พี่เจ็ด ทำไมพี่มาที่นี้ ชายมีหนวดมีเคราอีกคนถาม พี่เจ็ด ติดคบเพลิงไว้กับกำแพง และพูดด้วยเสียงที่ตื่นเต้น "จวินฉาว ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์กำลังดุด่าลูกชายของ

เขา" "ลูกชายคนที่เขารักมากคนนั้นน่ะหรอ" ฉันจวินหาวถาม "ใช่ คนนั้นแหละ เขาชิงเมืองของตัวเองกลับมาไม่สำเร็จ พี่เจ็ดพูด "สปิริตตนไหนกันที่สามารถเอาชนะสปิริตที่ปลดล็อคยืนถึง 8 ขั้นได้ ฉันจ วินหาวสงสัย "มันไม่ใช่ฝีมือสปิริต แต่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เขาเป็นพวกเดียวกับพวกเรา พี่เจ็ดไม่สามารถ ระงับความตื่นเต้นได้ "พี่พูดจริงใช่ไหม

มันเป็นไปได้ยังไงกัน สีหน้าของฉันจวินหาว บ่งบอกว่าเขานั้น ยากที่จะเชื่อสิ่งที่ได้ฟัง ในที่สุดพี่เจ็ดก็เริ่มสงบสติอารมณ์ได้ เขาอธิบาย “ฉันก็ไม่รู้ แต่มันเกิดขึ้นแล้ว จริง ๆ ฉันได้ยินเรื่องนี้มาจากปากของเขาเองเลย ฉันได้ยินเจ้าชายดาบภูตผีพูดเกี่ยวกับมันด้วยตัวเอง “ถ้างั้นมันก็เป็นข่าวดีน่ะสิ ในที่สุดก็มีมนุษย์ที่แข็งแกร่งมายังที่แห่งนี้ ผมอยากจะบอกพว่า จากที่ฟังดู แล้วผมอยากที่จะเจอกับคน ๆนี้มาก" ฉันจวินหาวพูด “ฉันดีใจที

ยนนายพูดแบบนั้น ฉันเองอยากจะเจอกับ คน ๆนี้เหมือนกัน พี่เจ็ดพด “แล้วจะนัดเจอกับเขาได้ยังไง ฉันจวินทาวนั้นติดอยู่ในเมืองแห่งนี้ ไม่ สามารถไปจากที่นี่ได้ “ฉันมีความคิดดี ๆอยู่ พวกเขาคงจะไม่รู้ถึงความสามารถของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ว่า แข็งแกร่งขนาดไหน พวกเราต้องไปเตือนเขา" พี่เจ็ด

หยดไปสักพักและพูดต่อ "ราข่าดาบศักดิ์สิทธิก่าลัง จะเดินทางไปที่ทะเลทรายฟินิกซ์ นี้เป็นโอกาสให้พวกเราเคลื่อนไหว ตอนนี้เป็นเวลาที่พวกเราต้องไป แจ้งเตือนให้พวกเขาทราบ “แต่ผมไม่สามารถไปจากที่นี่ได้ ฉันจวนหาวพูด “ฉันมีวิธีอยู่วิธีหนึ่งที่จะ ทำ

ให้นายหนีไปจากที่นี่ได้ แต่ถ้าถูกจับได้ นายก็จะตก

อยู่ในอันตราย” พี่เจ็ดพูดด้วยโทนเสียงที่หนัก แน่น “อันตรายอะไรผมก็ไม่หวัน ถ้ามันทำให้ผมสามารถไปเตือนคนอื่น ๆ และช่วยให้พวกเขาทำได้ สำเร็จ ฉันจวินหาวพูดอย่างภาคภูมิ พี่เจ็ดพยักหน้าและอธิบายแผนการของเขา จากนั้นเขาก็พูดต่อ “ฉันต้องร่วมเดินทางไปกับราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ถ้านายกลับไปที่สหพันธ์ได้ ฝากบอกภรรยานั้นด้วยว่าฉันคง ไม่สามารถกลับไปตอบแทนบุญคุณของเธอ

ได้ ฉันจวินหาวช็อค “เขาจะไปภูเขาจักรพรรดิงั้นหรอ” “ใช่ ตอนนี้เขาสามารถไปที่นั้นได้แล้วด้วยของวิเศษที่เขาได้รับมา" พีเอ็ดยิ้มแห้ง ๆออกมา ฉันจวินหาว พูดแนะนำ “พี่เจ็ด ไปกับผมเถอะ บางที่พวกเราอาจจะสามารถกลับสหพันธ์ดวงดาวด้วยกันได้” พี่เจ็ด ส่ายหัวและพูด “นายต้องทำมันคนเดียว มันจะมีโอกาสสำเร็จมากกว่าถ้านายลงมือคนเดียว ถ้าฉันไปกับ นายด้วย พวกมันก็จะตามหาตัวฉันทันที และพวกเราก็จะตายทั้งคู่ ฉันจวินหาวอยากที่จะพูดอะไร มากกว่านี้ แต่พี่เจ็ดก็พูดขัดก่อน “เมื่อนายเจอกับพวกเขาแล้ว บอกให้พวกเขากลับไปที่สหพันธ์ ไม่อย่าง นั้นพวกเขาจะไม่มีโอกาสได้กลับไปอีก พี่เจ็ดให้แผนที่กับฉินจวินหาวและพูด “นี่คือแผนที่ที่ฉันเขียน เอง ฉันใช้เวลาทำมันอยู่หลายปี มันรวมถึงแผนที่ของภูเขาเทพเจ้าด้วย ถ้ามนุษยชาติเปิดสงครามอย่าง เต็มรูปแบบ

กับสปิริตเมื่อไหร่ แผนที่นี้จะเป็นประโยชน์มาก พี่เจ็ดพูดราวกับว่าตัวเองกำลังจะตายในเร็ว ๆ นี้ และเขาก็ให้สมบัติลับของเขาหลายอย่างกับฉันจวินหาว

ตอนที่ 1031 พ่อของหนูเป็นที่นิยม

หานเซ็นกำลังเดินซื้อของอยู่ในซุปเปอร์มาร์เก็ต พร้อมกับอุ้มเป่าเอ่อ ไว้ในอ้อมแขนของเขา เขาใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในก็อตแซงชั่วร ดังนั้นการกลับมาใช้ชีวิตโดยมีสิ่งอำนวย ความสะดวกสบายก็ถือเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศที่ดี เป่าเอ่อและหานเซ็นต่างก็ถือไอศกรีมอยู่ในมือ และ พวกเขาก็กินมันอย่างเอร็ดอร่อย “คณครฉวีกับหลานซ์ หานเซ็นสังเกตเห็นคนสองคนที่เขาคุ้นเคย คน หนึ่งเป็นผู้หญิงที่สง่างาม ชื่อของเธอคือ ฉวว่านเกอ ซึ่งเธอเป็นคุณครูสอนอยู่ที่เซนต์พอล ส่วนผู้หญิงอีก คนคือฉวหลาน ซึ่งเป็นคนที่หานเซ็นเคยเจอในก็อตแซงชั่วรเขต 3 “หานเซ็นพวกเธอทั้งคู่ประหลาด

ใจที่เจอหานเซ็น หานเซ็นเองก็ประหลาดใจเช่นกัน โดยเฉพาะการที่ได้เห็นพวกเธอทั้งคู่อยู่ด้วยกัน ดูเหมือนพวกเธอจะสนิทสนมกันอย่างมาก “พวกเธอเป็นเพื่อนสนิทกันอย่างงั้นหรอ หานเซ็นเตา เขาไม่แน่ใจว่าพวกเธอมีความสัมพันธ์กันแบบไหน “หลานซ์คือพี่สาวของฉันเอง ฉันไม่รู้เลยว่านายก็รู้จักเธอ ด้วย” ฉวีว่านเกอยิ้ม “ในตอนที่ฉันขึ้นไปก็อตแซงชั่วรเขต 3 หลานซีช่วยเหลือฉันเอาไว้มาก ฉันไม่เคย คิดเลยว่าพวกเธอทั้งคู่จะเป็นพี่น้องกัน หานเซ็นยิ้ม ฉวหลานซ์หน้าแดงและพูด “นายแน่ใจหรอว่าฉัน คือคนที่ช่วยนายนะ มันต้องขอบคุณนายต่างหากที่ทำให้นูหมิงและฉันสามารถกลับมาที่นี้ได้ ฉวีว่านเก อพูดแทรกเข้ามา “ไม่ใช่คนที่ซื้อซานมู่หรอที่เป็นคนช่วยเธอ “ฉันก็คือซานมู่คนนั้น หาน

เซ็นยิ้ม “ถ้า งั้นคนนี้มาทานอาหารที่บ้านของฉันส์ พ่อแม่ของพวกเราอยากจะทำความรู้จักรวมถึง ขอบคุณคนที่ช่วยพี่ สาวของฉันเอาไว้ ฉวีว่านเก อพูด “ไม่จำเป็นต้องขอบคุณอะไรฉันหรอก หาน เซ็นพูด “ฉันอยากจะเลี้ยง ขอบคุณนายมานานแล้ว ดังนั้นถ้านายไม่มีธุระล่ะก็ ฉันจะยินดีมาก ถ้พวก เราได้ทานอาหารร่วมกันสัก ครั้ง ฉวหลานพูด “ถ้า งั้นก็ตกลง พวกเขาผ่านช่วงเวลาอันยากลำบาก ด้วยกัน ดังนั้นหานเซ็นจึงไม่ได้ รังเกียจที่จะร่วม ทานอาหารเย็นกับเธอ “อีกอย่างหนึ่ง นั้นคือลูก สาวของนายใช่ไหม เธอน่ารักมาก ฉวี ว่านเกอ ถาม “เป่าเอ่อน่ะหรอ เธอเป็นวิญญาณอสูรสัตว์ เลี้ยงรูปร่างมนุษย์ แต่ฉันก็เลี้ยงดูเธอราวกับเป็น ลูกสาวแท้ ๆ หานเซ็นเริ่มใช้คำอธิบายนี้ทุกครั้งที่ เขาถูกถามเกี่ยวกับเป่าเอ่อ ถ้าคนอื่น ๆรู้ว่าเป้าเอ๋อ เป็น มอนสเตอร์จากก็อตแซงชั่วรที่สามารถเข้ามา

ในสหพันธ์ได้ล่ะก็ ผู้คนต้องแตกตื่นกันแน่ ๆ เพราะถ้ามอนส เตอร์ตัวอื่น ๆ สามารถเข้ามาในสหพันธ์ได้ มันจะเป็นอะไรที่อันตรายอย่างมากสำหรับมนุษย์ นอกจากนั้น

หานเซ็นก็กลัวว่าเป่าเอ่อจะถูกรัฐบาลพาตัวไป ถ้าตัวตนที่แท้จริงของเธอถูกเปิดเผยขึ้นมา ด้วยเหตุนั้น เขาจึงเก็บมันไว้เป็นความลับ “มันต้องเป็นวิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยงที่หายากมาก ๆแน่ ทั้งคู่มองเป่าเอ๋ อด้วยความประหลาดใจ เป่าเอ่อยื่นมือออกไปและพูด “คุณน้าแสนสวย กอดหนูหน่อย พวกเธอทั้งคู่ หลงรักเป้าเอ๋อในทันที พวกเขาไม่ได้รังเกียจที่เป่าเอ่อเป็นวิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยงอย่างที่หานเซ็นบอก ซึ่งพวกเธอยินดีที่จะปฏิบัติกับเธอเหมือนกับเด็กทั่ว ๆไป เป่าเอ่อนั้นสามารถทำตัวอ่อนหวานและไร้เดียง สา

เหมือนกับเด็กทารกทั่ว ๆไปได้ แต่หลังจากที่หานเซ็นใช้เวลาอยู่กับเธอในก็อตแซงชัวร์ เขาก็รู้ว่าเป่าเอ๋อนั้นซ่อนความชั่วร้ายไว้ข้างใน เธอไม่ได้ไร้เดียงสาอย่างที่คนอื่นคิด แถมเป่าเอ่อยังสามารถสั่งให้ ราชินีชั่วพริบตาทำสิ่งต่าง ๆที่เธอต้องการได้ด้วย หลังจากแนะน่าเปาเอ๋อให้กับฉวีหลานซีและฉวีว่านเกอ

เด็กคนนี้ก็สามารถขอให้พวกเธอซื้อของต่าง ๆให้ ซึ่งปกติแล้วหานเซ็นจะไม่ซื้อให้ เธอพยายามทำตัวให้ ดูน่ารักที่สุดเพื่อจะทำให้น้าทั้งสองคนซื้อของหลาย ๆ

อย่างให้กับเธอ ซึ่งของส่วนใหญ่ที่ซื้อก็เป็นพวกอาหารขยะที่มีคุณค่าทางอาหารต่ำแต่มีแคลอรี่สูง หานเซ็นคิดว่ามันเป็นอะไรที่สิ้นเปลืองถ้าจะซื้ออาหาร พวกนี้ให้กับเธอ เขาเชื่อว่ามันไร้ประโยชน์

ต่อพัฒนาของเธอ นอกจากนั้นหานเซินก็ไม่ชอบซื้อของกินให้ เธอมากเท่าไร เพราะด้วยท้องที่เหมือนกับหลุมดำของเป่าเอ่อ เธอสามารกินมากเท่าไรก็ได้โดยไม่รู้สึก อ็ม เขาไม่สามารถเสียงให้เธอเคยตัวแบบนั้น แต่วันนี้สาว ๆทั้ง 2 ดูจะยินดีอย่างมากที่จะซื้อขนมให้เป่าเอ อ “นายเลี้ยงดูเธอยังไงเนี่ย? ทำไมเธอถึงได้หิวโซแบบนี้? ฉวีว่านเกอจ้องมาที่หานเซ็น หานเซ็นยัก ไหล่และคิดกับตัวเอง ตอนนี้พวกเธอคงคิดว่ามันเป็น

เรื่องสนุกสินะ ถ้าพวกเธอได้ลองเลี้ยงดูเธอสัก 2-3 วัน พวกเธอก็จะเข้าใจว่าการเลี้ยงดูเธอมันยากขนาดไหน" หลังจากที่ซื้อของเสร็จ ฉวว่านเกอก็ขับยาน พาทานเซ็นและเป่าเอ่อไปที่บ้านของพวกเธอ พ่อแม่ของ

พวกเธอตอบรับทานเซ็นอย่างดี พวกเขานั้น ขอบคุณหานเซ็นอย่างมากที่ช่วยให้ฉวหลานกลับมาที่สหพันธ์ได้อย่างปลอดภัย ขณะที่หานเซ็นกำลังสนทนากับพ่อแม่ของพวกเธอ ฉวหลานซีก็พาเป่าเอ่อไปที่ห้องของเธอ “เป่าเอ่อ ชุดนี้ดเหมาะกับฉันไหม? ฉวหลานซีถาม หลังจากที่วางเป่าเอ่อลงบนเตียงของเธอ “ไม่ คุณแก่เกินไป เป่าเอ่อพูด พร้อมกับทำตาหย์ ฉวหลานซีถึงกับค่าตอบที่ได้รับจากเด็กทารกคนหนึ่ง

กริยาท่าทางของเธอแตกต่างจาก ตอนที่อยู่ข้าง ๆ หานเซ็นจากหน้ามือเป็นหลังมือ มันเหมือนกับว่าความน่ารักน่าเอ็นดูของเธอหายไปจน หมดสิ้น “คนแก่มากเกินกว่าที่จะใส่ชุดพวกนี้แล้ว ไม่น่าแปลกใจเลยที่คุณยังไม่ได้แต่งงานสักที คุณ ไม่มี

ทางได้แต่งงานหรอก ถ้าคุณยังแต่งตัวแบบนี้ต่อไป เป่าเอ่อพูดด้วยโทนเสียงที่ลุ่มลึก จริงจังและ หยาบกระด้าง ฉวหลานซ์ไม่ได้คาดคิดว่าสัตว์เลี้ยงเด็กทารกจะพูดฉีกหน้าเธอแบบนี้ เป่าเอ่อน่ามือเล็ก ๆ ของเธอขึ้นมาสัมผัสคางและพูด “ใช่ หนูไม่คิดว่าคุณจะได้แต่งงานหรอก แน่นอน แต่ถ้าคุณไม่รังเกียจล่ะ ก็ หนูสามารถขอให้พ่อของหนูเป็นสามีของคุณได้ชั่วคราว แต่คุณต้องซื้อของต่าง ๆให้กับหนูในช่วงเวลา นั้น ฉวหลานซ์ยังคงยืนอึ้งอยู่ เธอจ้องไปที่เป้าเอ๋อด้วยสายตาที่เบิกกว้างเป่าเอ่อทำคิดคำนวณอะไร บางอย่างด้วยนิ้วมือของเธอจากนั้นเธอก็พูด “พ่อของหนูเป็นที่นิยมมาก ดังนั้นคุณจะต้องจ่ายเป็น ไอศกรีมอย่างน้อย 200 อัน" เมื่อหานเซ็นเตรียมตัวกลับ พี่น้องทั้งคู่ต่างก็มองเขาด้วยสายตาแปลก ๆ พวก เธอหลีกเลี่ยงที่จะสบสายตากับเขา และไม่แม้แต่จะกล่าวคำบอกลา แต่

ก่อนที่หานเซ็นจะกลับ ฉวีหลาน ซีก็ให้ขนมจำนวนมากกับเป่าเอ่อ “เป่าเอ่อ เธอทำอะไรให้น้าสาวทั้งสองคนไม่พอใจหรือเปล่า? หาน เซ็นถาม “หนูเป็นเด็กดี” เป่าเอ่อพูด ขณะที่เคี้ยวเยลลี่ในปาก หานเซ็นกลับบ้านเพื่อพักผ่อน แต่หลังจาก นั้น 2 วัน หลินเวยเวยก็ส่งข้อความมาหาเขา เธอบอกว่ามีคน ๆหนึ่งมาที่เมือง และต้องการจะพบกับเขา ทางโลกออนไลน์เสมือนจริง

ตอนที่ 1032 ภูเขาเทพเจ้า

เหตุผลที่พวกเขานัดเจอกันในโลกออนไลน์เสมือนจริงก็เพราะฉันจวินหาวหนี ออกมาจากเมือง โดยที่ยังมีพันธสัญญากับสปิริตอยู่ ดังนั้นถ้าเขากลับไปในก็อตแซงชั่วรเขาก็อาจจะ ต้องตายอย่างทุกข์ทรมาน เมื่อหานเซ็นเข้าไปที่นั่น เขาก็เห็นหลินเวยเวย หลินเฮ่อ เฉินหูและจ้าวซินขึ้น อยู่กับชายหนุ่มตัวสูงอีกคนหนึ่ง หลินเวยเวยแนะน่าชายคนนั้นให้หานเซ็น จากนั้นฉันจวินหาวก็เริ่ม อธิบายเกี่ยวกับเหตุผลที่เขามาหาหานเซ็น “ผมและพี่เจ็ดคิดว่าคุณอาจจะไม่รู้ถึงการมีอยู่ของสปิริต ราชนที่อยู่ใกล์เมืองของพวกคุณ ผมเลยพยายามจะมาเตือน แต่เมื่อผมได้รู้ว่าคุณเก่งถึงขนาดฆ่ามอนส เตอร์ขั้นสุด

ยอดได้ ผมกลัวว่าพวก

เราคงจะกังวลมากเกินไป ฉันจวินหาวถอนหายใจ “มันไม่ใช่แบบนั้น หรอก สิ่งที่คุณบอกเป็นข้อมูลที่สำคัญมาก ผมซาบซึ้งที่คุณยอมเสียงชีวิตเพื่อที่จะมาบอกพวกเรา ถึง แม้ว่าผมจะรู้ถึงการมีตัวตนของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดและสปีริตราซัน แต่ก็ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะอยู่ใกล้ เมืองของเรามากขนาดนี้ ถ้าคุณไม่เสี่ยงชีวิตเพื่อที่จะมาบอกพวกเราล่ะก็ พวกเราก็อาจถูกโจมตีโดยที่ พวกเราไม่ได้ตั้งตัว หานเซ็นพูดด้วยความซาบซึ้ง หลังจากนั้นฉันจวนหาวพูด “ด้วยความยินดี ถ้าพวก คุณมีสถานที่ให้หนีไปล่ะก็ พวกคุณก็ควรจะรีบเดินทางกันตอนนี้เลย ไม่งั้นก็อยู่ในสหพันธ์ดวงดาวต่อไป และอย่าได้กลับไปในก็อตแซงชัวร์อีก

หานเซ็นถาม “พี่ฉินนอกจากราชาดาบศักดิ์สิทธิ์แล้ว ในดินแดน แห่งนี้ยังมีสปิริตราชั้นหรือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอื่น ๆอยู่อีกไหม? ฉันจวันหาวตอบอย่างรวดเร็ว “ไม่มี สปิริตราชั้นตนอื่นอีกแล้ว แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดน่ะหรอ? ดินแดนแห่งนี้มีอยู่ 2 ตัว ทั้ง 2 ตัวเป็นของ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ตัวแรกมันภักดีต่อเขาเนื่องจากเขาเคยช่วยชีวิตมันเอาไว้ ส่วนอีกตัว

เป็นมอนสเตอร์ที่ เป็นข้ารับใช้ของเขาเนื่องจากถูกทำพันธสัญญา เมื่อหานเซ็นได้ยินว่ายังมีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีก 2 ตัว เขาก็ดูกลุ้มใจขึ้นมา ถ้าราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ออกเดินทางไปที่ทะเลทรายแห่งหนึ่ง หานเซ็นก็จะ สามารถบุกเข้าไปซึ่งสปิริตสโตนได้อย่างง่ายดาย แต่เมื่อได้ยินว่ามีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดคอยป้องกัน เมืองอยู่ถึง 2 ตัว

เขาก็ไม่คิดว่าจะทำได้สำเร็จ แถมนอกจากมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้ง 2 ตัว ภายในเมือง ยังเต็มไปด้วยมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์และสปิริตราชวงศ์ซึ่งหานเซ็นไม่สามารถฆ่าพวกมันทั้งหมดได้ ด้วยความแข็งแกร่งในตอนนี้ เขาสามารถใช้งานโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดได้ แต่เขาก็มีเวลาแค่หนึ่งชั่วโมงเท่านั้น ถึงเขาจะวิ่งเข้าไปข้างในด้วยจุดประสงค์ที่จะชิงสปิริตสโตนเพียงอย่างเดียว แต่ถ้ามันถูก ซ่อนเอาไว้อย่างดี เขาก็ไม่มีเวลามากพอที่จะฆ่าศัตรูที่เข้ามาขวางและหาที่อยู่ของสปิริตสโตน แถม ร่างกายของเขาก็ไม่ต่างอะไรจาก

คนเป็นง่อยหลังจากที่ใช้งานโหมดราขาสปริตขั้นสุดยอดจนถึงขีด จำกัด “พี่ฉิน คุณพอจะบอกผมเกี่ยวกับทะเลทรายฟินิกส์และภูเขาเทพเจ้าได้ไหม? หานเซ็นมีความคิด ที่จะไปฆ่าสปิริตราชัน

แต่ก่อนอื่นเขาต้องรวบรวมข้อมูลให้ได้มากที่สุด ก่อน “แน่นอน ผมสามารถบอกสิ่ง ที่ผมรู้ได้ หลังจากนั้นฉันจวินหาวก็บอกทุกอย่างที่เขารู้ให้หานเซ็นฟัง ตอนนี้ทะเลทรายฟินิกซ์ถูก ปกครองโดยมอนสเตอร์ แต่เมื่อ 100,000 ปีก่อน สปิริตจักรพรรดิ์ตนหนึ่งเคยปกครองดินแดนแห่งนั้น ชื่อ ของสปิริตตนนั้นก็คือฟินิกซ์ ซึ่งเขาเป็นหนึ่งในสปิริตที่แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์ของก็อตแซงชัวร์ เขต 3 แต่หลังจากที่เขาเลื่อนขึ้นไปยังก็อตแซงชัวร์เขต 4 โดยไม่ได้ทั้งผู้สืบทอดเอาไว้ เมื่อเวลาผ่านไป

เมืองของจักรพรรดิ์ฟินิกซ์ก็กลายเป็นที่รู้จักกันในชื่อภูเขาเทพเจ้า มีสปิริตมากมายท่องไปในดินแดนที่ เต็มไปด้วยทะเลทราย เพื่อจะหาสมบัติที่อยู่ข้างในภูเขาเทพเจ้า แต่ก็ไม่เคยมีใครเจอสมบัติ ความจริง

แล้วสปิริตส่วนใหญ่ที่ไปยังภูเขาเทพเจ้าในตำนาน หาตำแหน่งของภูเขาเทพเจ้าไม่เจอเลยด้วยซ้ำ เมือง ดาบศักดิ์สิทธิ์นั้นตั้งอยู่ใกล้กับทะเลทราย ฟินิกซ์พอสมควร แต่ไม่ว่าจะพยายามยังไง ราชา ตาบศักดิ์สิทธิ์ ก็ไม่เคยหาตำแหน่งของภูเขา เทพเจ้าเจอ เมื่อพี่เจ็ดเข้ามาในก็อตแซงชั่วรเขต 3 เขาก็ถูกส่งมาที่เมือง ดาบศักดิ์สิทธิ์ ในตอนนั้น ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์พึ่งจะพ่ายแพ้ในการต่อสู้ ซึ่งทำ ให้เขาอารมณ์ไม่ดี เขาตั้งใจ ที่จะฆ่าพี่เจ็ดเพื่อ ระบายอารมณ์ แต่พี่เจ็ดก็พิสูจน์ตัวเองให้สปิริต เห็นได้สำเร็จว่าเขานั้นมีประโยชน์ หลัง จากที่เขา ถูกไว้ชีวิต เขาก็ต้องทำงานรับใช้สปิริตอย่างหนัก จนในที่สุดเขาก็ช่วยราชาดาบศักดิ์สิทธิ์หา ตำแห น่งของภูเขาเทพเจ้าจนเจอ “พี่เจ็ดคนนั้นเก่งจริง ๆ เขาทำในสิ่งที่แม้แต่สปิริตราชั้นยังทำไม่ได้ เฉินหู

พูด คนอื่นก็คิดเหมือนๆกัน ฉันจวินหาวพูด “เขาไม่ใช่นักสู้ที่ยอดเยี่ยมอะไร แต่จิตใจที่แข็งแกร่งคือสิ่งยอดเยี่ยมที่สุดของเขา เขานั้นเฉลียว

ฉลาด เขาเป็นศาสตราจารย์ทางด้านภูมิศาสตร์และเขาก็เป็นคน ที่เชี่ยวชาญเกี่ยวกับศาสตร์แห่งฮวงจุ้ย ถึงแม้เขาจะพิสูจน์ให้สปิริตเห็นว่าเขานั้นมีประโยชน์ แต่เขาก็ยัง ลังเลที่จะช่วยเหลือสปิริต ถึงแม้เขาจะช่วยหาตำแหน่งของภูเขาเทพเจ้าให้สปิริต แต่เขาก็ทำโดย พยายามที่จะถ่วงเวลาให้นานที่สุด “พี่เจ็ดเป็นชายที่น่านับถือจริงๆ หานเซ็นพูดด้วยความเลื่อมใส “แต่ ถึงยังไง ความพยายามของเขาก็ต้องสูญเปล่า" ฉันจวินหาวพูดต่อ “ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ของจีโนมาขึ้น หนึ่ง ซึ่งของชิ้นนี้ทำให้เขาหาทางเข้าภูเขาเทพเจ้าได้สำเร็จ เขาพาพี่เจ็ตไปกับเขาด้วย แต่พี่เจ็ดบอกว่า เขาจะ

พยายามอย่างเต็มที่ที่จะขัดขวางไม่ให้สปิริตได้สมบัติที่อยู่ข้างใน ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร ก็ตาม ฉันจวันหาวถอยหายใจและพูดต่อ “พี่เจ็ดเป็นคนที่น่ายกย่อง เขาไม่ควรจะมาตายแบบนี้ ที่ผมยังหายใจอยู่ได้ก็เป็นเพราะเขา ผมคงจะตายไปนานแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะเขา เขาคือคนที่ช่วยให้ผมหนีออก มาแจ้งข่าวกับพวกคุณ “คุณบอกว่าเขาทิ้งแผนที่เอาไว้ให้ใช่ไหม ขอผมดูหน่อยได้ไหมว่าภูเขาลูกนั้น อยู่ที่ไหน? หานเซ็นถาม “ได้แน่นอน ฉันจวนหาวตอบ “ผมขอคัดลอกมันได้ไหม? หานเซ็นถาม “แน่นอน ว่าแต่คุณจะเอามันไปทำอะไร? ฉันจวินหาว สงสัย “ผมอยากจะไปที่ภูเขาเทพเจ้าดูสักครั้ง บางทีผมอาจจะสามารถช่วยพี่เจ็ดได้ หานเซ็นพูด ฉันจวินหาวช็อค เขารีบพูด “ไม่! คุณไปที่นั่นไม่ได้ ที่ แห่งนั้นมันอันตรายเกินไป แถมราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก็แข็งแกร่งเป็นที่สุด ด้วยการที่พี่เจ็ด

ยังอยู่ภายใต้พันธ สัญญา มันไม่มีทางเป็นไม่ได้ที่คุณจะช่วยเขา “ถ้ลองพยายามดู มันจะต้องมีทางแน่ หานเซ็นไม่ได้ อธิบายอะไรมากว่านั้น สิ่งที่เขาต้องการที่สุดในตอนนี้ก็คือแผนที่เท่านั้น

ตอนที่ 1033 มีสมบัติ

หานเซินเดินทางมาที่ทะเลทราย พร้อมกับแผนที่ในมือ มันเป็นแผนที่ที่ค่อนข้าง ละเอียด และสถานที่เด่น ๆก็ถูกเขียนเอาไว้หมด ดังนั้นการจะหาตำแหน่งของภูเขาเทพเจ้าจึงไม่ได้ยาก อะไรเลย เนื่องจากจิ้งจอกสีเงินยังไม่กลับมา หานเซ็นจึงเดินทางไปกับเป่าเอ่อแค่คนเดียว แต่จากที่เขา ได้ฟังมาราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้เดินทางไปคนเดียว แต่ขอแค่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไม่ได้ไปด้วย หาน เซ็นก็คิดว่าเขาน่าจะพอรับมือได้ แต่สิ่งที่หานเซ็นกลัวมากที่สุดก็คือภูเขาเทพเจ้า เพราะอย่างไงครั้งหนึ่งมันก็เคยเป็นดินแดนของสปิริตจักรพรรดิที่มีชื่อเสียง เขาไม่รู้ว่าจะต้องไปเจอกับอะไรบ้างเมื่อไปถึง

ที่นั้น หานเซ็นเดินทางโดยถือร่มกันแดดเอาไว้ในมือ และแขนอีกข้างก็อุ้มเปาเอ่อที่ตอนนี้ลิ้นห้อยออกมา ราวกับลูกสุนัข ดูเหมือนเธอจะไม่ค่อยชั้นชอบอากาศของดินแดนแห่งนี้เท่าไหร่ แต่ทันใดนั้นหานเซ็นก็ มาเจอกับเป็นทรายที่มีซากศพของแมงป่องกองอยู่เกลื่อนไปหมด พวกมันมีสีที่ขุ่นมัวและมีขนาดใหญ่ แมงป่องแต่ละตัวมีขนาดพอ ๆกับรถยนต์เล็ก ๆเลย มีซากศพของพวกแมงป่องอย่างน้อย ๆ 300 ตัว กระจัดกระจายอยู่บนเนินทราย ดูจากบาดแผล พวกมันแต่ละตัวถูกฆ่าด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว หาน เซ็นดูแผนที่อีกครั้ง และมันก็มีบอกว่ามีแมงปองจำนวนมากอยู่ในตำแหน่งที่เขายืนอยู่ตอนนี้ ซึ่งทำให้ เขารู้ว่ามาถูกทางแล้ว “ดูเหมือนราชาดาบศักดิ์สิทธิ์จะผ่านมาทางนี้ หานเซ็นตรวจสอบบาดแผลของ พวกแมงป่องอีกครั้งเพื่อจะดูว่าพวกมันตายตั้งแต่เมื่อไหร่ ซึ่งจากที่ดู

เขาสามารถบอกได้ว่าพวกมันเพิ่ง จะถูกฆ่าไปไม่เกิน 1 วัน

พวกแมงป่องเป็นมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ แต่หานเซ็นไม่ได้นำซากของพวก มันไปด้วย เพราะจากที่พี่เจ็ดบอกเอาไว้ พวกมันกินไม่ได้ นี้ไม่ได้เป็นเฉพาะแมงป่องเท่านั้น แต่มอนส เตอร์เกือบทุกตัวที่อาศัยอยู่ในทะเลทรายแห่งนี้มีคุณสมบัติที่แปลก ซึ่งก็คือไม่

สามารถกันได้ แถมโอกาส ได้วิญญาณอสูรก็ต่ำมาก ๆเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ได้คาดหวังที่จะได้รับวิญญาณอสูรจากการเดินทาง ครั้งนี้ แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่ถูกเขียนไว้บนแผนที่เท่านั้น แต่หลังจากลองกินมันดูก็ทำให้เขายืนยันได้ว่าสิ่ง

ที่เขียนไว้เป็นความจริง พี่เจ็ดบอกไว้ว่าหลังจากที่ฆ่ามอนสเตอร์ที่นี่ 1,000 ตัว เขาได้รับวิญญาณอสูรเพียงดวงเดียวเท่านั้น แต่อย่างน้อยการที่มีซากศพอยู่ที่นี่ ก็ทำให้เขารู้ว่ามาถูกทาง หลังจากเดินทางอยู่ 4 วัน หานเซ็นก็รู้สึกราวกับว่าเขากำลังเดินวนเป็นวงกลม คนที่มาเห็นคงจะคิดว่าความสามารถในการ เขียนแผนที่ของพี่เจ็ดแย่มาก ๆ เส้นทางที่เขาระบุไว้มันดูแปลก ๆจริง ๆ แต่หลังจากที่เห็นซากของมอนส เตอร์อยู่ตามทาง หานเซ็นก็มั่นใจว่าเขาจะไปถึงภูเขา

เทพเจ้าในที่สุด ถ้าไปตามเส้นทางที่ถูกเขียนในแผนที่ต่อไป มันเป็นภูเขาที่ดูโดดเด่นมาก แต่น่าแปลกที่มันปรากฏขึ้นมาในสายตาของเขาอย่างกะทันหัน เขาเพิ่งจะเห็นมันตอนใกล้จะถึงแล้ว

ทั้ง ๆที่ด้วยความเด่นของมันเขาควรจะเห็นมันตั้งนานแล้ว แต่เหมือนกับว่าจู่ ๆมันก็ปรากฏขึ้นมาจากไหนไม่รู้ ภูเขาขนาดใหญ่มหึมา ตอนนี้อยู่ตรงหน้าเขาแล้ว เขา ยืนชมความงดงามของมันอยู่ชั่วครู่ และสงสัยว่ายอดของภูเขาที่ซ่อนอยู่เหนือก้อนเมฆนั้นมีอะไรอยู่กัน แน่ แต่ภูเขานี้ใหญ่เกินไปจนยากที่จะหยั่งถึงขนาดของมันได้ ภูเขานั้นปกคลุมไปด้วยพืชสีเขียวจำนวน

มาก แต่ดินของภูเขานั้นเหมือนกับทองแดงที่ส่องประกายท่ามกลางแสงอาทิตย์ เมืองฟีนิกซ์ที่ถูกปิดผนึกเอาไว้ ได้กลายมาเป็นภูเขาเหมือนกับในตำนานจริง ๆ แม้แต่สปิริตจักรพรรดิก็ไม่กล้าเข้ามาที่นี้อย่าง ไม่ระมัดระวังตัว แต่ตอนนี้สิ่งที่หานเซ็นต้องทำก็คือหาทางเข้าให้เจอ ซึ่งในสถานที่ที่ใหญ่โตแบบนี้ มัน คงไม่ใช่เรื่องง่าย ๆแน่ หานเซ็นใช้ออ

ร่าของศาสตร์ตงเสวียนเพื่อสำรวจบริเวณรอบ ๆ แต่เขาก็ไม่เจอ มนุษย์หรือสปีริตเลย แผนที่สิ้นสุดแค่นี้ ดูเหมือนว่านั่นจะเป็นเพราะตัวพี่เจ็ดเองก็ไม่เคยเข้าไปลึกกว่านี้ เช่นกัน แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม หานเซ็นก็ต้องหาทางเข้าที่แห่งนี้ให้เร็วที่สุด ภูเขานั้นไม่ได้ชันมาก แต่ เนินเขานั้นกว้างใหญ่ หลังจากที่เดินทางอยู่หนึ่งวันเต็ม ๆ หานเซ็นก็ยังคงอยู่ในส่วนอื่นเขาอยู่ พืชที่อยู่ รอบ ๆภูเขานั้นดูสายงามและมันเป็นอะไรที่น่าสบายใจ เนื่องจากพืชพวกนี้ไม่มีกับดักอะไรซ่อนอยู่ จริง ๆ แล้วแถว ๆนี้ไม่มีมอนสเตอร์เลยด้วยซ้ำ แต่หานเซ็นก็ยังกังวลอยู่ เขาไม่แน่ใจว่าจะต้องใช้เวลานานเท่า ไหร่ถึงจะสำรวจภูเขาได้ทั่ว เพราะนั่นคือสิ่งที่เขาต้องทำเพื่อหาตำแหน่งของทางเข้าให้ได้ “บางที่เรา ควรจะตรงไปที่ยอดเขา หานเซ็นตัดสินใจเดินตรงขึ้นไปที่ยอดเขา หานเซ็นใช้เวลาอยู่หนึ่งวันเต็มกว่า จะขึ้นไป

บนยอดเขาหรือสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นยอดเขาได้สำเร็จ แต่หลังจากขึ้นไปบนสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นยอด ของภูเขาแล้ว เขาก็เห็นยอดเขาที่สูงกว่าอยู่ข้างหน้า เขาเริ่มเดินขึ้นไปบนยอดเขาอันใหม่ที่เจอ แต่เมื่อไปถึง เขาก็รู้ตัวว่ามียอดเขาอีกลูกให้เดินขึ้นไป ภูเขาลูกนี้ดูไม่มีที่สิ้นสุด หานเซ็นลองมองลงไปตามเส้น ทางที่เขาเดินขึ้นมา ตอนนี้แม้แต่ก้อนเมฆก็ดูห่างไกลออกไป ทันใดนั้น เป่าเอ่อก็กระโดดออกจากแขน ของหานเซ็น เธอคลานออกไปในทิศทางหนึ่งอย่างรวด

เร็ว “เป่าเอ่อ หนูกำลังไปไหน? หานเซินเรียก ขณะไล่ตามเป้าเอ๋อไป ต้องมีบางอย่างดึงดูดความสนใจของเธอแน่ ๆ เธอถึงคลานไปอย่างรวดเร็วแบบ นั้น ในที่สุดเธอก็ลับสายตาของหานเซ็นไป หลังจากที่สแกนบริเวณรอบ ๆ หานเซ็นก็เจอเธออีกครั้ง ซึ่ง

เธอกำลังขึ้นต้นไม้ต้นหนึ่งอยู่ มันคือต้นสนต้นหนึ่ง แต่หลังจากที่ถึงกิ่งของมัน เป่าเอ่อก็กระโดดและหาย ไปอีกครั้ง “เป่าเอ่อ? หานเซ็นงง ในบริเวณรอบ ๆนี้มีต้นสนอยู่ต้นเดียว ดังนั้นเธอหายไปได้ยังไง “พ่อ มาเร็ว! มีสมบัติอยู่ที่นี่ หานเชิ้นได้ยินเสียงของเธอ แต่เขาไม่สามารถมองเห็นเธอได้ เขาจึงเดิมตาม เสียงที่ได้ยินไป

ตอนที่ 1034 สมบัติ?

หานเซ็นในขึ้นไปบนต้นสน แต่เขาก็ยังไม่เห็นเป่าเอ่อ “เป่าเอ่อ หนูอยู่ที่ไหน หานเซ็นตะโกน “ตรงนี้ หัวของเป่าเอ่อยื่นออกมาจากก่าแพงหินที่อยู่ติดกับต้นสน เมื่อเห็นหัวของเป่าเอ่อยื่นออกมาจากสิ่งที่ดู เหมือนกับกำแพงหิน หานเซ็นก็มีนงงไม่น้อย เขายื่นมือออกไปสัมผัสกับกำแพงหินที่เป่าเอ่อยนหัวออก

มา และมันก็ทำให้เขาต้องประหลาดใจมือของเขาทะลุผ่านกำแพงไปได้ ดูเหมือนว่ามันจะเป็นแค่ภาพลวงตาเท่านั้น ก่าแพงนั้นดูเป็นหินที่แข็งแรง แต่นั่นก็แค่รูปลักษณ์ภายนอกของมันเท่านั้น มัน

ไม่ สามารถจับต้องได้ “พ่อ เข้ามาเร็ว" เป่าเอ่อพูด หานเซ็นเข้าไปในค่าแพงหิน และเขาก็สังเกตเห็นว่าด้าน ในดเหมือนกับถ้ำขนาดใหญ่ เมื่อมองกลับไปด้านหลัง เขาก็สามารถมองเห็นต้นสนรวมถึงสิ่งแวดล้อ มอื่น ๆด้านนอกได้ มันเหมือนกับพวกกระจกที่เห็นได้ทางเดียว แต่ดูเหมือนว่าในถ้ำจะไม่ได้พิเศษอะไร ซึ่งทำให้ไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจะมีอะไรซ่อนอยู่ข้างใน ในถ้ำมีเพียงแค่พวกหินงอกหินย้อยเท่านั้น เป่าเอ่อนั่งลงบนหินก้อนหนึ่ง ขณะกำลังกัดเห็ดสีม่วงอยู่ หานเซ็นเห็นเห็ดที่มีลักษณะเหมือน ๆกันอยู่ ใกล้ ๆกับก้อนหินที่เธอนั่ง ซึ่งเขาก็คิดว่าพวกมันดูน่าอร่อย แต่หานเซ็นรู้ว่ายิ่งเห็ดมีสีสันสดใสมากเท่าไหร่ พิษของมันก็จะ

อันตรายมากเท่านั้น เขาจึงไม่กล้ากินมันเข้าไป แต่เมื่อเห็นเป่าเอ่อกันอย่างเอร็ดอร่อย เขาก็รู้ว่าพวก

มัน

คงไม่น่าจะเป็นอันตรายอะไร ดังนั้นเขาจึงหยิบเห็ดขึ้นมาหนึ่งอัน หานเซินกัดเข้าไปที่ ส่วนหัวของเห็ด หลังจากนั้นเขาก็กินมันเข้าไปทั้งหมด เขารู้สึกหนาวสั่นขึ้นมาทันที ราวกับว่าความหนาว เย็นกระจายไปทั่วร่างกายของเขา “จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์+1” นี้ทำให้เขาประหลาดใจไม่น้อย เขาดีใจ มากที่พบว่าเห็ดพวกนี้สามารถเพิ่มจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ให้กับเขาได้ หานเซ็นและเป่าเอ่ออยู่ตรงนั้น สักพัก พวกเขานั่งกินเห็ดอย่างเพลิดเพลิน เสียงแจ้งเตือนดังขึ้นในหัวของหานเซ็นอยู่หลายครั้ง แต่หลัง จากที่เขากินเห็ดไป 5 อัน เสียงประกาศในหัวก็หยุดไป เขาไม่สามารถเพิ่มจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์จาก พวกมันได้อีก แต่เป่าเอ่อยังคงกินเห็ดต่อไปให้มากที่สุด หลังจากผ่านไปไม่

นาน เธอก็นั่งพักและเรอออก มา ดูเหมือนเธอจะกินเสร็จแล้วเช่นกัน หานเซ็นตัดสินใจสำรวจในถ้ำต่อไป ถ้ำนี้ดูค่อนข้างลึก และดู เหมือนว่าเขาต้องใช้เวลาพอสมควรกว่าจะสำรวจได้ทั่วทั้งถ้ำ “หรือว่าถ้ำนี้จะเป็นทางเข้าเมือง” หาน เซ็นสงสัย ถ้าทางเข้าเมืองถูกซ่อนไว้เหมือนกับถ้ำนี้ หานเซ็นก็คิดว่าเขาคงจะไม่มีทางหามันเจอแน่ ๆ เขา คงจะต้องส่ารวจทุกซอกทุกมุมของภูเขาเพื่อจะหากำแพงที่สามารถทะลุผ่านได้เหมือนกับอันนี้ ซึ่งการ ทำแบบนั้นคงต้องใช้เวลาหลายปี แต่เมื่อลองสำรวจถ้ำแห่งนี้ต่อไปเรื่อย ๆมันก็เริ่มทำให้หานเซ็นมีความ กังวล เขารู้สึกเหมือนกับว่าเมื่อมาอยู่ในถ้ำนี้ศาสตร์ตงเสวียนของเขาจะไม่สามารถในการได้เขาพยายาม จะใช้มันและพบว่าระยะของออร่าศาสสตร์ตงเสวียนหดเหลือแค่ 1 เมตรเท่านั้น นี้ต้องเป็นเหตุผลที่ทำให้ เขาไม่สามารถสัมผัสได้ว่า

เห็ดพวกนี้จะมีประโยชน์อะไร แต่ที่เขาตัดสินใจกัน มันก็เพราะเห็นเป่าเอ๋อก นมันอย่างเอร็ดอร่อย "เป่าเอ่อ มาเร็วลองไปให้ลึกกว่านี้ดีกว่า" หานเซินพูด หลังจากนั้นพวกเขาก็เดินล็ก เข้าไปในถ้ำ ถ้ำนี้แปลกพอสมควร มันไม่มีทางแยกออกไป พวกเขาเดินตรงไปเรื่อย ๆ หลายชั่วโมงแล้ว

แต่ก็ยังมองไม่เห็นปลายทางของถ้ำ สิ่งที่สะดุดตาที่สุดในถ้ำก็มีเพียงแค่เห็ดสีสันต่าง ๆเท่านั้น แต่เป่าเอ๋อ นั้นอิ่มแล้ว ดังนั้นเธอไม่สนใจที่จะกินพวกมันอีก หานเซ็นลองกินพวกมันหนึ่งอัน แต่เขาก็พบว่าไม่มีอะไร เกิดขึ้น เขาไม่ได้รับจีโนพ้อยเพิ่ม ดังนั้นเขาจึงเรียกเหมียวและโกลเด้นโกรวเลอร์ออกมาและลองให้ พวกมันกินเห็ดดูเขาป้อนหยดน้ำให้กับพวกมันอยู่พักใหญ่ แต่ก็เป็นเวลาสักพักหนึ่งแล้วที่หยดน้ำไม่ส่ง ผลของการเจริญเติบโตของพวกมัน

อีก หยดน้ำไม่ได้ทำให้พวกมันแข็งแกร่งขึ้นอีกต่อไป หลังจากที่เดิน

ทางต่อไปอีก ในที่สุดหานเซ็นก็เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ เขาตื่นเต้นที่จะได้เจอกับอะไรข้างหน้า แต่ เขาไม่คิดว่าจะเจอกับทางเข้าของเมืองฟินิกซ์ข้างในถ้ำที่ดูมืดมัวนี้ เมื่อไปถึงปลายอุโมงค์ เขาก็พบว่าตัว เองกลับออกมาด้านนอกอีกครั้ง แต่น่าแปลกที่ไม่มียอดเขาให้ขึ้นอีก เขาออกมาบนจุดยอดสุดของภูเขา เมื่อเขามองลงไปข้างล่าง เขาก็เห็นภูเขาหลายลูกเรียงกันเป็นดอกบัวขนาดใหญ่ แต่ละกลีบของมันคือ ยอดของภูเขา ไม่น่าแปลกที่เขาต้องใช้เวลานานกว่าจะมาถึงยอดของภูเขา บนยอดเขานี้มีต้นไม้ใหญ่อยู่ ต้นหนึ่งที่มีความสูงกว่า 100 เมตร แต่ดูเหมือนว่ามันจะตายแล้ว มันแห้งราวกับถ่านไม้ และดูเหมือนว่า ต้นไม้จะถูกตัดครั้ง

ไป ซึ่งสิ่งที่สามารถตัดต้นไม่ได้ต้องเป็นอะไร บางอย่างที่น่ากลัวแน่ ๆ สงสัยจังว่าอะไร กันที่สามารถตัดผ่านต้นไม้แบบนี้ได้? หานเซ็นถามตัวเองขณะที่ตรวจสอบต้นไม้ หลังจากที่สังเกตเห็นว่าด้านในต้นไม้นั้นกลวง หานเซ็นจึงตัดสินใจเข้าไปดูข้างใน ซึ่งพื้นที่ข้างในนั้นกว้างพอ ๆกับสนามบาส เมื่อมองเข้าไปข้างใน หานเซ็นก็สังเกตเห็นขนนกสีทองวางอยู่ข้างในลำต้นของต้นไม้ ขนนกมีความยาว 2 เมตรและมีสีทองที่แวววาวราวกับแสงดาว หานเซ็นรู้สึกว่าขนนกนั้นร้อนมาก ถึงแม้เขาจะเป็นคนที่มี ความทนทานต่อธาตุไฟสูงก็ตาม เมื่อหานเซ็นสัมผัสขนนก เขาก็สึกเหมือนกับสัมผัสโลหะร้อน ๆ เขา พยายามจะยกมันขึ้นมาโดยจับที่ปลายของมัน แต่น่าเสียดายถึงเขาจะใช้พลังทั้งหมด เขาก็ไม่สามารถ ยกมันขึ้นมาได้ มันหนักอย่างไม่น่าเชื่อ

ตอนที่ 1035 ฟินิกซ์มาเยือนภูเขาเทพเจ้าและจักรพรรดิสวรรคต

หานเซ็นช็อค เขาคือคนที่มีพลังกำลัง มากคนหนึ่ง แต่เขากลับแทบไม่สามารถยกขนนกนี้ขึ้นมาได้ มันหนักกว่าโลหะไหน ๆที่เขาเคยรู้จัก แต่ เขาก็ยังไม่ต้องการยอมแพ้ หานเซ็นยืดเส้นยืดสายและเตรียมที่จะยกมันขึ้นมาอีกครั้ง "มันคือโลหะ? หรือ มันเป็นขนของนกอะไรสักอย่าง? แต่ถ้านี้เป็นขนของนกจริง ๆ แล้วมอนสเตอร์ตัวนั้นบินขึ้นได้ยังไง?" ขณะ ที่หานเซ็นคิด เขาก็ลองลากมันไปมาดู ขนนกนั้นเกือบจะเหมือนกับดาบที่ไร้ด้ามจับ มันสามารถนำไปทำ เป็นใบมีดที่คมอย่างที่สุดได้ เขาหยิบหินโลหะZออกมาและใช้ขนนกฟันลงไปเบา ๆ หิน

โลหะZขาดเป็น สองส่วนอย่างง่ายดาย ราวกับว่า มันทำมาจากเนยแข็ง ซึ่งแม้จะเป็นดาบไทอาก็ต้อง ใช้แรงมากพอ สมควรถึงจะตัดมันขาดได้ เมื่อไท อาอยู่ในมือของหานเซ็น มัน

ก็มีประสิทธิภาพถึงขนาดสามารถใช้ฆ่า มอน สเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชั่วรเขต 3 ได้ แต่ถ้า ไทอาถูกใช้โดยผู้วิวัฒนาการทั่ว ๆไป มันก็ยากที่ จะ ใช้ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวร์เขต 1 ด้วยซ้ำ แต่โดยที่ไม่ต้องใช้ความพยายาม หรือแรง อะไรเลย ขนนกนี้ก็สามารถตัดหินโลหะZขาดเป็น 2 ส่วน ราวกับเวทย์มนตร์ บางทีอาจจะเป็นเพราะ น้ำ หนักที่มากของขนนก ทำให้มันมีความแข็ง แกร่งมาก แต่ไม่ว่ายังไงก็ตามมันก็เป็นอะไรที่ พิเศษมาก เมื่อ มองที่ขอบของขนนก หานเซ็นก็ รู้สึกว่าบางมาก ๆ เมื่อลองกวัดแกว่งขนนกไปมา

อย่างระมัดระวัง เขาก็ สัมผัสได้ถึงความคมอันหน้ากลัวของขนนก ราวกับว่ามันมีพลังที่สามารถตัดมิติขาดเป็นสองส่วนได้ “เป็น สมบัติที่วิเศษมาก ในเมื่อเราเจอมันในดินแดนของเมืองฟีนิกซ์ งั้นก็เรียกมันว่าดาบฟินิกซ์ละกัน หาน เซ็นนั้นไม่เก่งในด้านการตั้งชื่อสิ่งต่าง ๆ หานเซ็นหยิบดาบไทอาออกมา แม้ความยาวของพวกมันจะแตก ต่างกันแต่มันก็สามารถใช้คู่กันได้ดี ด้วยมันทั้งคู่เขาสามารถใช้วิชาดาบคู่ได้ “เราจำเป็นจะต้องกลับไปฝึกวิชาดาบคู่ใหม่ซะแล้ว ไม่งั้นก็จะเสียคุณค่าของดาบดี ๆสองเล่มนี้ไป หานเซ็นพูดกับตัวเอง ถ้าตอนนี้ เขาต้องออกจากที่นี้ไปพร้อมกับดาบฟินิกซ์ หานเซ็นก็รู้สึกพึงพอใจกับการเดินทางครั้งนี้แล้ว เขาไม่สนใจที่จะหาทางเข้าเมืองอีกต่อไป แต่จุดประสงค์ในตอนแรกที่เขามาที่นี้ก็เพื่อช่วยพี่เจ็ดจากสปิริตที่โหดร้าย หานเซ็นออกมาจากต้นไม้และหาทางเข้า

เมืองฟีนิกซ์ต่อไป แต่ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกได้ว่ามีอะไร แปลก ๆ เหมือนภูเขาลูกนี้ขาดอะไรบางอย่างไป ยอดของภูเขาเทพเจ้านั้นเหมือนกับกลีบดอกบัว แต่จาก จุดที่เขายืนอยู่นั้น เขาสามารถมองเห็นสิ่งผิดปกติ มียอดเขาลูกหนึ่งที่ดูแปลกออกไป มันดูไม่เหมือน กลีบดอกบัว ที่เขาสังเกตเห็นก็เพราะเขายืนอยู่ในจุดที่สูงที่สุด หานเซ็นไม่ได้รู้เกี่ยวกับภูมิศาสตร์มากนัก ดังนั้นถ้าเขาไม่ได้ยืนอยู่ในจุดนี้เขาก็ไม่มีทางที่จะสังเกตเห็นมัน หานเซ็นเก็บดาบฟินิกซ์และอุ้มเป่าเอ่อ ขึ้นมา จากนั้นเขาก็ตรงไปยังส่วนของภูเขาที่ขาดลักษณะของกลีบดอกบัว จุดนั้นอยู่ตรงครึ่งทางของ ภูเขา เขาไม่จำเป็นต้องบินไป เขาต้องทำเพียงแค่สไลด์ลงไปเท่านั้น หานเซ็นมาหยุดอยู่ที่แท่นหินแห่ง หนึ่ง และเขาก็หันไปมองกำแพงสีทองแดงที่อยู่ด้านหลังแท่นหิน มันถูกปกคลุมไปด้วยเถาวัลย์ หานเซ็น

น่ามันออกอย่างรวดเร็วและหวังว่ากำแพงสีทองแดงนี้จะเป็นกำแพงที่ทะลุได้เหมือนก่อนหน้านี้ น่าเสียดายที่หลังจากที่เขาสัมผัสกับค่าแพงทุกจุดแล้วมันก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น กำแพงนั้นแข็งและสามารถสัมผัสได้ แต่เขาก็ยังไม่ยอมแพ้แค่นี้ เขายังคงสัมผัสกับกำแพงสีทองแดงต่อไป เพื่อจะหาอะไรสักอย่าง ในที่สุดมือของเขาก็ไปสัมผัสเข้ากับรอยเว้าแปลก ๆ มันเป็นช่องขนาดเล็กที่มีขนาดพอ ๆ กับแขนของเป่า เอ่อ หานเซ็นปัดเถาวัลย์ที่ปกคลุมอยู่ทิ้งไป หลังจากที่เอาเถาวัลย์ออกจนหมด เขาก็เห็นตัวหนังสือที่ถูก เขียนในภาษาที่หานเซ็นไม่คุ้นเคย เขาเรียกบารอนขวากหนามออกมา และถามเธอว่าที่เขียนอยู่นี้เป็น ภาษาของสปิริตหรือเปล่า เธอตอบว่า “ใช่ ตัวหนังสือพวกนี้เป็นภาษาของสปิริต” “พวกมันบอกว่าไง?" หานเซ็นถาม บารอนขวากหนามมีสีหน้าที่ประหลาดใจและสับสน เธอ

พูด “ฟินิกซ์มาเยือนภูเขาเทพเจ้า และจักรพรรดิ์สวรรคต" หานเซ็นไม่เข้าใจว่ามันหมายความว่ายังไง ดังนั้นเขาจึงถามบารอนขวากหนาม ว่าเธอเข้าใจมันไหม บารอนขวากหนามตอบ “ข้าสามารถอ่านมันได้ แต่ข้าก็ไม่แน่ใจว่ามันหมายความว่า ยังไง” “มันบอกอะไรอย่างอื่นอีกไหม?" ข้อมูลที่ได้นั้นมีน้อยเกินกว่าที่หานเซินจะเอาไปทำอะไรได้ ดังนั้นเขาต้องการรู้มากกว่านี้ บารอนขวากหนามขมวดคิ้วและพูด “ตัวหนังสือพวกนี้แปลก ๆ พวกมันไม่มี ความหมายอะไร บารอนขวากหนามอ่านตัวหนังสือที่เขียนอยู่ต่อไป แต่พวกมันก็ฟังดูไม่รู้เรื่องอะไรเลย มันไม่มีความปะติดปะต่อหรือรูปแบบการเขียนอะไรเลย หลังจากนั้นบารอนขวากหนามก็พูด “ข้ารู้ความ หมายของคำแต่ละคำ แต่ว่ามันไร้สาระและไม่ปะติดปะต่อกัน นอกจากประโยคแรกแล้ว ส่วนที่เหลือก็ ไม่มีความหมายอะไร ขณะ

ที่พวกเขากำลังสนทนากันอยู่ แท่นหินก็เริ่มสั่น

สะเทือนราวกับเกิดแผ่นดิน ไหวขึ้น

ตอนที่ 1036 คลังสมบัติ

แท่นหินเลื่อนลงอย่างช้า ๆ จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่ประตูหินแห่งหนึ่ง “นี่คือทางเข้าของเมืองฟีนิกซ์อย่าง งั้นหรอ? หานเซ็นดีใจที่คิดว่าเขาอาจจะเจอทางเข้าเมืองแล้ว เขามองเถาวัลย์ที่ปกคลุมประตูพวกมัน ยังมีสภาพดีอยู่ ซึ่งบอกให้เขารู้ว่าราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ยังมาไม่ถึงที่นี้ หรือถ้ามาถึงแล้ว เขาก็ไม่ได้เข้ามาที่ นี้ หานเซินเรียกบารอนหลอมดาบออกมา เขากลัวว่าจะมีอันตรายซ่อนอยู่ ดังนั้นเขาจึงคิดที่จะใช้สปริต เป็นตัวทดสอบ ด้วยค่าสังของหานเซ็น บารอนหลอมดาบผลักประตูให้เปิดออก ไม่มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น

มันเปิดขึ้นเหมือนกับประตปกติทั่วๆไป ด้านในประตูมีบันไดทอดยาวลงไปข้างล่าง ส่วนข้างใต้นั้นจะมี อะไรซ่อนอยู่ หานเซ็นก็ยังไม่สามารถบอกได้ในตอนนี้ หานเซินเดินเข้าไปด้านในพร้อมกับเปาเอ่อ โดยมี บารอนหลอมดาบนำทางให้ หลังจากที่เดินทางไปสักพัก พวกเขาก็มาถึงด้านหน้าของปราสาทแห่งหนึ่ง น่าแปลกที่ข้างในนี้ไม่มีอันตรายอะไรเลย และก็ไม่มีอะไรที่ดูผิดปกติเช่นกัน ประตูของปราสาทดูธรรม ดาๆ ประตูนั้นเปิดแง้มอยู่ เขาสามารถมองเห็นข้าง

ในจากจุดที่เขายืนอยู่ได้ ด้านในมีสิ่งของที่ทำจากทองแดงหลายชั้น มีทั้งเตาหลอม หม้อและรูปปั้นอีกจำนวนหนึ่ง พวกมันทั้งหมดทำมาจากทองแดง เมื่อ เข้าไปข้างไหน หานเซ็นก็สังเกตเห็นว่ารูปปั้นในปราสาทนั้นเป็นพวกนกทั้งหมด มีทั้งนกยูง นก

กระสา นกกระจอกและยังอีกหลายชนิด บนก่าแพงมีลวดลายที่เกี่ยวกับพวกนกเช่นกัน บนเพดานนั้นมีรูปภาพ ของนกยูงที่ดูยิ่งใหญ่ตัวหนึ่ง และที่พื้นก็มีรูปภาพของนกกระสาอีกหลายตัว มันเหมือนกับเป็นพิพิธภัณฑ์ ที่อุทิศเพื่อนกเท่านั้น รูปภาพของนกมีอยู่ทุกที่ไม่ว่า

หานเซ็นจะมองไปทางไหน แม้แต่ที่เสาหินก็ยังสลักรูปของนกเอาไว้ หานเซ็นเดินไปมาในปราสาทอยู่พักหนึ่ง แต่น่าแปลกที่เขาไม่เจอกับรูปภาพของนกฟินิกซ์เลย “หรือว่าจักรพรรดิฟินิกซ์จะเป็นตัวแทนของนกฟินิกซ์จริงๆ?" หานเซ็นคาดเดา นอกจากรูปปั้น พวกนกแล้ว ดูเหมือนว่าจะไม่มีของมีค่าอื่นเลย ของอย่างอื่นที่ดูเป็นที่สังเกตก็มีแค่บัลลังก์เท่านั้น “จักรพรรดิฟีนิกซ์ต้องนั่งลงตรงนี้แน่ๆ แต่ทำไมถึงมีแต่รูปภาพกับรูปปั้นอยู่ที่นี่ล่ะ?' เมื่อคิดอย่างนี้ หานเซ็ นก็สั่งให้บารอนหลอมดาบเข้าไป

ตรวจสอบบัลลังก์ บัลลังก์ก็ถูกแกะสลักเป็นรูปภาพของนกเช่นกัน หลัง จากที่บารอนหลอมดาบตรวจสอบบัลลังก์อย่างดีแล้ว หานเซินก็ตัดสินใจนั่งลงไป หลังจากที่

หานเซินนั่ง ลงบนบัลลังก์ ทันใดนั้นเหมือนว่าพวกรูปปั้นจะมีดูชีวิตขึ้นมา “จักรพรรดิฟินิกซ์มีรสนิยมที่ไม่เลวเลย หาน เซ็นคิด แต่ก็น่าแปลกที่จักรพรรดิ์ฟินิกซ์พยายามสร้างที่แห่งนี้ขึ้นมาเพียงเพื่อนั่งชื่นชมงานศิลปะเท่านั้น งานศิลปะพวกนี้ให้ความรู้สึกที่พิเศษ เมื่อได้นั่งลงบนบัลลังก์นี้เท่านั้น แต่ด้วยอำนาจของจักรพรรดิ์ ฟินิกซ์ เขาสามารถรวบรวมนกตัวเป็น ๆมาได้อย่างง่ายดาย มันจึงแปลกที่เขาสร้างนกปลอม ๆพวกนี้ขึ้นมา

หานเซ็นยังคงนั่งบนบัลลังก์ต่อไป พร้อมกับสังเกตนกที่ตอนนี้ดูต่างไปจากเดิม แต่ในที่สุดสีหน้าของ

เขา ก็เริ่มมืดมน หลังจากนั้นเขาก็รู้สึกเสียวซ่านขึ้นมา นกพวกนี้เริ่มดูมีชีวิตชีวามากขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดเขาก็ รู้สึกราวกับว่านกพวกนี้กำลังจะบินเข้ามาหาเขา ทุกอย่างดูสมจริงมาก ถึงพวกมันจะเป็นแค่รูปปั้น แต่รูป ร่าง การแกะสลักและวิธีการสร้างก็ดูเหมือนกับว่าพวกมันเป็นนกจริง ๆ นอกจากนั้นนกแต่ละตัวก็มี เอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ถึงหลาย ๆ ตัวอาจจะดูคล้ายคลึงกัน แต่มันก็มีจุดที่แตกต่างกันเล็กน้อยที่ทำให้ ดูแตกต่างจากตัวอื่น ๆ “บางทีนี้อาจจะเป็นห้องสำหรับศึกษาเรียนรู้รึเปล่า?" หานเซินรู้สึกว่าเขาได้เรียนรู้ อะไรบางอย่างจากการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ในห้องนี้ หานเซ็นนั้นเคยฝึกวิชาหมากล้อมสวรรค์และเซเว่นทวิสต์ หลังจากนั้นเขาก็นำมันมารวมกันเป็นวิชาเหยียบอากาศ ซึ่งเป็นเทคนิคเฉพาะตัวของเขาซึ่งยังไม่มีชื่อ เรียกอย่างเป็นทางการ มันเป็นวิชาที่ใช้หลักการเดียวกับพวก

นก หลังจากที่นั่งมองพวกนกได้สักระยะ หนึ่ง หานเซ็นก็รู้สึกราวกับว่าพวกมันเกี่ยวข้องกับเทคนิคเหยียบอากาศที่เขาคิดค้นขึ้นมา เพียงแค่มองดูพวกนกตรงหน้า หานเซ็นก็รู้สึกราวกับว่าเข้าใจวิชาเหยียบอากาศมากขึ้น เขาได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง เกี่ยวกับนกโดยการมองดูเท่านั้น เขารู้ตัวว่ามี

อะไรหลาย ๆอย่างเกี่ยวกับนกที่เขาไม่เคยเห็นและไม่เคย นึกถึงมาก่อน มันเหมือนว่าเขานั้นได้เปิดโลกใบใหม่ เราไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าสามารถทำแบบนั้นได้ หานเซ็นคิดและคำนึงถึงทางเลือกใหม่ที่เปิดขึ้นด้านหน้า หลังจากนั้นหานเซ็นก็เพ่งความสนใจไปที่นก แต่ละตัว พวกมันไม่ได้มีชีวิต แต่ทุกครั้งที่เขาหันกลับไปดูนกตัวก่อนหน้านี้ มันก็จะดูแตกต่างไปจากเดิม เขายืนขึ้นเพื่อจะดมันให้ชัด ๆ

จะนั่งลงบนบัลลังก์ เขาก็ไม่ได้สังเกตถึงอะไรที่พิเศษ ในประสาทแห่งนี้ แต่หลังจากที่เขานั่งลงบนบัลลังก์ ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆก็เปลี่ยนไป มันเหมือน กับภาพสามมิติ ในตอนแรกพวกรูปภาพในปราสาทนี้ไม่ได้มีความหมายอะไร แต่ตอนนี้เมื่อมองดูชัด ๆ แล้ว หานเซ็นก็สามารถมองเห็นพวกนกต่างไปจากเดิมในมุมมองต่าง ๆ แน่นอนว่าปราสาทนี้ถูกออกแบบ มาดีกว่ารูปภาพสามมิติไหน ๆ คนที่มองมันสามารถค้นพบและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆได้ ทุกคนนั้นมีลักษณะนิสัย และมมมองที่แตกต่างกัน พวกนกก็เช่นกัน พวกมันดแตกต่างกันและเมื่อมองพวกมันจากมมที่ต่างออก ไป ความรู้สึกที่ได้รับจากพวกมันก็จะต่างไปด้วย หานเซ็นไม่รู้ว่าคนอื่นจะรู้สึกยังไง ถ้าได้เห็นนกพวกนี้ แต่เขา

นั้นรู้สึกเหมือนกับว่าเพิ่งจะได้เข้ามาในห้องคลังสมบัติ ซึ่งสมบัติก็คือความรู้ หานเซ็นได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิชาเหยียบอากาศ ซึ่งมันแตกต่างไปจากสิ่งที่เขารู้มาก่อนหน้านี้

ตอนที่ 1037 อล-อลู

ด้วยเหตุผลบางอย่าง วิชาเหยียบอากาศของหานเซ็นเริ่มทำงานด้วยตัวเอง เขารู้สึกตัวเบาอย่างไม่น่า เชื่อ ราวกับจะลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าได้ทุกเมื่อ ขณะที่หานเซ็นกำลังสังเกตนกแต่ละตัว ทันใดนั้นเขาก็ได้ ยินเสียงก้องดังขึ้น เมื่อหันไปด เขาก็เห็นกำแพงด้านซ้ายกำลังเลื่อนขึ้นไป และข้างในก็มีห้องอยู่ห้อง หนึ่ง สปริตตัวสูงกว่า 3 เมตรยืนอยู่ข้างใน เพียงแค่เหลือบมองแวบเดียว หานเซ็นก็สามารถรู้ได้ว่าสปิริต ตนนี้ทรงพลังแค่ไหน เขามีดวงตา 3 ดวง ซึ่งทุกดวงส่องประกายสีเงินเหมือนกับสีผมของเขา ดวงตาของ เขาดูมีชีวิตชีวาและเต็มไปด้วยความตื่นเต้น “กว่า 100,00 ปีในที่สุด ข้าเซียซึ่ง ก็เป็นอิสระอีกครั้งหนึ่ง

เขาตะโกนออกมาอย่างสุดเสียงด้วยความตื่นเต้น

หานเซ็นมองดูสปิริตด้วยความประหลาดใจอย่างมาก ตอนที่หานเซ็นมาถึงที่นี้ ออร่าศาสตร์ตงเสวียนก็ไม่สามารถใช้งานได้แล้ว ด้วยเหตุนั้นเขาจึงไม่สามารถ สัมผัสถึงตัวตนของสปิริตตนนี้ได้ ถ้าสปิริตตนนี้ถูกกักขังมาอย่างยาวนาน เขาคงจะต้องมีอะไรพิเศษแน่ แต่หานเซ็นก็ไม่ได้รู้สึกกลัวอะไร ถึงสปิริตตนนี้จะเป็นสปิริตระดับราชั้นก็ตาม เพราะไม่ว่ายังไงเขาก็ สามารถใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดได้ทุกเมื่อ “เจ้ามัวมองอะไรอยู่? เข้ามานี้และก้มหัวต่อหน้าข้า”

สปิริตที่ประกาศตัวว่าซื้อเซียซึ่งสัง “นายกำลังพูดกับฉันหรอ? หานเซ็นถามแบบงงๆ อีกฝ่ายเข้าใจผิดว่า หานเซ็นเป็นสปิริต นั้นเป็นการเข้าใจผิดที่ใหญ่เอาเรื่องเลย ซึ่งไม่น่าจะเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับ สปิริตราชันได้เลย หาน

เซ็นคิดว่าถ้าเขาถูกขังมาเป็นเวลากว่า 100,000 ปี จริง ในยุคของเขาคงยังไม่มี มนุษย์เข้ามาในก็อตแซงชัวรี่ ซึ่งแบบนั้นอาจทำให้เขาเข้าใจผิดได้ และบางทีเขาอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่า มนุษย์ทรงพลังถึงขั้นยึดเมืองหลายเมืองมาเป็นของตัวเองได้แล้ว "เจ้เป็นมอนสเตอร์อย่างงั้นหรอ? เซียซึ่งขมวดคิ้ว บางทีเขาอาจจะถูกขังมานานเกินไป "ข้าคือสปิริตที่พิเศษกว่าคนอื่น ๆ หานเซ็นประสาน มือและพูดต่อ "ราชาของข้า ข้าน้อยชื่อซานมู่ เมื่อเห็นอีกฝ่ายเข้าใจผิด หานเซ็นจึงเนียนตามน้ำไปก่อน "เจ้าเป็นสปิริตราชวงศ์ใช่ไหม? เจ้ามีความพิเศษยังไง? เซียซึ่งมองหานเซ็นด้วยความสงสัย แต่เขา แสดงความพึงพอใจออกมาเล็กน้อย หลังจากที่ได้ยินหานเซ็นเรียกเขาว่าราชา "เจ้าเป็นคนที่ปล่อยข้า เป็นอิสระใช่ไหม?" เซียซึ่งถามหานเซ็น "ข้าน้อยแค่เดินทางผ่านมา และกำลังเยี่ยมชมสถานที่แห่งนี้ เท่านั้น

กำแพงมั่นเปิดด้วยตัวของมันเอง หานเซ็นอธิบาย เซียซึ่งมองไปรอบ ๆห้องและพูด “เจ้ไก่ย่าง ด้อยค่านั่น หลอกใช้ข้าให้จัดการกับคนที่บุกเข้ามาที่นี่ มันต้มข้าซะเปื่อยเลย มันทำให้ข้าหลงกลเข้ามา ติดกับดักของมัน เซียซึ่งพูดขณะที่

เขามองมาที่หานเซ็น “เจ้าบอกว่าเจ้าชื่อซานมู่สินะ? ตามข้ามา! เมื่อ ข้าหาสมบัติที่เจ้าไก่ย่างนั่นทิ้งไว้ได้เมื่อไหร่ ข้าจะแบ่งสมบัติเล็กน้อยให้กับเจ้า” “ขอบคุณท่านมาก” หานเซ็นโค้งคำนับ หานเซ็นนั้นชั้นชอบความสันติสุขมากกว่า ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่เขาต้องสร้าง ศัตรูเพิ่ม ถ้สามารถหลีกเลี่ยงได้ แถมสปิริตราชั้นตนนี้ก็ไม่ได้มีจิตมุ่งร้ายต่อเขาแม้แต่น้อย ด้วยเหตุนั้น

จึงไม่มีเหตุผลที่หานเซ็นต้องสู้กับเขา “นั่นเด็กทารกงั้นหรอ?” เซียซึ่งถามขณะที่มองเป่าเอ๋อ “ใช่ เธอคือ ลูกสาวของข้าน้อย ชื่อของเธอคือเป่าเอ่อ หานเซ็นพูด เซียซึ่งตอบ “เจ้านั้นอ่อนแอ แล้วจะไปเสียเวลา มีลูกทำไม?” หานเซ็นคิดว่าเป็นอะไรที่น่ารังเกียจที่พวกสปิริตที่แข็งแกร่งมักจะเชื่อว่ามีแค่พวกเขา เท่านั้นที่คู่ควรจะมีลูก เซียซึ่งสังเกตรอบ ๆ ปราสาทขณะ

ที่เดินไป ดูเหมือนเขากำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่ เซียซึ่งเดินมาที่กำแพงอีกด้านของปราสาทและพูด “ทางนี้ ถึงเวลาที่พวกเราจะไปซึ่งสมบัติของเจ้าไก่ย่างนั้นแล้ว หานเซ็นเดาว่าไก่ย่างที่เขาพูดถึงน่าจะหมายถึงจักรพรรดิฟีนิกซ์ เขาคิดว่าสปิริตตนนี้น่าจะรู้ ทางจริง หานเซ็นจึงเห็นว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไรที่จะตามเขาไปก่อน แต่วินาทีต่อมา กำปัน

ของเซียซึ่งก็ ลุกโชติช่วงด้วยแสงสีเงิน เขาทำลายกำแพงที่ตกแต่งไปด้วย

รูปภาพของนก “อล-อล-อลู! เซียซึ่งร้องตะโกนออกมา ขณะที่กำลังชกกำแพงต่อไป ในที่สุดกำแพงหินสุดแข็งที่หนากว่าหนึ่งเมตรก็โดนต่อยจน ทะลุ หานเซ็นช็อคกับสิ่งที่สปิริตตนนี้สามารถทำได้ ก่อนหน้านี้หานเซ็นได้ลองทดสอบความแข็งของ กำแพงด้วยดาบฟินิกซ์ ซึ่งการโจมตีของเขาทำได้เพียงแค่ทิ้งรอยลึก 1 ฟุตเอาไว้ที่กำแพงเท่านั้น นอกจากนี้หานเซ็นกลัวว่าจะมีกับดักอยู่ที่นี่ ดังนั้นเขาจึงเดินสารวจที่นี่ด้วยความระมัดระวัง แต่สปิริตตนนี้ ดูเหมือนจะมีนิสัยค่อนข้างบ้าน “เจ้ามัวยืนทำอะไรอยู่ตรงนั้น? เข้ามานี้และอย่าได้ออกห่างจากข้า” เซีย ซึ่งขมวดคิ้ว และหลังจากนั้นเขาก็บ่นพึมพ่าต่อ “ข้าไม่อยากจะเชื่อเลยว่าข้าจะพาเจ้า

ทีมนี้มากับข้าด้วย” หานเซ็นไม่ได้ใส่ใจกับค่าดูถูกที่ได้รับ เขาเพียงแค่เดินตามไปอย่างที่อีกฝ่ายต้องการ หลังจากออกมาได้ พวกเขาก็มาถึงทางเดินที่แยกออกไปหลายทาง หานเซ็นสงสัยว่าสปริตคนนี้จะตัดสินใจไปทางไหน แต่ ทันใดนั้นเขาก็เริ่มร้องตะโกน “อล-อลู อีกครั้ง พร้อมกับชกกำแพงที่อยู่ด้านหน้า เขานั้นทำอย่างนี้อยู่สัก พัก หานเซ็นก็เดินตามหลังเขามาติด ๆ ขณะที่เซียซึ่งทำลายกำแพงแล้วกำแพงเล่า ตอนแรกหานเซ็นคิด ว่าเดี๋ยวสปิริตก็คงจะเหนื่อยไปเองถ้ายังทำแบบนี้ต่อไป แต่ดูเหมือนเขาจะไม่เหนื่อยเลยสักนิด เขายังคง ตรงไปข้างหน้าและทำลายกำแพงต่อไปเรื่อย ๆ "หมอนี้เจ๋งเป็นบ้าเลย" หานเซ็นคิดกับตัวเอง

ตอนที่ 1038 กลายเป็นหิน

เซียซึ่งจะต้องทำลายกำแพงมามากกว่า 10 กำแพงแล้วแน่ ๆ แต่การท่าลายกำแพงที่ละอันก็เป็นทางลัด พาพวกเขาผ่านเส้นทางที่คดเคี้ยวมา พวกเขาผ่านทางแยกมาจำนวนนับไม่ถ้วน ด้วยวิธีทำลายก่าแพง พวกนี้ทำให้พวกเขาไม่หลงทางอลู-อลู! กำแพงอีกอันถูกทำลายไป เหนือกำแพงขึ้นไป พวกเขาก็เห็น

ปราสาทแห่งหนึ่งที่เล็กกว่าปราสาทก่อนหน้านี้ แต่ว่าปราสาทนี้ก็มีสระน้ำอยู่ตรงกลางและที่ใจกลางของ สระน้ำก็มีต้นไม้อยู่ต้นหนึ่ง ต้นไม้ดูแปลกประหลาด มันสูงแค่สองเมตรและมีใบไม้อยู่บนต้นแค่ 2 ใบ เท่านั้น ที่ระหว่างใบไม้ทั้งสองก็มีผลไม้สีเทาอยู่ มันมีขนาดใหญ่พอ ๆกับลูกฟุตบอล มันดูเฉอะแฉะและ ไม่น่ามอง “ผลหยกศักดิ์สิทธิ์ เซียซึ่ง

มองผลไม้ด้วยความตื่นเต้น เขายื่นมือออกไป พยายามที่จะจับมัน แต่ก่อนที่เขาจะทำได้ ผลไม้ก็เริ่มแตกร้าว และก็มีของเหลวไหลออกมาจากผลไม้ สีหน้าของเซียซึ่งดูน่า กลัวขึ้นมาทันที และเขาก็ชกผลไม้กระเด็นออกไป ของเหลวที่ไหลออกมาจากผลไม้กระเด็นไปใส่พื้น ทองแดง หลังจากนั้นพื้นทองแดงก็เริ่มถูกกัดกร่อนอย่างรุนแรง หานเซ็นรู้ดีว่าพื้นทองแดงนั้นแข็งแรง ขนาดไหน ดังนั้นมันเป็นอะไรที่น่ากลัวมากเมื่อเห็นว่าของเหลวพวกนี้กัดกร่อนพื้นทองแดงอย่างง่ายดาย ถ้ามันถูกมนุษย์เข้าละก็ หานเซ็นไม่อยากจะนึกเลยว่าคนที่ถูกมันจะได้รับความเจ็บปวดขนาดไหน มือ ของเซียซึ่งก็ถูกของเหลวไปหลายหยด ทำให้มือของเขาได้รับความเสียหายพอสมควร

มีเลือดไหลออก มาจากมือของเขา ของเหลวที่ออกมาจากผลไม้นี้ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆเลย ถ้ามันถึง

ขนาดกัดกร่อนมือของเซีย ซึ่งที่ลุกโชติช่วงด้วยแสงสีเงินได้ หานเซ็นรู้สึกโล่งอกที่เขาตัดสินใจยืนห่างจากเซียซึ่งไปหลายเมตร ถ้า เขายืนใกลกว่านี้ เขาก็คงจะต้องไปโดนของเหลวที่น่ากลัวนี้แน่ “น้ำผลไม้ศพราชา เจ้าไก่ย่างเวรนัน! โชคดีที่ข้าฝึกฝนวิธีรับมือกับแผนการชั่วร้ายแบบนี้มา หลังจากอธิบายเซียซึ่งก็ชกใส่ต้นไม้ และทำให้ ต้นไม้ขาดเป็น 2 ส่วน เมื่อต้นไม้ถูกทำลาย ทันใดนั้นก็มีหมอกสีเทาออกมาจากต้นไม้ทั้ง 2 ส่วน เซียซึ่ง เริ่มค่อย ๆ กลายเป็นหิน หานเซ็นช็อคที่เห็นว่ามีกับดักอีกอันออกมาเล่นงานเซียซึ่งในทันที จักรพรรดิ ฟีนิกซ์ต้องรู้เป็นอย่างดีว่าเซียซึ่งเป็นคนยังไง คนปกติคงจะไม่ชกต้นไม้ทันที หลังจากที่เก็บผลไม่เสร็จ แต่เซียซึ่งกับทำมัน เขาเป็นคนที่บ้านมาก ๆ เนื่องจากรู้ว่าเซียซึ่งต้องทำแบบนี้แน่ ๆ จักรพรรดิฟีนิกซ์จึงได้ติดตั้งกับดักอีกเอาไว้เล่นงานเขา ผลไม้ศพราชา

เป็นเพียงแค่ของที่ไว้ใช้ดึงความสนใจของเซียซึ่งเท่านั้น และเขาก็ไม่ได้คิดว่ามันจะสามารถหยุดเซียซึ่งได้ ประสิทธิภาพของมันนั้นไม่ได้ครึ่งของหมอกสี เทาที่สามารถทำให้เขากลายเป็นหินได้ หานเซ็นไม่รู้มันคืออะไรกันแน่ แต่มันก็ได้ผล ในพริบตาสปีริต ราชั้นก็กลายเป็นหินเกือบทั้งตัว ขณะที่หานเซ็นเดินเข้ามาตรวจสอบต้นไม้ เซียซึ่งก็เริ่มตะโกนออกมา “เจ้าไก่ย่างมันใส่พิษหินหยกเอาไว้ในต้นไม้ จะดูถูกกันเกินไปหน่อยแล้ว คิดหรือว่าของแค่

นี้จะทำให้ข้า กลายเป็นหินได้ คอยดูเถอะข้าจะขุดศพของเจ้าขึ้นมา! เซียซึ่งยังสามารถควบคุมตาและปากของเขา ได้

แต่ร่างกายของเขาก็ยังคงแข็งเป็นหิน “เจ้ามัวแต่มองอะไร? เจ้าคิดจะช่วยข้าหรือเปล่าเนี่ย?! เซียซึ่ง

ตะโกน “แล้วข้าน้อยจะช่วยท่านได้ยังไง? หานเซ็นถาม เขาไม่แปลกใจเลยว่าทำไมจักรพรรดิ์ฟีนิกซ์ถึง ได้ขังเซียซึ่งเอาไว้ในกำแพงนั้นได้ ถ้าหานเซ็นรู้ว่าเซียซึ่งถูกขังอยู่ในนั้น หานเซ็นคงจะไม่ช่วยเขาออก มาแน่ ถึงแม้สปิริตตนนี้จะไม่ได้คิดร้ายอะไรต่อเขา แต่พวกเขาไม่ใช่เผ่าพันธุ์เดียวกัน ดังนั้นหานเซ็นจึง ไม่สามารถเชื่อใจอีกฝ่ายได้ 100 เปอร์เซ็นต์ เซียซึ่งตอบ “เจ้าคนชอบลอบกัดนั้นรู้ว่าข้าจะใช้ทลายอสูร เพื่อทำลายต้นไม้ที่บรรจุพิษหินหยกอยู่ ถึงข้าจะกลายเป็นหิน แต่ก็เป็นเพียงแค่ภายนอกเท่านั้น ทำลาย

พวกหินที่ห่อหุ้มตัวข้าอยู่ให้หมด และข้าก็จะเป็นอิสระ” “แต่ข้าน้อยอ่อนแอ หานเซ็นพูด เซียซึ่งพูด “แต่ เจ้าต้องลองดูก่อน โดยปกติแล้วมีแค่เปลวเพลิง

อมตะเท่านั้นที่สามารถทำลายหินพวกนี้ได้ แต่มันก็คุ้ม ค่าที่จะลอง หานเซ็นมองเซียซึ่งและคิดว่าเขานั้นไร้เดียงสาอย่างน่าประหลาด หานเซ็นสงสัยว่าทำไม สปิริตตนนี้ถึงได้แน่ใจนักว่าหานเซ็นจะพยายามที่จะช่วยเขาออกมา หลังจากนั้นหานเซ็นก็นึกถึงช่วง เวลาที่เขาอยู่ในสปิริตเบสขึ้นมา ซึ่งที่นั้นสปิริตระดับต่ำจะเชื่อฟังสปิริตที่เหนือกว่าตัวเองอย่างไม่ลืมหู ลืมตา ถึงขนาดยอมให้จีโนพ้อยของตัวเองกับอีกฝ่าย ถ้าเป็นสปิริตตนอื่นคงจะพยายามช่วยเซียซึ่ง แน่นอน ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม แต่หานเซ็นเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง และเขาก็ไม่รู้สึกว่าต้องช่วย เหลือหรือเชื่อฟังสปิริตราซัน ถึงแม้อีกฝ่ายจะเหนือกว่าเขาก็ตาม “เร็วเข้า! หินพวกนี้เริ่มจะแทรกซึมเข้า มาในร่างกายของข้าแล้ว แล้วมันก็แข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าพวกเราร่วมมือกัน บางทีด้วยพลังของพวกเรา อาจจะเพียงพอ

ที่จะทำลายคำสาปนี้ได้ เซียซึ่งพูด หานเซ็นคิดว่าควรจะเปิดเผยตัวจริงเลยดีไหม แต่ใน ขณะที่เขากำลังครุ่นคิดอยู่ เขาก็ได้เสียงกำแพงด้านข้างกำลังเลื่อนขึ้นไป “มีใครบางคนกำลังมาที่นี่!

หานเซ็นมองไปรอบ ๆเพื่อจะดูว่ามีที่ไหนสามารถซ่อนตัวได้บ้าง เซียซึ่งเองก็รู้ตัวเช่นกัน ดังนั้นเขา

จึงหยุดพูดไป หานเซิ่นเห็นชาย 2 คนยืนอยู่ด้านหลังของกำแพงที่กำลังเลื่อนขึ้นไป คนหนึ่งเป็นมนุษย์และอีกคนเป็นสปิริต พวกเขาทั้งคู่ก็ประหลาดใจอย่างเห็นได้ชัดที่เห็นหานเซิ่นอยู่ที่นี่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาก็คงคาดไม่ถึงว่าจะมาเจอกับคนอื่นที่นี่ “แกเป็นใคร” สปิริตถามพร้อมจ้องไปที่หานเซิ่น สายตาของเขานั้นราวกับว่ากำลังจ้องมองแมลงตัวหนึ่ง หานเซิ่นคิดกับตัวเอง 'มันต้องเป็นราชาดาบศักดิ์สิทธิ์แน่ ๆ ส่วนมนุษย์ที่อยู่ข้าง ๆก็น่าจะเป็นพี่เจ็ด'

ตอนที่ 1039 มุมมองของนกนับพัน

“แกเป็นใคร ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ถาม “นั่นไม่ได้เกี่ยวอะไรกับแก หานเซ็นพูด ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์หยิบ ดาบออกมาทันที โดยไม่รอช้าเขาแทงดาบออกไปที่หน้าผากของหานเซ็น หานเซ็นบินขึ้นราวกับนกตัว หนึ่ง และหลบการโจมตีอย่างง่ายดาย ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ยกแขนขึ้นมาและชี้นิ้วไปที่หานเซ็น ทันใดนั้น นิ้วแต่ละนิ้วก็กลายเป็นดาบที่สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ นิ้วชี้ของเขานั้นบางเหมือนกับเรเปียร์ ส่วนนิ้วกลางของเขาหนักแน่นเหมือนกับดาบใหญ่ นิ้วโป้งของเขาเป็นเหมือนกับมีด “เรเปียร์-ดาบปลาย แหลมชนิดหนึ่ง นิ้วทั้ง 5 ของเขากลายเป็นมีดดาบที่แตกต่างกัน

และพวกมันก็พุ่งเข้าใส่หานเซ็นอย่าง รวดเร็ว หานเซ็นอุ้มเป่าเอ่อเอาไว้ ขณะบินขึ้นไปบนอากาศและหลบนิ้วทุกนิ้วที่พุ่งเข้ามา แม้พลังของ สปิริตตนนี้จะดูยิ่งใหญ่ แต่ไม่มีการโจมตีไหนถูกเป้าหมายเลย ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ควบคุมมีดดาบ 10 เล่ม ด้วยนิ้วแต่ละนิ้วของเขา นวแต่ละนิ้วเคลื่อนที่ประสานกันพร้อมกับโจมตีหานเซ็นด้วยความรวดเร็วอย่าง ไม่น่าเชื่อ หานเซ็นคิดว่าสปิริตตนนี้มีความเชี่ยวชาญในการใช้อาวุธมากกว่าสปิริตไหน ๆ ที่เขาเคยเจอ ขณะที่หานเซ็นเต้นระบำาในอากาศ จิตใจของเขาก็นึกถึงพวกนกในปราสาทก่อนหน้านี้ ขณะที่มีดดาบพุ่ง มาหาเขา ภาพการเคลื่อนของนกก็ผุดขึ้น

มาในหัวของเขา เขาประยุกต์มันเข้ากับวิชาเหยียบอากาศและ หลบดาบที่พุ่งเข้ามาหาเขา เขาประยุกต์ใช้การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่เขาพึ่งจะได้

เรียนรู้ หานเซ็นปลดล็อค ถึงขั้นที่ 8

แต่ด้วยระดับแข็งแกร่งที่ 1,800 ทำให้เขายังอ่อนแอกว่าสปิริตราชั้น แต่มันก็ไม่ได้สำคัญ หาน เซ็นสามารถหลบการโจมตีจากศัตรูที่เหนือกว่าได้ทั้งหมด สิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากนกพวกนั้นเป็นอะไรที่เหลือเชื่อมาก ๆ แน่นอนว่าที่หานเซ็นทำได้แบบนี้ก็ต้องขอบคุณวิชาเหยียบอากาศ ถ้าเขาไม่มีมัน แม้เขา จะใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด เขาก็ไม่สามารถหลบการโจมตีที่พุ่งเข้ามาได้อย่างง่ายดายแบบนี้ สัมผัสของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์นั้นถูกจำกัดในที่แห่งนี้ ถึงมันจะไม่ได้ทำให้พลังของเขาลดลงมาก แต่มันก็ ทำให้เขาไม่สามารถประเมินพลังที่แท้จริงของหานเซ็นได้ ส่วนทางด้านเซียซึ่งนั้น ด้วยดวงตาดวงที่ 3 ของเขา ทำให้เขาได้เห็นว่าผู้ติดตามของเขาจริง ๆแล้วเป็นคนแบบไหน เขาสามารถบอกได้ว่าหานเซ็นท รงพลังแค่ไหน และ

เขาก็จ้องมองหานเซ็นด้วยความสนใจอย่างมาก ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ยังไม่สามารถ ระบุได้ว่าคนที่เขาสอยู่ด้วยในตอนนี้เป็นมนุษย์หรือสปิริต หานเซินยังคงอุ่มเป่าเอ่อไว้แน่น ขณะที่บินไป ในอากาศเพื่อหลบการโจมตีที่พุ่งเข้ามา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพรสวรรค์อันยอดเยี่ยมของเขา แม้ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์จะไม่สามารถประเมินความแข็งแกร่งของคู่ต่อสู้ได้ แต่อย่างน้อย ๆเขาก็รู้ว่าหานเซ็นเป็นคนที่แข็งแกร่งคนหนึ่ง พี่เจ็ดเองก็ไม่รู้ว่าหานเซ็นเป็นใคร และเขาก็ไม่สามารถประเมินระดับพลังของหานเซ็น ได้เช่นกัน สิ่งเดียวที่เขาสามารถบอกได้ก็คือหานเซ็นนั้นเป็นมนุษย์แน่นอน เขารู้ได้จากใบหน้าและ เสื้อผ้าที่หานเซ็นใส่ เขาเคยได้ยินว่ามีมนุษย์ที่สามารถต่อสู้กับสปิริตราชวงศ์ได้ แต่เขาไม่เคยได้ยินมา ก่อนว่ามีมนุษย์ที่สามารถต่อสู้กับสปริตราชั้นได้ด้วย แถม

คน ๆนี้ยังหนุ่มมากอีกด้วย ซึ่งทำให้เขา

ประหลาดใจกับความสุดยอดของชายหนุ่มคนนี้อย่างมาก ไม่ว่าตอนนี้กำลังเกิดเรื่องอะไรขึ้นต่อไป เขาก็ รู้ว่าเขาได้มาเห็นอะไรที่สุดยอดมาก ๆ แถมเขายังอุ้มเด็กทารกเอาไว้ในมือด้วย การต่อสู้พร้อมกับทำแบบ นั้นไปด้วย ทำให้พี่เจ็ตนับถือคน ๆนี้มาก ๆ 'มนุษย์แข็งแกร่งถึงขนาดนี้แล้วหรอ" พี่เจ็ดสงสัย เขารู้ว่ามัน เป็นเรื่องปกติที่มนุษย์จะพัฒนาและก็แข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆจนสามารถสู้กับสปิริตราชั้นได้ในที่สุด แต่เขาไม่ ได้คาดคิดว่ามันจะเป็นไปได้ในยุคสมัยนี้ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์รู้สึกอึดอัดที่ไม่สามารถประเมินได้ว่าคู่ต่อสู้ เป็นใครและแข็งแกร่งขนาดไหน เขาแยกมีดดาบออกเป็นดาบที่เล็กกว่าเดิมถึง 100 เล่ม ซึ่งทำให้หาน เซ็นตกอยู่ในสถานการณ์ที่อันตรายขึ้นกว่าเดิม แม้หานเซ็นจะ

ยังใช้วิชาเหยียบอากาศต่อไป แต่ตอนนี้มัน ก็ยากขึ้นกว่าเดิมที่เขาจะหลบการโจมตีของอีกฝ่าย 3 นาทีหลังจากนั้นเขาก็พลาดท่า ดาบเล่มหนึ่ง เนื้อนแขนของเขาและทำลายชุดเกราะเลือดศักดิ์สิทธิ์ที่เขาสวมใส่อยู่ “ตอนแรกข้าก็คิดว่าจะได้เจอคู่ ต่อสู้ที่ท้าทาย แต่ตอนนี้ข้ารู้ความจริงแล้ว แกมันก็แค่คนขี้ขลาดที่เอาแต่หนีไปมา ไม่กล้าที่จะสู้กับข้าซึ่ง ๆหน้า ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ยั่วยุหานเซ็น หลังจากนั้นเขาก็ปล่อยมีดดาบออกไปในจำนวนที่เยอะกว่าเดิมเพื่อจะปิดชีวิตของหานเซ็น หานเซ็นรู้ว่าตัวเองเป็นฝ่ายเสียเปรียบตั้งแต่ตอนแรกแล้ว เหตุผลที่เขา ยังมีชีวิตอยู่ในตอนนี้ก็เป็นเพราะวิชาโลหิตชีพจร แต่เนื่องจากเขาไม่สามารถเพิ่มระดับความแข็งแกร่งได้ มากกว่านี้ เขาจึงไม่สามารถใช้พลังจากการปลดล็อคยืนระดับสูงกว่านี้ได้ ถ้าหานเซ็นต้องการปลดล็อค ยนวิชาโลหิตชีพจรเป็นขั้นที่ 8

เขาจะต้องมีระดับความแข็งแกร่งอยู่ที่ 2,000 ก่อนถึงจะทำได้ แต่ความ แข็งแกร่งของหานเซ็นในตอนนี้อยู่ที่ 1,800 เท่านั้น และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่สามารถหลบการโจมตีของ อีกฝ่ายไปได้ตลอด บวกกับการที่ยิ่งหานเซ็นหลบการโจมตีมากเท่าไร ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก็ยังอยากจะ ฆ่าเขายิ่งขึ้น แต่ทันใดนั้น

หานเซ็นก็เกิดความคิดดี ๆขึ้นมา เขาพุ่งไปอยู่ด้านหลังของเซียซึ่งที่ตอนนี้ยืน แข็งตัวเป็นหินอยู่ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์จับจ้องอยู่ที่หานเซ็นอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เข้ามา และเขาก็เชื่อว่า เซียซึ่งที่ยืนแข็งเป็นหินอยู่นั้นเป็นเพียงแค่รูปปั้นเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงไม่ได้หยุดการโจมตีและตัดสินใจที่ จะโจมตีทะลุผ่านรูปปั้นนี้ไปโดยตรงเลย “จักรพรรดิ์ของข้า ตอนนี้ถึงเวลาของท่านแล้ว! หานเซ็นพูดขึ้น มา ตูม! รูป

ปั้นแตกกระจาย และชายที่เปียกโชกไปด้วยเลือดก็ปรากฏออกมา แสงสีเงินห่อหุ้มร่างกาย ของเขาพร้อมกับรักษาบาดแผลที่ได้รับ ในเวลาที่เขาก้าวขาออกไป 2 ก้าว เซียซึ่งก็รักษาตัวเองจน สมบูรณ์ พลังการฟื้นฟูของเขาถือว่าเหนือชั้นมาก “ทำได้ดีมาก เจ้าฉลาดมากที่ช่วยข้าออกมาได้ เซีย ซึ่ง หัวเราะออกมาเสียงดัง เขานั้นเริ่มจะชอบหานเซ็นขึ้นมาแล้ว “ขอบคุณสำหรับคำชม ข้าน้อยยินดีที่ได้ช่วยท่าน” หานเซ็นแกล้งทำเป็นมีความสุข แต่ในใจของเขาเขาคิดว่า ถ้าฉันสามารถฆ่าราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ด้วยตัวเอง ฉันก็คงจะปล่อยให้แกเป็นหินไปตลอดนั่นแหละ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์มองเซียซึ่ง ด้วยความซื้อค เขาอุทานออกมาว่า “เซียซึ่ง!”

ตอนที่ 1040 ให้พวกเขาสู้กันไป

หานเซ็นช็อคไม่น้อยเลย เขาไม่คิดว่าทั้งคู่จะรู้จักกัน เขาหวังจะให้เซียซึ่งจัดการกับราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ให้ แต่ตอนนี้ดจะเป็นไปไม่ได้แล้ว “เจ้าจ่าข้าได้ด้วยหรอ? เซียซึ่งถามพร้อมกับยิ้มเย้ย ในขณะที่เป็นหิน อยู่นั้น เซียซึ่งได้ซ่อนพลังเอาไว้ แต่ตอนนี้เขาไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นอีกแล้ว ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ฝืนยิ้ม ออกมาและพูด “ในยุคสมัยที่ท่านต่อสู้อยู่ในสปิริตเบส ข้าเพิ่งจะเกิดมาได้ไม่นาน ท่านเป็นคนที่ข้านับถือ อย่างมาก ข้าไม่เคยคิดเลยว่าจะได้มาเจอกับ

ท่านที่นี่ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์นั้นก่าลังพูดโกหกอยู่

จริงๆ แล้วเขาไม่ได้นับถืออะไรอีกฝ่าย 100,000 ปีก่อน เซียซึ่งยังไม่ได้เลื่อนขึ้นไปเป็นจักรพรรดิ ซึ่งตอนนี้ก็ เช่นกัน การที่หานเซ็นเรียกเขาว่าจักรพรรดินั้น ทำให้เขาตกใจและไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไรดี ราชาดาบ ศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้รู้ว่าเซียซึ่งถูกขังอยู่ที่นี่มาโดยตลอด แม้เซียซึ่งจะไม่ได้เลื่อนจากราชั้นไปเป็นจักรพรรดิ จริงๆ แต่หานเซ็นก็พูดคำว่าจักรพรรดิ์ออกไปเพื่อข่มราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ เซียซึ่งรู้สึกยินดีที่ได้รู้ว่าราชา ดาบศักดิ์สิทธิ์นั้นรู้จักชื่อของเขา เขาไม่ได้ใส่

ใจคำพูดของหานเซ็นมากนัก เนื่องจากหานเซ็นไม่ได้อยู่ใน ระดับเดียวกับเขา ซึ่งต่างจากราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นสปริตราชั้นเหมือนกับเขา ดวงตาสีเงินของเซียซึ่ง จ้องมองไปที่ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์และถาม “เจ้าพบอะไรแล้วหรือยัง” “นี่คือสถานที่ที่จักรพรรดิเคยอาศัย อยู่ มันมีสมบัติซ่อนอยู่ที่นี่ แต่

เห็นได้ชัดว่ามันถูกซ่อนเอาไว้อย่างดี" ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์อธิบายอย่าง รวดเร็ว “งั้นหรอ เซียซึ่งไม่เชื่อคำพูดของเขา หลังจากนั้นหานเซ็นก็พูดแทรกขึ้นมา “ข้าน้อยไม่แน่ใจ ว่าเขาหาสมบัติพบแล้วหรือยัง แต่ข้าน้อยได้ยินว่าเขาได้รับของจีโนชิ้นหนึ่งมา ซึ่งนั้นเป็นสาเหตุทำให้ เขาเข้ามาที่นี่ได้ทุกคนรู้เรื่องนี้กันหมด เพราะเขาจัดงานเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อหานเซ็นพูดจบ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องการที่จะพูดอธิบายให้อีกฝ่ายฟัง แต่เซียชิงพูดขัดขึ้นมาก่อนว่า “ส่งสิ่งนั้นมาให้ ข้า ถ้าไม่อยากตาย” “ท่านจักรพรรดิ ข้า” ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ไม่มีโอกาสได้พูดจบเซียซึ่งก็ชกหมัดที่ห่อหุ้มด้วยแสงสีเงินไปหาเขาแล้ว ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ไม่คิดที่จะให้ของชั้นนั้นกับอีกฝ่าย ดังนั้นเขาจึงตัดสิน ใจที่จะหนี้แทน “คิดว่าจะหนี้ข้าได้ง่าย ๆงั้น

หรอ เซียซึ่งวิ่งตามไป จากนั้นสปิริตทั้งสองก็หายลับตาไป “พวกเราเป็นมนุษย์เหมือนกันใช่ไหม” พี่เจ็ดถามขึ้นมา เมื่อเห็นว่าสปิริตทั้งคู่ไปจากที่นี่แล้ว

“คุณรู้จัก ศาลาน้ำไหม? จู่ ๆหานเซ็นก็ถามคำถามนี้ขึ้นมา ฉินจวินหาวบอกกับหานเซ็นว่าถ้าเขาได้เจอกับพี่เจ็ด ให้ เขาถามคำถามนี้เพื่อยืนยันว่าใช่เขาจริง ๆ เมื่อพี่เจ็ดได้ยินสิ่งที่หานเซ็นพูด เขาก็พูดออกมาด้วยความดีใจ “จวันหาวหนีไปที่เมืองหลอมดาบสำเร็จแล้วหรอ? “ใช่ ตอนนี้เขากำลังพักผ่อนอยู่ในสหพันธ์ หานเซ็น ยิ้ม หลังจากนั้นเขาก็ถามต่อ “งั้น คุณก็คือพี่เจ็ด? พี่เจ็ดพยักหน้าและพูด “ฉันไม่คิดว่าจะมีคนอยู่ที่นี้ และก็ไม่คาดคิดว่าคนหนุ่มอย่างนายจะมีพลังที่น่ากลัวขนาดนี้ ถ้าราชาดาบศักดิ์สิทธิ์รอดจากที่นี้ไปได้ และตัดสินใจที่จะโจมตีเมืองของนายอย่างเต็มกำลัง อย่างน้อย ๆ

นายก็สามารถหนี้กลับไปยังสหพันธ์ได้ อย่างปลอดภัย” หานเซ็นยิ้มและพูด “เรื่องนั้นไม่เป็นความจริงเลยสักนิด ความจริงแล้วผมไม่ได้ แข็งแกร่งอะไร ข้อมูลที่คุณส่งให้พวกเรานั้นช่วยชีวิตพวกเราไว้ ผมมาที่นี่ก็เพื่อจะพาคุณกลับไป ตอนนี้

ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ไม่รู้ว่าคุณกำลังจะทำอะไร ดังนั้นเขาคงไม่คิดที่จะฆ่าคุณในตอนนี้ นี่เป็นโอกาสที่ดีที่ เราจะกลับไปที่สหพันธ์" พี่เจ็ดส่ายหัวและพูด “มันไม่คุ้มที่จะเสียง อีกอย่างมีสมบัติอยู่ที่นี่ ถ้าพวกเราหา มันได้ มนุษยชาติก็จะก้าวหน้าขึ้นอีก ซึ่งมันเป็นอะไรที่สำคัญมากและมันก็จำเป็นที่พวกเราต้องหามันให้ เจอก่อนพวกเขา” “แต่คุณยังอยู่ใต้พันธสัญญา ราชาตาบศักดิ์สิทธิ์สามารถซึ่งมันคืนไปจากคุณได้ง่าย ๆ หานเซ็นพูด พี่เจ็ดตอบ “ฉันรู้แต่ตอนนี้ในเมื่อฉันได้พบกับนาย สถานการณ์ก็

เปลี่ยนไปแล้ว นายจะยอม ไปหาสมบัติร่วมกับฉัน ไหม?“สมบัติ? แน่นอนผมเอาด้วยแน่” หานเซ็น หยุดคิดไปชั่วครู่ จากนั้นเขาก็พูด ต่อ “แต่ยังไงผมก็ คิดว่าคุณควรจะกลับไปที่สหพันธ์ บอกที่อยู่ของ สมบัติมา จากนั้นคุณก็หนีไป ผมจะ ตามคุณไป เมื่อฆ่าราชาตาบศักดิ์สิทธิ์ได้แล้ว พี่เจ็ดยิ้มแห้ง ๆ และพูด “บอกตามตรงว่าฉันก็ยังไม่รู้ว่ามัน อยู่ที่ ไหน” เขาพูดต่อว่า “ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์มีแผนที่ สมบัติอยู่ มันจะนำทางไปหาสิ่งของชั้นหนึ่งที่อยู่ใน ดวงตาฟีนิกซ์ แต่ตำแหน่งของดวงตาฟินิกซ์นั้น เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ฉันไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน” “ผม ยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อจะได้สมบัติมา แต่ผมจะ บอกคุณว่าชีวิตของคุณนั้นสำคัญกว่าสมบัติไหน ๆ หานเซ็ นพูด พี่เจ็ดพูด “ตอนนี้ฉันไม่ได้ห่วงชีวิต ของตัวเอง มาเถอะเราควรไปตามหามัน เมื่อเราได้ มันมาแล้ว นายก็ทำให้แน่ใจว่ามันจะไม่ตกไปอยู่

ในมือของพวก

เขา หลังจากนั้นพี่เจ็ดก็หยิบเข็มทิศขึ้นมา เขาจ้องมองไปที่มันอย่างตั้งอกตั้งใจ ราวกับว่าเขากำลังจะคาดคะเนอะไรที่ซับซ้อนอยู่ หลังจากเงียบไป 1 นาที เขาก็พูดขึ้นมา “ตามฉันมา” พีเจ็ดนำทางหาน เซ็นไปในทิศทางที่เขาเพิ่งจะเดินออกมาก่อนหน้านี้ หาน เซ็นยังคงตามเขาต่อไป พร้อมกับอุ้มเป่าเอ่อไว้ในอ้อมแขน ดูเหมือนไม่ว่าเขาจะพูดยังไง พี่เจ็ดก็ตั้งใจจะ อยู่ที่นี้และหาสมบัติต่อไป ทุกครั้งที่เจอทางแยก พี่เจ็ดก็จะหยิบเข็มทิศออกมา ซึ่งทำให้การเดินทางของ พวกเขาเป็นไปอย่างเชื่องช้า 4 ชั่วโมงผ่านไปพวกเขาก็มาถึงทางตัน ประตูสูงกว่า 10 เมตรขวางทางพวก เขาอยู่ มันเป็นประตูบานคู่ที่แต่ละด้านมีภาพของฟีนิกซ์อยู่

ตอนที่ 1041 ตะเกียงของฟีนิกซ์

หานเซ็นต้องการจะเดินเข้าไปตรวจสอบประตู แต่พี่เจ็ดก็หยุดเขาเอาไว้และพูด “ที่นี้เต็มไปด้วยอันตราย อย่าได้คิดทำอะไรบ่มบามแบบนั้น” “ที่ไม่ใช่สถานที่ที่มีดวงตาฟินิกซ์อยู่หรอ" หานเซ็นพูด พี่เจ็ดหันไป มองรูปภาพของฟินิกซ์ที่อยู่บนประตูและพูด “ฟินิกซ์นั้นคือนกที่ตายแล้วจะเกิดมาใหม่จากขี้เถ่าของร่าง ก่อนหน้า แต่โดยปกติแล้วความตายก็คือความตาย นายไม่มีโอกาสที่จะกลับมามีชีวิตใหม่ได้ แต่ในอดีต ก็มีกรณีการฟื้นคืนชีพที่หาได้ยากอยู่ พี่เจ็ดสังเกตเห็นว่ากรงเล็บของฟินิกซ์ในภาพอยู่บริเวณที่เคาะ ประตู ซึ่งประตูบานคู่นี้มีที่เคาะประตูฝั่งละอัน เมื่อพี่เจ็ดเห็นแบบนี้ เขาก็พูด

ขึ้นมา “ฟังสัญญาณจากฉันนะ เราจะเคาะประตพร้อม ๆกัน 3 ครั้ง" หานเซ็นพยักหน้าและเดินไปอยู่ตรงที่เคาะประตูทางด้านซ้าย ประตู นั้นมีขนาดใหญ่มาก มันจึงเป็นไปไม่ได้ที่คน ๆเดียวจะเคาะประตูทั้งสองข้างได้ในเวลาเดียวกัน ดังนั้นทั้ง คู่จึงต้องร่วมมือกัน พี่เจ็ดพูดฝ่หานเซ็นอีกครั้งว่าให้เคาะประตูแค่ 3 ครั้ง เขาดูกังวลมาก หานเซ็นไม่แน่ใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เขาไม่ได้รู้สึกถึงแรงกดดัน

อะไรเลย พี่เจ็ดพูดให้สัญญานออกมา หลังจากนั้นพวกเขาก็เคาะประต 3 ครั้งโดยใช้ที่เคาะประตู พวกเขาเคาะประตูกันอย่างพร้อมเพียง “ถอย! พี่เด็ด ตะโกน และพวกเขาทั้งคู่ก็ถอยออกห่างจากประตูอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นพวกเขาก็ยืนมองสิ่งที่อาจจะ เกิดขึ้น เป่าเอ่ออยู่ในอ้อมแขนของ

หานเซ็นและกำลังดูดขวดนมของเธอ เธอมองที่ประตูด้วยความอยาก รู้อยากเห็น มีเสียงกรีดร้องจากนกฟินิกซ์ 2 ตัว และรูปภาพที่อยู่ที่ประตูก็มีชีวิตขึ้นมา หลังจากนั้นพวกมัน ก็บินออกมาจากประตู ถึงหานเซ็นจะเก็บจีโนพ้อยธาตุไฟจนเต็มแล้ว แต่เขาก็ยังรู้สึกว่าความร้อนที่ 1 ฟินิกซ์ปล่อยออกมานั้นร้อนมากสำหรับเขา ประตูเปิดออกอย่างช้า ๆ เผยให้เห็นห้องโถงขนาดใหญ่ พวกเขาเห็นตะเกียงหลายอันอยู่ในนั้น พวกมันยังคงมีไฟลุกอยู่ถึงแม้จะผ่านมาไม่รู้กี่ปีแล้วก็ตาม พี่เจ็ดเดิน เข้าไปข้างในและพูด “เร็วเข้า เมือฟินิกซ์

พวกนั้นกลับไปที่ประตูเมื่อไร ประตูก็จะปิดลง” เมื่อหานเซินเดิน ผ่านฟินิกซ์ทั้งสอง เขาก็รู้สึกราวกับว่าเส้นผมของเขากำลังถูกเผา เมื่อพวกเขาเข้าไปในห้องโถง ฟินิกซ์ ทั้ง 2 ก็กลับไปที่ประตูของ

พวกมัน และประตูก็ปิดลงอย่างเงียบ ๆ ในห้องโถงมีตะเกียงอยู่ 9 อัน แต่ละอัน มีรูปร่างเหมือนกับหัวของฟินิกซ์ แต่นอกจากนั้นแล้วก็ไม่ได้มีอะไรที่น่าสนใจเป็นพิเศษ แต่ว่ามันมีห้อง อีกห้องหนึ่งที่พวกเขาสามารถเดินเข้าไปได้ ข้างในนั้นไม่มีแสงสว่างส่องออกมา มันเต็มไปด้วยความมืด มิด พี่เจ็ดพูดพึมพำกับตัวเอง “ฟินิกซ์ 2 ตัวอยู่ด้วยกัน และตะเกียงหลายอันก็แยกจากกัน ฉันไม่รู้มาก่อน เลยว่าสปิริตก็รู้ศาสตร์หยินหยางด้วย” “พี่เจ็ด ช่วยพูดให้มันรู้เรื่องหน่อยได้ไหม? มันหมายความว่ายังไง? หานเซ็นถาม หานเซ็นนั้นเชี่ยวชาญด้านการต่อสู้ แต่มันก็แค่นั้น เขาไม่ได้มีความรู้ในเรื่องพวกนี้ เหมือนกับพี่เจ็ด หลังจากนั้นพี่เจ็ดก็พูดขึ้น “จักรพรรดิฟินิกซ์ไม่ใช่คน ๆหนึ่ง” “มันก็แน่อยู่แล้วก็เขาเป็น สปิริต หานเซ็นพูด เขาเริ่มจะงง ๆกับพี่เจ็ด หลังจากนั้นพี่เจ็ดพูดต่อว่า “ฉันหมายความว่า

เขาไม่ใช่สปิริต เพียงคนเดียว แต่จริง ๆแล้วจักรพรรดิ์ฟินิกซ์มี 2 ตน “คุณจะบอกว่ามีสปิริตจักรพรรดิ์ 2 ตน? หานเซ็น

ถามด้วยความช็อค พี่เจ็ดพยักหน้าและพูดต่อ “จริง ๆแล้วน่าจะมีทั้งฟินิกซ์ชายและหญิง ชื่อจักรพรรดิ ฟินิกซ์” นั้นถูกมอบให้กับสปิริตทั้งสอง” “บางที่พวกเขาอาจจะมีความสัมพันธ์กัน แบบสองรวมเป็นหนึ่ง หรือเปล่า? หานเซ็นแสดงความเห็นซึ่งคล้าย ๆกับเจ้าหญิงหยินหยางของก็อตแซงชั่วเขต 2 พี่เจ็ดเห็น ด้วยและพูด “ก็เป็นไปได้ แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาทั้งคู่ก็มีพลังคนละอย่าง ที่เจ็ดมองไปทางตะเกียงอัน หนึ่ง

ที่อยู่ด้านซ้ายและพูด “นี่คือเปลวไฟแห่งชีวิต มันตัวแทนของหยาง หลังจากนั้นพี่เจ็ตก็หันไปมอง

ตะเกียงที่อยู่ด้านขวาและพูด “นี่คือเปลวไฟสีดำ มันเป็นตัวแทนของหยิน" หานเซ็นสังเกตว่าเปลวไฟนั้น ดูแตกต่างกันจริงๆ “พวกมันมีความหมายว่าไง? หานเซ็นถาม พี่เจ็ดอธิบาย “เปลวไฟแห่งชีวิตหรือก็คือ หยางซึ่งจะนำไปสู่ความรุ่งโรจน์ ส่วนเปลวไฟสีดำหรือหยินจะนำไปสู่หายนะ พี่เจ็ดมองไปในห้องอันมืด มืดและพูด “นั่นคือเส้นทางระหว่างหยินและหยาง ฉันไม่แน่ใจว่ามีอันตรายอะไรรอพวกเราอยู่ แต่พวกเรา ต้องการที่จะมีชีวิตรอด ล่ะก็ เราจำเป็นต้องใช้ตะเกียงอันหนึ่ง แต่ว่า “แต่ว่าอะไร? หานเซ็นถาม “ตะเกียงฟินิกซ์พวกนี้ใช้สำหรับตำรงชีวิต เราจะต้องนำพวก

มันไปถ้าต้องการจะมีชีวิตรอด แต่ถึงอย่างนั้น มันก็ดูไม่ค่อยถูกเท่าไหร่" พี่เจ็ดครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ หลังจากนั้นเขาก็พูดต่อ “เส้นทางนี้จะกำหนดความเป็น

ความตาย” “ถ้างั้นเราควรจะเลือกตะเกียงอันไหน? หานเซ็นถาม “ฉันไม่รู้ แต่ไม่ว่าเราจะเลือกอันไหน มันก็มีความเสี่ยงที่สง นี้คือบท

ทดสอบของจักรพรรดิ์ฟินิกซ์ และไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม เขาก็เป็นคนที่ ฉลาดมาก ๆ พี่เจ็ดยิ้มแห้ง ๆออกมา “ถ้างั้นถึงเราจะพูดกันต่อไปก็คงไม่ได้คำตอบอะไรขึ้นมา เราลอง เลือกสักอันเถอะ หานเซ็นหยิบตะเกียงมาอันหนึ่งโดยไม่ได้พิจารณาอะไรมาก หลังจากนั้นเขาก็พูด “ผมจะลองเข้าไปดูก่อน หานเซ็นไม่ได้เข้าใจว่าพี่เจ็ดกำลังพูดถึงเรื่องอะไร ดังนั้นเขาจึงไม่คิดว่าจำเป็น ต้องระมัดระวังอะไร ถ้ำจักรพรรดิ์ฟีนิกซ์รอพวกเขาอยู่ข้างหน้า หานเซ็นก็แค่ต้องสู้กับเขา ซึ่งหานเซ็นมั่น ใจว่าสามารถใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดเอาชนะอีกฝ่ายได้ “เดี๋ยวก่อน พี่เจ็ดพูดขณะที่หยุดหาน เซ็น

เอาไว้ “นึกคำ ๆหนึ่งในหัวนายขึ้นมา จะเป็นคำไหนก็ได้ และตอนนี้ก็บอกฉันมาว่านายคิดคำว่าอะไรอยู่ ฉันสามารถทำนายจากคำที่นายคิดได้ว่าตะเกียงที่นายเลือกนั้นดีหรือไม่ดี หานเซ็นยิ้มและพูด “การ ทำนายนั้นไร้ประโยชน์ เราไม่สามารถเปลี่ยนชะตากรรมของเราได้ การตัดสินใจก็คือการตัดสินใจ การจะ ทำนายสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอะไรที่เสียเวลา ผมจะเข้าไปไม่ว่าตะเกียงนี้จะดีหรือไม่ก็ตาม หลังจากนั้น หานเซ็นก็ถือตะเกียงและเดินเข้าไปในห้องอันมืดมิด

ตอนที่ 1042 ดวงตาฟีนิกซ์

พี่เจ็ดมองไปยังตำแหน่งที่หานเซ็นหยิบตะเกียงออกมา หลังจากนั้นสีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป "ตะเกียง อันที่ 4 ควรจะเป็นตะเกียงของการดำรงชีวิต แต่ตอนนี้แสงไฟของมันเป็นเครื่องหมายของความตาย เขา กำลังจะตาย! พี่เจ็ดวิ่งไปหยิบตะเกียงอันที่ 7 ออกมาโดยไม่ลังเล จากนั้นเขาก็วิ่งตามหานเซ็นไป หาน เซ็นเข้าไปข้างในได้เพียง 10 วินาทีเท่านั้น แต่มันก็เพียงพอที่จะหายตัวไปจากสายตาของพี่เจ็ด หาน เซ็นนั้นหายตัวไปแล้ว แสงไฟจากตะเกียงของเขานั้นสามารถส่องสว่างได้ในระยะ 1 เมตรเท่านั้น ความ มืดมิดทำให้เขารู้สึกอึดอัดและหายใจไม่ค่อยออก พี่เจ็ดส่งเสียงเรียกหาน

เซ็น ขณะเดินไปด้วยความเร่ง รีบโดยหวังว่าจะตามหานเซ็นให้ทัน แต่เสียงเรียกของเขาก็ไม่ได้การตอบกลับ ทันใดนั้นก็มีเสียง

แปลก ๆ ดังขึ้น หลังจากนั้นพี่เจ็ดก็รู้สึกราวกับว่ามีมอนสเตอร์จำนวนนับไม่ถ้วนซ่อนตัวอยู่ในความมืดมิดและกำลัง จ้องมองมาที่เขาเขายังคงเดินหน้าต่อไปโดยมั่นใจในความรู้ของตัวเองที่คิดว่าเลือกตะเกียงได้ถูกต้อง เมื่อมีมันอยู่ในมือ เขาก็รู้ว่าจะตามหานเซ็นได้ทันในที่สุด ตะเกียงอันที่ 7 ที่เขาเลือกนั้นมีชื่อเรียกว่า "ตะเกียงแห่งการหวนคืนของวิญญาณ" ถึงมันจะขับไล่ความมืดรอบ ๆตัวให้ได้ในตอนนี้ แต่มันก็จะดับลง ในที่สุด และคน

ที่ใช้มันก็จะจบชีวิตลงในที่สุดเช่นกัน พี่เจ็ดอยู่ในเส้นทางของการฆ่าตัวตาย ถึงจะรู้แบบ นี้ แต่เขาก็ไม่ได้สนใจ เขานั้นนับถือหานเซ็น ในช่วงเวลาสั้น ๆ

ที่ได้รู้จักกับหานเซ็น เขาก็ยินดียอมตาย ถ้า มันทำให้หานเซ็นรอดกลับมาได้อย่างปลอดภัย ขณะที่เขาเดิน

เข้าไปในห้องอันมืดมิดโดยมีแสงไฟที่รีบ หรี่น่าทาง ทันใดนั้นความอบอุ่นของเปลวไฟก็หายไป หลังจากนั้นเปลวไฟก็เปลี่ยนเป็นสีต่า แต่ความมืด ก็ไม่ได้กลับมาปกคลุมห้องนี้แต่อย่างใด เปลวไฟของเขายังคงส่องสว่างอยู่ แต่มันส่องสว่างด้วยเปลวไฟสีดำทรนแรงยิ่งกว่าเดิม แต่ไม่ว่าเขาจะมองไปทางไหน เขาก็ไม่เห็นตัวหานเซ็นเลย แต่พี่เจ็ตร์ว่าไม่ได้อยู่ที่นี้คนเดียว รอบ ๆยังมีมอนสเตอร์นับไม่ถ้วนจ้องมองเขาอยู่ วินาทีต่อมา พวกมอนสเตอร์ก็กระโดดเข้า มาโจมตีเขา พี่เจ็ดรีบใช้พลังแสงสีม่วง แต่มันก็สามารถแผ่ขยายออกไปแค่ 3 ฟุตเท่านั้น เขากวัดแหว่ง ดาบเพื่อฟันมอนสเตอร์ที่กระโดด

เข้ามา แต่มอนสเตอร์อีกตัวก็ใช้กรงเล็บอันชั่วร้ายจับดาบของเขาเอาไว้ และมอนสเตอร์ตัวอื่น ๆก็พุ่งมาหาเขาทันทีโดยรอช้า พี่เจ็ดรู้ตัวว่าต้องตายแน่ ๆ แต่เขาก็ไม่สนใจว่าชีวิต ของเขาจะเป็นยังไง เขาเพียงแค่หวังว่าหานเซ็นจะเห็นแสงสีม่วงของเขาและกลับมาได้อย่างปลอดภัย เมื่อเห็นคมเขี้ยวจากมอนสเตอร์จำนวนนับไม่ถ้วน พี่เจ็ตก็หลับตายอมรับชะตากรรมของตัวเอง แต่ทันใด นั้นแสงสีแดงที่ส่องสว่างก็ท่าให้เขาลืมตาขึ้นมาอีก

ครั้ง เปลวไฟปรากฏออกมาและเผามอนสเตอร์ที่อยู่ รอบ ๆเขา เปลวไฟสีแดงลุกขึ้นมาแทนที่เปลวไฟสีดำในตะเกียงของเขา ขณะที่มอนสเตอร์รอบ ๆ เขา กำลังลุกเป็นไฟ เพียงไม่นานพวกมันก็ถูกเผาเหลือแต่เถ้าถ่าน ชายคนหนึ่งปรากฏตัวออกมาเขาคนนั้น

ถือตะเกียงอยู่ในมือและเปลวไฟในตะเกียงของเขาก็คล้ายคลึงกับนก “หานเซ็น! พี่เจ็ดพูดออกมา “ผมบอกให้คุณรออยู่ตรงนั้นก่อนไม่ใช่หรอ คุณมาทำอะไรที่นี่? หานเซ็นยิ้ม “ฉัน พี่เจ็ดพูดไม่ออก เขายังคงตัวสั้นจากสถานการณ์ที่รอดมาได้อย่างวุดวดเมื่อสักครู่ “นายฝึกวิชาไฮเปอร์จีโนธาตุไฟด้วยหรอ? วิชาไหนกัน? หานเซ็นพยักหน้าและพูด “เพลิงฟินิกซ์”

หลังจากนั้นพี่เจ็ดพูดต่อ ไม่แปลกใจเลย ดู เหมือนฉันจะกังวลมากเกินไป ดูเหมือนหานเซ็นจะซาบซึ้งอะไรบางอย่าง จู่ ๆเขาพูด “ขอบคุณครับ พี่ เจ็ด” พี่เจ็ดยิ้มแห้ง ๆและพูด “เรื่องอะไร? ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ยังไงก็ตามที่นี่ไม่ปลอดภัย เราควร ไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด หานเซ็นพยักหน้า หลังจากนั้น

เขาก็เดินนำทาง โดยมีพี่เจ็ดเดินตามหลังมาติด ๆ เปลวไฟสีแดงของหานเซ็นนั้นส่องสว่างมากกว่าเปลวไฟของพ์เจ็ดมากนัก แต่ว่ามันก็ไม่ได้ช่วยอะไร พวกเขามาก เสียงแปลก ๆดังขึ้นภายใต้ความมืดมิดรอบ ๆตัวพวกเขา แต่หลังจากเดินไปสักพักก็ไม่มีมอน สเตอร์ตัวไหนเผยตัวออกมา หานเซ็นยิ้มและพูด “ตะเกียงฟีนิกซ์นี้เป็นสมบัติที่มีค่าพอสมควรเลย มัน สามารถเสริมพลังไฟธาตุไฟได้ เราควรจะนำตะเกียงพวกนี้กลับไปด้วยในตอนที่เราออกไปจากที่นี้ ที่ เจ็ด

พูด “ไฟทั่ว ๆไปไม่สามารถจุดตะเกียงพวกนี้ได้ เปลวไฟฟินิกซ์ของนายเป็นเปลวไฟที่ไม่มีชีวิต เป็นเรื่องน่าแปลกที่นายสามารถจุดตะเกียงพวกนี้ได้

ด้วยไฟแบบนั้น หานเซ็นนั้นใช้เปลวเพลิงฟินิกซ์ที่เสริม พลังด้วยวิชาโลหิตชีพจร ซึ่งทำให้เขาสามารถจุดเปลวไฟที่มีชีวิตได้ พวกเขาเดินทางอยู่ในความ

มืดมิด เป็นเวลานาน เมื่อพวกเขามาถึงจุดสิ้นสุด มันก็เหมือนกับแสงสว่างที่ปลายทาง เมื่อพวกเขามองเห็นมัน พวกเขาก็โล่งใจอย่างมาก พวกเขาจึงไปหาแสงสว่างทันที แต่เมื่อพวกเขาออกจากความมืดมิดได้ พวก เขาก็ต้องอึ้ง มันเหมือนกับว่าพวกเขาออกมาในดินแดนแห่งใหม่ ท้องฟ้าด้านบนนั้นปลอดโปร่ง พระอาทิตย์แจ่มใสและอากาศก็อบอุ่น แต่น่าแปลกที่ทุกอย่างด้านล่างเป็นสีดำ ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ ดอกไม้ พื้นดินหรือก้อนหิน ทั้งหมดต่างก็มีสีดำอันมืดมิดหมด ไม่มีอะไรที่มีสีสันเลย ราวกับว่าทั่วทั้งดิน แดนนี้ถูกพายุเพลิงที่รุนแรงเผาจน

เป็นเถ้าถ่านไปหมด แต่ถึงแม้ทุกอย่างจะมีสีดำ แต่พวกมันก็ดูมีชีวิต ชีวา มันมีใบไม้ขึ้นบนต้นไม้ที่ดูเหมือนถูกเผาไหม้ ซึ่งต้นไม้ดูอุดมสมบูรณ์มาก ทั่วทั้งดินแดนเหมือนกับ ถูกทาสีด้วยสีดำ ยกเว้นแต่ท้องฟ้าด้านบนเท่านั้น “พี่เจ็ด ที่นี่คือที่ไหนกัน? ดูเหมือนกับว่าพวกเราออกมา จากเมืองเลย หานเซ็นสับสน พี่เจ็ดหยิบเข็มทิศออกมา และสีหน้าของเขาก็ดูมีความสุข “พวกเรายังไม่ ได้ออกจากเมืองฟินิกซ์ ไม่เลยสักนิด ที่นี่แหละ ในที่สุดพวกเราก็มาถึง พวกเรามาถึงดวงตาฟินิกซ์แล้ว “นี่คือดวงตาฟินิกซ์งั้นหรอ? หานเซ็นถามด้วยความช็อค มันยากที่จะจินตนาการว่าพวกเขายังอยู่ในอาณาเขตของเมืองที่ถูกฝังอยู่ในภูเขาอยู่ สิ่งที่พวกเขาเห็นทำให้พวกเขาพูดไม่ออก

ตอนที่ 1043 โลกของถ่าน

“ต้องไม่ผิดแน่ ๆ ที่นี่คือดวงตาฟินิกซ์จริง ๆ” พี่เจ็ดยืนยัน “แล้วสมบัติล่ะ อยู่ที่ไหน เมื่อหานเซ็นมองเห็นเทือกเขาที่อยู่ไกลออกไป ก็ทำให้เขารู้ว่าที่นี่กว้างใหญ่ขนาดไหน การจะหาสมบัติ ดูเหมือนจะยาก กว่าที่เขาคิดเอาไว้ พี่เจ็ดก้มลงมองเข็มทิศอีกครั้ง “แปลกจริง ๆ ฉันไม่สามารถบอกได้ว่าตอนนี้พวกเรา ต้องไปทางไหน พี่เจ็ดสัมผัสหญ้าสีดาที่อยู่บนพื้น และเมื่อเขาพบว่ามือตัวเองเต็มไปด้วยเขม่าดำ ทำให้ เขารู้ว่าพื้นนี้เป็นเหมือนกับเถ้าถ่านจริง ๆ หลังจากนั้นเขาก็พูด “ฉันไม่รู้ว่าที่แห่งนี้มีจุดประสงค์ใช้ทำอะไร แต่ฉันมั่นใจว่าจะต้องมีตัวอะไรบางอย่างที่ปกครองที่นี่อยู่แน่ ๆ ตัวอะไรสักอย่างที่

ทำให้ที่นี้กลายเป็นเถ้า ถ่านแบบนี้” “ถ้าอย่างนั้นจะเป็นการดีที่สุดถ้าพวกเราไม่แยกกัน หานเซ็นพูดขณะที่มองไปรอบ ๆ พี่เจ็ด พยักหน้า เขารว่าหานเซ็นพยายามจะปกป้องเขา หานเซ็นไม่เชี่ยวชาญด้านการหาเส้นทางที่ถูกต้อง ดัง นั้นเขา

จึงให้พี่เจ็ดเป็นคนนำทาง ถึงแม้พี่เจ็ดเองจะไม่รู้ว่าสมบัตินั้นซ่อนอยู่ที่ไหน แต่เขาก็ถนัดด้านการ หาเส้นทาง ขณะที่พวกเขาเดินไปเรื่อย ๆ สภาพของดินแดนรอบ ๆก็ยังคงเหมือนเดิม ทั้งภูเขา ต้นไม้และ ดอกไม้ก็ยังเป็นสีต่าทั้งหมด ทั้งดอกไม้และต้นไม้ที่นี้นั้นมีหลายชนิดมาก ซึ่งขนาดและรูปร่างของพวก มันก็แตกต่างกันออกไป แต่พวกมันทั้งหมดมีสีดำเหมือนกัน พวกมันดูเหมือนกับรูปปั้นที่ไม่มีวันตายและ จะคงอยู่ในสภาพนี้ไปตลอดกาลเป่าเอ่อคิดว่าพวกดอกไม้นั้นดูสวยงามมาก ๆ และ

เธอก็ต้องการที่จะ หยิบมันขึ้นมา แต่หลังจากที่เธอสัมผัสมัน ดอกไม้ก็กลายเป็นกองเขม่าดำๆ “พลังอะไรกันที่เผาที่นอน กลายเป็นแบบนี้? หานเซ็นประหลาดไม่น้อย พี่เจ็ดพูดได้เพียงแค่ว่า “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ถ้าพวกเรา ไปเจอกับตัวอะไรก็ตามที่ทำให้ที่นี้กลายเป็นแบบนี้ พวกเราต้องพบกับจุดจบอย่างรวดเร็วแน่ ฉันเดิมพัน ว่าเราจะไม่ได้แค่ถูกเผาจนสุก แต่จะถูกเผาจนระเหยกลายเป็นไออย่างแน่นอน หานเซ็นไม่คาดคิดว่าพ เจ็ดร่าเริงถึงขนาดที่มีอารมณ์พูดล้อเล่น แต่ทันใดนั้น พวกเขาก็ได้ยินเสียงมาจากป่าข้างหน้า เมื่อเดินไป ตามเสียง พวกเขาก็เห็นแกะสีขาวค่าลังเล็ม

หญ้าสีดำอยู่ ความขัดกันของแกะสีขาวและพื้นสีดำมันช่างดู โดดเด่นมาก “มีมอนสเตอร์อยู่ที่นี้ด้วยหรอ? หานเซ็นรู้สึกโล่งอก ก่อนหน้านี้เขารู้สึกราว

กับว่าที่นี้เป็นอีก มิติหนึ่ง แต่เมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตอื่น อยู่ที่นี่ก็ทำให้ดูเหมือนโลกความจริงขึ้นมาหน่อย แต่ถ้านี้เป็นเพียงแค่ ภาพมายา ใครก็ตามที่สร้าง มันขึ้นมาก็ต้องทรง

พลังอย่างสุดยอดแน่ ๆ แต่ถ้านี้เป็นโลกความจริง อย่างที่ หานเซ็นหวังอย่างน้อย ๆเขาก็สามารถใช้ พลังของตัวเองได้ เมื่อเป่าเอ๋อเห็นแกะขนปุกปุย เธอก็รีบเข้าไป หามันทันที เธอกระโดดขึ้นไปบน หลังและจับที่เขาของมัน เธอดูมีความสุขอย่างมาก แกะตกใจที่จู่ ๆมีคน มาขี่หลัง มันรีบวิ่งหนีเข้าไปใน ป่าทันที หานเซ็นรับวิ่งไล่ตามไปอย่างรวดเร็ว ตอน นี้สิ่งที่เขาไม่ต้องการ มากที่สุดก็คือคลาดกับเป่า เอ่อ ถ้าเขาคลาดกับเธอไปตอนนี้ มันก็ยากที่เขาจะ ตามหาเธอเจอ หานเซ็น เดาว่าแกะตัวนี้เป็นมอน สเตอร์กลายพันธุ์ และข้อสันนิษฐานของเขาก็ถูก

ต้อง หานเซ็นและพี่เจ็ดไล่ตาม แกะจนทันอย่างง่ายดาย และเมื่อตามทัน หานเซ็นก็จับเขาที่อยู่บนหัวของมอนสเตอร์เอาไว้ แกะอ่อนตัว

ลงและล้มลงไปกับพื้น ส่วนเป่าเอ๋อตบมือชอบใจ พี่เจ็ดต้องการจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จู่ ๆสีหน้าของเขา ก็เปลี่ยนไป “หานเซ็น ปล่อยแกะนั่นไป พี่เจ็ดพูดขึ้นอย่างกะวนกะวาย “มีอะไร หานเซ็นอุ้มเป่าเอ่อขึ้น มาและหันไปมองสิ่งที่ทำให้พี่เจ็ดตกใจกลัว แกะจำนวนมากกำลังวิ่งเข้ามาทางพวกเขา จำนวนพวกมันมี มากกว่า 100 ตัว ซึ่งทุกตัวดูไม่พอใจและดูท่าทางจะไม่เป็นมิตรเท่าไหร่ แกะตัวที่พวกเขาเจอตอนแรกดู ตัวเล็กไปเลยเมื่อเทียบกับตัวอื่น ๆที่วิ่งเข้ามา เขาของพวกมันทั้งใหญ่และคมราวกับใบมีด แกะตัวตัวแรก เป็นมอนสเตอร์กลายพันธุ์ แต่หานเซ็นเดาว่าแกะตัวอื่น ๆที่กำลังวิ่งเข้า

มาคงเป็นมอนสเตอร์เลือด ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยพลังของพวกมันทำให้พวกมันเป็นศัตรูที่น่าสะพรึงกลัว ในตอนนี้หานเซ็นมีระดับความ แข็งแกร่งพอจะเทียบเท่ากับมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นเขาสามารถถูกพวกแกะย่า จนตายได้ง่าย ๆ เลย ถ้าเขานั้นไม่ใช้โหมตราชาสปิริตขั้นสุดยอด

“พวกนายมีลูกน้อยที่น่ารักจริง ๆ ฉันแค่ ต้องการจะกอดมันเท่านั้น ฉันยังไม่ได้ทำอะไรมันเลย หานเซ็นเริ่มลูบหัวระดับกลายพันธุ์และช่วยให้มันลุกกลับขึ้นมา หานเซ็นไม่ต้องการทำให้พวกแกะโกรธ ถ้าเขาต้องสู้กับมอนสเตอร์มากขนาดนั้น เขามีแต่ ต้องใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดเท่านั้น แต่มันเป็นความสามารถที่ดูดพลังอย่างมาก ซึ่งเขาไม่รู้ว่าเส้น ทางข้างหน้าจะมีอะไรรออยู่อีก ดังนั้นเขาจึงไม่อยากที่จะใช้มันตอนนี้ หลังจากนั้นพวกแกะก็ส่งเสียงร้อง

แบะ ๆออกมาด้วยความโกรธ พวกแกะวิ่งเข้ามาใส่หานเซ็น ราวกับรถถังความเร็วสูง หานเซ็นรีบคว้าตัวนี้ เจ็ตและรีบบินขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว เขาไม่ต้องการทำให้พี่เจ็ดได้รับบาดเจ็บ ดังนั้นหานเซ็นคิด

ว่าจะเป็นการดีที่สุด ถ้าเขาจะพาพี่เจ็ดไปในที่ปลอดภัยก่อนแล้วค่อยตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไป แต่โชค ร้ายสำหรับพวกเขา แกะพวกนี้สามารถกระโดดได้สูงกว่า 50 เมตร หานเซ็นบนหลบแกะทัพุ่งเข้ามา ราวกับนก เขาหลบหลีกการโจมตีของพวกแกะได้อย่างง่ายดาย ถึงแม้เขาจะบินถึงจุดที่พวกมันไม่ สามารถกระโดดขึ้นมาถึงแล้ว แต่พวกแกะก็ยังวิ่งตาม ไม่ว่าเขาจะบินไปทางไหน พวกแกะนั้นแข็งแกร่ง แต่ละตัวเป็นถึงมอนสเตอร์เลือด

ศักดิ์สิทธิ์ ในตอนแรกหานเซ็นเชื่อว่าจะสามารถสลัดพวกมันหลุดได้ ง่าย ๆ แต่ดูเหมือนเขาจะคิดผิด ในขณะที่เขากำลังหนีอยู่นั้น เขาก็สังเกตเห็นว่าพวกแกะสีขาวตอนนี้เริ่ม เปลี่ยนไปเป็นสีดำแล้ว ก่อนหน้านี้พวกแกะที่วิ่งเกาะกลุ่มไล่ตามเขามาราวกับก้อนเมฆก้อนหนึ่ง แต่ตอน นี้พวกมันทุกตัวมีสีดำราวกับก้อนถ่านขนาดใหญ่ แต่เห็นได้ชัดว่าความเร็วและพลังของพวกมันเพิ่มขึ้น หลังจากที่สีของพวกมันเปลี่ยนไป แต่ทันใดนั้นหานเซ็นได้ยินเสียงร้องของแกะตัวหนึ่ง แกะตัวหนึ่งที่ดู แตกต่างจากตัวอื่น ๆกำลังวิ่งเข้ามาด้วยความเร็วสูงและกระโดดเข้าใส่หานเซ็น “มอนสเตอร์ขั้นสุด ยอด!" สีหน้าของหานเซ็นเปลี่ยนไป

ตอนที่ 1044 วิญญาณอสูรขั้นสุดยอด

วิชาเหยียบอากาศของหานเซ็นนั้นไม่ได้เร็วไปกว่าแกะสีดำที่กำลังกระโดดเข้ามา เมื่อมอนสเตอร์ขนปุย กระโดดขึ้นไปจนถึงจุดสงสด มันก็พุ่งเฉียดเขาไป "มันคือมอนสเตอร์ขันสุดยอด! หานเซ็นพาพี่เจ็ดลง มาส่งบนพื้นและพูด "วิ่งหนีไปก่อน พี่เจ็ดพูด "จำยอดเขาที่มีรูปร่างเหมือนกับวัวได้ไหม ฉันจะไปรอ

นายอยู่ที่นั่น" พี่เจ็ดวิ่งหนีไปทันที เขาไม่ต้องการเป็นตัวถ่วงให้หานเซ็น เขารู้ว่าจะเป็นภาระมากกว่าตัว ช่วย ถ้าเขายังอยู่ที่นต่อไป เมื่อเห็นว่าพี่เจ็ดไปแล้ว หานเซ็นก็เริ่มวิ่งเข้าหาฝูงแกะ เมื่อแกะสีดำ

ขันสุด ยอดเห็นว่าหานเซ็นวิ่งเข้าหาฝงแกะ มันก็พยายามวิ่งไปปกป้องพวกของมัน แต่หานเซ็นก็วิ่งไปไกลแล้ว แกะสีดำตัวหนึ่งวิ่งออกมาจากฝงและพยายามจะใช้เขาของมันเสียบหานเซ็น แต่หานเซ็นก็สามารถหลบ มันได้อย่างง่ายดาย จากนั้นเขาก็ฟันเข้าไปบริเวณท้องของมันด้วยดาบไทอา เมื่อดาบไทอาตัดผ่านท้อง ของแกะสีดำ ท้องของมันก็เกิดเป็นแผลขนาดใหญ่ แต่หานเซ็นไม่หยุดแค่นั้นเขายังคงวิ่งเข้าไปที่ฝูง แกะต่อ แกะสีดำอีกตัววิ่งเข้ามาเพื่อจะหยุดเขาไว้ แต่หานเซินก็โต้ตอบด้วยดาบฟินิกซ์ เขาฟันไปยังแกะ ที่วิ่งเข้ามาโดยไม่ได้เอาผ้าที่คมดาบอยู่ออก เมื่อดาบฟันไปถูกตัวของแกะ ผ้าที่ฟันอยู่รอบ ๆดาบก็ฉีก ขาด พร้อมกับแกะที่ถูกตัดขาด

เป็น 2 ส่วน ดาบฟินิกซ์ที่ได้รับการพลังเสริมจากโลหิตชีพจรเป็นอะไรที่น่า กลัวมาก ๆ “แกะเขา

ปีศาจ

กลายพันธุ์เบอร์เซิร์กถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เนื้อไม่สามารถกินได้ หาน เซ็นองเล็กน้อย หลังจากที่ได้ยินเสียงประกาศ เขาประหลาดใจที่มันเป็นมอนสเตอร์ระดับกลายพันธุ์เบอร์ เซิร์ก หาน เซ็นถือดาบทั้งสองอันไว้ในมือ ขณะวิ่งเข้าไปในฝูงแกะ เขาเริ่มที่จะสังหารหมู่พวกมัน โดย หลบการโจมตีของราชาแกะไปด้วย หลังจากที่พี่เจ็ดหนีออกไปได้ไกลพอสมควร เขาก็หันกลับมามองว่า หาน เซ็นเป็นยังไงบ้าง ซึ่งเขาก็เห็นหานเซ็นกำลังฆ่าฟันพวกแกะอย่างบ้าคลัง ไม่มีอะไรสามารถหยุดการฆ่าฟันของเขาได้ แม้แต่ราชาแกะเองก็ตาม หาน เซ็นแข็งแกร่งขนาดนั้นได้ยังไง? มันคงจะดีมากถ้ามี มนุษย์อย่างเขาหลาย ๆคน พี่เจ็ดคิด ขณะที่กำลังวิ่งหนีไปยังจุดที่เขานัดกับหานเซ็นไว้ ในขณะนั้น

หาน เซ็นก็พบว่าตัวเองกำลังสนุกสนานที่ได้ฆ่าฟัน พวกแกะ ถึงแม้หลังจากที่พวกมันเปลี่ยนเป็นสีต่า จะทำให้ พวกมันมีพลังป้องกันเพิ่มขึ้น แต่มันก็ยัง ไม่พอที่จะต้านความคมของดาบทั้ง 2 แถมความ พยายามที่จะ โจมตีของพวกมันก็ไม่ได้ผลเช่นกัน ราชาแกะส่งเสียงคำรามใส่ชายที่กาลังฆ่าฟันพวก ของมันอย่างไร ความปราณี แต่เสียงของมันก็ ถูกกลบโดยเสียงกรีดร้องอันหวาดกลัว

ของแกะตัวอื่น ๆ ราชาแกะสั่งให้แกะ ตัวอื่น ๆวิ่งหนี ไป ซึ่งทำให้ที่กาบังของหานเซ็นหายไปจากนั้น ราชาแกะก็วิ่งเข้าใส่หานเซ็นด้วยความเร็ว สูง เขา ของราชาแกะมีสีดำเหมือนกับคริสตัล และคมมาก พอที่จะฉีกภูเขาทั้งลูกขาดได้เลย หานเซ็นโต้ กลับ ด้วยดาบฟินิกซ์ ดาบและเขาของราชาแกะปะทะ กัน เคร็ง! เกิดรอยดาบที่เขาของราชาแกะ แต่หาน

เซ็นเองก็กระเด็นเข้าไปในป่า ตูม! หานเซ็นกระเด็นไปกระแทกเข้ากับต้นไม้ที่เป็นถ่านหลายต้นกว่าจะ หยุดลง ทำให้อากาศรอบ ๆตัวเขาก็เต็มไปด้วยเขม่าดำ หานเซินกระอักเลือดออกมา ขณะที่สังเกตเห็นว่า ชุดเกราะของเขาได้รับความเสียหายอย่างมาก มีรอยร้าวเกิดขึ้นทั่วชุดเกราะ เป่าเอ่อมองหานเซ็นด้วย

ความกังวล แต่ก่อนที่เขาจะมีโอกาสได้ปลอบเธอ เขาก็ต้องเพ่งสมาธิไปที่ราชาแกะ ผมสีดำของหานเซ็น เปลี่ยนไปเป็นสีขาว ขณะที่กล้ามเนื้อของเขาก็เพิ่มขนาดขึ้น เมื่อราชาแกะวิ่งมาถึงตรงหน้า หานเซ็นก็ใช้ ดาบในมือฟันลงไป เคร็ง! หานเซ็นและราชาแกะกระเด็นถอยหลังไปหลายก้าว เขาของราชาแกะได้รับ ความเสียงหายอย่างหนักจนทำให้มันเกิดกลัวขึ้นมา หานเซ็นโจมตีราชาแกะซ้ำด้วย

ดาบของเขาอีก

ครั้ง แต่ราชาแกะพยายามจะใช้เขาอีกข้างป้องกันการโจมตี แต่หานเซ็นคาดการเอาไว้อยู่แล้ว เขาฟันดาบไป ตัดเขาอีกข้างของราชาแกะขาดในทันที ราชาแกะล้มเลิกความคิดที่จะแก้แค้นและเริ่มที่จะวิ่งหนี หาน เซ็นใช้วิชาเหยียบอากาศบินตามราชาแกะที่พยายามจะหนี้เขาฟันเข้าไปที่ร่างของมัน แต่ปรากฏว่าร่าง ของมันแข็งยิ่งกว่าเขาซะอีก มันเกิดเป็นรอยแหว่งเล็ก ๆเท่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอที่จะทำให้ราชาแกะเลือด ไหลออกมาได้ ราชาแกะส่งเสียงร้องออกมาและต้องการจะวิ่งหนีไปให้เร็วที่สุด แต่หานเซินยังตามหลัง มันไปติด ๆ เขาใช้ดาบฟันไปที่หลังของมันซ้ำไปซ้ำมาอย่างไร้ความปราณี แต่ไม่ว่าเขาจะโจมตีไปเท่าไร เขาก็ไม่สามารถทำให้มันเลือดไหลได้ เมื่อแกะตัวอื่น ๆเห็นราชาของพวกมัน

กำลังเป็นฝ่ายเสียเปรียบ พวกมันก็วิ่งหนีไป หลังจากพยายามอยู่นาน ในที่สุดหานเซ็นก็ฆ่ามันได้สาเร็จ ด้วยการโจมตีอย่างรุนแรง ลงไปที่คอของราชาแกะ ทำให้หัวของมันถูกตัดขาด “แกะเขาปีศาจขั้นสุดยอดถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณ อสูร เนื้อไม่สามารถกินได้ ไม่ได้รับผลึกพลังชีวิต หานเซ็นต้องอึ้งอีกครั้ง นี่เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัว แรกที่เขาฆ่าแล้วไม่ได้ผลึกพลังชีวิต “แปลกจริงๆ ถึงมันจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่เจ้าตัวนี้ก็ดูอ่อนแอเกินไป ถึงยังไงเขาก็ได้วิญญาณอสูรมา แค่นี้เขาก็รู้สึกพอใจมากแล้ว เขามองเข้าไปภายในจิตเพื่อตรวจสอบวิญญาณอสูรดวงใหม่

ตอนที่ 1045 ทะเลสาบน้ำตาฟินิกซ์

ราชาแกะเขาปีศาจ : วิญญาณอสูรปนเปื้อน ประเภทอาวุธ หานเซ็นประหลาดใจที่วิญญาณอสูรดวงนี้แตก ต่างจากดวงอื่น ๆ ซึ่งข้อความบรรยายลักษณะของมันไม่เหมือนกับวิญญาณอสูรที่เขาเคยเห็นมาก่อน หานเซ็นเรียกมันออกมา มันคือดาบสั้นลักษณะโค้ง ๆที่มีคมด้านเดียว มันดูเหมือนกับอาวุธที่ถูกสร้างขึ้น มาจากคริสตัลสีต่า มันไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากเขาของราชาแกะ เมื่อหานเซ็นตรวจสอบซากศพของ ราชาแกะ มันก็สลายกลายเป็นเขม่าดา เพียงไม่นานเขม่านั้นก็กลมกลืนไปกับพื้นดินจนแยกไม่ออก แต่ เขาที่เป็นคริสตัลสีดำยังคงสภาพอยู่ มันดูเหมือนกับเศษถ่าน

แห่งหนึ่ง แต่เมื่อหานเซ็นยื่นมือไปสัมผัส มันก็แตกสลายไปเหมือนกับร่างกายส่วนอื่น ๆ ทันใดนั้นหานเซินก็รู้สึกอ่อนเพลียขึ้นมา เขาไม่ได้ใช้โหมด ราชาสปิริตขั้นสุดยอดจนถึงหนึ่งชั่วโมง ดังนั้นมันไม่ได้แย่เหมือนครั้งที่แล้ว แต่ในขณะที่เขาตัดสินใจว่าจะกลับไปตามหาพี่เจ็ด เงาเบลอ ๆของชายคนหนึ่งก็

ปรากฏออกมา ซึ่งเงานั้นคือเซียซึ่ง “ทำไมเขาถึงมาอยู่ที่นี่ได้? หานเซ็นสงสัยพร้อมกับผิดหวัง เซียซึ่งเดินเข้ามาหาหานเซิน และเมื่อมาอยู่ตรงหน้าของหานเซ็น เขาก็ถามคำถามเดียวกันกับหานเซ็น แต่เขานั้นพูดออกมาเสียงดัง “ทำไมเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่?" “ข้าน้อยจับคนที่ติดตามราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ได้ เขาน่าทางข้าน้อยมาที่นี้ แต่หลังจากนั้นพวกเราก็ พลัดหลงกันตอนเจอกับพวกแกะที่น่ารังเกียจ ข้าน้อยไม่รู้ว่าตอนนี้เขาไปอยู่ไหนแล้ว หานเซ็น

หยุดพูด ไปชั่วครู่

จากนั้นเขาก็ถามต่อ “แล้วท่านล่ะตามราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ทันไหม? “ไม่ เขาหนีไปได้ แต่เขาก็ สูญเสียสมบัติชิ้นหนึ่งให้กับข้า" เซียซึ่งยืนของชิ้นนั้นให้หานเซ็นดู มันเป็นม้วนกระดาษที่ทำจากหนังสัตว์ ซึ่งบนกระดาษมีภาพวาดของนกฟินิกซ์สีทองอยู่ มันดูเหมือนกับมีชีวิตจริงๆ และมันก็เหมือนกับนก ที่อยู่เหนือนกอื่นๆทั้งหมด เมื่อหานเซ็นมองเห็นรูปนั้น เขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ มันดูเหมือนกับนกที่เขา เห็นในปราสาท นกฟินิกซ์ในภาพวาดนั้นดูละเอียดอ่อนและภาคภูมิ แต่ขณะเดียวกันก็เหมือนกับว่ามัน กำลังจะบินออกไป "ภาพนี้คงเป็นสมบัติของจักรพร

รดิ์ฟินิกซ์ เขาคงจะวาดมันขึ้นมาหลังจากที่ได้เห็น

นก ทั้งหลายในห้องนั้น" หานเซ็นคาดเดา หานเซ็นนึกถึงภาพที่อยู่ในปราสาท และเมื่อมองมาที่ภาพอันนี้ เขาก็เชื่อว่ามันเป็นชุดเดียวกัน “เจ้าเข้าใจมันไหม? เซียซึ่งถาม “ไม่ แต่ดูเหมือนมนุษย์คนนั้นจะรู้ ถ้า

ท่านหาเขาเจอ บางทีท่านอาจจะสามารถถามเขาได้? หานเซ็นกลัวว่าเซียซึ่งจะฆ่าพี่เจ็ดอย่างไร้ปราณี เขาจึงบอกประโยชน์ของพี่เจ็ดไว้ก่อน เซียซึ่งเก็บรูปภาพกลับไป หลังจากนั้นเขาก็จับหานเซ็นและเริ่ม บินขึ้นไปบนท้องฟ้า หานเซ็นรู้ว่าเซียซึ่งไม่ได้คิดร้าย ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ขัดขืนและปล่อยให้อีกฝ่ายนิ้ว เขาไป เซียซึ่งบินไปด้วยความเร็วที่น่าตกใจ ดูเหมือนพวกเขาจะเดินทางมาหลายพันไมล์ในเวลาแปป เดียวเท่านั้น พวกเขามาหยุดอยู่ที่ทะเลสาปแห่งหนึ่ง “ท่านจักรพรรดิ์ ที่นี้คือที่ไหนกัน? หานเซ็นถาม ขณะมองทะเลสาปที่อยู่ด้านล่าง “นี่

คือที่ซ่อนสมบัติอย่างนั้นหรอ?” หานเซ็นสงสัย เซีย ซึ่งไม่ได้ตอบ คำถาม แต่เขาทั้งหานเซ็นลงในทะเล สาปแทน หลังจากนั้นเขาก็ลงไปในน้ำเช่นกัน ใน ตอนแรกหานเซ็น คิดว่าต้องมีอะไรแปลก ๆเกี่ยว กับทะเลสาบนี้แน่ ๆ แต่เมื่อเห็นว่าเซียซึ่งก็ลงมาใน น้ำเหมือนกัน เขาก็รู้สึก

อุ่นใจขึ้น หานเซ็นรู้สึกราวกับว่าสิ่งสกปรกทั่วตัวถูก ชำระล้างออกไป ดูเหมือนออร่าศาสตร์ตงเสวียน ของ เขาก็ได้รับการชำระล้างด้วย เป่าเอ่อก็ลงมา ในน้ำด้วยเช่นกัน เธอว่ายน้ำเล่นอยู่ในทะเล สาปอย่าง สนุกสนาน “ท่านจักรพรรดิ์ ทะเลสาบน ยอดเยี่ยมไปเลย!” หานเซ็นแกล้งทำเป็นประหลาด ใจ เซียซึ่ง ตอบ “แน่นอนอยู่แล้ว ทะเลสาบนี้เกิด มาจากน้ำตาของฟินิกซ์ที่ลุกเป็นไฟ นพวกนี้สามา รถบำรุงและ รักษาอาการบาดเจ็บได้“ท่านพูดว่ามัน คือน้ำตาของฟินิกซ์งันหรอ?" หานเซ็นมองเซียซึ่ง

ด้วยความ ประหลาดใจ เซียซึ่งพูดโดยไม่อ้อมค้อม "เจ้ารู้ไหมว่าทำไมเจ้าไก่ย่างนั้นถึงเรียกตัวเองว่า จักรพรรดิ ฟินิกซ์? นั้นเป็นเพราะว่าเขาเกิดมาจากต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ต้นไม้นั้นให้กาเนิดผลไม้มาคู่หนึ่ง ผลไม้แต่ละลูก ก็คือสปิริตที่

สามารถปลดล็อคยืนได้ถึง 10 ขั้น ในตอนที่พวกเขาเลื่อนขึ้นไปยังก็อตแซงชั่วรเขต 4 สปิริต ชายได้ตายไป นั้นคือสาเหตุที่ทำให้สถานที่แห่งนี้พังพินาศแบบนี้ และน่าตาของสปริตอีกตนก็ทำให้เกิด เป็นทะเลสาปแห่งนี้ขึ้นมา การมาแช่น้ำในทะเลสาบจะช่วยขจัดความอ่อนเพลียของร่างกายได้ หลัง จากเงียบไปสักพัก เซียซึ่งก็พูดต่อ "ข้าไปที่คลังเก็บสมบัติมาแล้ว แต่ไม่มีอะไรอยู่ที่นั้น ข้าคิดว่าเจ้ไก่ย่างคงจะซ่อนสมบัติเอาไว้ที่อื่นแน่ หลังจากนี้พวกเราต้องตามหามันต่อไป" หานเซินนึกถึงต้นไม่ใหญ่

ที่ เขาเจอก่อนที่จะเข้ามาที่นี้ และเขาถามตัวเอง ต้นไม้นั้น ใช่ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่เขาพูดถึงหรือเปล่า" หลัง จากนั้นเขาก็คิดต่อไป ตัวหนังสือที่อยู่ตรงทาง เข้าเมืองไม่ใช่มันบอกว่า ฟินิกซ์มาเยือนภูเขา เทพเจ้า และจักรพรรดิสวรรคต? การที่มันบอกว่า ฟินิกซ์มาเยือนและตายลงที่นี้ นั้นก็หมายความว่า จักรพรรดิตาย ที่ไหนสักแห่งในที่แห่งนี้ไม่ใช่หรอ" "พวกเราจะอยู่ที่นี่ไปอีก 7 ชั่วโมง ดูเหมือนเจ้าจะ ได้รับบาดเจ็บมา หนักหลังจาก

ที่ต่อสู้กับพวกแกะนั้น อยู่ที่นี้จนกว่าเจ้าจะหายดี" เซียซึ่งพูด หานเซ็นไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้น ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ตอนนี้เป่าเอ่อได้ปีนขึ้นไปบนหัวของเซียซึ่ง เรียบร้อยแล้ว ไม่จำเป็นต้องบอกก็รู้ว่าหาน เซ็นทั้ง ประหลาดใจและหน้าซีดเมื่อเห็นแบบนั้น แต่ดู เหมือนว่าเขาจะคิดมากเกินไป เพราะเซียซึ่งดูจะไม่

ได้สนใจ

เขาไม่โกรธหรือรำคาญอะไร เขาปล่อยให้เป่าเอ่อ ดึงเส้นผมและบีบแก้มของเขา หานเซ็น ต้องการที่จะเรียกเธอกลับ เพราะกลัวว่าเธอจะไปทำให้เซียซึ่งโกรธ แต่ทันใดนั้นหานเซ็นก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างมาสัมผัสเอวของเขา ซึ่งมันทำให้เขาตกใจไม่น้อย

ตอนที่ 1046 ปลาประหลาด

หานเซ็นก้มหัวลงไปมอง และเขาก็เห็นปลาทองตัวอ้วนว่ายน้ำมาชนเอวของเขา ปลาทองมีขนาดประ

มานฝ่ามือ หางของมันมีลักษณะคล้ายกับปีกของผีเสื้อ ส่วนหัวของมันมีลักษณะที่แปลกประหลาดมันดู เหมือนกับปลาทองหัวสิงโต ขณะที่มันว่ายมาหาหานเซ็น หางของมันก็แกว่งไปมาอย่างรื่นเริง หานเซ็น ตรวจสอบมอนสเตอร์ตัวนี้ แต่เขาไม่สามารถสัมผัสพลังชีวิตของมันได้ ถ้าเขาไม่ได้มาเจอมันที่นี่ เขาก็คง คิดว่ามันเป็นแค่ปลาธรรมดา ๆ ทั่วไป หานเซ็นถอยออกห่างจากมัน แต่มันก็ว่าย

ตามเขามา ถึงแม้เขาจะรู้ ว่าตอนที่อยู่ที่นี้ควรจะระวังตัวเอาไว้ แต่เขาก็รู้ว่าปลาตัวนี้ไม่ได้ดุร้ายอะไร ถ้าไม่อย่างงั้นมันก็

คงจะกัดเขา ไปเรียบร้อยแล้ว ปลาทองว่ายมาด้านหลังของหานเซ็น และว่ายวนไปรอบ ๆดาบฟินิกซ์ที่เขาสะพายไว้ ด้านหลัง “ปลาทองตัวนี้ต้องมีอะไรมากกว่าที่ตาเห็นแน่ ๆ ยังไงซะมันก็อาศัยอยู่ในทะเลสาปที่เกิดจาก น้ำตาของฟินิกซ์ นอกจากนั้นมันยังแสดงความสนใจดาบฟินิกซ์อีก หานเซ็นคิดปลาทองที่หัวเหมือน สิงโตยังคงว่ายวนรอบ ๆดาบฟินิกซ์ด้วยความ

สนใจอย่างมาก หานเซ็นตัดสินใจลองใช้นิ้วแตะไปที่ปลา ทองเบา ๆเพื่อดูว่ามันจะมีปฏิกิริยายังไง แต่เมื่อนิ้วของเขาสัมผัสปลาทอง มันก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร

มันยัง

คง ว่ายวนรอบ ๆดาบ ไม่ได้แสดงความกลัวหรือความสนใจต่อเขาเลยแม้แต่นิดเดียว หานเซ็นตัดสินใจจับ ปลาทองขึ้นมาจากน้ำ เพื่อจะดูว่าเขาสามารถสัมผัสถึงพลังชีวิตของมันได้ไหม แต่หลังจากเอามันขึ้นมา จากนแล้ว เขาก็ยังไม่สามารถสัมผัสถึงอะไรได้เลย นอกจากพฤติกรรมแปลก ๆ ของมันแล้ว มันก็ดูไม่ แตกต่างอะไรไปจากปลาทองทั่ว ๆไป "ปลาทองธรรมดา ๆสามารถอาศัยอยู่ในที่แบบนี้ได้ด้วยหรอ” หาน เซ็นสงสัย เป่าเอ่อตัดสินใจกระโดดกลับลงมาในน้ำอีกครั้งและว่ายเข้ามาหาหานเซ็นอย่างเร่งรีบ เมื่อเธอ เห็นปลาทองในมือของหานเซ็น เธอก็ต้องการที่จะจับมันดูบ้าง เมื่อเห็นเด็กทารกจอมซนกำลังว่ายเข้า มาปลาทองก็พยายามจะดิ้นออกจากมือของหานเซ็น

มันกระโดดกลับลงไปในน้ำ และว่ายไปหลบด้านหลังของหานเซ็น ดูเหมือนเป่าเอ่อจะโกรธที่เห็นว่ามันพยายามจะหลบหน้าเธอ ดังนั้นเธอว่ายอ้อมไปด้านหลังของหานเซ็นและตั้งใจที่จะจับมันให้ได้

แต่

เป็นโชคดีสำหรับเจ้าปลาทอง หานเซ็นห้ามเธอเอาไว้ก่อน “พ่อว่า หนูไปเล่นที่อื่นก่อนดีกว่า หานเซ็นดันเป่าเอ่อไปทางอื่น ปลาทองตัวนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจ ดังนั้นหานเซ็นไม่ต้องการให้เธอฆ่ามัน ถ้าปลาตัวนี้มีจุดประสงค์หรือทำประโยชน์อะไรได้เขาก็ต้องการ ค้นพบความจริงก่อนที่มันจะตาย เป่าเอ่อจ้องปลาทองด้วยหน้าที่บูดบึง ก่อนจะว่ายไปทางอื่น หานเซ็น จับปลาทองขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อดูมันใกล้ๆ เขาไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรพิเศษตรงไหน และเขาก็ไม่ได้คิดว่า มันจะเป็นมอนสเตอร์

เลือดศักดิ์สิทธิ์ปลอมตัวมาเช่นกัน แต่บ่อยครั้งที่รูปลักษณ์ภายนอกมักจะหลอกตา ดังนั้นหานเซ็นยังไม่เชื่อว่ามันจะเป็นแค่ปลาทองธรรมดา ๆ หานเซ็นวางปลาทองลงบนพื้นดินข้าง ๆ ทะเลสาบ และก็เกิดภาพแปลก ๆขึ้น ปลาทองไม่ได้ดิ้นไปดิ้นมาเหมือนที่เขาคิดเอาไว้ แต่มันกลายร่าง เป็นนกน้อยสีแดงแทน ดวงตาของหานเซ็นเบิกกว้าง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นอะไรแบบนี้ มันเป็นสิ่งที่ เขาคาดไม่ถึงจริง ๆ หานเซ็นจับนกขึ้นมาและนำมันกลับลงไปในน้ำ เมื่อลงไปในน้ำ มันก็กลายร่างกลับไปเป็นปลาทองเหมือนเดิม มันแปลกจริง ๆ หานเซ็นมองดูปลาทองหัวสิงโต ซึ่งตอนนี้กำลังว่ายวนรอบ ๆ

ดาบฟีนิกซ์อีกครั้ง หานเซ็นหันไปมองเซี่ยชิงและก็สังเกตเห็นว่าเขายังหลับตาอยู่ ดูเหมือนเขาจะไม่ได้รู้ ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้ หานเซ็นตัดสินใจหยิบ

ปลาทองขึ้นมาจากน้ำอีกครั้ง แต่ก็เหมือนครั้งก่อนมัน กลายร่างเป็นนกสีแดง แต่น่าแปลกที่มันไม่บินขึ้นไป หานเซ็นคิดว่านกตัวนี้อาจจะอ้วนเกินกว่าจะบินไหว สิ่งที่มันทำก็แค่กระโดดขึ้นมาบนไหล่ของหานเซ็นและจกดาบฟินิกซ์ที่อยู่ด้านหลังของเขา

“เจ้านี้ต้องมี อะไร

พิเศษแน่ ๆฉันสงสัยจังว่าจะสามารถนำมันกลับไปด้วยได้ไหม?" ดวงตาของหานเซ็นสองประกายด้วยความโลภ ดูเหมือนครั้งนี้เจ้านกจะดือมากกว่าเดิม ราวกับว่ามันจะไม่ยอมออกห่างจากดาบฟินิกซ์ เป็นอันขาด การแช่น้ำอยู่ในทะเลสาบถึง 7 ชั่วโมงเป็นเวลาที่ค่อนข้างนาน ถึงแม้หานเซ็นไม่รังเกียจที่จะ รอ แต่เขาก็ไม่ต้องการให้เซียซึ่งเห็นเจ้ปลาทองที่เขาค้นพบตัวนี้ แต่ทันใดนั้นก็มีเสียงร้องเสียงแหลม ดังขึ้นบนฝากฟ้า หานเซ็นเงยหน้า

ขึ้นไปมอง และเขาก็เห็นนกกาเหว่ากาลังบินวนอยู่บนท้องฟ้า “หนวกหู จริง เซียซึ่งพูด จากนั้นนกตัวนั้นก็ระเบิดออก และขนของมันก็ล่วงลงมา มันเป็นเหตุการณ์ที่แปลก ประหลาด เพราะทางด้านเซียชิงนั้นยังไม่ได้ขยับตัวเลยแม้แต่นิดเดียว หานเซ็นคิดว่าคงจะจบแค่นั้น แต่ ก็มีนกกาเหว่าตัวอื่นบินมาเพิ่ม ร่างกายของพวกมันแต่ละตัวเริ่มลุกเป็นไฟ ตอนนี้ออร่าศาสตร์ตงเสวียน ของหานเซ็นฟื้นฟูเกือบจะเต็มที่แล้ว เขาสามารถสัมผัสได้ถึงพวกมันก่อนที่พวกมันจะเข้ามาถึงซะอีก หานเซ็นสามารถบอกได้ว่านกกาเหว่าพวกนี้ส่วนใหญ่เป็นมอนสเตอร์ระดับกลายพันธุ์ แต่พวกมันก็ แข็งแกร่งกว่าแกะที่เขาเจอก่อนหน้านี้ นอกจากนั้นจำนวนของนกกาเหว่าที่ลุกเป็นไฟมีเป็นพัน ๆตัว เซีย ซึ่งดจะรำคาญกับเสียงร้องของพวกนกกาเหว่าที่จ ๆก็โผล่มา เขาเดินขึ้นไปจากทะเลสาป หลังจากนั้นเขา ก็

ปั้นขึ้นไปฆ่าสังหารหมู่พวกนกด้วยความโกรธ เซีย ซึ่งกระหน่าโจมตีพวกนกไม่ยั้ง ทั้งเลือดและขนนก ต่าง

ก็ล่วงลงมาราวกับสายฝน สถานการณ์ยิ่งแปลกขึ้น ไปอีก เมื่อเห็นเลือดและขนนกล่วงลงมาในสระน้ำ แต่ก็เหมือนกับว่ามีพลังอะไรบางอย่างที่มองไป เห็นดันพวกมันออกไป เพื่อป้องกันไม่ให้พวกมัน มาปน เปื้อนทะเลสาปแห่งนี้ หานเซินเรียกชุด เกราะออกมาและบินขึ้นไปบนท้องฟ้าเช่นกัน เขา ต้องการจะช่วย เซียซึ่งฆ่านกพวกนี้ เป็นอย่างที่ หานเซ็นคิดเอาไว้ เสียงประกาศยืนยันว่าพวกมัน นั้นคือมอนเตอร์กลาย พันธุ์จริง ๆ ชื่อของมันก็คือ นกกาเหว่าเพลิง ซึ่งเนื้อของพวกมันก็กินไม่ได้ เหมือนกับมอนสเตอร์ตัวอื่น ๆ ในแห่งที่ แต่ทันใด นั้นหานเซ็นก็ได้ยินร้องของนกอีกตัวหนึ่ง เสียงร้อง

นี้แตกต่างจากเสียงของตัวอื่นๆ เมื่อเขามองไปใน ทางที่เสียงดังมา เขาก็เห็นว่าท้องฟ้านั้นลุกโชติช่วง ไปด้วยเปลวไฟสีแดง

ตอนที่ 1047 ต้องลงมือ

“ไปซ่อนตัวอยู่ในทะเลสาบ อย่าออกมาจนกว่าข้าจะเรียก เซียซึ่งสั่งหานเซ็นทันที เมื่อเห็นเปลวเพลิงสี แดงปกคลุมทั่วท้องฟ้า หานเซ็นเห็นด้วยในทันที เขารีบกลับลงไปในทะเลสาบ เขาสามารถสัมผัสได้ถึง พลังอันน่าสะพรึงกลัวที่กำลังตรงมาทางนี้ ดังนั้นมันจะเป็นอะไรที่ดีกว่า ถ้าเขาไม่ต้องเป็นคนไปสู้กับมัน และตอนนี้เขาก็เริ่มจะเชื่อใจเซียซึ่งแล้ว หานเซ็นจึงยินดีที่จะทำตามคำสั่งของเขาและกลับลงไปในทะเล สาป เซียซึ่งคือสปิริตที่ลุยเดี่ยวมาทั้งชีวิต เขาไม่เคยรับสปิริตตนไหนมาอยู่ใต้บังคับบัญชามาก่อน และ เขาก็ไม่เคยทำสัญญากับมอนสเตอร์เช่นกัน เขาเพิ่งจะถูกปล่อยออกมาจากการ

ถูกกักขังกว่า 100,000 ปี ซึ่งการถูกขังนั้นทำให้ทัศนคติของเขาเปลี่ยนไป และนี้ทำให้เขาตัดสินใจว่าจะปกป้องหานเซ็น แต่โชค ร้ายสำหรับเขาที่ไม่รู้เลยว่าหานเซินนั้นไม่ได้อ่อนแออย่างที่เขาคิด ขณะที่ท่านเซ็นมองบนท้องฟ้าท็ลุก เป็นไฟจากพายุเพลิง ทันใดนั้นเขาก็เห็นลูกไฟพุ่งมาทางพวกเขา

ขณะที่ลูกไฟพุ่งเข้ามา มันก็โค่นล้ม ต้นไม้และเผามันจนเป็นเถ้าถ่าน ทั่วทั้งบริเวณร้อนระอุขึ้นมาทันที มีเพียงแค่ทะเลสาบเท่านั้นที่ยังคง ความเย็นอยู่ “พวกมันไม่ใช่ลูกไฟ! แต่เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 4 ตัว!" หานเซ็นรู้สึกกังวลขึ้นมา เขา กลัวว่าเซียซึ่งจะเป็นอะไรไป ถ้าอีกฝ่ายเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 4 ตัวมันก็ยากที่เขียซึ่งจะรับมือได้ แต่ก่อนที่เขาจะได้พูดอะไร เซียซึ่งก็พุ่งเข้าไปปะทะกับพวกมันทั้ง 4 ตัวแล้ว หานเซ็นซ่อนตัวอยู่ในน้ำ แต่

จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความกังวล ถ้าเซียซึ่งพ่ายแพ้ขึ้นมา นกเพลิงพวกนี้ก็จะพุ่งมาโจมตีเขาต่ออย่าง แน่นอน ถ้าเป็นแบบนั้นหานเซ็นก็ไม่รู้ว่าจะเอาชีวิตรอดได้ยังไง เขายัง

อ่อนเพลียอยู่ ดังนั้นเขาจึงไม่อยู่ ในสภาพที่จะหนีอย่างเต็มกำลังได้ ร่างกายของเซียซึ่งส่องสว่างด้วยแสงสีเงิน ขณะที่บินเข้าไปปะทะกับ นกเพลิงทั้ง 4 ตัว ขณะที่หานเซ็นมองดูการต่อสู้บนท้องฟ้า เขาก็แทบจะมองรูปร่างของนกที่อยู่ภายใต้ เปลวไฟไม่เห็น แต่เขาสามารถบอกได้ว่ามันตัวใหญ่มาก ปีกของพวกมันยาวกว่า 100 เมตร และเปลวไฟ ของพวกมันก็ร้อนราวกับว่าสามารถทำให้ดินแดนน้ำแข็งที่หนาวเย็นลุกเป็นไฟได้เลย “นกพวกนี้ แข็งแกร่งยิ่งกว่าราชาแกะตัวนั้นซะอีก หานเซ็นอง แต่ทางเซียซึ่งดูไม่ได้ทุกข์ร้อนอะไรเลย เปลวไฟ ของ

นกเพลิงทั้ง 4 ตัวไม่ได้ทำให้เขากลัวแม้แต่น้อย ตอนนี้ทั่วทั้งดินแดนเริ่มเปลี่ยน

จากสีดำเป็นสีแดง หานเซ็นรู้สึกราวกับว่าเขาอยู่ในเตาหลอม ไฟของนกเพลิงพวกนี้ร้อนมาก แม้แต่หินบริเวณไหล่เขาเองก็ เริ่มที่จะละลาย โชคดีสำหรับหานเซ็นที่ทะเลสาปยังคงเก็บความเย็นเอาไว้อยู่ มันไม่ได้รับผลจากพายุเพ ลิงรอบ ๆ ไอความร้อนเข้าปกคลุมทั่วท้องฟ้า ทำให้หานเซ็นไม่สามารถมองเห็นอะไรนอกจากสีแดง เบลอ ๆเหนือผิวน้ำขึ้นไป ตอนนี้หานเซ็นได้แต่หวังว่าเซียซึ่งจะเป็นฝ่ายชนะ ถ้าเขาถูกฆ่าตาย หานเซ็นก็ จะไม่รอดไปจากสถานการณ์นี้แน่ ๆ เปลวไฟตัดผ่าท้องฟ้าราวกับว่าโลกนี้กาลังจะล่มสลาย ชั้นบรรยากาศก็ลุกไหม้ด้วยความร้อน และดูเหมือนว่าแม้แต่ทองคำก็สามารถละลายได้ในชั่วพริบตาถ้าอยู่ในบริเวณ

นี้ โชคดีที่หานเซ็นเก็บจีโนพ้อยธาตุไฟเต็มแล้ว บวกกับที่เขาฝึกเพลิงฟินิกซ์ ไม่งั้นเพียงแค่เขายื่นหัวโผล่ ออกจากผิวน้ำ เขาก็ต้องถูกต้มทั้งเป็นแน่ ๆ ทันใดนั้นหานเซ็นก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของนก กาเหว่าเพลิง

ตัวหนึ่ง ลูกไฟล่วงลงมาราวกับอุกกาบาตและพุ่งเข้าชนภูเขาที่อยู่ข้าง ๆ หลังจากนั้นภูเขาก็ถล่มลงมา โดยที่นกเพลิงจมอยู่ในภูเขาครึ่งตัว ร่างกายของนกกาเหว่าเพลิงถูกบดขยเละเทะ และมีลาวาไหลออก มาราวกับว่าเป็นเลือดของมัน เมื่อหานเซ็นหยตาเพื่อมองชัด ๆ และเขาก็สังเกตเห็นว่าปีกข้างหนึ่งของมัน หายไป ดูเหมือนว่าปีกของมันจะถูกฉีกออกไป และก็ยังมีแผลลึกอยู่ที่บริเวณคอของมันอีกด้วย นก กาเหว่าเพลิงยังคงมีชีวิตอยู่ แต่มันไม่สามารถลุกกลับขึ้นมาได้ มันทำได้แค่ส่งเสียง

ร้องออกมาเป็นระยะ ๆ หานเซ็นพูดกับตัวเอง “นั่นเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ฉันควรออกไปปิดชีวิตมันดีไหม ความร้อนใน บริเวณนี้ยากที่จะทนได้ เขารู้ว่าการออกไปเป็นอะไรที่เสียงมาก แถมตอนนี้พายุเพลิงก็ยังคงทำลาย บริเวณรอบ ๆไม่หยุด แม้แต่เศษเสียวของพายุเพลิง หานเซ็นก็ไม่รู้ว่าจะสามารถทนได้ไหม ตอนนั้นก กาเหว่าเพลิงอีก 3 ตัวโกรธยิ่งกว่าเดิม พวกมันพยายามจะต่อสู้แทนพวกพ้องที่ล่วงลงไป เปลวเพลิงบน ท้องฟ้ารนแรงยิ่งขึ้นกว่าเดิม ทั้งต้นไม้และก้อนหินต่างก็ไม่สามารถทนความร้อนของพวกมันได้ ขณะที่ นกเพลิงใกล้จะตายเปลวไฟรอบ ๆตัวของมันก็ดับลงไป และลาวาที่ไหลออกมาจากร่างของมันก็เริ่มที่จะ แข็งตัว “เอาหน่อย คนเราเกิดมาแค่หนเดียว! หานเซียวางเป่าเอ่อลงในน้ำและวิ่งขึ้นมาจากทะเลสาป อย่างรวดเร็ว เขาวิ่งผ่านเปลวเพลิงรอบ ๆและ

พุ่งตรงไปยังนกเพลิงที่กาลังจะตาย หานเซ็นใช่วิชาเหยียบ อากาศเพื่อช่วยในการหลบหล็กเปลวเพลิง แต่เขาก็ทำได้แค่นั้น ตอนนี้เขาอ่อนเพลียเกินกว่าที่จะต่อสู้ ได้ และเขาก็ไม่มีธนูที่จะใช้ยิงจากไกลได้เช่นกัน หานเซ็นเพียงแค่ต้องเข้าไปใกล้ และฟันมันด้วยดาบ ฟินิกซ์เพียงแค่ที่เดียวเท่านั้น หานเซ็นวิ่งผ่านพื้นที่เต็มทุ่ง

หญ้าที่ลุกเป็นไฟ เขารู้สึกราวกับว่ากำลังวิ่งอยู่ บนลาวา ถึงเขาจะเปิดใช้เพลิงฟินิกซ์เพื่อเพิ่มความทนทานต่อความร้อน แต่เขาก็ยังรู้สึกว่าบรรยากาศรอบ ๆตัวร้อนมากอยู่ดี ความร้อนนี้มันน่ากลัวเกินไปแล้ว ถ้าเป็นคนอื่นเข้ามาที่นี้ พวกเขาก็คงจะถูกทอด กรอบแน่ ๆ หานเซ็นคิด ขณะที่พยายามวิ่งไปหานกที่กำลังจะตาย ด้วยการที่มีนกเพลิงถึง 4 ตัวทำให้

เปลวเพลิงโดยรอบน่าสะพรึงกลัวถึงขนาดนี้ ตรงนี้มีมันแค่ตัวเดียว หานเซ็นจึงคิดว่ามีโอกาสที่จะจัดการ มันได้ หานเซ็นนั้นมีวิชาเพลิงฟินิกซ์ บวกกับจีโนพ้อยธาตุไฟที่เต็มแล้ว ซึ่งมันเพียงพอที่จะทำให้เขาป ลอยภัย ขณะที่เขาวิ่งเข้าไปหานกเพลิงที่กำลังจะตาย

ตอนที่ 1048 บินเหมือนนก

ไฟของนกเพลิงที่ล่วงมาดับเกือบจะหมดแล้ว ตอนนี้มันทำได้แค่ปล่อยเปลวไฟออกมาจากปากเท่านั้น เลือดที่เหมือนลาวาของมันก็แข็งตัวแล้ว และร่างกายท่อนล่างของมันก็ถูกทำลายเละเทะกลายเป็นเถ้า ถ่าน หานเซ็นหยิบดาบฟินิกซ์ออกมา และฟันเข้าไปที่บาดแผลบริเวณคอของนก ทำให้มันเพลงร้องออก มาด้วยความเจ็บปวด เมื่อเห็นว่ามันไม่สามารถจะป้องกันตัวเองได้ หานเซ็นก็ฟันดาบใส่คอของนกอย่าง ต่อเนื่อง จนทำให้หัวของมันหลุดออกมาจากร่าง “กาเหว่าทอง 3 กรงเล็บขั้นสุดยอดถูกฆ่า ไม่ได้รับ วิญญาณอสูร เนื้อไม่สามารถกินได้ ไม่ได้รับ

ผลกพลังชีวิต หานเซ็นผิดหวังมากที่ไม่ได้รับวิญญาณอสูร และผล็กพลังชีวิต มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีก 3 ตัวที่เหลือก็โกรธยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อเห็นว่าพวกของมันถูกฆ่า แบบนั้น พวกมันเปลี่ยนเป้าหมายจากเซียซึ่งมาที่หานเซ็นแทน หานเซ็นรู้ถึงความเสียงนี้ดี แต่เขาไม่ได้ คาดคิดว่ามันจะพุ่งมาใส่เขาทันทีแบบนี้ ตอนนี้

เขารู้ตัวแล้วว่ากำลังตกอยู่ในอันตราย ดังนั้นเขาไม่เสีย เวลารับใช้งานวิชาเหยียบอากาศเพื่อหลบพวกนกเพลงที่พุ่งเข้ามา เซียซึ่งตามหยุดนกเพลิง 2 ตัวเอาไว้ ได้ทัน แต่อีกตัวหนึ่งยังคงไล่ตาม

หานเซินต่อไป นกบินตามหานเซ็นมาอย่างรวดเร็วและเมื่อมันมาอยู่ ด้านหลัง มันก็ยกกรงเล็บขึ้นมาเตรียมที่จะฉีกเขาเป็นชั้น ๆ เมื่อกรงเล็บเข้ามาใกล้

เรื่อย ๆ หานเซ็นก็รู้สึก ได้ว่าด้านหลังของเขาร้อนขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยการม้วนตัวไปด้านข้าง ทำให้หานเซ็นสามารถหลบกรงเล็บใน จังหวะเดียวกับที่มันพุ่งมาหา นกกาเหว่าสีทองส่งเสียงร้องและก็มีพายุเพลิงถูกปล่อยออกมาจากปาก ของมัน จากนั้นพายุเพลิงก็ดูดกลืนหานเซ็นเข้าไป หานเซ็นตอบโต้ด้วยการใช้วิชาเหยียบอากาศและ เพิ่มพลังเพลิงฟินิกซ์ขึ้นเป็น 2 เท่า ทำให้ตัวเขากลายเป็นเหมือนกับนกเพลิง เขาพุ่งออกมาจากพายุ เพลิงได้อย่างไร้รอยขีดข่วน นกกาเหว่าบ้าคลังยิ่งกว่าเดิมเมื่อเห็นว่าไม่สามารถจัดการหานเซ็นได้ มันส่ง เสียงร้องอย่างต่อเนื่อง ขณะที่มันพยายามจะใช้กรงเล็บฉีกเขาให้เป็นชั้น ๆ แต่หานเซ็นก็เคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว เมื่อไหร่ก็ตามที่นกใช้กรงเล็บ หานเซ็นก็จะหลบออกไปด้านข้างได้ตลอด หลังจากนั้นหาน เซ็นก็ตัดสินใจประยุกต์ใช้สิ่งที่เขาได้เรียนรู้มา

จากห้องโถงก่อนหน้านี้ วิชาเหยียบอากาศและเพลง ฟินิกซ์ทำให้เขาเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกที่สุดยอด เขาไม่เคยรู้สึกมีอิสระและมีชีวิตชีวาแบบนี้มาก่อน ตอนนี้เขาไม่ต้องเหยียบอากาศอีกแล้ว เขาสามารถบินไปมาบนท้องฟ้าได้อย่างสง่างามไม่ต่างจากนกตัว หนึ่ง หานเซ็นรู้สึกราวกับว่าจิตใจของเขาแทบจะตามร่างกายไม่ทัน ร่างกายของเขาก็เป็นคนทำทุก ๆ อย่างแทนเขาหมด เมื่อเขาต้องหลบกรงเล็บของนก ก่อนที่สมองจะได้สั่ง

การ ร่างกายของเขาก็ได้ เคลื่อนไหวไปแล้ว มันเหมือนกับร่างกายของเขาตอบโต้เองโดยอัตโนมัติ นี่แตกต่างจากสิ่งที่เขาทำเป็น ประจำ โดยปกติแล้ว หานเซ็นจะคิดคำนวณเส้นทางที่เขาต้องไปอย่างรวดเร็ว และประเมินว่าเส้นทาง ไหนดีที่สุดต่อสถานการณ์ที่เป็นอยู่ ซึ่งมันเป็นสิ่งที่จำเป็นมากส่า

หรับการใช้วิชาหมากล้อมสวรรค์ ซึ่งผู้ใช้จำเป็นต้องคิดล่วงหน้าและสร้างรูปแบบที่จะหลบการโจมตีอย่างมีประสิทธิภาพ แต่หลังจากที่เขานำ สิ่งที่ได้เรียนรู้จากรูปภาพมาประยุกต์ใช้กับวิชาเหยียบอากาศ หานเซ็นก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาคิดอีกต่อ ไป ตอนนี้เขาเหมือนกับสัตว์ป่าที่สามารถโต้ตอบกับภัยที่เข้ามาด้วยสัญชาตญาณเท่านั้น เขารู้สึกแปลก ๆ ในตอนแรก แต่ไม่นานเขาก็คุ้นเคยกับมัน ที่สุดแล้วเขาก็คิดว่าแบบนี้ดีกว่าการยอมให้ร่างกาย เคลื่อนไหวโต้ตอบในการต่อสู้ก่อน และให้สมองคิดตามที่หลังถือเป็นความก้าวหน้าที่สุดยอดมาก ๆ แม้ เขาจะสามารถคิดได้อย่างรวดเร็ว แต่เวลาที่ใช้สร้างรูปแบบการหลบหลีกนั้นเป็นสิ่งที่มีค่า ในการต่อสู้กับ มอนสเตอร์ที่แข็งแกร่ง สถานการณ์สามารถพลิกได้ในเสี้ยววินาทีเท่านั้น การมีช่วงเวลาเพื่อคิดหาวิธี รับมือกับอีก

ฝ่ายถือเป็นประโยชน์ที่น่าเหลือเชื่อ แม้แต่

นกเพลิงที่ปลดล็อคยืนได้ถึง 9 ขั้นก็ยังไม่สามารถสร้างความเสียให้กับหานเซ็นได้ เมื่อเขาทำแบบนี้ความแตกต่างระหว่างการปลดล็อคยืนขั้นที่ 8 กับขั้นที่ 9 นั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว ยิ่งกว่านั้นด้วยสภาพร่างกายตอนนี้หานเซินสามารถปลดล็อคยืนได้เพียงขั้นที่ 7 เท่านั้น ซึ่งทำให้เขาช็อคกับประสิทธิภาพของสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มา แน่นอนว่าจีโนพ้อยธาตุไฟกับเพลิง ฟีนิกซ์มีส่วนช่วยเขาได้อย่างมากเช่นกัน ถ้าคนทั่ว ๆไปพยายามจะทำสิ่งที่หานเซ็นทำอยู่ พวกเขาก็คงจะ ถูกเผาตายก่อนที่จะมีโอกาสได้บิน

ขึ้นจากพื้นด้วยซ้ำ ตอนนี้หานเซ็นมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมและความ สามารถก็มีแต่จะพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ หานเซ็นรู้สึกราวกับว่าที่แห่งนี้ไร้แรงโน้มถ่วง เขา

สามารถเคลื่อนที่ได้ อย่างอิสระตามที่เขาต้องการ แต่หลังจากนั้นนกกาเหว่าก็ส่งเสียงร้องออกมา ร่างกายสีดำของมันเริ่ม เปลี่ยนเป็นสีแดง มันพ่นไฟออกมาด้วยรุนแรงยิ่งกว่าเดิม เปลวเพลิงของมันรุนแรงกว่าไฟให้น ๆที่หาน เซ็นเคยเห็น ถึงเขาจะไม่ได้ถูกไฟ

โดยตรง แต่เขาก็รู้สึกว่าเกราะกำลังจะละลาย หานเซ็นหลบมันได้อย่าง ง่ายดาย แต่เขาก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความร้อนจากเปลวไฟได้ ชุดเกราะเลือดศักดิ์สิทธิ์ที่เขาสวมใส่อยู่ เริ่มจะเปลี่ยนเป็นของเหลว ซึ่งความร้อนแรงก็ส่งผลต่อตัวหานเซ็นเช่นกัน เขารู้สึกราวกับว่าตกลงไปใน บ่อลาวา ในตอนที่หานเซ็นมีแผนที่จะใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดอีกครั้งหนึ่ง แต่จู่ ๆเขาก็รู้สึกว่าความ ร้อนถูกปัดเป่าออกไป ความร้อนที่ปกคลุมเขาอยู่หาย

ไปจนหมดและอุณหภูมิรอบ ๆก็กลับสู่ปกติ นกน้อยที่ ครั้งหนึ่งเคยเป็นปลาทองปรากฏตัวบนไหล่ของหานเซ็น มันดูดความร้อนในบรรยากาศทั้งหมดเข้าไป “มันพิเศษจริง ๆด้วย หานเซ็นรู้สึกดีใจอย่างมากด้วยการที่นกน้อยดูดความร้อนไปจนหมด หานเซ็นก็ไม่ เกรงกลัวนกกาเหว่าเพลิงอีกต่อไป ตอนนี้ไม่มีทางที่นกกาเหว่าจะตามจับเขาได้อีก แม้หานเซ็นจะไม่ สามารถฆ่ามันได้ แต่อย่างน้อย ๆเขาก็รอดจากการโจมตีของมันได้เสียงร้องของนกกาเหว่าดังขึ้นอีกครั้ง เมื่อหานเซินหันไปมอง เขาก็เห็นว่าเซียซึ่งกำลังฉีกร่างของนกออกเป็น 2 ส่วนขนนกและเลือดล่วงลงมา ราวกับน้ำฝน ขณะที่เซียซึ่งฉีกร่างนกตัวนี้อยู่ นกอีกตัวก็บันเข้าไปโจมตีเขาแต่เซียซึ่งเหมือนกับเป็น ปีศาจ เขารู้ว่านกบินเข้ามาเลยหันไปชกใส่มันอย่างรวดเร็ว เขาชักใส่มันอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับร้อง ตะโกน “อล-อล! หลัง

จากที่ถูกชกใส่เป็นชุด นกก็เบี้ยว ๆบูด ๆและเสียรูปทรง และด้วยการโจมตีครั้ง สุดท้าย ร่างกายของนกกาเหว่าก็ถูกทำลายและกระเด็ดออกไปหลายไมล์

ตอนที่ 1049 วิญญาณอสูรนกกาเหว่าทอง

“ทำได้ดีมาก เจ้าไปพักได้แล้ว” เซียซึ่งพูด ชุดเกราะสีเงินของเซียซึ่งได้รับความเสียหายอย่างหนัก และก็มีเลือดไหลออกมาจากบาดแผลตามร่างกายของเขา แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็อดทนและฆ่านกกาเหว่าตัว สุดท้ายจนได้ หลังจากที่การต่อสู้จบลง หานเซ็นก็รู้สึกโล่งใจอย่างมาก สิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากประสบการณ์ครั้งนี้ก็คือไม่ควรไปทำให้เซียซึ่งโกรธ ถ้าหานเซ็นต้องต่อสู้กับเซียซึ่งเมื่อไหร่ เขาก็รู้ว่าไม่มี ทางชนะอีกฝ่ายได้ ถึงแม้จะใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดก็ตาม ขณะที่พวกเขาพักฟื้น หานเซ็นก็ออก ไปตรวจสอบนกที่เซียซึ่งชกกระเด็นออกไป ซึ่งมันยังมีลมหายใจแผ่ว ๆอยู่ หานเซ็นเดินเข้าไป

หานกที่ได้ รับบาดเจ็บ

พร้อมกับดาบฟินิกซ์ในมือเขาฟันไปที่คอของมัน 20 ครั้ง และในครั้งสุดท้ายหัวของมันก็ขาด ออกมา “นกกาเหว่าทอง3 กรงเล็บขั้นสุดยอดถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณอสูร เนื้อไม่

สามารถกินได้ ไม่ได้ รับผลกพลังชีวิต หานเซ็นดีใจอย่างมากจนเขาเกือบจะคิดว่าตัวเองฝันไป เมื่อได้รู้ว่าได้รับวิญญาณอสูร ถึงเขาจะไม่สามารถหาสมบัติที่เป็นเป้าหมายหลักในการมาดินแดนแห่งนี้ได้ แต่มันก็คุ้มค่าแล้วกับความ ยากลำบากที่เขาอดทนมาจนที่นี้ หานเซ็นมองไปที่เซียซึ้งและคิดกับตัวเอง เขาเป็นคนดีจริงๆ แต่จะดี กว่านี้ ถ้าเขาช่วยเราฆ่ามอนสเตอร์อีก แต่ความปรารถนาของหานเซ็นยากที่จะเป็นจริง สปิริตตนนี้ขึ้น ชอบการต่อสู้

และบ่อยครั้งที่หมัดของเขาจะให้ทำคู่ต่อสู้แตกกระจายเป็นเสียง ๆ ซึ่งจะทำให้หานเซ็นไม่มีโอกาสจะได้ปิดชีวิตมอนสเตอร์ “ท่านจักรพรรดิแข็งแกร่งจริง ๆ ท่านเป็นสปิริตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในก็อตแซง ชั่วรแห่งนี้! หานเซ็นกลับลงมาในทะเลสาบข้าง ๆเซียซึ่ง พร้อมกับพูดชมเซียซึ่งด้วยความจริงใจอย่างน่า ประหลาด แม่หานเซ็นจะชื่นชมสปิริตตนนี้อย่างมาก แต่เขาก็หวังว่าการพูดชมเชยของเขาจะช่วยโน้ม น้าวให้เซียซึ่งเบามือลงบ้างในการต่อสู้ครั้งต่อไป เพื่อที่หานเซ็นจะได้ปิดฉากมอนสเตอร์อย่างง่าย ๆ แต่ ขณะที่หานเซินพูดชมอยู่นั้นจาเซียซึ่งก็ล้มลงไป หานเซ็นเห็นเลือดสีเงินไหลออกมาจากบาดแผลของ เขา บาดแผลหลายแห่งของเขาลึกมากจนเผยให้เห็นกระดูกด้านใน เซียซึ่งนั้นแข็งแกร่งมาก เรื่องนี้ไม่ สามารถปฏิเสธได้ แต่ข้อเสียของสปิริตตนนี้ก็คือเขาชอบยืนรับพลังของ

อีกฝ่ายตรง ๆมากกว่าหลบ ซึ่ง การออกไปสู้กับพวกนกทั้ง 4 ตัวด้วยวิธีแบบนี้เป็นอะไรที่บ้านมาก โชคดีที่หานเซ็นถึงความสนใจของ นกกาเหว่าตัวหนึ่งไป ถ้าหานเซ็นไม่โลภมากจนทำให้พวกนกโกรธ เซียซึ่งก็คงต้องสู้กับพวกมันตัวคน เดียว และเขาก็อาจจะไม่รอดก็ได้ เมื่อเห็นเซียซึ่งนั่งลงกับพื้นพร้อมกับเลือดไหลออกมา หานเซ็นก็ สงสัยว่าเขาควรจะฆ่าสปิริตตอนนี้ดีไหมในตอนที่ยังมีโอกาส แต่เขาก็สังเกตว่าสปิริตสโตนของเซียชิง นั้นไม่ได้อยู่ในที่แห่งนี้ ดังนั้นการฆ่าเขาไปตอนนี้ก็มีแต่จะทำให้เขาโกรธ และไม่เกิดผลดีอะไรเลย หาน เซ็นวิ่งเข้าไปหาเซียซึ้งและใช้แสงศักดิ์สิทธิ์ในการรักษาพร้อมกับพูด “ท่านจักรพรรดิ์ ท่านเป็นอะไร ไหม” เซียซึ่งขมวดคิ้วและพด “พลังในการรักษาของเจ้ามันไร้ประโยชน์ถ้าใช้กับร่างกายของข้า ถ้าเจ้า ต้องการจะเห็นข้ากลับมาหายดีเหมือนเดิม ก็แค่พาข้า

ไปที่ทะเลสาบก็พอ หานเซ็นรู้อยู่แล้วว่าพลัง รักษาของเขาไร้ประโยชน์ เพราะไม่ว่า

ยังไงมันก็เป็นความสามารถที่เขาเรียนรู้มาจากก็อตแซงชัวร์เขต 2 เขาแค่ใช้มันเพื่อจะทำให้สปิริตเห็นว่าเขาภักดีเท่านั้น หลังจากนั้นหานเซ็นก็พยุงเซียซึ่งไปที่ทะเลสาบ

เขาหวังจะให้เซี่ยชิงกลับมาพร้อมสู้อีกครั้ง เพื่อราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ปรากฏตัวออกมาอีก ด้วยการที่มีเซีย ซึ่งอยู่ด้วย หานเซ็นก็หวังให้สปิริตตนนี้ปกป้องเขาและจัดการกับราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ แต่จะทำอย่างนั้นได้ เซียซึ่งก็ต้องหายดีซะก่อน ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์คงจะไม่รู้เกี่ยวกับที่แห่งนี้ใช่ไหม? แต่ไม่ว่ายังไงเราก็ต้อง ทำให้เซียซึ่งกลับมาพร้อมสู้อีกครั้ง หานเซ็นคิด แต่ขณะที่เขากำลังคิดอยู่นั้น เงา

ของคน ๆหนึ่งก็สะท้อน กับผิวน้ำของทะเลสาบ มันเป็นเงาของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ตายยากจริงคน ๆนี้พูดถึงก็มาเลย หานเซ็นรู้ สึกอยากจะตบปากตัวเอง “เจ้ากล้าดียังไงมาปรากฏตัวต่อหน้าข้าแบบนี้ เซียซึ่งพูดอย่างเย็นชา ราชา ตาบศักดิ์สิทธิ์ยิ้มออกมาและพูด “ข้ารู้ว่าท่านเกิดก่อนหน้าข้าหลายปี แต่ท่านก็ยังไม่ถึงระดับจักรพรรดิ์ พลังของพวกเราทัดเทียมกัน และตอนนี้ข้าก็รู้ว่าท่านกำลังบาดเจ็บอยู่ ท่านไม่มีโอกาสเอาชนะข้าได้ ดัง นั้นส่งม้วนกระดาษคืนมาและข้าจะไว้ชีวิตท่าน ไม่อย่างนั้นข้าคงต้องจะฆ่าท่านสถานเดี่ยว “เจ้าขู่ข้า อย่างงั้นหรอ? เซียซึ่งมองราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ด้วยสายตาอาฆาต “ใช่ และข้าก็จะทำอย่างที่ข้าขู่เอาไว้ ถ้าท่านไม่ยอมทำตามที่ข้าบอก ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์นั้นซ่อนตัวและแอบมองพวกเขามานานแล้ว “ดู เหมือนสปิริตยุคสมัยนี้จะเปลี่ยนไปแล้ว พวกเขาแยก

กันไม่ออกแล้วหรือว่าใครกันที่เหนือกว่า เซียซึ่งลูกขึ้นมา หยดน้ำของทะเลสาบหยดจากบาดแผลของเขาที่ยังไม่ทันจะฟื้นฟูกลับมา ถึงแม้เซียซึ่งจะบาดเจ็บอย่างหนัก แต่เขาก็ยังยืนตรงอย่างเข้มแข็ง เขาเป็นนักสู้ที่มีชื่อเสียง ซึ่งความแข็งแกร่งและพลังของ เขานั้นเป็นที่สรรเสริญกันในอดีต ท่าทางของเขาในตอนนี้ยังองอาจเหมือนกับสมัยอดีต และนี้ก็ทำให้ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์รู้สึกกลัวขึ้นมา จะบาดเจ็บหรือไม่

ก็ตาม คนที่มีพลังระดับนี้ก็เป็นที่น่าสะพรึงกลัวเสมอ “ได้ ข้าจะไม่ฆ่าท่าน เพื่อเห็นแก่หน้าท่าน แต่ม้วนกระดาษนั่นเป็นของข้า ส่งมันคืนมาให้ข้า และข้าจะ

ไป จากที่นี้ทันที ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์พูดด้วยโทนเสียงที่นุ่มนวลกว่าเดิม เซียซึ่งเดินออกไปข้างหน้า

ด้วย ร่างกายที่เปลือยเปล่า น้ำหยดลงมาจากบาดแผลของเขา ซึ่งดูน่าฟังมากในสายตาของหานเซ็น “ตอนนี้ ม้วนกระดาษนั่นเป็นของข้าแล้ว เจ้าโง่ ข้าสามารถฆ่าเจ้าได้ในหมัดเดียว เจ้ามันก็แค่เด็กเมื่อวานซืน เจ้า คิดว่าเจ้าเป็นใครกัน ถึงกล้ามาพูดจาแบบนี้กับข้า? เซียซึ่งพูดอย่างเยือกเย็น แต่คำพูดของเขานั้นแฝง ไปด้วยความอาฆาต เลือดสีเงินในร่างกายของเขาเผาผลาญอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นร่างกายของเขาก็ลุก เป็นไฟสีเงิน เมื่อเห็นเขาระเบิดพลังออกมาแบบนั้นไม่ว่าใครก็คงจะต้องหวาดกลัว

ตอนที่ 1050 ตุ๊กตาดาบศักดิ์สิทธิ์

“เซียซึ่งถ้าท่านไม่ยอมส่งมันคืนมาล่ะก็ ท่านจะมาว่าข้าที่หลังไม่ได้ ความกลัวของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เปลี่ยนเป็นความโกรธ หลังจากที่เห็นความหยิ่งยโสของสปิริตรุ่นเก่าตนนี้ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ยกมือขึ้น เหมือนกับครั้งก่อน และนิ้วทั้งสิบของเขาก็กลายเป็นดาบอันน่ากลัว 10 เล่ม ซึ่งมันเหนือกว่าที่หานเซ็นรับ มือก่อนหน้านี้ซะอีก ดาบ 10 เล่มแยกออกเป็น 100 เล่ม ดาบ 100 เล่มแยกออกเป็น 1,000 เล่ม หลังจาก นั้นดาบ 1,000 ก็แยกออกเป็น 10,000 เล่ม กองทัพดาบกว่า 10,000 เล่มอยู่ในการควบคุมของราชาดาบ ศักดิ์สิทธิ์ ดาบทั้งหมดบินขึ้นไปปกคลุมทั่วท้องฟ้า หานเซ็นช็อค เมื่อเห็นดาบ

10,000 เล่มลอยอยู่ใน อากาศและปลายแหลมของมันก็มาทางทะเลสาบที่

พวกเขาอยู่ หานเซ็นอุ้มเป่าเอ่อขึ้นมาเตรียมที่จะวิ่งหนี แต่เซียซึ่งไม่ได้รู้สึกสะทกสะท้านต่อภัยคุกคามนี้ เปลวไฟสีเงินของเขานั้นส่องสว่างยิ่งกว่าที่เคยคาบเริ่มพุ่งเข้ามา แต่ในขณะเดียวกันแสง

สีเงินของเซียซึ่งก็ดูเหมือนจะเบาบางลงจนเกือบจะดูเหมือนว่า ดับไป แต่เซียซึ่งก็ไม่ได้หนี้หรือถอยแม้แต่ก้าวเดียว ดูเหมือนจะเป็นสไตล์การต่อสู้ของเขาซึ่งจะไม่มีวัน ถอย ในขณะที่แสงสีเงินหายไปนั้นเขาก็ยังคงยืนนั่งมองดูดาบที่พุ่งลงมาราวกับสายฝน ตูม! ขณะที่ดาบ นับไม่ถ้วนกำลังโหมกระหน่ำลงมานั้น สีของท้องฟ้าก็เปลี่ยนไป พื้นดินข้างล่างกำลังกลายเป็นเหมือนกับ หมอนปักเข็มหมด แต่เมื่อเซียซึ่งเห็นดาบทั้งหมดพุ่งลงมา แสงสีเงินของ

เขาก็สว่างวาบขึ้นมา ราวกับ ระเบิดแฟลช แสงสว่างปกคลุมทั่วทั้งบริเวณ เขาชกหมัดขึ้นไปราวกับว่าจะทำลายท้องฟ้า ตูม! แสงสีเงิน ทำลายล้างกองทัพดาบทั้งหมด ราวกับว่าพวกมันทำมาจากเศษเหล็กบาง ๆเท่านั้น หลังจากนั้นแสงสีเงิน ก็มุ่งตรงไปที่ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ใบหน้าของเขาอยู่ในสภาพที่ช็อคสุด ๆ และต่อมาเขาก็แหลกสลายภาย ใต้แสงสว่าง เมื่อแสงสีเงินหายไป และท้องฟ้ากลับมาปลอดโปร่งอีกครั้ง จากนั้นเซียซึ่งก็พคอย่างเย็นชา “ไม่มีใครมาขู่ข้าได้ หลังจากนั้นเขาก็ล้มลงกับพื้น ร่างกายของเขากลับมาบาดเจ็บอย่างหนักอีกครั้งหนึ่ง ตอนนี้พลังชีวิตของเขาต่ำมากจนเกือบจะเหมือนกับมนุษย์ทั่ว ๆไปเลย หานเซ็นเดินเข้ามาดูอาการ ของเซียซึ่ง เมื่อหานเซินมาถึง เขาก็สังเกตเห็นว่าพลังชีวิตของเซียซึ่งอยู่ในสภาพที่ยากจะฟื้นฟูได้แล้ว เขากำลังจะตาย การที่ปล่อยพลัง

ขนาดนั้นออกไปทั้ง ๆที่บาดเจ็บหนักเป็นอะไรที่บ้าบินมาก ๆ โชคดีมาก แล้วที่เขาไม่ได้ตายไปในทันทีที่ปล่อยพลังมหาศาลออกไป ตอนนี้หานเซ็นรู้สึกชื่นชมเขายิ่งกว่าเดิม ความกล้าหาญที่เขาแสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง หานเซ็นคิดว่าเซียซึ่งเป็นสปีริตที่เท่มาก ๆ หาน เซ็นคิดที่ใช้พลังรักษาของจิ้งจอกสีเงิน

เพื่อช่วยชีวิตเขา หรืออย่างน้อย ๆก็ทำให้เลือดหยุดไหล แต่ทันใด นั้นก็มีเสียงดังขึ้น ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ยังมีชีวิตอยู่ เขากำลังคลานออกมาจากกองดาบที่แหลกเป็นชิ้น ๆ “บ้าน่า! เขาแหลกสลายไปแล้วหนิ!” หานเซ็นไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เห็น เซียซึ่งเองก็ช็อคเช่นเดียวกัน เขา พูด “ไม่มีทางที่แกจะรอดจากการโจมตีนั้นของข้าไปได้” ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์พูดอย่างเย็นชา “เจ้า แข็งแกร่งมากจริง ๆ

ที่สามารถทำลายกองทัพดาบของข้าได้ ถ้าไม่ใช่เพราะตุ๊กตาดาบศักดิ์สิทธิ์ ข้าก็ คงจะถูกฆ่าไปแล้ว การใช้มันถือเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่ของข้า แต่มันก็คุ้มค่าถ้ามันทำให้ข้ามีโอกาส ฆ่าสปิริตที่มีชื่อเสียงโด่งดังอย่างเจ้า เมื่อราชาดาบศักดิ์สิทธิ์พูดจบ เขาก็วิ่งเข้าหาเซียซึ่งด้วยความ โกรธ หลังจากนั้น เขาก็เหยียบลงบนหน้าของเซียซึ่ง ถึงราชาดาบศักดิ์สิทธิ์จะพูดว่ามันคุ้มค่าแม้จะเสีย

ตุ๊กตาดาบศักดิ์สิทธิ์ไป แต่ความจริงแล้วเขารู้สึกขมขึ้นอย่างมาก เขาต้องเสียทรัพย์สมบัติล้ำค่าที่สุดของ เขาไป แถมเขายังเกลียดเซียซึ่งที่ขโมยม้วนกระดาษของจักรพรรดิ์ฟีนิกซ์ไป ซึ่งทำให้เขาโกรธแค้น อย่างมาก เซียซึ่งมองราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความดูถูก ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เกลียด สายตาที่มองมา ดังนั้นเขาเหยียบหน้าของ

เซียซึ่งแรงขึ้นกว่าเดิม แต่ทันใดนั้นราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก็เห็น เงาของ

คน ๆหนึ่งกำลังเดินเข้ามาใกล้ เงานั้นก็คือหานเซ็น "เจ้าเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง เจ้าคิดว่าจะขู่ข้าได้ ด้วยของแบบนั้นงั้นหรอ? ข้าสามารถฆ่าเจ้าได้ในชั่วพริบตา และเจ้าก็ไม่สามารถเกิดมาใหม่ได้ ต่างจาก เจ้าโง่นี่ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์รู้ว่าหานเซ็นคือมนุษย์ และเขาก็คิดว่าเซียซึ่งคงจะแค่น่หานเซ็นมาเป็นทาสคนหนึ่ง "นายพูดถูก ฉันไม่สามารถเกิดใหม่ได้ หานเซ็นยิ้มเยาะ หลังจากนั้นเขาพูดต่อ "การฆ่าคน ๆ หนึ่งในการต่อสู้นั้นสามารถยอมรับได้ แต่การหยามเกียรติแบบนั้นมันไม่ถูก ฉันจะไม่ยอมให้นายหยาม เกียรติของเขา เมื่อได้ยินอย่างนี้ สายตาของเซียซึ้งก็กระตุกเล็กน้อย ไม่มีใครรู้ว่าตอนนี้เขากำลังคิด อะไรอยู่ "ฮ่า ๆ ๆ! เจ้าไม่สามารถสั่งข้าได้

ว่าต้องทำอะไร ไม่มีใครออกคำสั่งกับข้าได้ เจ้าไม่สามารถเลีย รองเท้าข้าให้สะอาดด้วยซ้ำ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องการสั่งสอนข้า” ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เหยียบหน้าของเซียชิง แรงขึ้นไปอีก และพูดต่อ “ข้าจะตัดแขนขาของเจ้าออกที่ละข้างและให้เจ้ามองดูข้าค่อย ๆทรมานสปีริตไว้ ประโยชน์นี้ และเมื่อข้าจัดการกับมันเสร็จเมื่อไร ข้าก็จะถลกหนังของเจ้ามาทำเป็นเสื้อผ้าใส่ซะ ราชา ดาบศักดิ์สิทธิ์เรียกดาบออกมาหลายเล่ม และควบคุมให้พวกมันพุ่งเข้าใส่หานเซ็น หานเซ็นใช้ดาบ ฟินิกซ์ฟันดาบที่พุ่งเข้ามา หลังจากนั้นเขาก็พูด “อย่าทำให้ตัวเองอับอายด้วยการโจมตีกระจอก ๆแบบนี้ เลย เร็ว ๆ เข้า ใช้พลังที่แท้จริงออกมา หานเซ็นรู้ว่ายังไงเขาก็ต้องสู้กับราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ในที่สุด ถ้าเขา ยังปกครองเมืองหลอมดาบต่อไป ตอนนี้ถึงเวลาที่เขาต้องทดสอบความแข็งแกร่งดูแล้ว “ได้! ตอนนี้

ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์รู้สึกว่าเขาเป็นฝ่ายถูกหยาม เกียรติแทน เขาไม่สามารถทนฟังมนุษย์คนหนึ่งพูดกับเขา แบบนั้นได้ ดาบอีก 10,000 เล่มถูกเรียกออกมาอีกครั้ง ซึ่งทุกเล่มเล็งมาที่หานเซ็น

เตรียมที่จะปิดชีวิตของ เขา แต่หานเซ็นยังคงสงบนิ่ง ทันใดนั้นปีกของนกกาเหว่าก็ปรากฏด้านหลังของเขา

ตอนที่ 1051 กลายเป็นนกกาเหว่าทอง

หลังจากที่ปีกถูกกางออก หานเซ็นก็เปลี่ยนร่างไปเป็นนกกาเหว่าทอง 3 กรงเล็บ ซึ่งมันก็คือวิญญาณอสูรที่เขาพึ่งจะได้รับมา ในจังหวะที่เขาเปลี่ยนร่างนั้น ดาบทั้ง 10,000 เล่มก็พุ่งเข้ามาหาเขา แต่ก่อนที่ พวกมันจะมาถึงตัวของหานเซ็น เขาก็กระพือปีกออกและไฟอันร้อนแรงก็ลุกขึ้นมา จากนั้นเขาก็บินเข้าไป ปะทะกับกองทัพดาบที่พุ่งเข้ามาอย่างไม่ลังเล เมื่อดาบสัมผัสกับเปลวไฟที่ห่อหุ้มร่างของหานเซ็น พวก มันก็ละลายราวกับเยลลี่ “เป็นไปไม่ได้!"สหน้าของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เปลี่ยนไปทันทีเมื่อเห็นว่าหานเซ็ นบินผ่านกองทัพดาบไปอย่างไร้รอยขีดข่วน ในขณะที่ดาบแต่ละเล่มละลายเมื่อเข้า

ใกล้เปลวไฟอันร้อน แรงของเขา เขาสามารถสัมผัสได้ถึงพลังของหานเซ็น และเขาก็รู้สึกถึงความแข็งแกร่งของเปลวไฟที่ ปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 9 ตอนนี้หานเซ็นกำลังเปิดใช้งานการปลดล็อคยืนวิชาโลหิตชีพจร

ขั้นที่ 9 อยู่ ซึ่ง ก่อนหน้านี้เขายังอ่อนแอเกินกว่าที่จะทำได้เนื่องจากระดับความแข็งแกร่งต่ำเกินไป แต่ด้วยวิญญาณอสูร ดวงนี้ ทำให้เขามีความแข็งแกร่งมากพอที่จะเปิดใช้การปลดล็อคยืนขั้นที่ 9 ได้ ขณะที่เขาใช้วิญาณอสูร ดวงนี้ เขาก็สามารถใช้เพลิงฟินิกซ์พร้อมกับจีโนพ้อยธาตุไฟที่เต็มแล้วเพื่อเสริมพลังให้กับมัน นก กาเหว่าทองเป็นมอนสเตอร์ธาตุไฟ ไม่ได้ต่างอะไรจากนกฟินิกซ์ ทำให้ความสามารถในการเปลี่ยนร่าง ของวิญญาณอสูรดวงนี้เหมาะสมกับหาน

เซ็นที่เชี่ยวชาญด้านการใช้พลังธาตุไฟอยู่ก่อนแล้ว มันทำงาน ประสานกันได้อย่างลงตัว หานเซ็นบิน สูงขึ้นไปบนท้องฟ้าและมองลงมายังโลกเบื้องล่าง ราวกับนก ฟินิกซ์ ในร่างนี้ไม่มีดาบเล่มไหนที่ สามารถหยุดหานเซ็นได้ สีหน้าของราชาดาบ ศักดิ์สิทธิ์เปลี่ยนไป เมื่อ รู้ว่าเขาจำเป็นต้องเปลี่ยน แผนการต่อสู้ เขาเรียกดาบออกมาและสร้างเป็น เหมือนกับตาข่ายล้อมรอบตัว หานเซ็นเอาไว้ หลัง จากนั้นเขาก็พุ่งเข้าใส่หานเซ็น ฟีนิกซ์กลายร่างเป็น ร่างโปร่งใส และบินผ่าดาบของ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ไปโดยที่ไม่ได้รับความเสียหายแม้แต่น้อย หานเซ็น โจมตีกลับด้วยกรงเล็บของเขา ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ พยายามที่จะหลบ แต่ไม่นานเขาก็รู้ตัวว่าไม่ สามารถหลบได้ เนื่องจากหานเซ็นพุ่งเข้า มาเร็ว เกินไป ฟินิกซ์นั้นถนัดการต่อสู้บนท้องฟ้าอยู่แล้ว มันเป็นไปไม่ได้ที่ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์จะเอาชนะ

ฟินิกซ์ในด้านความเร็วถ้าอยู่บนท้องฟ้า ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ทำได้เพียงแค่ป้องกันอย่างเดียว ซึ่งก็คือใช้ ตาบสีดำปะทะกับกรงเล็บของหานเซ็นเคร็ง! เมื่อกรงเล็บปะทะกับดาบ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก็กระเด็นออก ไปพร้อมกับดาบที่ตอนนี้ลุกเป็นไฟ เมื่อเขากระเด็นลงมาที่พื้น เขาก็พยายามที่จะดับไฟที่ดาบ แต่เขาไม่ สามารถทำอะไรกับเปลวไฟอันร้อนแรงของหานเซ็นได้ เขาทำได้แค่มองดูดาบถูกเผาจนละลายไป หาน เซ็นนั้นไร้ซึ่งความปราณี เขาส่งเสียงร้องเสียงแหลม ๆออกมา ก่อนที่จะโจมตีใส่ราชาตาบศักดิ์สิทธิ์อีก ครั้ง เพื่อที่จะรับมือกับภัยที่กำลังพุ่งเข้ามา ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เรียกดาบสำรองออกมา หานเซ็นพุ่งเข้าไป อย่างรวดเร็วราวกับหอกแหลมที่ลุกเป็นไฟ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์รู้ว่าไม่สามารถกะจังหวะที่แม่นยำเพื่อ ป้องกันการโจมตีของหานเซ็นได้ ดังนั้นเขาทำได้เพียงแค่กวัดแกว่ง

ดาบไปมา ราวกับคนบ้าและหวังว่า เขาจะโชคดี ในชั่วพริบตาอาวุธของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก็ลุกเป็นไฟอีกครั้ง และในขณะที่มีดดาบของเขา ถูกทำลายรอยข่วนจำนวนมากก็ปรากฏขึ้นที่ร่างกายและใบหน้าของเขา ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ตื่นตระหนก

อีกครั้ง เขาพยายามอย่างเต็มที่ที่จะหลบนกเพลิงที่รวดเร็วนี้ให้ได้ แต่เขาก็ถูกเผาและข่วนซ้ำไปซ้ำมาขณะเดียวกัน ร่างกายของหานเซ็นก็พุ่งไปด้วยความเร็วที่มากกว่าสมองของเขาจะตามได้ทัน แม้แต่ตัว เขาเองก็ไม่อยากเชื่อว่าจะมีพลังมากถึงขนาดนี้ ด้วยความรวดเร็วของเขาในตอนนี้เขารู้สึกราวกับว่าตัว เองวาร์ปไปมาได้ ในตอนนี้ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์สามารถเห็นเพียงแค่เงานกฟินิกซ์ที่ถูกทิ้งเอาไว้ ขณะที่ หานเซ็นใช้กรงเล็บโจมตีราชาดาบศักดิ์สิทธิ์อย่างต่อเนื่อง มีดดาบเล่มแล้วเล่มเล่าถูก

เผาด้วยเปลวไฟ ของหานเซ็น รอยข่วนและรอยถูกเผาบนร่างกายของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไม่นานทั้งตัว ของเขาก็ลุกเป็นไฟ ทำให้เขากรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด “ข้าจะฆ่าเจ้า!” ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์พูด ออกมา แต่นั่นก็คือสิ่งสุดท้ายที่เขาได้พูด ร่างของเขาระเบิดออกและกลับไปที่สปริดสโตน หานเซ็น เปลี่ยนร่างกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง หลังจากการต่อสู้เขาก็มั่นใจว่าตอนนี้เขาสามารถต่อสู้กับสปิริตราชั้น ได้ทุกตน ด้วยวิญญาณอสูรกาเหว่าทองนี้ บวกกับการปลดล็อคยืนขั้นที่ 9 เขาก็ไม่กลัวใครอีกแล้ว เซีย ซึ่งมองหานเซ็นด้วยสีหน้าที่ซับซ้อน

เขาไม่รู้ว่ามนุษย์นั้นคืออะไร “ท่านจักรพรรดิอนุญาตให้ข้าน้อยพา ท่านลงไปแช่น้ำในทะเลสาบเถอะ" หานเซ็นพูด หลังจากนั้นเขาก็พาเซียซึ่งไปที่ทะเลสาบ หานเซ็นไม่มี แผนที่จะฆ่าเซียซึ่ง เขาชื่น

ชอบสันติสุขมากกว่าการต่อสู้ที่ไม่จำเป็น ถึงแม้อีกฝ่ายจะเป็นสปิริตก็ตาม “มนุษย์คืออะไร?" เซียซึ่งถาม ขณะที่อยู่ในทะเลสาบ หานเซ็นอธิบายเกี่ยวกับมนุษย์ให้เขาฟังโดยไม่ได้ ปิดบังอะไร เพราะยังไงในที่สุดเขาต้องรู้อยู่ดี ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่หานเซ็นจะต้องหลอกเขาเซียซึ่งดูจะ สนใจมนุษย์อย่างมาก เขาถามต่อ “เครื่องเทเลพอร์ตในเมืองสามารถพาเจ้าไปที่สหพันธ์ดวงดาวได้ อย่างงั้นหรอ แต่ทำไมข้าไม่เห็น

จะสามารถใช้พวกมันได้เลย “เรื่องนั้นข้าก็ไม่รู้เช่นกัน หานเซ็นเองก็ ไม่รู้ว่าทำไมสปิริตและมอนสเตอร์ถึงไม่สามารถใช้เครื่องเทเลพอร์ตในก็อตแซงชั่วรได้ หลังจากที่หาน เซ็นอธิบายเสร็จเซียซึ่งก็ดูเหมือนต้องการจะรู้เกี่ยวกับโลกของมนุษย์และวัฒนธรรมของพวกเขา เขา ถามหาน

เซ็นหลายคำถาม ซึ่งหานเซ็นก็ตอบทุกคำถามอย่างสุดความสามารถ “ท่านจักรพรรดิ ตอนนี้ข้า ต้องไปแล้ว หวังว่าในตอนที่พวกเราได้พบกันอีกครั้ง พวกเราจะไม่เป็นศัตรูกัน หลังจากที่แช่น้ำด้วยกันหลายชั่วโมง หานเซ็นก็พูดขึ้นมาและเตรียมที่จะจากไป “ช้าก่อน” เซียซึ่งพูดและหยุดหานเซ็นเอาไว้ หานเซ็นหันกลับมา เขาสงสัยว่าสปีริตต้องการจะรู้เรื่องอะไรอีก “ให้ข้าไปกับเจ้าด้วย ข้าอยากจะเห็นด้วย ตาตัวเองว่ามนุษย์เป็นแบบไหน ข้าต้องการเห็นสิ่งที่เจ้าบอกให้ข้าฟัง เซียซึ่งพูด “เรื่องนั้น " หานเซ็น ลังเลอยู่ชั่วครู่ว่าจะทำตามค่าขอของเซียซึ่งยังไงดี เพราะไม่ว่ายังไงเทคโนโลยีส่วนใหญ่ของมนุษย์ก็ไม่ สามารถนำมาใช้ในก็อตแซงชัวร์ได้ แต่ถ้าเป่าเอ๋อสามารถเข้าไปยังโลกมนุษย์ได้ แล้วทำไมสปีริตถึงไม่ สามารถทำเหมือนกันได้? “เจ้าเป็นคนดี และยังเป็นนักสู้ที่มีฝีมือ แต่ตอนที่เจ้าสู้

กับราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ เขานั้นได้รับบาดเจ็บอยู่แล้ว นั่นคือเหตุผลที่เจ้าฆ่าเขาได้สำเร็จ ถ้าเขาบุกเมืองของเจ้าพร้อมกับมอนส เตอร์ขั้นสุดยอดล่ะก็ ก็ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าเจ้าจะสามารถรอดจากกองทัพของเขาได้ เซียซึ่งพูด

ตอนที่ 1052 การ์ด

สุดท้ายหานเซ็นก็ยอมแพ้และตัดสินใจทำตามที่เซียซึ่งต้องการ หลังจากที่พวกเขาออกจากดินแดนนี้ เมื่อไหร่ พวกเขาทั้งคู่ก็จะเดินทางกลับไปที่เมืองหลอมดาบด้วยกัน แต่การที่หานเซ็นยอมทำแบบนี้นั้น แน่นอนว่าเขาต้องได้อะไรตอบแทน หานเซ็นยอมให้เซียซึ่งอยู่ที่เมืองเมืองหลอมดาบได้ แต่เขาก็ต้อง ช่วยหานเซ็นบุกตีเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ หลังจากที่พวกเขาตกลงกันเสร็จแล้ว เซียซึ่งก็แช่น้ำอยู่ใน ทะเลสาบเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนหานเซ็นออกไปสำรวจเพื่อหาสมบัติของจักรพรรดิฟีนิกซ์ เซียซึ่ง บอกว่าถ้าเขาหายดีแล้วจะตามไปทีหลัง ในตอนแรกหานเซ็นกังวล

ที่ต้องเดินสำรวจในที่อันตรายแห่งนี้ คนเดียว แต่ตอนนี้เขาได้วิญญาณอสูรดวงใหม่มาแล้ว ทำให้เขาสามารถออกหาสมบัติได้อย่างสบายใจ ด้วยระดับความแข็งแกร่งของเขาในตอนนี้ หานเซ็นสามารถเปลี่ยนร่างและต่อสู่ในสภาพ

นั้นได้นานพอ สมควรก่อนที่จะเหนื่อยล้า ปัญหาอย่างเดียวของวิญญาณอสูรกาเหว่าทองก็คือเขาไม่สามารถใช้วิชาที่ ใช้ประจำตอนเป็นมนุษย์ได้ วิชาที่เขาใช้ได้ก็มีแค่เหยียบอากาศ ในตอนที่หานเซ็นเปลี่ยนร่างนั้น เขาก็ เป็นเหมือนกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดธาตุไฟตัวหนึ่ง หานเซ็นสงสัยว่าทำไมวิญญาณอสูรกาเหว่าทอง ถึง

ต่างจากวิญญาณอสูรที่เขาได้รับจากแกะ ซึ่งเป็นวิญญาณอสูรที่ปนเปื้อน หานเซ็นคาดเดาว่ามัน

อาจจะ เป็นเพราะธาตุไฟของมันก็ได้ ที่ทำให้มันไม่ปนเปื้อนแม้จะอยู่ในดินแดนนี้ หานเซ็นสำรวจดินแดนแปลก ๆ แห่งนี้จากบนท้องฟ้า หลังจากที่เขาบินไปสักพัก เขาก็มองเห็นมอนสเตอร์หลายตัวที่ดูเหมือนกับแกะ เขาลองฆ่าพวกมันตัวหนึ่งและพบว่าพวกมันกินไม่ได้เช่นกัน เป็นเวลานานพอสมควรแล้วที่เขาแยกทาง กับพี่เจ็ด แม่หานเซ็นจะเป็นห่วงความปลอดภัยของพี่เจ็ด แต่เขาก็ยังต้องการหาสมบัติให้เจอเช่นกัน หานเซ็นใช้เวลาบินไปมาอยู่หลายวัน แต่เขาก็ไม่เจอพี่เจ็ดหรือสมบัติซึ่งเป็นจุดประสงค์มาที่นี่เลย ดังนั้น หานเซ็นจึงตัดสินใจกลับไปจุดนัดพบที่พี่เจ็ดเคยพูดถึงเอาไว้ ในตอนแรกหานเซ็นก็ไม่พบใครที่นั่น แต่ หลังจากนั้นเขาก็เหลือบไปเห็นเงาของใครบางคนในถ้ำที่ห่างไกลออกไป “พี่เจ็ด! หานเซ็นวิ่งไปหา ชายคนนั้น “ฉันรู้ว่านายต้องกลับมา!" พี่เจ็ดวางสิ่งของชั้นหนึ่งลงใน

มือของหานเซ็น “ฉันหาสิ่งนี้เจอใน ดวงตาฟินิกซ์ นายเอามันกลับไป” “ทำไม? คุณจะไม่กลับไปที่เมืองพร้อมกับผมหรอ? หานเซ็นถาม “ฉันจำเป็นต้องกับไปหาราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ฉันได้แต่ภาวนาว่าความเชื่อใจที่เขามีต่อฉันจะไม่ลดลงไป นายจำไม่ได้หรอว่าฉันสามารถตายได้ทุกเมื่อ? แต่ฉันจะบอกนายเกี่ยวกับที่แห่งหนึ่ง นายต้องไปหาฉันที่นั่น ข้อมูลทั้งหมดที่ฉันรวบรวมเอาไว้อยู่ที่นั่น พี่เจ็ดพูดย้ำอีก 2-3 ครั้ง หานเซ็นนั้นมองเขาด้วยความ นับถือ พี่เจ็ดไม่ใช่สหายที่จะหาได้ง่าย ๆ บุคลิกของเขานั้นมีหลายด้าน แต่ทุก ๆด้านนั้นดีหมด “ผมจะโค่น ล้มเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ให้ได้ คุณแค่คอยดูอย่างเดียวก็พอ ผมจะซึ่งอิสรภาพกลับคืนมาให้คุณเอง หาน เซ็นพูดด้วยความมั่นใจ “ฉันรู้ว่านายทำได้ พี่เจ็ดพยักหน้าพร้อมกับยิ้มให้หานเซ็น พี่เจ็ดรู้สึกมีความหวัง ขึ้นมา เขาไม่ได้รู้สึกอย่างนี้

มานานแล้ว “มาเถอะ ออกไปจากที่แห่งนี้กัน พี่เจ็ดพูด หานเซ็นส่ายหัวและ พูด “ผมกำลังรอคอยใครบางคนอยู่ คุณกลับไปก่อนได้เลย” “นายจะรอคอยใครได้ในสถานที่แบบนี้? พี่ เจ็ดถาม “จริง ๆแล้วคนที่ผมรอก็ไม่ใช่มนุษย์ซะทีเดียว หานเซ็นอธิบายเหตุการณ์ที่เขาได้ไปเจอกับเซีย

ซึ่งและเรื่องที่พวกเขาตกลงเป็นพันธมิตรต่อกัน แต่พี่เจ็ดก็พูดเตือนหานเซ็น “ยังไงนายก็ควรจะระวังตัว เอาไว้ด้วย ถ้าเกิดเขาเปลี่ยนใจขึ้นมา นายก็อาจจะอ่อนแอเกินกว่าที่จะปกป้องตัวเองได้ และถ้านายไม่ สามารถเอาชนะเขาได้ ฉันก็ไม่คิดว่าคนอื่นจะมีโอกาสเอาชนะเขาได้เช่นกัน” “ผมเข้าใจ" หานเซินตอบ แม่หานเซ็นจะคิดเหมือนกัน แต่ตอนนี้เขาก็มั่นใจในความสามารถของเขามากขึ้น ถ้าเซียซึ่งคิดจะทำ อะไรขึ้นมา เขาก็มั่นใจว่าจะ

สามารถรับมือได้อย่างเหมาะสม แต่ถึงยังไงหานเซินก็จะจ่าคำพูดของพี่เจ็ด เอาไว้ให้ขึ้นใจ เพราะยังไงมันก็จะเป็นการดีกว่าถ้าระวังตัวเอาไว้เสมอ ยังไงซะพลังส่วนใหญ่ของหานเซี นก็มาจากปัจจัยภายนอก ระดับความแข็งแกร่งจริง ๆของเขายังคงต่ำกว่าสปีริตราชั้นมากอยู่ดี หานเซ็นรอ คอยอยู่หลายวัน และในที่สุดเซียซึ่งก็มาพบกับเขาที่

ทางออก “ท่านจักรพรรดิ์ หาสมบัติที่ต้องการเจอไหม? หานเซ็นถาม “ไม่ ตอนนี้ข้ายอมแพ้แล้ว ข้าไม่รู้จริง ๆว่าเจ้าไก่ย่างนั้นซ่อนสมบัติเอาไว้ที่ไหน หลังจากนั้นเซียซึ่งก็มองมาที่หานเซ็นด้วยสายตาเคลือบแคลงใจ ก่อนจะถาม “แล้วเจ้าล่ะหาอะไรเจอ ไหม? หานเซ็นส่ายหัวและพูด “ไม่เลย แต่ข้าเป็นห่วงความปลอดภัยที่เมืองของข้า หานเซินไม่ได้ สนใจว่าเซียซึ่งจะเชื่อในสิ่งที่เขาพูดหรือเปล่า

เพราะจริง ๆแล้วเขาก็ไม่ได้พูดโกหกอะไร เขาหาอะไรไม่ เจอจริง ๆ แต่พี่เจ็ดได้ให้ของบางอย่างกับเขา มันเป็นการ์ดสีทองที่มีรูปร่างเหมือนลูกธนู ด้าน

หน้ามีรูป ของนกฟินิกซ์ ส่วนด้านหลังมีใบหน้าของผู้หญิงคนหนึ่ง หานเซ็นไม่เคยเห็นจักรพรรดิฟินิกซ์มาก่อน ดัง นั้นหานเซ็นจึงไม่รู้จักรูปร่างหน้าตาของเขา แม้ในตอนแรกหานเซ็นจะสันนิษฐานว่าเขาน่าจะเป็นผู้ชาย แต่ตอนนี้เขาคิดว่าอาจจะเป็นผู้หญิงก็ได้ หานเซ็นสงสัยว่ารูปใบหน้าผู้หญิงนี้เอาจะเป็นของจักรพรรดิ ฟินิกซ์ผู้ลึกลับก็ได้ นอกจากนั้นแล้ว หานเซ็นยังได้รับสมบัติมาอีกชั้นหนึ่ง สมบัติชิ้นนี้เสนอตัวเข้ามาหา เขาเองเลย มันคือสิ่งมีชีวิตถึงปลากึ่งนก ซึ่งตอนนี้มันก็ยังไม่ยอมออกห่างจากหานเซ็นเลย มันยืนกรานที่ จะชื่นชมดาบฟินิกซ์ของเขาต่อไป ไม่ว่าจะเป็นเพราะเซียซึ่งเชื่อ

ในสิ่งที่หานเซ็นพูด หรืออาจจะเป็น เพราะเขาไม่ได้สนใจสมบัติจริง ๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไรก็ตาม เขาก็ไม่ได้ถามหานเซ็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ อีก ในตอนนี้เขานั้นอยากที่จะเห็นเมืองของหานเซ็นและพบกับมนุษย์คนอื่นที่อยู่ที่นั่นมากกว่า หานเซ์ นพาเซียซึ่งกลับไปที่เมือง ตามที่ได้สัญญาเอาไว้ และเขาก็พูดเตือนหลินเฮ่อและคนอื่น ๆ ให้ปฏิบัติกับเซียซึ่งด้วยความเคารพเพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งที่อาจจะทำให้เขาโกรธขึ้นมา เซียซึ่งเองก็รับปากกับหานเซ็นว่า จะไม่ทำร้ายใคร แต่ใครจะรู้ว่าเขาจะไม่โกรธและชกใส่คนอื่นเหมือนกับกำแพงพวกนั้น

เซียซึ่งมองดูผู้

คน ด้วยความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสื้อผ้าที่พวกเขาใส่เซียซึ่งนั้นขอให้หานเซ็นนำสิ่งของที่มนุษย์ใช้ เป็นประจำมาให้เขาดูซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ตอนที่ 1053 ประตูสู่โลกใบใหม่

หานเซ็นปล่อยให้เซียซึ่งอยู่ที่เมืองต่อไป และเขาก็เดินทางกลับมาที่สหพันธ์ดวงดาว เซียซึ่งบอกว่าเขา ต้องการที่จะอ่านหนังสือของมนุษย์ แม้หานเซ็นจะยินดีทำตามคำขอของเขา แต่เขาก็ไม่รู้ว่าควรจะเอา หนังสือแบบไหนไปให้กับสปีริตตนนั้นดี เพราะไม่ว่ายังไงหานเซ็นก็ไม่ควรเผยข้อมูลที่สำคัญ ๆของ มนุษย์ให้กับอีกฝ่ายได้รู้ ข้อตกลงยังเป็นไปตามเค็ม เซียซึ่งจะต้องช่วยหานเซ็นจัดการราชาดาบ ศักดิ์สิทธิ์และยึดเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นด้วยการนำหนังสือไปให้ตามคำขอ หานเซ็นก็คิดว่าเซียซึ่งจะ มีใจช่วยเขามากขึ้น หานเซ็นหาข้อมูลในเน็ตที่เกี่ยวกับหนังสือเก่า ๆ และเขียน

รายการหนังสือขึ้นมา หลัง จากนั้นหาน

เซ็นก็สั่งซื้อหนังสือมาจำนวนหนึ่ง และน้ำมันใส่กล่องเตรียมจะเอาไปให้กับเซียซึ่ง “แม่เผ่า พันธุ์จะแตกต่างกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะมีมิตรภาพต่อกันไม่ได้ พวกเราควรจะปฏิบัติกับเผ่า พันธุ์อื่น ๆด้วยความเคารพซึ่งกันและกัน เมื่อหานเซ็นสั่งซื้อของเสร็จเขาก็เดินทางกลับไปที่ก็อตแซงชั่ว ร์ หานเซ็นหายไปเพียงแค่หนึ่งวัน แต่เมื่อกลับมา เขาก็พบว่าเซียซึ่งรู้สึกไม่สบอารมณ์ในช่วงที่เขาไม่อยู่ การที่เขาไม่ค่อยมีความอดทนในการรอคอย ทำให้เขาโกรธจนเกือบที่จะทำลายเมืองนี้ทิ้ง ตอนนี้ผู้คนใน เมืองต่างก็หวาดกลัวเขาและคนส่วนใหญ่ก็ตัดสินใจอยู่ที่สหพันธ์ดวงดาวจนกว่าเซียซึ่งจะไปจากที่นี้ มี เพียงเป่าเอ่อที่ไม่ได้หวาดกลัว เธอจะขึ้นไปนั่งบนหัวของเขาอยู่เป็น

ประจำ “ของพวกนี้คืออะไร? เซีย ซึ่งถามด้วยตาที่เบิกกว้าง หลังจากที่เห็นกล่องของหานเซ็น “เดี๋ยวท่านก็จะได้เห็นเอง หานเซ็นยิ้ม หลังจากนั้นเขาก็ถาม “อีกเรื่องหนึ่ง ท่านรู้สึกยังไงกับหนังสือพวกนี้? ข้าสามารถหามาเพิ่มให้ท่านได้ แต่ ข้าไม่รู้ว่าท่านจะสามารถอ่านพวกมันได้หรือเปล่า “ภาษาของมนุษย์นั้นง่ายจะตายไป เมื่อเทียบกับ ภาษาของสปิริตแล้ว มันก็ไม่ต่างอะไรจากภาษาของเด็ก ๆ เซียซึ่งพูด “ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดี ข้าน่าหนังสือ หลายเล่มมาให้ หนังสือส่วนใหญ่มีรูปภาพประกอบ บางที่ท่านอาจจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับมนุษยชาติเพิ่มขึ้นจากการอ่านพวกมัน มนุษย์เป็นนักเล่าเรื่องที่ยอดเยี่ยม หานเซ็นดันกล่องเข้ามาหาเซียซึ้งและพูด “และ สิ่งที่อยู่ในกล่องใบนี้ก็คือหนังสือจำนวนมาก ข้าสามารถเอาหนังสือแบบอื่นมาได้ ถ้าท่านไม่ชอบพวก มัน” “ใช้ได้ เซียซึ่งพูดอย่างพอใจ เขานั้น

ค่อนข้างชอบหานเซ็น “ข้าจะไปเตรียมอาหารของมนุษย์ให้ กับท่าน และข้าก็ยังนำขนมหลายอย่างมาให้ท่านลองด้วย ขนมพวกนี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งใน วัฒนธรรมของพวกเรา หลังจากนั้นหานเซ็นก็นำขนมหลายอย่างออกมาวางตรงหน้าของเซียง เซียซึ่ง คิดว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้นมีอะไรดีหลายอย่าง และพวกเขาก็ประกอบด้วยผู้คนที่นิสัยดี แม้คนอื่น ๆจะดู อ่อนแอ แต่อย่างน้อยความแข็งแกร่งของหานเซ็นก็พอใช้ได้ หานเซื่นยังสั่งซื้อโซฟามาให้กับเซียซึ้ง ด้วยเพื่อที่เขาจะได้นั่งพักผ่อนอย่างสบาย ในขณะที่สปิริตกำลังผ่อนคลายอยู่นั้น หานเซ็นก็เตรียมจะไป ทำอาหาร เมื่อเทียบกับพวกสปิริตแล้ว ฝีมือการทำอาหารของหานเซ็นจะเรียกว่าเป็นพ่อครัวมือหนึ่งเลย ก็ว่าได้ แน่นอนว่าเหตุผลหลักที่

สปิริตไม่สนใจอาหารก็เป็นเพราะว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องกินอะไร สิ่งที่ พวกเขากินก็มีแค่พวกผลไม้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาของพวกเขาเท่านั้น “เจ้าไม่ต้องทำอาหารให้ ข้าก็ได้ ข้าไม่กิน แค่เอาหนังสือมาให้ข้าก็พอ เซียซึ่งพูด หลังจากที่อ่านหนังสือที่หานเซ็นเพิ่งจะนำมา

ให้จนหมด “แต่ข้าจำเป็นต้องทำอาหารอะไรสักอย่างให้ท่านลองดู การกินอาหารเย็นชั้นเลิศเป็นหนึ่งใน ธรรมเนียมปฏิบัติของมนุษย์ ดังนั้นท่านควรลองกินอาหารที่ข้าท่า" หานเซ็นอธิบาย “ถ้าอย่างนั้นก็ได้” หลังจากที่ตอบตกลง เซียซึ่งก็มองดูเป่าเอ่อเปิดถุงมันฝรั่งทอด เขารู้สึกอยากรู้อยากเห็นจึงลองทำแบบ นั้นด้วย ในขณะที่หานเซ็นทำอาหารอยู่นั้น เซียซึ่งก็

เริ่มชื่นชอบมันฝรั่งทอดขึ้นมา หลังจากที่ได้ลองกิน

ตอนนี้ประตูสู่โลกใบใหม่เปิดอยู่ตรงหน้าของเซีย ซึ่ง เมื่อหานเซ็นกลับไปที่เมือง เขาก็วางแผนการที่ เขา จะบุกตีเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ ตราบใดทีราชา ดาบศักดิ์สิทธิ์ยังปกครองที่นั้นอยู่ เขาก็ไม่รู้สึกว่า เมืองที่เขาอยู่ นั้นปลอดภัย หลังจากกลับมาที่ สหพันธ์ดวงดาวอีกครั้ง ก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่เห ยียนหนโทรมาหา หานเซ็น “เธอจะกลับมาเมื่อ ไหร่?” หานเซ็นถามที่เหยียนหนพูด “ฉันไม่คิดว่าจะ สามารถกลับไปได้ อย่างน้อยก็ไม่ใช่เร็ว ๆนี้แน่ การ เจรจากับชูร่ายังคงดำเนินต่อไป และพวกเราเพิ่งจะ เจรจากันเรื่องการส่ง ทีมสำรวจไปที่เมืองคริ สตัลไลเซอร์ที่เพิ่งจะถูกค้นพบ “เธอจะร่วมมือกับชู ร่างั้นหรอ?" หานเซ็นชื่อคที ได้ยินแบบนี้ ถึงแม้ สัญญาสงบศึกจะยังมีผลอยู่ แต่ความตึงเครียดของ ทั้งสองฝ่ายนั้นค่อนข้างสูงเลยที่ เดียว หานเซ็นไม่ เคย

คิดเลยว่าความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับซูร่าจะก้าวหน้าจนถึงขั้นมีโครงการออก สำรวจร่วมกัน ที่เหยียนหนอธิบาย “ในสถานที่บางแห่ง การขอความช่วยเหลือจากซูร่าก็เป็นสิ่งที่เลี้ยง ไม่ได้ พวกเราจำเป็นต้องพึ่งพวกเขา” “แต่เธอเป็นเพียงแค่ผู้วิวัฒนาการ ท่าไมพวกเขาถึงให้เธอนำทีม ล่ะ? หานเซ็นขมวดคิ้ว “พวกเขาเลือกฉัน” เหยียนหวันยิ้มและพูดต่อ “ส่าหรับพวกเขาแล้ว ฉันก็เหมือนกับเป็นองค์หญิงคนหนึ่ง พวกเขาส่งซูร่าราชวงศ์เพื่อไปคุ้มกันฉันด้วย ดังนั้นฉันจึงไม่สามารถปฏิเสธ คำขอของพวกเขาได้” “มีชราราชวงศ์ไปกับเธอด้วย? สีหน้าของทานเซ็นเริ่มบุตบึง “ไม่ต้องกังวล มี มนุษย์ที่เป็นผู้เป็นเลิศไปกับฉันด้วย” จีเหยียนหันพูดเพื่อจะบรรเทาความกังวลของ

หานเซ็นลง “งันฉัน จะไปกับเธอด้วย หานเซ็นพูด

อย่างรวดเร็ว แต่เหยียนหนตอบ “คนที่ไปกับฉันปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 8 นอกจากนั้นคนที่จะไปได้มีเพียงแค่ 16 คนเท่านั้น ซึ่งแบ่งเป็นมนุษย์ 8 คนและซูร่าอีก 8 “ฉันไม่สนใจ ฉันจะไปกับเธอด้วย ที่เหยียนหนต้องการจะพูดต่อ แต่หานเซ็นนั้นวางสายไปซะก่อน หลังจากนั้นเขาก็ โทรไปหาจี้ยวเงิน “ทำไมคุณถึงยอมให้ลูกสาวของคุณไปในที่ที่อันตรายแบบนั้น?!" หานเซ็นพูดด้วย โทนเสียงที่ไม่พอใจอย่างชัดเจน “นี่เป็นเรื่องที่สำคัญของสหพันธ์และมันก็คือโอกาสพิเศษสำหรับ ลูกสาวของฉันที่จะได้เป็นคนนำการสารวจครั้งนี้ จียวเจ็นอธิบาย แต่เธอเป็นคู่หมันของผมเหมือนกัน จำได้ไหม? ผมควรจะมีสิทธิ์ออกความเห็นในเรื่องนี้ด้วยไม่ใช่หรอ? หานเซ็นไม่รอคำตอบของอีกฝ่าย และพูดต่อทันที “ถ้าคุณอยากจะให้เธอไปมากขนาดนั้นผมก็จะไปกับเธอด้วย” “8 คนคือจำนวนสูงสุด แล้ว

ฉันต้องขอโทษด้วย แต่พวกเราได้เลือกคนที่ดีที่สุดที่จะไปกับเธอเอาไว้แล้ว” จียัวเงินพูดพร้อมกับขมวดคิ้ว “คุณต้องให้ผมไปด้วย ไม่อย่างนั้นผมจะพาเธอหนีไปจากที่นั่น หานเซ็นยืนกราน

ตอนที่ 1054 ประลองกับซูร่าอีกแล้ว

ซูร่าตกลงกับข้อเรียกร้องของหานเช่นที่จะร่วมเดินทางเป็นสมาชิกคนสุดท้ายของทีมสำรวจ แต่ด้วยเงื่อนไขข้อหนึ่ง คือเขาต้องเอาชนะหัวหน้าของพวกซูร่าเพื่อพิสูจน์ความสามารถของเขา “พวกเราจะ เลือกใครไปก็เป็นเรื่องของพวกเรา แล้วทำไมพวกเราถึงต้องได้รับความยินยอมจากพวกซูร่าด้วย?" หาน เซ็นขมวดคิ้ว หลังจากที่ได้ยินเงื่อนไขของอีกฝ่าย “พวกเราร่วมมือกับทางซูร่า ดังนั้นพวกเราจำเป็นต้อง ขอความเห็นชอบจากพวกเขาด้วย พวกเราตกลงคนที่จะไปกันไว้ก่อนแล้ว แต่เธอเป็นคนที่ต้องการจะ เปลี่ยนแปลงมัน มันจึงยุติธรรมแล้วที่พวกเขาจะตั้งเงื่อนไขแบบนี้" ยัวเงินอธิบาย

“ถ้างั้นก็ได้ หานเซ็ นพด หานเซ็นรั้ว่าสิ่งที่เขาเรียกร้องได้นั้นมีขีดจำกัด และมันจำเป็นที่เขาต้องแสดงความแข็งแกร่งให้คน อื่นๆเห็นว่าเขานั้นเหมาะสมที่จะร่วมทีมไปด้วย มีเพียงผู้เป็นเลิศเท่านั้นที่

สามารถไปได้ ถึงเทพถูก พิจารณาว่าแข็งแกร่งเกินไป และไม่สามารถเข้าไปที่นั่นได้ สำหรับชูร่า นักสู้ที่จะไปต้องเป็นแรงค์ 3 เท่านั้น ถ้าสูงกว่านั้นก็จะถูกพิจารณาว่าแข็งแกร่งเกินไปเช่นกัน ซึ่งแรงค์ 3 ของชำร่านั้นจะมีความ แข็งแกร่งอยู่ที่ประมาณ 2,000 แต่เมื่อเทียบกับระดับของมนุษย์ มันสูงกว่ามนุษย์ที่ไปนิดหน่อย มนุษย์ที่ ไปนั้นมีระดับความแข็งแกร่งเฉลี่ยอยู่ที่ 1,800 เท่านั้น แต่ถึงจะพูดอย่างนั้น มนุษย์ก็มีข้อได้เปรียบอย่าง อื่นที่จะช่วยเพิ่มความสามารถในการต่อสู้ให้กับพวกเขา ซึ่งไม่เหมือนกับชูร่า มนุษย์นั้นสามารถปลดล็อค ยืน ใช้

พลังธาตุและวิชาไฮเปอร์จีโนได้ ส่วนซูร่าฟังแค่เพียงพละกำลังเท่านั้น หานเซ็นนั่งยานอวกาศไป ที่สถานที่นัดพบเพื่อจะต่อสู้ตัดสินว่าเขาจะได้เข้าร่วมทีมสำรวจหรือไม่ หานเซ็นรู้แล้วว่าคู่ต่อสู้ของเขา เป็นใคร เพราะทางจียวเจ็นได้บอกรายละเอียดของคู่ต่อสู้กับหานเซ็นหมดแล้ว เพราะเขาไม่ต้องการให้ หานเซ็นได้รับบาดเจ็บ ชื่อคู่ต่อสู้ของหานเซ็นคืออวัวซาน เขาเป็นบุตรชายลำดับที่เจ็ดของราชนีซูร่า องค์ปัจจุบัน เมื่อคำนวณระดับความแข็งแกร่งในแบบมนุษย์ ระดับความแข็งแกร่งของเขาจะอยู่ที่ 2.143 ชราอีก 7 ตนก็มีความแข็งแกร่งพอ ๆกับเขา พวกเขาทกคนต่างก็เป็นหัวกะทิ ขณะที่หานเซ็นกำลังเดิน ทางไปยังสถานที่ต่อสู้นั้น ทางด้านซูร่าก็กำลังประชุมกันอยู่ “องค์ชาย ท่านให้โหลวหลานไปต่อสู้แทน ท่านก็ได้หนี้” หัวหน้าทีมของซูร่าพูด “เขาเอาชนะน้องชายของข้า

อวเจียหลัน! ข้าจำเป็นต้องแก้แค้นให้ เขา! อวัวซานพูด “อย่ากังวลไปเลย เขาก็เป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แถมเขาเพิ่งจะเป็นผู้เป็นเลิศได้ไม่นาน ด้วยท่านสามารถเอาชนะเขาได้อย่างง่ายดาย โหลวหลานพูด “เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว ข้าสามารถชนะเขาได้อย่างง่ายดาย ความแข็งแกร่งของเขายังห่างชั้นกับนักสู้แรงค์ 3 ของพวกเรา อวีถั่วซ่านพูด ไม่มีใครเชื่อว่าหานเซ็นนั้นจะเอาชนะอวีกัวซานได้ หัวหน้าของพวกเขาต้องการจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ อวัวซานหยุดเขาไว้และพูด “มันถึงเวลาที่ความภาคภูมิใจของเจ้าหานเซ็นจะพังทลายลงมา และข้าก็จะ เป็นคนที่จบต่านานของเขา" ทางหัวหน้าไม่ได้พูดอะไรอีก เพราะเขาเองก็เห็นด้วยกับอวัวซาน หาน เซ็นเพิ่งจะเป็นผู้เป็นเลิศได้ไม่นาน ดังนั้นความแข็งแกร่งของเขาไม่น่าจะเทียบกับมนุษย์คนอื่นๆที่ถูก เลือกไปได้ มีเพียงแค่ผู้เป็นเลิศระดับสุด

ยอดเท่านั้นที่สามารถต่อสู้กับซูร่าแรงค์ 3 ได้ สำหรับมนุษย์ที่ยัง ไม่

ถึงขั้นนั้น ความแข็งแกร่งของพวกเขาจะต่ำเกินกว่าจะต่อสู้ได้ เมื่อหานเซ็นไปถึง สถานที่ต่อสู้ก็ถูกจัดเตรียมเอาไว้เรียบร้อยแล้ว หานเซ็นสามารถตรงเข้าไปที่ลานประลองได้เลย ถ้าหานเซ็นพ่ายแพ้เขาก็ไม่ สามารถเข้าร่วมทีมสำรวจได้ ดังนั้นมันจึงไม่มีความจำเป็นที่เขาต้องไปพบใครทั้งนั้น เขาเดินตรงเข้าสู่ ลานประลองทันที ในสถานที่ประลองนั้นผู้ชมทั้งมนุษย์และซราต่างก็มารวมตัวกันพร้อมแล้ว พวกเขาตืน เต้นที่จะได้เห็นการต่อสู้ของทั้งสองคน “นี่มันบ้ามาก! การที่เขาเป็นลูกเขยของประธานสหพันธ์ไม่ได้มี ความหมายอะไรในการต่อสู้ เขาจะปลดล็อคยืนได้สักเท่าไหร่กันเชียวในช่วงเวลาอันน้อยนิดที่เขาไปอยู่ ในก็อตแซงชัวร์

เขต 3?” ชายแก่คนหนึ่งขมวดคิ้ว แม้แต่มนุษย์เองก็ดูจะไม่พอใจกับการประลองครั้งนี้ เหมือนกับว่าทกคนไม่คิดว่าหานเซินจะมีโอกาสชนะ “อาจารย์จ้าว คุณไม่ควรพูดอะไรแบบนั้นอายุและ เวลานั้นไม่ได้สัมพันธ์กับความแข็งแกร่งเสมอไป ถ้าอายุและเวลามีผลต่อความแข็งแกร่งจริง คุณก็ควรเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดที่นี่ไม่ใช่หรอ? ชายวัยกลางคนพูด “จูไห่หลัน ศาสตราจารย์ไปคือคนที่ 1 แข็งแกร่งที่สุดในที่นี้ แต่ถึงอย่างนั้นหานเซ็นก็เพิ่งเข้าไปในก็อตแซงชั่วรเขต 3 ได้แค่ปีเดียวเอง เมื่อพูดกันตามจริงแล้ว นายคิดว่าเขาจะปลดล็อคยนได้เท่าไหร่กันเชียว? ถ้าเขามาเข้าร่วมทีม นายก็ต้องเสีย เวลาไปดูแลความปลอดภัยเขาอีกคน" จ้าวหย่งป๋อพูด จูไห่หลันหัวเราะและพูด “คุณเก็บความเห็นของ คุณเอา

ไว้เถอะ พวกเรา

สามารถปกป้องตัวเองได้ ดังนั้นคุณก็ทำตามหน้าที่ของคุณไป ถ้าหานเซ็นไม่ สามารถเอาชนะขู่ว่านั่นได้ เขาก็ต้องถูกฆ่าตาย เขาจะตายก่อนที่พวกเราจะได้มีโอกาสดูแลความ ปลอดภัยของเขาซะอีก" หลังจากนั้นศาสตราจารย์ไปก็พูด “ทั้งคู่หยุดได้แล้ว เรื่องนี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกคุณ ต้องไปกังวล พวกคุณแค่ให้ความสนใจกับภารกิจของตัวเองก็พอ การต่อสู้ครั้งนี้ทางฝั่งชูร่าดูจะตื่นเต้น กว่าทางฝังมนุษย์ ชูร่านั้นสามารถแข็งแกร่งขึ้นได้อย่างรวดเร็ว และพวกเขาก็สามารถเลือนไปที่แรงค์ 3 ก่อนที่จะอายุ 40 เมื่อเทียบกับมนุษย์แล้วพวกเขาก็ถือว่ายังหนุ่มอยู่ “เหลียนชั้น เจ้ากำลังทำอะไรอยู่? โหลวหลานถาม ขณะที่มองชราผู้หญิงข้าง ๆกำลังใช้เครื่องมือสื่อสารของเธอ “ข้ากำลังจะถ่ายทอดสด การต่อสู้ครั้งนี้ เหลียนชั้นตอบ “วางมันลงเถอะ ถ้าหัวหน้ามา

เห็น มันจะเป็นเรื่องเอา"

โหลวหลานพูด “เห็นได้ชัดว่าองค์ชายจะเป็นฝ่ายชนะ มันจึงเป็นเรื่องสมควรที่คนอื่นจะได้เห็นว่าเขานั้นเท่ขนาดไหน เหลียนชั้นพูดขณะที่กำลังปรับมุมกล้องให้อยู่ในตำแหน่งที่สามารถจับภาพได้ทั้งสนามประลอง เหลียน ชั้นมาจากตระกลใหญ่ของชราราชวงศ์ และราชาชูร่าหลายองค์ก็มาจากตระกูลของเธอ แม้ตอนนี้ตระกูล อวจะเป็นตระกูลที่ปกครองอยู่ แต่ตระกูลของเธอก็ยังคงมีอิทธิพลมากอยู่ดี โหลวหลานไม่คิดว่าจำเป็นที่ ต้องถ่ายทอดสด แต่เขาก็ไม่ได้กังวลกับความต้องการของเธอมากนัก เพราะการให้ขู่ว่าตนอื่นได้เห็นการต่อสู้ที่ยังไงก็ชนะอย่างแน่นอนจะถือเป็นสิ่งที่สร้างขวัญกำลังใจให้กับร่าตนอื่นได้เป็นอย่างดี

ตอนที่ 1055 หมัดชูร่า

“เหลียนชั้นกำลังถ่ายทอดสดอยู่ แต่ที่นั่นดูไม่เหมือนดินแดนของชูร่าเลย มันมีสิ่งของของพวกมนุษย์อยู่เต็มไปหมด” “ก็เพราะที่นั่นเป็นดาวของมนุษย์น่ะสิ แต่ข้าสงสัยจังว่าเทพธิดาของพวกเราไปทำอะไรที่ นั้น “พดอะไรหน่อยส์ เทพธิดาของข้า! สถานที่แห่งนั้นคือที่ไหนกัน “มันดูเหมือนจะเป็นสนาม ประลองนะ นพวกมนุษย์จะต่อสู้กับพวกเราอีกแล้วหรอ “โว้ว นั่นมันอวัวซานไม่ใช่

หรอ ข้าสงสัยจังว่า ใครกันที่เป็นคู่ต่อสู้ของเขา “จริงหรอ อวีกัวซานอยู่ที่นั่นจริง ๆหรอ” “ใครกันที่โง่พอจะไปท่าเขา ต่อสู้ “ดูนั่น! ดูเหมือนมนุษย์คนนั้นจะเป็นคู่ต่อสู้ของเขา แต่เขาไม่ดูเด็กเกินไปหน่อยหรอ “ทำไม

พวกเขาถึงได้ส่งเด็กคนนี้มาต่อสู้กับอวัวซาน? ข้าหวังว่าพวกเขาคงจะไม่โกรธเมื่อเด็กคนนี้ถูกซ้อมจน ตายน่ะ” “ฮ่า ๆ ๆ!" ทุกคนเชื่อว่าหานเซ็นยังเด็กเกินกว่าที่จะมีโอกาสชนะได้ เพราะถึงยังไง

ชูร่าก็มักจะ แข็งแกร่งกว่ามนุษย์ในรุ่นอายเท่า ๆกันอยู่แล้ว และด้วยการค้นพบคือตแซงชัวรี ทำให้มนุษย์ยิ่งอายุมาก เท่าไหร่พวกเขาก็จะแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่แล้วคนหนุ่ม ๆมักจะค่อนข้างอ่อนแอ เหลียนชั้นไม่ ต้องการให้หัวหน้าของเธอรู้ว่าเธอกำาลังถ่ายทอดสดการต่อสู้อยู่ ดังนั้นเธอจึงไม่ได้พูดอะไรและตั้งกล้อง ในไว้ตำแหน่งที่พอเหมาะ หานเซ็นที่เพิ่งเข้ามาในสนามมองไปที่อวัวซาน ซึ่งก็เป็นเหมือนกับข้อมูลที่ได้รับมา เขามีรูปร่างล่าสันและดวงตาสีม่วงที่ดุร้ายเขาสีม่วงยื่นออกมาจากหน้าผากของเขา ซึ่งเป็น เครื่องยืนยันว่าเขานั้นคือชูร่าราชวงศ์ การกำหนดว่าใครเป็นราชวงศ์ของชูร่านั้นแตกต่างจากของมนุษย์ ระดับฐานะ

ของซูร่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับสายเลือดหรือชาติตระกูล และทายาทองค์ราชาก็ไม่ได้ขึ้นครอง บัลลังก์เสมอไป หลังจากที่ราชาองค์ก่อนตาย ไม่ว่าซูร่าตนไหนก็สามารถขึ้นเป็นราชาได้ แต่พวกเขานั้น

ต้องพิสูจน์ตัวเองให้เป็นที่ประจักษ์ว่าเขานั้นแข็งแกร่งที่สุดและไม่มีใครเทียบได้ ที่ซูร่าแข็งแกร่งนั้นก็ เป็นเพราะวัฒนธรรมของพวกเขาที่ชื่นชอบการต่อสู้ หานเซ็นและอวัวซานจ้องตากันจากคนละฟากของ สนามประลอง ชรานั้นดถูกเหยียดหยามพวกมนุษย์ ซึ่งอวัวซานก็ไม่แตกต่างกัน แต่เขาไม่เหมือนกับคน อื่นๆ ตรงที่เขาไม่ประมาทคู่ต่อสู้อวัวซานสังเกตหานเซ็นอย่างระมัดระวัง เขาเชื่อมั่นในการประเมินคู่ ต่อสู้ด้วยสายตาและสัญชาตญาณ ซึ่งหานเซินเองก็เหมือนกัน หลังจากที่มองดูอย่างละเอียด อว์ถ้วซาน ก็สามารถสัมผัสได้ถึงพลังของคู่ต่อสู้ ความระมัดระวังของเขานั้นเหมาะสมแล้ว ดวงตาของหานเซ็นนั้น สงบนิ่งและเต็มไปด้วยความมั่นใจ มันเป็นท่าทางปกติของเขา แต่ซูร่า

นั้นเชื่อว่าที่หานเซ็นตมันใจนั้นน่า จะเกิดมาจาก 2 เหตุผล หนึ่ง หานเซ็นอาจจะเป็นคนบ้าบินที่ไม่ระมัดระวังตัวและไม่สนใจว่าคู่ต่อสู้จะเป็น ใคร หรือเหตุผลที่สองก็คือหานเซ็นนั้นมั่นใจในพลังของตัวเอง หลังจากที่ตรวจสอบพลังของอวีถ้วซาน อย่างละเอียดแล้วอว์ถ้วซานไม่คิดว่าประธานสหพันธ์จะยอมให้ลูกสาวของตัวเองแต่งงานกับคนที่บ้าน และไม่ระมัดระวังตัว ดังนั้นหานเซ็นจะต้องแข็งแกร่งพอสมควร แต่เขาก็ไม่ได้เกรงกลัวหานเซ็น อว์ถ้ว ซานยังคงมั่นใจว่าเขาจะชนะเหมือนเดิม เขาเพียงแค่ตื่นเต้นมากขึ้นที่ได้รู้ว่าคู่ต่อสู้ไม่ใช่พวกกระจอกซะ ทีเดียว “ฉันซื้อหานเซ็น โปรดออมมือให้ด้วย หานเซ็นพด ถ้าหานเซ็นชนะ พวกเขาก็ต้องไปสำรวจเมือง

คริสตัลไลเซอร์ด้วยกัน การเป็นศัตรูกับเพื่อนร่วมงานเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์ แต่ชูร่านั้นยังขาดความ เข้าใจในเรื่องละเอียดอ่อนและความหมายแฝงที่มนุษย์กล่าว

ออกมา พวกเขาเพียงแค่เชื่อว่าหานเซ็นนั้น

หวาดกลัวอีกฝ่าย ความคิดที่ว่าหานเซ็นจะทำไปด้วยความนอบน้อมนั้นไม่ได้ผุดขึ้นมาในหัวของพวกเขาเลย “พวกมนุษย์นี้ไม่ได้เรื่องจริง ๆ ยังไม่ทันได้ต่อสู้เลย เจ้าเด็กคนนั้นก็เกิดกลัวซะแล้วหรอ “เขานี่ราด ไปแล้วหรือ

ยัง? “ฮ่า ๆ พวกเจ้าจะไปโทษเขาก็ไม่ถูกองค์ชายของพวกเรานั้นแข็งแกร่งเกินไป” “แต่พวก เจ้าไม่รู้หรอว่าพวกมนุษย์นั้นเจ้าเล่ห์ บางทีเจ้าเด็กคนนั้นพยายามจะหลอกให้องค์ชายตายใจ โดยการทำ เหมือนว่าตัวเองอ่อนแอหรือเปล่า? ไม่ว่าความเห็นของพวกเขาจะเป็นยังไง แต่ทุกความเห็นนั้นก็เป็นไป ในทางลบ “พวกมนุษย์ก็เป็นที่เลื่องลือว่าชอบหลอกลวงจริง ๆนั่นแหละ เหลียนชั้นพูด ความเชื่อและ ขนบธรรมเนียมของชำร่าและมนุษย์นั้นแตกต่างกันอย่างมาก ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องยากสำหรับพวกซูร่าที่ จะเชื่อว่าหานเซ็นแค่นอบ

น้อมเท่านั้น “ข้ารู้ว่าเจ้าพยายามจะทำอะไร แต่ข้าไม่คิดที่จะออมมือหรอก อว ถัวซานพูด พร้อมกับจ้องไปที่หานเซ็นด้วยสายตาอันกระหายเลือด หานเซ็นกางแขนออกและพูด “เชิญ ได้เลยไม่ต้องเกรงใจ อว์ถั่วซานพุ่งเข้าใส่หานเซ็นในทันที หมัดของเขานั้นทำให้เกิดคลื่นกระแทกใน อากาศ มันพุ่งเข้าด้วยความรวดเร็ว เขาต้องการจะที่จัดการกับหานเซ็นในหมัดเดียว “หมัดชูร่า” ชูร่า หลาย ๆตนรู้จักวิชาที่เขาใช้ มันเป็นหมัตท์ชูร่าทุกคนรู้จักดี เนื่องจากมันเป็นแค่วิชาระดับพื้นฐานเบื้องต้น ธรรมดา ๆ แต่ถึงจะพูดแบบนั้น มันก็เป็นวิชาที่ดี ชูร่าจำนวนนับไม่ถ้วนใช้มันเป็นต้นแบบและน่ามาคิดค้น เป็นวิชาของตัวเอง ถึงมันจะไม่ได้มีอะไรพิเศษ แต่มันก็เป็นวิชาที่ไว้ใจได้

พลังของมันไม่ใช่สิ่งที่จะรับมือ กันได้ง่าย ๆ ถึงลักษณะของมันจะดูเรียบง่าย แต่มันก็ไม่ได้บอบบางหรืออ่อนแอเลยแม้แต่น้อย หานเซ็น ชกกลับไปด้วยหมัดเสียงอัสนี กล้ามเนื้อและกระดูกของอว์ถั่วซานสั่น

สะเทือนด้วยพลังของหมัด หมัด ของเขาสามารถทำลายหมัดเสียงอัสนี้ของหานเซ็นได้อย่างง่ายดาย ตูม! เมื่อหมัดของพวกเขาปะทะกัน หานเซ็นก็กระเด็นถอยหลังไปหลายเมตรและเกิดเป็นรอยที่พื้น ซูร่าตนนี้แข็งแกร่งจริง ๆ บางทีพละกำลัง ของเราคงจะไม่สามารถเทียบเขาได้จริง ๆ หานเซ็นคิดกับตัวเองอย่างใจเย็น

ตอนที่ 1056 ไม่น่าเชื่อ

“ฮา ๆ! คิดจะมาสู้กับซูร่างั้นหรอ เจ้าหนูนี้คงจะบ้าไปแล้ว! “มนุษย์ที่มีพลังขี้ปะติ้วแบบนี้คิดจะมาสู้กับองค์ชายของพวกเรา ทำไมเขาถึงได้โง่แบบนี้ “มนุษย์น้อยเอ๋ย ให้ข้าสอนวิชาเจ้าให้เอาไหม มันคือ การหมุนตัวซ้ำ ๆไปเรื่อย ๆ ถ้าทำแบบนั้น เจ้าอาจจะอยู่รอดได้

นานขึ้นกว่าเดิมหลายวินาที “เขาควรจะใช้ประโยชน์จากภูมิประเทศและภูมิศาสตร์ของสนามประลอง โอ้เดี๋ยวก่อนนะ สถานประลองเป็นพื้นที่ราบน น่า พระเจ้าได้โปรดเมตตาวิญญาณดวงน้อย ๆของเขาด้วย พวกซูร่านั้นคิดว่าการตัดสินใจ

มาต่อสู้ของ หานเซ็นนั้นเกินกว่าคำว่าโง่ไปแล้ว มันเป็นอะไรที่น่าหัวเราะมาก พวกเขาต่างก็คิดหาวิธีที่จะทำให้มนุษย์ คนนี้อยู่ในสนามประลองได้นานที่สุด การถ่ายทอดสดการต่อสู้ตอนนี้กลายเป็นที่ที่ให้พวกเขาแสดงความ เห็นเยาะเย้ยหานเซ็น โหลวหลานหัวเราะและพูด “พวกเราแน่ใจหรอว่าเจ้าเด็กคนนี้ไม่ได้มาเพื่อทำให้ พวกเราเสียเวลา? เหลียนชั้นแสดงความเห็น “เขาเพิ่งจะวิวัฒนาการมาเป็นผู้เป็นเลิศได้ไม่นานไม่ใช่ หรอ? พวกเจ้าคาดคิดว่าเขาจะต่อสู้ได้อย่างงั้น

หรอ?” “อย่าได้ประเม็นเขาต่ำไป มนุษย์คนนี้แข็งแกร่ง ซู ร่าสูงอายุคนหนึ่งพูด พวกเขาทั้งสองคนมองไปที่ชูร่าสูงอายุคนนี้และพูด “ลุงภู่นา? ไม่ใช่ว่าเขาอ่อนแอ กว่าองค์ชายมากหรอกหรอ?” คู่นาส่ายหัวและไม่ได้พูดอะไรอีก สายตาของเขาจับจ้องไปที่หานเซ็นด้วย ความสนใจ เมื่อไม่ได้รับคำตอบ

ความกังวลก็เริ่มเข้าไปอยู่ในจิตใจของซูร่าทั้งสอง พวกเขาเองก็ไม่ได้ พูดอะไรอีกเช่นกัน คู่นาเป็นซูร่าคนเดียวที่ไม่ได้เป็นซูร่าราชวงศ์ แต่เขานั้นมีอายุ 200 ปี สำหรับซูร่าเขาส ขาวอย่างเขา นักสู้แรงค์ 3 คือระดับสูงสุดแล้วที่เขาจะสามารถบรรลุได้ ดังนั้นถึงแม้คู่นาจะเป็นเพียงแค่ ทหาร แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ถึงประวัติอันกล้าหาญของเขา เขาเข้าร่วมการรบมานับครั้งไม่ถ้วน และเขาก็ได้ เหรียญรางวัลมามากมาย ที่เขาถูกเลือกมาร่วมทีมสำรวจในครั้งนี้ก็เป็นเพราะเขาแข็งแกร่ง แต่ก็ไม่ได้เป็น ไปกว่าขีดจำกัดที่ได้รับอนุญาติ แถมเขายังมีประสบการณ์มากมายที่ได้พบเห็นตลอดชั่วชีวิตของเขา แต่เนื่องจากเขามียศศักดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่า ทำให้บ่อยครั้งที่คนหนุ่มสาวอย่างโหลวหลานและเหลียนชั้น ไม่ฟังในสิ่งที่เขาพูด อววัซานชกหมัดใส่หานเซ็นอีกครั้ง หมัดพุ่งเข้าไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง

แต่ดู เหมือนหานเซ็นจะไม่ต้องการที่จะหลบ เขาตัดสินใจชกหมัดเข้าไปปะทะกับหมัดของคู่ต่อสู้ มนุษย์คน อื่น ๆก็เชื่อว่าสิ่งที่หานเซ็นทำนั้นเป็นอะไรโง่เขลา พวกเขาเชื่อว่าหานเซ็นนั้นบ้าไปแล้วที่พยายามจะสู้กับ ชูร่าด้วยพละกำลังตรง ๆ “ฉันกลัวว่าพวกเราจะรู้แล้วว่าใครกันที่เป็นผู้ชนะ ถึงมันจะชัดเจนตั้งแต่ตอนแรก แล้วก็เถอะ" จ้าวหย่งป๋อพูดอย่างหดหู จึให้หลั่นไม่ได้พูดอะไร แต่เขาก็คิดว่า

การกระทำของหานเซ็น เป็นอะไรที่แปลก มีเพียงแค่ไป๋ซานเท่านั้นที่มองดูหานเซ็นอย่างมีความสุข คนอื่น ๆอาจจะไม่รู้จักหมัด ที่หานเซ็นกำลังใช้ แต่เขานั้นรู้จักมันดี และมันก็คือคลื่นหยินหยางที่เขาเป็นคนคิดค้นขึ้นมาด้วยตัวเอง มันเป็นวิชาที่เป็นอันตราย ดังนั้นมันจึงถูกสั่งห้ามไป และดูเหมือนว่ากฎระเบียบนี้จะคงอยู่ต่อไปอีก ยาวนาน ไป๋ซาน

รู้สึกภาคภูมิใจอย่างมากทุกครั้งที่เห็นคนอื่นใช้วิชาที่เขาคิดค้นขึ้นมา ซึ่งวิชาคลืนหยิน หยางเองก็เหมือนกัน แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เข้าใจว่าหานเซ็นจะป้องกันหมัดของชูร่าได้ยังไงด้วยวิชา แบบนี้คลื่นหยินหยางนั้นมีประสิทธิภาพกับคู่ต่อสู้ที่อยู่ในระดับเดียวกัน แต่ทุกคนรู้ว่าหานเซ็นนั้นอ่อนแอ

กว่าอีกฝ่าย ด้วยเหตุนั้นเขาจึงคิดว่าพลังที่หานเซ็นเอาไปใช้ในวิชานี้เป็นอะไรที่สูญเปล่า แต่ไป๋อซานก็ ยังรู้ถึงเรื่องอื่นอีก ซึ่งนั่นก็คือนิสัยของหานเซ็น เขารู้ว่าหานเซ็นเป็นคนที่เชี่ยวชาญด้านการต่อสู้และสติ ปัญญาของเขาก็ยอดเยี่ยม เขารู้ว่าหานเซ็นจะไม่ทำอะไรที่เป็นผลเสียต่อตัวเอง ดังนั้นเขาจึงสลัดข้อ สงสัยทิ้งไป และรอคอยให้คำตอบแสดงออกมาเอง เขาต้องการที่จะเห็นว่าวิชาของเขานั้นจะไปได้ไกล แค่ไหน ในจังหวะที่หมัดของ

ทั้งคู่กำลังปะทะกัน กำปั้นของหานเซ็นก็คลายออก เผยให้เห็นฝ่ามือในเสียว วินาที เขาเปลี่ยนวิธีโจมตีของเขาไปเป็นการรับหมัดของอว์ถ้วซานแทน ส่าหรับผู้ชม มันดูเหมือนกับ เป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ ทุกคนต่างก็คิดว่าหมัดยังไงก็มีพลังมากกว่าฝ่ามือ อวีถัวซานเชื่อว่าหาน เซ็นดูถูกเขา ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจโจมตีด้วยพลังที่มากกว่าเดิม แต่เมื่อหมัดเข้าปะทะกับฝ่ามือทุกคน ต่างก็ชื่อค

ไม่มีเสียงอะไรดังขึ้นมา ราวกับว่าพลังจากหมัดของอว์ถ้วซานจู่ ๆก็หายไป หานเซ็นนั้นยืนนิ่ง โดยที่นิ้วมือของเขาจับหมัดของชูร่าเอาไว้แน่น หลังจากนั้นด้วยการเคลื่อนไหวเพียงนิดเดียว ร่างของอวี ถัวซานก็ถูกโยนออกไปราวกับตุ๊กตา ตุม! อวีกัวซานถูกโยนไปกระแทกกับที่กันระหว่างสนามประลองกับ ผู้ชม ทุกคนชื่อคและไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เพิ่ง

จะเกิดขึ้น ชูร่าถูกโยนออกไปอย่างง่ายดาย ราวกับว่า สำหรับหานเซ็นแล้วน้ำหนักของเขาก็ไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากก้อนกระดาษ ดวงตาของเหลียนชั้นเบ็ก กว้างด้วยความประหลาดใจ ชูร่าที่ชมถ่ายทอดสดเองก็เงียบกันหมด ตอนนี้ความเงียบเข้าปกคลุม ทั้งผู้ ชมออนไลน์และผู้ชมในสนามไม่ต่างกัน องค์ชายสุดแข็งแกร่งของพวกเขาถูกโยนออกไปโดยฝีมือของ มนุษย์คนหนึ่ง ความซ็อคจากสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นทำให้ไม่มีใครพูดหรือพิมพ์อะไร “ยอดเยี่ยมมาก! ไป๋อซาน เป็นคนแรกที่พดออกมาท่ามกลางความเงียบ ตอนนี้เสียงของเขา

นั้นฟังดูมีความสุขยิ่งกว่าเขาชนะการ ต่อสู้ของตัวเองซะอีก แต่ไป๋อซานนั้นไม่ใช่แค่ดีใจที่หานเซ็นนั้นชนะ เขายังดีใจอย่างมากที่ได้เห็นวิชาที่ เขาพัฒนาขึ้นมาถูกใช้อย่างชำนาญถึงขนาดที่เอาชนะชูร่าได้

ตอนที่ 1057 ละทิ้งชัยชนะ

สิ่งที่หานเซ็นเพิ่งจะใช้ไปนั้นไม่ได้เป็นวิชาคลื่นหยินหยางของไป๋ซานซะทีเดียว หานเซ็นดันแปลงมันขึ้นมาโดยรวมเข้ากับการจำลองกระแสพลังของเป่าเอ่อ หมัดของอวัวซานเข้าใจกันว่ามีพลังอัดแน่นเอา ไว้

มาก ซึ่งควรจะบดขยี้คู่ต่อสู้ได้ และแก่นแท้ของมันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ แต่ด้วยการจำลองกระแสพลังของเป่าเอ่อ ทำให้หานเซ็นสามารถดูดซับพลังหมัดของซูร่าได้ทั้งหมดและย้อนมันกลับไป แต่ถึงอย่างนั้นนี้ก็ไม่น่าแปลกใจเลยสักนิด เพราะยังไงความ

สามารถนี้ก็ดัดแปลงมาจากวิชาคลื่นหยินหยาง ชูร่า ราชวงศ์นั้นแข็งแกร่ง และเขาก็ยังไม่ได้พ่ายแพ้ หลังจากที่กระแทกเข้ากับที่นั่งคนดู เขาก็นั่งไปพักหนึ่ง

เพื่อคิดว่าเกิดอะไรขึ้น หลังจากนั้นเขาก็กระโดดกลับลงมาในสนามประลอง “ในเมื่อข้าถูกโยนออกนอก สนามไป นี่หมายความว่าเจ้าเป็นฝ่ายชนะเลยหรือเปล่า” อวี้ถัววซาน

ถามอย่างสุภาพอย่างน่าประหลาด ใจ อวัวซานไม่เชื่อว่าเขาจะพ่ายแพ้ และเขาก็เชื่อว่าเขาติดกับอะไรบางอย่างของทานเซ็น เขาคิด ว่าการที่เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะว่าเขาประมาทคู่ต่อสู้เกินไป เนื่องจากเป็นองค์ชายของชูร่า เขา จึงต้องประพฤติตัวให้เหมาะสมกับบรรดาศักดิ์ ดังนั้นก่อนที่จะโจมตีอีกครั้งและดำเนินการต่อสู้ต่อ เขาจึง

ต้องถามความเห็นจากหานเซ็นก่อน หลังจากนั้น ทุกคนก็หันไปมองหานเซ็นเพื่อดูว่าเขาจะให้คำตอบว่า อะไร ผู้ตัดสินนั้นต้องการประกาศว่าการออกจากสนามประลองทำให้รู้ว่าเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ไป แต่ เนื่องจากเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น ทำให้เขาเกิดลังเลขึ้นมา “แน่นอน นายยังไม่แพ้ หานเซ็นตอบ ชูร่า ทุกคนรู้สึกโล่งใจขึ้นมา มันจะเป็นอะไรที่น่าอับอายเกินไปสำหรับพวกเขา ถ้าอวัวซานพ่ายแพ้ไปแบบนี้ “อย่างน้อย ๆ หานเซ็นก็เป็นคนที่ตรงไปตรงมาดี โหลวหลานพูด “ใช่ แต่หลังจากนี้ไป องค์ชายจำเป็น ต้องระมัดระวังให้มากกว่านี้ ถึงแม้จะไม่ถูกนับว่าแพ้ แต่มันยังคงเป็นอะไรที่น่าอับอายขายหน้าอยู่ดี เหลียนชั้นพูด ชูร่าที่ชมถ่ายทอดสดรู้สึกโล่งใจขึ้นมา

เช่นเดียวกัน แต่ความมั่นใจในชัยชนะของพวกเขา

นั้นลดลงไปมากเลยทีเดียว “หมอนี่มันแปลก ๆ องค์ชายจำเป็นต้องระมัดระวังเอาไว้ “แต่เขาเป็นลูก ผู้ชายดี ข้าประหลาดใจที่เขายอมให้ต่อสู้ต่อไป “มันก็แค่กลอุบายอะไรบางอย่างเท่านั้น ตอนนี้องค์ชาย ระมัดระวังตัวขึ้นแล้ว ดังนั้นท่านคงจะเอาชนะได้อย่างไม่มี

ปัญหาอะไร “จัดการเขา องค์ชายของข้า! ชู ร่าหลายตนดูการต่อสู้อย่างใจจดใจจ่อ ขณะที่มนุษย์จำนวนหนึ่งที่เปิดดูการถ่ายทอดสดเดียวกัน พวกเขา ต่างก็รู้สึกตื่นเต้นกับการต่อสู้ครั้งนี้ขึ้นมา การถ่ายทอดสดนี้กลายเป็นเหมือนความสุขที่ไม่ได้มีมานาน ของคนที่อยู่ประจำสถานที่แห่งนี้ โจวผิงอยู่ดาวดวงนี้มาเป็นเวลาหลายปี เขาต้องตกเป็นเหยื่อที่ถูกรังแก และดูหมั่นโดยเหล่าชูร่า เพราะยังไงดาวดวงนี้ก็เป็นเขตแดนของชูร่า ด้วยเหตุนั้นเขาจึงรู้ว่า

จะได้รับการ ปฏิบัติที่ไม่ดีนัก มีเพียงอย่างเดียวที่ท่าให้เขานั้นยิ้มออกมา ซึ่งก็คือการได้เห็นชูร่าพ่ายแพ้ให้กับมนุษย์ ไม่ต้องพูดถึงการถ่ายทอดสดครั้งนี้ ซึ่งเป็นอะไรที่น่าตื่นเต้นมากสำหรับเขา โดยปกติแล้วมนุษย์นั้นจะดู น่ากลัวในตอนที่พวกเขาทำการเจรจา แต่ตอนนี้เมื่อสัญญาสงบศึกเกิดขึ้น ชีวิตแต่ละวันของพวกเขาบน ดาวดวงนี้จึงเป็นอะไรที่ยากขึ้น เมื่อไม่มีอะไรอย่างอื่นให้โจวฝั่งทำ เขาก็จะเปิดดูรายการของชูร่าสาวอยู่

บ่อยครั้ง เหลียนชั้นนั้นเป็นชูร่าราชวงศ์ที่สวยและแข็งแกร่ง ทำให้เธอเป็นที่ใฝ่ฝันของชายหลาย ๆคนใน

วันนี้เมื่อเห็นเธอถ่ายทอดสด โจวผิงจึงเข้ามาดูเธอ แต่ที่เขาเห็นก็คืออวัวซานกำลังต่อสู้อยู่กับมนุษย์คน หนึ่ง โจวผิงจำได้ทันทีว่ามนุษย์ที่อยู่ในหน้าจอ

นั้นคือหานเซ็น ดังนั้นเขาจึงเรียกเพื่อนร่วมงานคนอื่นมาดู การต่อของหานเซ็นร่วมกับเขาด้วย ในตอนที่อวัวซานถูกโยนออกไปนั้น ชูร่าทุกคนต่างก็เงียบไป แต่ ทางด้านของโจวฝั่งและเพื่อนร่วมงานนั้นต่างกันโดยสิ้นเชิง พวกเขารู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก “ยอดเยี่ยม!” โจวผิงพูด แม้พวกเขาจะไม่ได้มีความเกี่ยวข้องอะไรกับหานเซ็น แต่พวกเขาก็รู้สึกภาคภูมิใจในสิ่งที่หาน เซ็นทำ ความรู้สึกของพวกเขานั้นเป็นอะไรที่แปลก มันเป็นความรู้สึกที่เกิดจากความภาคภูมิใจในชัยชนะ ของมนุษย์ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้มีส่วนร่วมอะไรเลยก็ตาม “เดี๋ยวก่อนนะ ท่าไมเขาถึงทั้งโอกาสได้รับ ชัยชนะไป? เจ้าหน้าที่คนหนึ่งพูดขึ้นมา เขาไม่เข้าใจว่าทำไมหานเซ็นถึงได้ตัดสินใจให้โอกาสอวีถ้ว ซานอีกครั้ง “ถ้าเขาหยุดการต่อสู่ในตอนนี้ เขาก็แค่ชนะการประลอง พวกชูร่าจะไม่เชื่อว่ามันเป็นการต่อสู้ ที่

ยุติธรรม หรือเป็นชัยชนะที่หานเซ็นได้มาจากการต่อสู้ซึ่ง ๆหน้า” เจ้าหน้าที่ผมขาวอีกคนอธิบาย หลังจากนั้นเขาก็พูดต่อ “ถ้าหานเซ็นสู้ต่อไปและได้รับชัยชนะ เขาก็จะได้รับการยกย่องมากกว่าเดิม” “แต่ถ้า " เจ้าหน้าที่คิดจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เขาก็ตัดสินใจเงียบไป สิ่งที่เขาต้องการจะพดนั้นสามารถ เห็นได้ชัดอยู่แล้ว พวกเขากังวลว่าหานเซ็นอาจจะไม่สามารถคว้าชัยชนะอีกครั้งหนึ่งได้ พวกเขาคิดว่า หานเซ็นนั้นยังเด็ก ถึงแม้จะมีมนุษย์หลายคนที่สามารถเอาชนะซูร่าระดับสูงได้ แต่พวกเขาแต่ละคนนั้น แก่กว่าหานเซ็นมาก ในช่วงที่อายุเท่ากัน มันยากที่มนุษย์จะเอาชนะซูร่าในการต่อสู้ได้ และสำหรับคนที่ ยังเด็กอย่างหานเซ็น มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย พวกเขาคิดว่าถ้าหานเซ็นยอมทิ้งโอกาสได้รับชัยชนะ ไป เขาจะสามารถทำได้อีกรอบหรือเปล่า?เจ้าหน้าที่สูงอายุคนหนึ่งพูด “ถ้า

ชัยชนะได้มาเพราะโชคช่วย คนอื่น ๆก็จะมองแบบนั้นเช่นกัน และมันจะถูกมองในทางที่แย่ยิ่งกว่าการพ่ายแพ้ธรรมดาเสียอีก เมื่อ เข้าใจถึงการกระทำของหานเซ็นเจ้าหน้าที่ทุกคนก็มองหานเซ็นด้วยความนับถือยิ่งขึ้นกว่าเดิม พวกเขา พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “เด็กหนุ่มคนนี้เท่อะไรอย่างนี้ มนุษยชาติของเราควรจะมีคนอย่างเขาเยอะ ๆ

ตอนที่ 1058 รังแกองค์ชายซูร่า

โจวฝั่งจ้องมองหานเซ็นที่อยู่ในหน้าจอ พวกเขาเห็นด้วยกับสิ่งที่เจ้าหน้าอาวุโสพูด แต่พวกเขาไม่ต้องการที่จะเห็นมนุษย์เป็นฝ่ายพ่ายแพ้อวัวซานมองไปที่คู่ต่อสู้และพูด “ต้องขอบอกว่าข้าไม่เคยคิดเลยว่าจะได้เจอมนุษย์ที่ตรงไปตรงมาแบบเจ้า” “วัฒนธรรมของพวกเรามีอะไรมากกว่าที่นายคิด พวกเรา ไม่ได้เป็นชนชั้นต่ำไม่มีหัวใจ บางทีหลังจากการต่อสู้นี้ นายคงจะเข้าใจพวกเรามากขึ้น หานเซินไม่ได้ ชื่นชอบคำชมนี้เท่าไหร่ เพราะลึก ๆ แล้วมันก็เหมือนกับพวกเขามองมนุษย์ในทางที่ไม่ดีนัก “งั้นเรามาเริ่ม สู้กันต่อเถอะ ทันใดนั้นเส้นเลือดสีเขียวทั่วร่างของอวัวซานก็เริ่มปูดขึ้นราวกับ

จะระเบิดออกมา ตอนนี้ กลมเนื้อของอวัวซานเริ่มจะเป็นเหมือนกับเหล็กกล้า และใบหน้าอันหล่อเหลาของเขาก็เริ่มดูน่า สยดสยองราวกับปีศาจ “ถ้าเขาแปลงร่างในตอนนี้นั้นก็หมายความว่าเขาเตรียมจะต่อสู้อย่างจริงจังแล้ว ดู ท่าครั้งนี้เขาคงจะเอาจริงแล้ว" ไห่หลันพูดพร้อมกับขมวดคิ้ว “

ช่วงเวลาที่คับขัน มันก็จำเป็นที่จะต้องใช้ วิธีที่เสียง จ้าวหย่งป๋อพูด จูไห่หลันตอบ “ก็แน่ล่ะ นั้นเป็นสิ่งที่พวกแองเจิลจีนถนัดนี้น่า” “ว่าไงนะ?...” สีหน้าของจ้าวหย่งปื่อเปลี่ยนไปทันที “เล็กเถียงกัน ไป๋อซานพูดเพื่อหยุดการทะเลาะวิวาทที่อาจจะเกิด ขึ้นย้อนกลับมาในสนามประลอง หานเซ็นจ้องมองอวัวซานแปลงร่างโดยไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวอะไร หลังจากที่แปลงร่างเสร็จ หานเซ็นก็สังเกตเห็นว่าพลังชีวิตของอวัวซานเพิ่มขึ้นพอสมควร ตอนนี้องค์

ชายชูร่ามีความแข็งแกร่งมากกว่าหานเซ็นมากนัก แต่หานเซ็นก็ยังคงไม่รู้สึกสะทกสะท้านอะไร พละกำลังนั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่ชี้ขาดในการต่อสู้ มันเป็นเพียงแค่ปัจจัยหนึ่งเท่านั้น หานเซ็นยังมีเทคนิคซ่อนไว้ อีกมากที่จะรับมือกับคู่ต่อสู้คนนี้ อวัวซานยังไม่ได้แข็งแกร่งเท่ากับสปีริตราชั้นในก็อตแซงชั่วรีเขต 3 แม้ ระดับความแข็งแกร่งของหานเซ็นจะเทียบกับสปีริตราชั้นไม่ได้ แต่ด้วยวิชาและเทคนิคต่าง ๆของเขาต่าง ก็ช่วยเสริมพลังในการต่อสู้ของเขา ซึ่งมันก็ทำให้เขาแข็งแกร่งไม่ต่างจากสปริตราชั้น อวัวซานเชื่อว่า หานเซ็นนันอ่อนแอ แต่ความจริงแล้วมันตรงกันข้ามกันเลย ชูร่ามักจะให้ความสำคัญเพียงแค่พลังทาง กายเท่านั้น โดยพวกเขาจะมองข้ามเทคนิคในการต่อสู้ไป แต่หานเซ็นเองก็ถือ

ว่าโชคดี ประสบการณ์ ต่าง ๆที่เขาได้รับในก็

อตแซงชั่วรเขต 3 นั้นทำให้เขาปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 9 ซึ่งคนอื่น ๆคงไม่เชื่อว่ามัน เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ไม่มีใครที่เคยประสบความสำเร็จอย่างหานเซ็นมาก่อน อวัว

ซานสังเกตเห็นว่าหาน เซ็นไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว ดังนั้นเขาจึงใช้จังหวะนี้โจมตีหานเซ็น เขากวัดแกว่งแขนที่เป็นเหมือนกับใบ มีดเข้าไปใส่คู่ต่อสู้ที่เขาดูถูก ครั้งนี้อวัวซานใช้วิชาชูร่าสังหารในการโจมตี ตอนนี้เขาต้องการที่จะจบ การต่อสู้ให้เร็วที่สุด เพื่อไม่เปิดโอกาสให้สถานการณ์เหมือนคราวก่อนเกินขึ้นอีก มือของอวัวซานเป็น เหมือนกับลูกกระสุนปืนใหญ่ มันพุ่งเข้ามาหานเซ็นด้วยความเร็วที่น่ากลัว “นั่นแหละองค์ชายที่พวกเรา รู้จักและหลงรัก ที่นี้คนอื่นจะได้เห็นถึงความทรงพลังขององค์ชายสักที ถ้าหานเซ็นคิดจะรับการโจมตี ครั้งนี้

ล่ะก็ เตรียมบอกลามือของเขาได้เลย ท่าทางมั่นใจของเหลียนชั้นกลับมาอีกครั้ง ซึ่งชูร่าคนอื่น ๆก็เหมือนกัน ตอนนี้ความตื่นเต้นและความเร่าร้อนของพวกเขากลับมาอีกครั้ง ส่วนทางโจวฝั่งเองก็เริ่มรู้สึก กังวลขึ้นมา ชูร่าสังหารเป็นวิชาที่มีพลังทำ

ลายล้างสูง ซึ่งมีมนุษย์มากมายที่โชคร้ายจบชีวิตด้วยวิชานี้ ถึงแม้มันจะดูธรรมดา ๆ แต่พลังที่ถูกปล่อยออกไปนั้นน่ากลัวยิ่งกว่าอาวุธไหน ๆ อวัวซานฝึกวิชานี้มา

จนถึงขั้นสุดยอดแล้ว เขาเชี่ยวชาญมันอย่างมาก ซึ่งเขาเชื่อว่ามันก็จะทำลายล้างมนุษย์ทุกคนที่พยายาม จะป้องกันมัน ทุกคนคิดว่าหานเซ็นคงจะหลบการโจมตีครั้งนี้ แต่ก็เหมือนกับก่อนหน้านี้เขายื่นมือออกมา และพยายามจะรับการโจมตีของคู่ต่อสู้ “เจ้าโง่!" โหลวหลานพูด ขู่ร่าที่ดูถ่ายทอดสด

อยู่ต่างก็ตะโกน ออกมาด้วยความดีใจ แต่หานเซ็นนั้นก็รับการโจมตีได้

สำเร็จ เขาจับมือของอถัวซานเอาไว้ และมือที่เหมือนกับลูกกระสุนปืนใหญ่ก็ถูกหยุดเอาไว้อย่างง่ายดาย หลังจากที่หยุดการโจมตีของอีกฝ่ายได้ หาน เซ็นก็ยกเขาขึ้นบนอากาศและโยนเขาลงบนพื้น อวถัวซานส่งเสียงคำรามราวกับมอนสเตอร์ เขาลุกขึ้นมา และวิ่งเข้าใส่หานเซ็น ตูม! หานเซ็นก้าวเท้าหลบไปด้านข้างพร้อมกับจับแขนของชูร่า จากนั้นเขาก็จับอีก ฝ่ายทุ่มลงกับพื้นครั้งอีก ตอนนี้จมูกขององค์ชายขู่ร่าเริ่มมีเลือดไหลออกมาแล้ว หลังจากที่ได้พักหายใจ ชั่วครู่ อวัวซานก็ลุกกลับขึ้นมาและพยายามโจมตีหานเซ็นอย่างบ้าคลั่งอีกครั้ง แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ เหมือนกับวนลูป เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นก็เหมือนเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทุก

คนต่างก็เงียบไป มันไม่มี เสียงโห่ร้องหรือเสียงตบมืออะไรเลย มีแค่ความเงียบเท่านั้น พวกเขาไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น ตอนนี้ พวกเขากำลังดูหานเซ็นรังแกองค์ชายขู่ว่าคนหนึ่งอยู่ ตูม! ตูม! ตูม! แม้จะถูกโยนกลับไปบนพื้นนับครั้งไม่ ถ้วน แต่อวัวซานก็ยังปฏิเสธที่จะยอมแพ้ ตอนนี้ร่างกายอันแข็งแกร่งของอวัวซานดูยับเย็นไม่ต่างไป จากเศษผ้าเก่าๆ มันเป็นภาพที่น่าตกใจ ซึ่งเกือบจะทำให้ผู้ชมทุกคนตัวแข็งทื่อกันหมด

ตอนที่ 1059 อัจฉริยะที่แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาตร์

“ปิดการถ่ายทอดสดซะ” โหลวหลานรีบพูดขึ้นมา เหลียนฮันเห็นด้วย เธอรีบปิดการถ่ายทอดสดอย่างรวดเร็ว ขณะที่สีหน้าของเธอซีดเผือด เธอมีแผนที่จะให้ทุกคนได้ดูองค์ชายชูร่าบดขยี้มนุษย์เพื่อสร้างขวัญกำลังใจ แต่แผนของเธอกลับส่งผลตรงกันข้ามกับที่ตั้งใจเอาไว้ เมื่อการถ่ายทอดสดถูกปิดไปแล้ว ผู้คนที่

ดูอยู่ต่างก็สงสัยว่าที่พวกเขาเห็นนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า พวกเขาไม่อยากจะเชื่อว่าองค์ชายชูร่าจะถูกรังแกโดยมนุษย์ที่ยังหนุ่มขนาดนั้น แต่ทาง

โจวผึ้งและคนอื่น ๆแทบจะเก็บความตื่นเต้นเอาไว้ไม่อยู่ มันเป็นเวลานานมากแล้วที่พวกเขาไม่ได้รู้สึกภาคภูมิใจกับพี่น้องมนุษย์ด้วยกันแบบนี้ “ครั้งหนำข้าจะ เอาชนะเจ้าให้ได้" อวัวซานหายใจหอบขณะที่ถูกหามออกไปจากสนามประลอง เขาดูแย่

มากและ ร่างกายของเขาก็เปียกโชกไปด้วยเลือดสีเขียว “พละกำลังไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่าง นายควรจะฝึกฝนศิลปะ การต่อสู้ ฉันจะบอกให้นายรู้ไว้ นายพ่ายแพ้ให้กับคลื่นหยินหยาง” หานเซ็นพูด “คลื่นหยิ่งหยาง? ข้าจะ จำเอาไว้" อวีถัวซานไอออกมาเป็นเลือด ขณะที่เขาพยายามจะจ่าชื่อวิชาของหานเซินเอาไว้ เมื่อไป๋อ ซานได้ยินหานเซ็นพูดอย่างนี้เขาก็มีความสุขอย่างมาก “อาจารย์จ้าว ดูแลหานเซ็นด้วย ไห่หลันสัง “อื้อ" จ้าวหย่งป๋อแสดงสีหน้าเย้ยหยัน ไห่หลันเองก็ดีใจอย่างมากกับสิ่งที่พวก

เขาได้เห็น เขารีบไปพา ตัวหานเซ็นมาทันที เพื่อจะได้แนะนำสมาชิกคนอื่น ๆในทีมสำรวจให้เขารู้จัก จีให้หลันเริ่มจาการแนะนำ ตัวไปอซาน ซึ่งเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดในทีมและก็เป็นศาสตราจารย์ด้วย ไปอี้ซานพูด “ไม่มีความจำเป็น ที่คุณจะต้องแนะนำตัวให้กับผมหรอก ผมสนิทกับหานเซ็นมากกว่าพวกคุณทุกคนซะอีก" ทุกคนมองหาน เซ็นและไป๋อซาน จีให้หลันจึงถามขึ้นมาในทันที “จริงหรอ? หานเซ็นพยักหน้าและอธิบาย “วิชาที่ผมใช้ เมื่อครถูกคิดค้นโดยศาสตราจารย์ไป๋ แค่เขาก็ไม่เคยรับผมเป็นลูกศิษย์อย่างเป็นทางการ ศาสตราจารย์ ไปพยายามหลอกให้หานเซ็นฝึกวิชา

คลื่นหยินหยาง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ฝึกสอนให้หานเซ็นอย่างจริงจัง เขาสอนอะไรให้หานเซ็นหลายอย่าง ถึงพวกเขาจะเป็นไม่ได้เป็นศิษย์อาจารย์

อย่างเป็นทางการ แต่ความ สัมพันธ์ของพวกเขาก็เหมือนกับเป็นศิษย์อาจารย์จริง ๆ ไป๋อซานยิ้มแห้ง ๆและพูด “ฉันไม่สามารถรับนาย เป็นลูกศิษย์ได้ เมื่อไหร่ที่พวกเราเจอหน้ากันก็มักจะมีเรื่องร้าย ๆ ตามมา ยังไงซะใบอนุญาตของสถาบันเซนท์หลายใบก็ถูกนายซึ่งเอาไป ถึงเหยียนหนจะเป็นหัวหน้าทีมสำรวจอย่างเป็นทางการ แต่ไป๋อซานต่างหากที่เป็นคนที่มีอานาจสั่งการในกลุ่มของพวกเขา ไห่หลันยินดีอย่างมากที่เห็นพวกเขามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน หลังจากที่แนะน่าตัวกันเสร็จ คนในทีมคนหนึ่งก็ถามเกี่ยวกับคลื่นหยินหยางขึ้น มา พวกเขาชื่อคที่รู้ว่าหานเซินเอาชนะองค์ชายของชูร่าได้ด้วยวิชานี้ ถ้าหานเซินเป็นคนคิดค้นมันขึ้นมา พวกเขาก็คงจะไม่ถามถึงมันเพื่อเป็นการเคารพซึ่งกันและกัน แต่เมื่อพวกเขารู้ว่า

ศาสตราจารย์ไปเป็นคน ที่คิดค้นมันขึ้นมา พวกเขาจึงเชื่อว่ามันน่าจะเป็นวิชาที่มีขายอยู่ที่สถาบันเซนท์ ใครบ้างที่ไม่ต้องการวิชา ไฮเปอร์จีโนที่ทรงพลังแบบนั้น แต่ไป๋อีซานอธิบายกับพวกเขาว่าวิชานี้ถูกแบนไปแล้ว หานเซ็นก็แคโชค ดีที่ได้เรียนรู้ก่อนที่มันจะถูกสั่งห้ามไป นี่ทาให้ทุกคนรู้สึกผิดหวัง แม้มันจะเป็นเรื่องดีที่ได้รู้ว่าวิชาอะไรที่ หานเซ็นใช้เอาชนะองค์ชายของซูร่า แต่มันก็ไร้ประโยชน์ถ้าพวกเขาไม่มีโอกาสได้เรียนวิชาเดียวกันนั้น

หลังจากนั้นบางคนก็เริ่มคิดว่าต้องทำยังไงถึงวิชานั้นจะได้รับอนุญาตให้กลับมาฝึกได้อีกครั้ง ไป๋อซาน ช่วยหานเซ็นเอาไว้มาก ดังนั้นถ้ามีสิ่งที่หานเซ็นจะทำให้เขาได้ หานเซ็นก็จะคว้าโอกาสนั้นเอาไว้ และถ้า มีทางที่จะทำให้คลื่นหยินหยางถูกเล็ก

แบนจริง หานเซ็นก็ยินดีที่จะทำให้มันเกิดขึ้น ด้วยการที่มีไป๋อซาน อยู่ที่นี้ด้วย มันจึงไม่มีความจำเป็นที่หานเซ็นต้องอธิบายให้คนอื่นฟังว่าทำไมวิชานี้ถึงได้ทรงพลังขนาด นั้น ถ้าเกิดมีใครมาถาม หานเซ็นก็จะได้บอกพวกเขาว่าคุณอยากรู้งั้นหรอว่าทำไมมันถึงทรงพลัง? เล็ก แบนมันและคณจะได้รู้เองด้วยการที่มีไป๋ซานคอยอธิบายถึงความซับซ้อนของคลื่นหยินหยางให้ฟัง ความอยากเรียนวิชาของคนอื่น ๆก็มีแต่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หานเซ็นยังบอกความจริงไม่หมดซะทีเดียว เหตุผล ที่คลื่นหยินหยางมีประสิทธิภาพจนสามารถเอาชนะองค์ชายของซูร่าได้นั้นเป็นเพราะหานเซ็นจำ

ลอง กระแสพลังของเป่าเอ่อ ถ้าไม่มีมัน แม้จะเป็นวิชาคลื่นหยินหยางก็คงไม่สามารถรับพลังของอวัวซานได้ ศิลปะการต่อสู่ประชิตตัวของพวกซูร่านั้น

สุดยอด การใช้คลื่นหยินหยางแบบเดียวกับที่หานเซ็นทำนั้นจะ ทำให้คนอื่นพ่ายแพ้แบบหมดรูปถ้าต้องสู้กับชูร่าที่ทรงพลัง หลังจากที่อวัวซานหายดีพวกเขาก็ออก เดินทางไปที่เมืองของคริสตัลไลเซอร์ตามแผน แต่ข่าวการต่อสู้ของพวกเขานั้นแพร่สะพัดออกไปทั่วทั้ง สหพันธ์อย่างรวดเร็วโจวผิงได้อัดวิดีโอการต่อสู้เอาไว้ และเขาก็ได้เผยแพร่วิดีโอการต่อสู้ไปให้เพื่อน สนิทของเขาที่อยู่ในสหพันธ์ เขาไม่ได้ตั้งใจให้มันถูกเผยแพร่ออกไปแบบนี้ แต่การต่อสู้ของหานเซ็นนั้น น่าอัศจรรย์จนเพื่อนของเขาห้ามตัวเองไม่ให้เผยแพร่ออกไปไม่ได้เพียงไม่นานมันก็แพร่กระจายไป

ทั่ว และมันก็กลายเป็นข่าวอื้อฉาวอีกด้วย เนื่องจากมันเป็นข้อตกลงที่เป็นความลับ มนุษย์จึงไม่ควรเผยแพร่ มันออกไป แต่ใครบางคนก็กล้าที่จะ

เผยแพร่ออกมา และเมื่อมันถูกอัปโหลดลง อินเตอร์เน็ตแล้ว ก็ไม่มี ทางปกปิดได้อีก ไม่ต้องบอกว่าทุกคนในสหพันธ์ต่างก็ช็อค นักสู้ทั้งสองคนในวิดีโอต่างก็เป็นที่รู้จักกันดี โดยเฉพาะฝั่งมนุษย์ ซึ่งก็คือหานเซ็น คนส่วนใหญ่นั้นคุ้นเคยกับรูปร่างหน้าตาของเขาดี สิ่งที่

น่าตกใจ ที่สุดของวิดีโอนี้ก็คืออายุของหานเซ็น ไม่ใช่ชื่อเสียงของเขา การที่มนุษย์อายุแค่นี้สามารถเอาชนะซูร่า แรงค์ 3 ได้นั้นเป็นอะไรที่น่าสรรเสริญมาก ๆ ตอนนี้ชื่อเสียงของหานเซ็นดังยิ่งกว่ากึ่งเทพบางคนเสียอีก และเขาก็ถูกกล่าวขานกันว่าเป็น “อัจฉริยะที่แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาตร์

ตอนที่ 1060 ด้วงกลายพันธุ์

ตอนนี้อัจฉริยะที่แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์กำลังนอนหลับอยู่บนยานอวกาศ พร้อมกับจีเหยียนหัน ในอ้อมแขน เหยี่ยนหรันหลีกเลี่ยงที่จะดูการต่อสู้ระหว่างหานเซ็นกับองค์ชายของชูร่า เธอไม่สามารถ

ทนเห็นหานเซ็นถูกซ้อมหรือถูกฆ่าตายได้ เธอจึงทำได้แค่รอฟังข่าวอยู่ด้านนอก เธอรู้สึกโล่งใจอย่างมาก หลังจากที่ได้ยินว่าหานเซ็นได้รับชัยชนะ แต่หานเซ็นนั้นเหนื่อยล้าจากการต่อสู้ แม้ตอนนี้จะเช้าแล้ว แต่ เขาก็ยังนอนหลับปุ๋ยอยู่ แต่ในอวกาศนั้นไม่มีกลางวันกลางคืน ดังนั้นมันจึงไม่ส่าคัญว่าเขา

จะตื่นขึ้นมา เมื่อไหร่ แต่ทันใดนั้นหานเซ็นก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างมารบกวนเขา เขาจึงใช้มือปัดมันออกไป แต่ มันก็กลับมารบกวนจมูกของเขาอีก หานเซ็นจามและ

ตื่นขึ้นมาจากการหลับไหล เขาพบว่าด้วงคริสตัลส์เขียวมาเกาะอยู่บริเวณใบหน้าของเขา หานเซ็นดึงดวงออกมาและวางตัวมันลง

บนเตียง หานเซ็นได้รับ ด้วงตัวนี้มาจากการสำรวจเมืองคริสตัลไลเซอร์เมื่อนานมาแล้ว เขาครอบครองมันมาเป็นเวลานาน แต่เขา ก็ไม่สามารถบอกได้ว่ามันมีความพิเศษยังไง มันเป็นสิ่งมีชีวิตที่แปลกประหลาด ในช่วงเวลาหลายปีที่ หานเซ็นเก็บมันมามันยังไม่กินไม่ดื่มอะไรเลย แต่มันก็ยังคงเหมือนกับตอนที่หานเซ็นเจอครั้งแรก แต่มีเรื่องน่าสงสัยอย่างหนึ่งเกี่ยวกับด้วงตัวนี้ที่หานเซ็น

ค้นพบ ซึ่งก็คือถ้าปล่อยมันให้อยู่ตามลำพังเป็นเวลา นาน ๆ ด้วงตัวนี้ก็เริ่มจะดูเฉื่อยชาและไร้ชีวิตชีวา ในช่วงนั้นสีของมันจะเริ่มจางหายไปและดูมืดมัว ถ้าหาน เชิ้นต้องการให้มันกลับมาเหมือนเดิม สิ่งที่เขาต้องทำก็แค่หยิบมันขึ้นมาและโต้ตอบกับมัน จากนั้นก็พา มันไปไหนมาไหนด้วยสัก 2-3 วัน นอกจากลักษณะที่แปลกของมันแล้ว ด้วงตัวนี้มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร เลย หรืออย่างน้อย

มันก็ดูเป็นแบบนั้น แม้หานเซ็นจะยังคงเชื่อว่ามันมีอะไรที่พิเศษ แต่เขาก็ยังไม่รู้ว่า ความลับของมันถึงการเดินทางสำรวจครั้งนี้จะเต็มไปด้วยอันตราย แต่หานเซินก็ตั้งใจที่จะเอามันไปด้วย โดยหวังว่ามันจะมีประโยชน์อะไรสักอย่างหนึ่ง ขณะที่หานเซ็นยุ่งอยู่กับด้วงตัวนี้นั้น ที่เหยียนก็ยังคงหลับ อยู่ ดังนั้นหานเซ็นจึงลุกจากเตียงอย่างระมัดระวังเพื่อ

จะไม่ไปรบกวนเธอ ทันใดนั้นเปลือกสีเขียวของด้วง ก็ดูแปลกไป มันเริ่มจะโปร่งใสและเผยให้เห็นฟันเฟืองที่อยู่ข้างใน การเคลื่อนไหวที่ละเอียดอ่อนของฟัน เฟืองนั้นไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากนาฬิกาสมัยโบราณ หานเซ็นประหลาดใจไม่น้อยกับสิ่งที่เห็น ตลอด ช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา เขาไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้เลย ขณะที่หานเซ็นกาลังจะตรวจสอบเจ้าด้วง จู่ ๆก็มีเสียงประกาศดังขึ้นจากสาโพงของยานอวกาศ “พวกเราจะไปถึงAPX-706 ในไม่ช้านี้ กรุณามา ประชุมที่ห้องประชุมก่อนจะจึงที่หมาย" เสียงประกาศนั้นทำให้เหยียนหรันตกใจตื่นขึ้นมา เธอรีบนำ ผ้าห่มออกเผยให้เห็นเรือนร่างอันผอมเพรียว ซึ่งทำให้หานเซ็นอยากที่จะกลับไปนอนร่วมกับเธอต่อ แต่ น่าเสียดายที่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาแบบนั้น พวกเขาทั้งคูรับแต่งตัวและไปที่ห้องประชุมตามที่ได้รับคำสั่ง หานเซ็นนำด้วงไปกับ

เขาด้วยโดยใส่มันไว้ในกระเป๋าเสื้อ เขาตั้งใจจะตรวจสอบมันดี ๆอีกครั้งหลังจากที่ การประชมจบลง ทั้งชราและมนุษย์มารวมตัวกันที่ห้องประชุม เมื่อมาครบทุกคนแล้ว ภาพของดวงดาว แห่งหนึ่งก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ สถานที่ที่พวกเขาจะมาสำรวจครั้งนี้แตกต่างจากที่หานเซ็นเคยเห็นครั้งก่อน ดาวทั้งดวงเป็นคริสตัลทั้งหมด แต่มันไม่ได้ชัดเจนมากในตอนที่มองแวบแรก พื้นผิวของดวงดาวนั้น

ดูเหมือนดวงดาวที่เขียวชอุ่ม ภูมิศาสตร์ของมันดูน่า

ดึงดูดใจ มันปกคลุมไปด้วยพฤกษาเขียวขจีและดูมีชีวิตชีวา ชั้นบรรยากาศของดวงดาวนั้นประกอบไปด้วยธาตุหลัก 2 อย่าง ซึ่งก็คือไนโตรเจนและ ออกซิเจน ทำให้มันเป็นดวงดาวที่เหมาะสำหรับการอยู่

อาศัยของมนุษย์ในอนาคต ในที่สุดยานอวกาศก็ลงจอดบนพื้นผิวของดวงดาว หลังจากที่ประชุมเกี่ยวกับภารกิจเสร็จแล้ว พวกเขาก็แยกกันอีกครั้งเพื่อไป เตรียมตัว พวกเขาจะเริ่มการออกสำรวจทันทีในอีก 3 ชั่วโมง เนื่องจากอวัวซานได้รับบาดเจ็บ ทำให้ พวกเขาล่าช้ากว่ากำหนดไปถึง 2 วัน เมื่อถึงเวลาออกสำรวจ ทุกคนก็ออกมาจากยานอวกาศพร้อมกับวอ เฟรมของตัวเอง แม้สภาพอากาศจะดูไม่มีปัญหาอะไร แต่พวกเขาก็ยังต้องใช้วอเฟรมในการออกสำรวจ ดวงดาวเพื่อความปลอดภัย ขณะที่หานเซ็นขับวอเฟรมตามคนอื่น ๆ ไป เขาก็ตรวจสอบด้วงที่นำมาด้วย หลังจากที่มาถึงดาวดวงนี้ ฟันเฟืองด้านในของด้วงก็หมุนเร็วขึ้นกว่าเดิม หานเซ็นไม่แน่ใจว่ามัน หมายความว่าอะไร แต่เขาก็สนใจมันอย่างมาก นอกจากการหมุนของฟันเฟืองแล้ว มันก็ไม่มีอะไรแตก ต่างไป

จากเดิม แม้แต่พลังชีวิตของด้วงก็ยังเหมือนเดิมไม่มีผิดเพี้ยน

ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงสถานที่ที่ พวกเขาต้องการจะสำรวจ เมื่อพวกเขาจัดตั้งฐานปฏิบัติการเสร็จ พวกเขาก็เคลื่อนตัวไปที่ทางเข้าของ เมืองคริสตัลไลเซอร์ น่าแปลกที่ทางเข้าของที่นี่ดูไม่ค่อยมีสิ่งที่บ่งบอกว่าชาวคริสตัลไลเซอร์เคยอาศัย อยู่ที่นี้ ร่องรอยของเทคโนโลยีของคริสตัลไลเซอร์มีให้เห็นอยู่น้อยมาก ๆ แต่สิ่งหนึ่งที่หานเซ็น

พบก็คือ กระดานรูเล็ตที่ทำจากคริสตัลสีดำ มันจมอยู่ในพื้นดินครึ่งหนึ่ง มันมีความกว้างกว่า 20 เมตร บนกระดาน นั้นเขาเห็นสัญลักษณ์ต่าง ๆที่เกี่ยวข้องกับชาวคริสตัลไลเซอร์ และมันยังมีเครื่องหมายอยู่ทั่วทั้งกระดาน กระดานถูกแบ่งออกเป็นส่วน ๆ ทั้งหมด 20 ส่วนเหมือนกับการตัดเค้ก ช่อง 4 ช่องมี

เครื่องหมายเตือน แปลก ๆอยู่ แต่หานเซ็นไม่แน่ใจว่าพวกมันหมายถึงอะไร คนอื่น ๆก็ไม่รู้เช่นกัน ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาจะเจอ กับอะไรข้างในเมืองนี้ ในตอนแรกที่หานเซ็นเห็นกระดานรูเล็ตนั้น เขาก็ตกใจไม่น้อย สัญลักษณ์บน กระดาษนั้นเหมือนกับบนตัวด้วงไม่มีผิด พวกมันเป็นสิ่งที่เขาคุ้นเคยอย่างมาก จึงไม่มีความจำเป็นที่เขา ต้องมองด้วงอีกครั้งเพื่อที่จะยืนยัน "ของ 2 สิ่งนี้อาจจะมีความเกี่ยวข้องกันด้วยเหตุผลบางอย่าง หานเซ็น คิด ขณะที่เอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อของเขา เขาต้องการที่จะหยิบด้วงขึ้นมา แต่เขาสัมผัสถูกอะไรบางอย่างที่ต่างออกไป เขาดึงมือออกจากกระเป๋าเสื้อและพบว่านิ้วมือของเขามีเลือดไหลออกมาจากบาดแผลที่เพิ่งเกิดขึ้นมาสด ๆ

ตอนที่ 1061 การส่งผิดพลาด

หานเซ็นขมวดคิ้ว เขารู้สึกเหมือนถูกอะไรบางอย่างต่อย และที่มือของเขาก็มีจุดแดง ๆซึ่งมีเลือดไหลออกมา หานเซ็นตรวจสอบบาดแผลของเขา เขารู้สึกโล่งใจที่ไม่ได้ถูกพิษจากเหล็กในหรืออะไรก็ตามที่ ต่อยเขา ระดับความแข็งแกร่งของหานเซ็นสูงมาก

ทำให้บาดแผลที่ได้รับฟื้นฟูเกือบจะในทันทีและความ เจ็บก็หายไปด้วย หานเซ็นดึงกระเป๋าเสื้อออกมาเพื่อจะดว่าเกิดอะไรขึ้นกับด้วงกันแน่ และหาเหตุผลว่า ทำไมด้วงที่เชื่อง ๆตัวนี้ถึงโจมตีเขา

ด้วงตัวนี้ไม่เคยมีนิสัยดุร้ายมาก่อน และมันเป็นสิ่งที่เชื่องช้าที่สุดที่ หานเซ็นเคยเห็นด้วยซ้ำ มันเป็นแมลงที่เนื้อยชามาก ๆ ด้วยเหตุนั้นทำให้เขารู้สึกประหลาดใจเป็นอย่าง มาก แต่เมื่อหานเซ็นดังกระเป๋าเสื้อของตัว

เองออกมา เขาก็ช็อคที่เห็นว่าด้วงนั้นหายไปแล้ว หานเซ็นจับ ตามตัวเพื่อจะหาว่ามันหายไปไหน แต่ไม่ว่าเขาจะหาดยังไง เขาก็หามันไม่เจอ ราวกับว่าจู่ ๆมันก็หายตัว ไปอย่างไร้ร่องรอย โชคร้ายที่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่หานเซ็นจะออกตาหาด้วง ขณะนี้ทุกคนยืนเรียงแถวหน้า

กระดานข้าง ๆกระดานรเล็ต โดยมีพลเอกกำลังอธิบายถึงจุดประสงค์ของปฏิบัติการอย่างละเอียดกระดา เนรเล็ตก็คือทางเข้าของโบราณสถาน ซึ่งช่องแต่ละช่องมีพื้นที่เพียงพอสำหรับคน ๆเดียวเท่า

นั้น และมันก็

มีระบบตรวจสอบพลังด้วย ซึ่งจะห้ามไม่ให้คนที่แข็งแกร่งเกินไปเข้าไปในโบราณสถาน กฎนั้นค่อยข้าง เข้มงวด พลังชีวิตเพียงพลังชีวิตเดียวเท่านั้นที่สามารถเข้าไปในช่องนั้นได้ แม้แต่มีมดมาเกาะอยู่แค่ตัว เดียว ระบบก็จะตรวจพบและห้ามไม่ให้เข้าไปในโบราณสถาน กิ่งเทพก็ถูกห้ามไม่ให้เข้าไปเช่นกัน เพราะ พวกเขานั้นแข็งแกร่งเกินไป ด้วยเหตุนั้นมีเพียงแค่ผู้เป็นเลิศและซูร่าแรงค์ 3 เท่านั้นที่สามารถ

ผ่านระบบ ตรวจไปได้ มีเครื่องหมายเตือนแปลก ๆ 4 อันทำงานอยู่ พวกมันอยู่ตรงทางเข้าทั้ง 4 ช่อง ซึ่งหมายความ ว่าพวกมันถูกใช้ไปแล้ว แต่ละช่องนั้นสามารถใช้ได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น และคนที่เข้าไปจะสามารถกลับ ออกมาได้เฉพาะทางที่ตัวเอง

เข้าไปเท่านั้น นักวิจัยที่มาก่อนหน้าพวกเขาลอง พยายามเจาะดินลงไปข้าง ใต้ของกระดานรูเล็ต เพื่อจะดูว่าสามารถเข้าไปด้วยวิธีอื่นได้ไหม แต่หลัง จากที่เขาขุดไปลกกว่า 10,000 เมตร พวกเขาก็ไป เจอกับแกนกลางของดวงดาว พวกเขาไม่เจอกับ โบราณสถานอะไรเลย ดังนั้นพวกเขา จึงต้องล้ม เลิกความคิดนั้นไป พวกเขาได้ลองทดสอบโดยการ ส่งคนเข้าไปสำรวจที่นั้น 4 ครั้ง แต่ไม่ใช่นัก วิจัย ทกคนที่รอดกลับมาได้ พวกเขาเพิ่งจะสำรวจที่นี้ไป ได้ไม่ถึงไหน ข้อมูลที่เขาได้มาก็น้อยนิด แถม ส่วน ใหญ่ก็เป็นข้อมูลที่ไร้ประโยชน์ เป้าหมายของหาน เซ็นและคนอื่นๆในการออกสำรวจครั้งนี้ก็คือ การ นาคริสตัลสีม่วงกลับไป แต่ทางรัฐบาลและพวกซูร่า ต่างก็ไม่ได้อธิบายว่าพวกเขาจะเอาของพวกนี้ไป ทำอะไร แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ เพราะนี้คือ ภารกิจที่พวกเขาต้องทำ นอกจากนั้นในตอนที่พวก

เขา เข้าไป พวกเขาต้องเข้าไปโดยปราศจากวอเฟรมหรือปืน ถ้าพวกเขาน่ามันเข้าไปด้วย พวกเขาก็จะถูก โจมตี ตอนนี้มนุษย์ 8 คนและซูร่าอีก 8 ตนเข้าประจำตำแหน่งของตัวเอง แต่ละคนยืนอยู่บนทางเข้าคนละ ช่อง โดยมีนักวิจัยอยู่ด้านนอกคอยกดปุ่มเริ่มทำงาน หลังจากนั้นพวกเขาทั้ง 16 คนก็หายตัวไปอย่างไร้ ร่องรอย หานเซ็นรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ เขารู้สึกกังวลและสับสนกับการที่สัญลักษณ์บนตัวของ

ด้วงกับกระดานรูเล็ตคล้ายกันมาก แต่เขาก็รู้ดีว่านี่ไม่ใช่เวลามามัวคิดเรื่องพวกนั้น เพราะตอนนี้ด้วงตัวนั้น ได้หายไปเรียบร้อยแล้ว หลังจากที่หานเซ็นกระพริบตา เขาก็พบว่าตัวเองเข้ามาอยู่ในโบราณสถานแล้ว รอบ ๆตัวเขาไม่มีสิ่งก่อสร้างอะไรเลย เขายืนอยู่ในที่โล่งราวกับว่าเขาอยู่ในชนบท แต่ที่น่าแปลกก็คือ สถานที่แห่งนี้ดูเหมือนจะถูกภัยพิบัติ

อะไรบางอย่างที่คล้าย ๆกับแผ่นดินไหว ในจุดที่ห่างไกลออกไป หานเซ็นมองเห็นว่ามีสิ่งก่อสร้างอยู่ แต่พวกมันอยู่ในสภาพที่ผุพัง นอกจากนั้นเมื่อดูจากลักษณะของ สถาปัตยกรรมแล้ว ก็เห็นได้ชัดว่าพวกมันไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยชาวคริสตัลไลเซอร์ เมื่อหานเซ็นหันไปดู ข้างหลัง สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป เขาคิดว่าจะได้เห็นเหยียนหรันและคนอื่น ๆ แต่เขากลับมองไม่เห็น ใครเลย เขายืนอยู่ตัวคนเดียว “พวกเขาผ่านระบบตรวจสอบไม่ส่าเร็จฉันหรอ? ก็พวกเราเทเลพอร์ตเข้ามา พร้อมกันหนพวกเขาหายไปไหนกัน? พวกเขาควรจะอยู่ที่นี่สิ นี่มันเรื่องอะไรกัน? อุปกรณ์ของนักวิจัยที่ เข้ามาครั้งก่อนล่ะหายไปไหนหมด?" หานเซ็นเริ่มจะรู้สึกไม่ค่อยดี เมื่อรู้ตัวว่าพวกเขาไม่ได้ถูกเทเลพอร์ต ไปที่จุดเดียวกัน หานเซ็นมองไปรอบ ๆ นักวิจัยที่เข้ามาก่อนหน้านี้ได้บอกคร่าว ๆว่าพวกเขาจะเจอกับอะไร

ข้างในบ้าง แต่

ข้อมูลพวกนั้นไม่เป็นความจริงเลย มันเหมือนกับว่าตอนนี้เขาถูกส่งมายังจุดที่ต่างจากนัก วิจัยที่รอดกลับไปโดยสิ้นเชิง ภูมิประเทศของที่นี้ต่างจากข้อมูลที่เขาได้มา “เกิดอะไรขึ้น? ตอนนี้หานเซ นกังวลความปลอดภัยของเหยียนหรัน โดยเฉพาะถ้าเธอถูกส่งไปอยู่ที่ไหนสักแห่งตัวคนเดียว หานเซี นกัดฟันและบินขึ้นไปบนท้องฟ้า ก่อนที่เขาจะออกตามหาคนอื่น ๆ เขาต้องทำความเข้าใจกับภูมิประเทศร อบ ๆซะก่อน ด้วยการทำงานของออร่าศาสตร์ตงเสวียน หานเซ็นสแกนไปรอบ ๆ แต่ไม่ว่าเขาจะพยายาม ยังไง เขาก็ไม่สามารถสัมผัสถึงพลังชีวิตได้เลย ไม่ว่าเขาจะบินไปไกลแค่ไหน ภูมิประเทศรอบ ๆก็ดู เหมือนเดิม มันไม่มีอะไรที่เป็นเอกลักษณ์หรือจุดเด่นให้เขาจดจำเลย มันมี

แต่พื้นที่ราบและซากปรักหัก ฟังเท่านั้น หานเซ็น ขมวดคิ้ว เขาไม่แน่ใจว่าควรจะไปทางไหนดี ขณะที่ หานเซ็นกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น จู่เขา ก็ได้ยินเสียงดัง มาจากซากปรักหักพังของสิ่งก่อสร้างที่อยู่ใกล้ ๆ มันเป็นเสียงที่แปลก เหมือนกับตอนที่ใช้ นิ้วเจาะ เปลือกไข่ หานเซ็นมองไปในทิศทางที่เสียงดังมา และเขาก็เห็นน้ำสีเขียว ๆไหลออกมาจากสิ่ง ก่อ สร้าง

นั้น แต่หลังจากที่มองดูชัด ๆ หานเซ็นก็สังเกตเห็น ว่ามันไม่ใช่น แต่เป็นฝูงด้วงสีเขียว พวกมันมี กัน เยอะมากจนนับไม่ถ้วน ซึ่งพวกมันก่าลังวิ่งเข้ามา หาหานเซ็น “นี่มันอะไรกันเนี่ย?" หานเซ็นมองดู พวก มันด้วยความสนใจมันเหมือนกับด้วงของเขา ไม่มีผิด เพียงแค่ตัวเล็กกว่าเท่านั้น และสิ่งที่แตก ต่างอีก อย่างหนึ่งก็คือพวกมันไม่มีสัญลักษณ์

แปลก ๆบนหลังของพวกมัน ขณะที่หานเซ็นกำลังสงสัยอยู่นั้น ฝูง ด้วงก็เข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อพวกมันมาถึงตรงหน้าของหานเซ็น พวกมันก็แยกตัวออกและล้อมเขาเอา ไว้ โชคดีที่พวกมันไม่ได้มีท่าที่ดุร้ายต่อเขา หานเซ็นไม่แน่ใจว่าพวกมันต้องการอะไร แต่ด้วงพวกนี้ก็วิ่ง กันเข้ามาเรื่อย ๆ หลังจากนั้นพวกมันก็แยกตัวออกเป็นทางเดินไปที่โบราณสถานแห่งหนึ่ง พวกดวงทำท่า ทางที่ดูเหมือนกับว่ามันกำลังก้มหัวค่านับหานเซ็น

ตอนที่ 1062 ซันเซ็ท

หานเซ็นประหลาดใจกับท่าทางของพวกมัน เขามองไปที่ฝูงแมลงและถาม “พวกแกได้ยินฉันไหม พวกมันไม่มีปฏิกิริยาอะไร ขณะที่หานเซ็นมองดูพวกมันด้วยความสับสน ด้วงตัวหนึ่งก็บินมาตรงหน้าเขา มันส่งเสียงประหลาด ๆออกมา หลังจากนั้นมันก็หันหลังและบินไปยังเมืองโบราณที่อยู่ข้างหน้า หานเซิน ยังคงยืนนิ่งอยู่ เขาไม่แน่ใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น หลังจากผ่านไปสักพัก ด้วงตัวเดิมก็กลับมาและบินวน รอบ ๆตัวเขา หานเซ็นสามารถบอกได้ว่ามันพยายามจะบอกเขาให้รีบ ๆไปที่เมืองนั้น หานเซ็นกัดริมฝีปาก ตัวเอง และตัดสินใจตามมันไป ไหน ๆก็มาถึงที่นี่แล้ว หานเซ็นคิดว่าควรจะ

เข้าไปสำรวจเมืองโบราณสัก หน่อย เพื่อดว่าเขาจะสามารถหาอะไรได้บ้าง ถ้ด้วงพวกนี้ต้องการจะทำร้ายเขาละก็ พวกมันก็คงจะ โจมตีเขาไปนานแล้ว เมื่อดูจากท่าทางที่ดูเทิดทูนของพวกมัน หานเซ็นก็แน่ใจว่าพวกมันคงจะไม่เปลี่ยน

ท่าที่ในเร็ว ๆนี้แน่ หลังจากที่หานเซ็นเริ่มเดินออกไป ด้วงตัวอื่น ๆก็เดินตามหลังเขามาอย่างขยันขันแข็ง เพียงไม่นาน หานเซ็นก็มาถึงใจกลางเมือง ทุกอย่างที่นั่นพังทลายทั้งหมด

ยกเว้นสิ่งก่อสร้างเพียงอย่าง เดียวเท่านั้น ซึ่งก็คือวิหารแห่งหนึ่ง วิหารนี้ดูแปลกประหลาด มันดูใสสะอาดและไม่มีร่องรอยอะไรเลย ด้วงตัวที่บินนามานั้นล่อนลงตรงบันไดของวิหารและส่งเสียงแปลก ๆให้หานเซ็น ราวกับจะบอกว่าให้เขา เข้าไปข้างใน หานเซ็นเดินขึ้นไปบนบันได แต่ฝูงด้วงไม่ได้ตามเขาขึ้นมา พวกมันก้มหัว ขณะที่เขาเดิน ขึ้นไป

ซึ่งพวกมันดูมีความสุขอย่างมาก หานเซ็นเรียก วิญญาณอสูรชุดเกราะออกมา จากนั้นเขาก็ดัน

ประตูของวิหารเข้าไป เมื่อเขาก้าวขาเข้าไปข้างใน เขาก็พบว่าที่นี่นั้นเก่ามาก มีฝุ่นเกาะอยู่ทั่วทุกที ภายในวิหารไม่มีรูปปั้นอะไรอยู่เลย ภายในมีเพียง หม้ออยู่ไม่กี่ใบเท่าไหร่ ในวิหารดูโล่ง ๆจนน่า ประหลาด ขณะที่หานเซ็นมองไปทีมม ๆหนึ่งของ วิหาร เขาก็ชื่อคที่ได้เห็นว่ามีแจกันคริสตัลตั้งอยู่ หานเซ็นสามารถ บอกได้ว่ามันไม่ได้ถูกสร้างมา จากคริสตัลทั่ว ๆไป มันถูกหลอมขึ้นจากคริสตัล พิเศษหลายชนิด หานเซ็น เคยเจอสิ่งของแปลก ๆ ในโบราณสถานของคริสตัลไลเซอร์มาหลายอย่าง แต่แจกันอันนี้ทำให้เขา ประหลาดใจมากที่สุด มัน โปร่งใสทั้งอัน แต่รูปร่างของมันดูแข็งแรงและมอง เห็นได้ชัดเจน สิ่งที่ทำให้ หานเซินประหลาดใจ

อย่างมากก็คือภายในแจกันมีผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ หญิงสาวคนนั้นนั่งกอดเข่าอยู่ที่กัน ของแจกัน เธอมีผมสีทอง แต่หานเซ็นไม่สามารถมองเห็นใบหน้าของเธอชัด ๆได้ เธอไม่มีเขาของชูร่าให้ เห็น และเธอก็มีหูของมนุษย์ ร่างกายของเธอนั้นเปลือยเปล่า แต่เส้นผมสีทองของเธอนั้นช่วยปกปิดส่วนต่างของเธอเอาไว้ “มนุษย์นั้นหรอ? บางทีเธออาจจะเป็นนักวิจัยที่หายตัวไป? หานเซ็นมองผู้หญิงในแจกันและครุ่นคิดว่าเธอเป็นใครกัน แต่สัญชาตญาณของเขาบอกว่าเธอยังค่อนข้างเด็กอยู่ แต่ถ้าเป็น แบบนั้นจริงเธอมาติดอยู่ที่นี้ได้ยังไง หานเซ็นรู้ว่าคนที่ถูกส่งเข้ามาสำรวจครั้งก่อนหน้านั้นมีมนุษย์ 2 คน และชูร่าอีก 2 คน แต่มีเพียงแค่มนุษย์กับชูร่าอย่างละคนเท่านั้นที่ได้กลับมา ถ้าหญิงสาวคนนี้เป็นหนึ่งใน นักวิจัยที่ถูกส่งเข้ามา

จริง เขาก็ไม่สามารถปล่อยเธอไว้แบบนี้ได้ หลังจากนั้นหานเซ็นก็สังเกตเห็นว่า แจกันนั้นถูกปิดผนึกอยู่ แจกันทั้งอันดูเหมือนเป็นชิ้นเดียวกัน ชาวคริสตัลไลเซอร์นั้นมีเทคโนโลยีที่แปลกประหลาด

และสิ่งที่พวกเขาผลิตขึ้นก็จะมีลักษณะที่พิเศษเสมอ ดังนั้นโครงสร้างของแจกันจึงไม่ ได้ทำให้หานเซ็นประหลาดใจเท่าไหร่นัก หานเซ็นพูดด้วยเสียงที่นุ่มนวล “เธอได้ยินฉันไหม” หานเซ็น ไม่ได้รับปฏิกิริยาตอบสนอง ดังนั้นเขาจึงพูดด้วยเสียงที่ดังขึ้นกว่าเดิม แต่เขาก็ไม่ได้รับปฏิกิริยาตอบสนองเหมือนเดิม เขาทำแบบนั้นอยู่หลายครั้ง แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ได้ยินเสียงของเขา หานเซ็นลอง สัมผัสแจกันด้วยความระมัดระวัง เขาไม่แน่ใจว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า แต่โชคดีที่ไม่มีอะไรผิดปกติ เกิดขึ้น เมื่อรู้สึกว่ามันปลอดภัย หานเซ็นก็

เริ่มที่จะเคาะแจกัน ดูเหมือนหญิงสาวจะได้ยินเสียงเคาะของ เขา เธอแสดงปฏิกิริยาออกมา หลังจากที่เห็นเธอขยับตัว หานเซ็นก็เคาะอีกครั้งหนึ่ง

เธอตื่นขึ้นมาและ มองไปรอบ ๆเพื่อจะหาว่าเสียงเคาะนั้นมาจากไหน และนั่นก็เป็นตอนที่หานเซ็นได้เห็นเธอชัด ๆ เธอดูอายุ ราว ๆ 18 ปี และมีหน้าตาน่ารักที่มีเสน่ห์ ดวงตาของเธอมีสีทอง ซึ่งเป็นสีเดียวกับสีผมของเธอ เมื่อดูจาก ลักษณะภายนอกของเธอแล้ว เธอดูเหมือนกับมนุษย์ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งทำให้หานเซ็นคิดว่าเธออาจจะ เป็นนักวิจัยที่เข้ามาก่อนหน้านี้จริง ๆ ลักษณะภายนอกของเธอก็ไม่ได้ขัดแย้งกับความคิดของเขา เพราะ ในยุคสมัยนี้ มนุษย์ที่มีอายุถึง 40 ปีก็สามารถรักษาหน้าตาให้สดใสเหมือนกับคนอายุ 18 ปีได้ เมื่อหญิง สาวเห็นหานเซ็น เธอกระพริบตาหลายครั้งเพื่อจะมองให้

ชัด เหมือนกับว่าเธอเพิ่งจะตื่นขึ้นมา เธอสัมผัส ที่อีกด้านของแจกัน ปากของเธอนั้นขยับไปมา

ราวกับว่าเธอกำลังพูดอะไรบางอย่างอยู่ แต่หานเซ็นไม่ สามารถได้ยินได้ ทั้งหมดที่หานเซ็นพอจะทำได้ก็คืออ่านปากของเธอ และจากที่เขาพอจะบอกได้นั้น เธอกำลังพูดว่า “ช่วยฉันด้วย หานเซ็นหยิบกระดาษและปากกาขึ้นมา จากนั้นเขาก็เขียนตัวหนังสือเพื่อ ที่จะแสดงให้เธอดู “เธอเป็นใคร?" หานเซ็นเขียน เขาต้องการที่จะรู้ตัวตนของเธอก่อน หานเซ็นต้องระวัง ตัวตลอดเวลาในขณะที่อยู่ที่นี้ เขาไม่อาจจะรู้ได้ว่ามีกับดักหรือกลอุบายแบบไหนรอคอยเขาอยู่ใน โบราณสถานของคริสตัลไลเซอร์ หญิงสาวพ่นลมออกมาที่แจกันคริสตัลและเขียน “พันเอกซันเซ็ท จาก กองกำลังพิเศษ บลูบลัด” นี่ยืนยันให้หานเซ็นรู้ว่าเธอเป็นนัก

วิจัยที่เข้ามาก่อนหน้านี้จริงๆ และตอนนี้ดู เหมือนว่าเธอจะถูกขังอยู่ข้างใน “ถอยไปด้านหลัง ผมจะทำลายคริสตัลนี้ หานเซ็นเขียน เมื่อเธอรับรู้สิ่ง ที่เขาเขียนบอก เธอก็ถอยหลังออกไป

ตอนที่ 1063 เบาะแสที่ดีที่สุด

กำปั้นของหานเซ็นลูกเป็นไฟด้วยเพลิงฟินิกซ์ เขาชกใส่แจกันด้วยพลังของการปลดล็อคยีนขั้นที่ 7 หาน เซินรู้สึกราวกับว่ากระดกข้อมือของเขาจะหัก เมื่อไฟดับลง เขาก็เห็นว่าแจกันยังอยู่ในสภาพเดิมโดยไร้ รอยขีดข่วน หมัดนั้นคือหมัดที่แรงที่สุดที่เขาจะทำได้แล้ว ถึงแม้หานเซ็นจะไม่ได้ใช้พลังเสริมอย่างอื่น ก็ตาม แต่การที่แจกันไร้รอยขีดข่วนและไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว ก็ทำให้เขารู้ว่าจำเป็นต้องใช้พลังมากกว่า นั้นมาก ๆ หานเซ็นหยิบไทอาออกมาและใช้มันฟันใส่แจกัน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไร้ประโยชน์ ความเสีย หายที่เขาทำใส่คริสตัลได้ก็มีแค่รอยสีขาวบาง ๆเหมือนกับเวลาที่ขุดแขนตัว

เองเท่านั้น หานเซ็น ประหลาดใจไม่น้อย น้ำหนัก และความแข็งแกร่งของแจกันนั้นเกินกว่าที่เขาคาด การเอาไว้มาก นี้เป็นสิ่งที่ เขาคาดไม่ถึง ตอนนี้สิ่งที่ หานเซินคิดก็คือเป็นอะไรที่น่าเสียดายมากที่ดาบ ฟินิกซ์ไม่สามารถนำออกมา จากก็อตแซงชั่วรได้ ถ้ามีมันอยู่ก็อาจจะพอทำอะไรได้บ้าง หานเซ็นลอง ใช้วิชาต่าง ๆเพื่อจะดูว่าได้ผล หรือเปล่า แต่น่าเสีย ดายท็ดเหมือนว่าจะไม่มีอะไรได้ผลเลย ท่าที่ร่าเริง ของซันเซ็ทในตอนแรกเริ่มจะ หายไป ตอนนี้เธอดู ผิดหวัง แต่มันก็ทำให้หานเซ็นต้องการ

จะช่วยเธอออกมายิ่งขึ้น เขาไม่ต้องการทำให้ เธอ ผิดหวัง เขาเรียกดาบวิญญาณอสูรแกะเขาปีศาจ ออกมา เขาถือมันไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้าง ถือ ดาบไทอาเอาไว้ เขาฟันใส่แจกันอย่างต่อเนื่อง โดยหวังว่ามันจะถูกทำลายลง หานเซ็นไม่คิดจะนั่ง

ดูอยู่ เฉย ๆหรือเดินจากไป ขณะที่เธอยังถูกขังอยู่ในนี้ เขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเธอออกมา แต่น่าเสียดายที่

ทั้งดาบไทอาและดาบแกะเขาปีศาจไม่เพียงพอที่จะทำลายคริสตัลได้ พวกมันทำได้แค่ทิ้งรอยสีขาว ๆ เอาไว้ แต่เห็นได้ชัดว่ามันได้รับความเสียหายอยู่บ้าง ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นจริง มันก็ทำให้ค่าลังใจของหาน เซ็นเพิ่มขึ้น มันไม่เคยมีสิ่งที่เขาตั้งใจและทำไม่ได้มาก่อน เขาเอาชนะศัตรูทุกคนเสมอ ๆ ดังนั้นเขาก็จะ ไม่ยอมแพ้ให้กับแจกันอันนี้เด็ดขาด หลังจากนั้นหานเซ็นก็คิดว่าน่าจะลองใช้โหมดราชาสปีริตขั้นสุด ยอดดู หรืออย่างน้อย ๆก็ใช้วิญญาณอสูรกาเหว่าทอง เขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเธอให้ได้ แต่ถึงอย่าง นั้น หานเซินก็ยังคงพยายามใช้ดาบทั้งสองต่อไปก่อน แต่มันก็ไม่สำเร็จ ไปเถอะ มันไม่มีทางถูกทำลาย หรอก ซันเซ็ทเขียน หานเซ็นไม่

สนใจข้อความที่เธอเขียนบอก เขายังคงโจมตีแจกันต่อไปจนมือของ เขาเริ่มจะมีเลือดไหลออกมา ความคือรันของเขาเป็นสิ่งที่ขัดขวางไม่ให้เขายอมแพ้ แต่เขาก็รู้ว่าถ้ยังท่า แบบนี้ต่อไป มือของเขาก็จะถูกทำลายก่อนแจกันแน่ หานเซ็นไม่มีพละกำลังที่มากพอ ถึงจะมีอาวุธที่ ยอดเยี่ยม แต่เขาก็ไม่มีแรงมากพอที่ท่าลายแจกันได้ หานเซ็นกัดฟันและแปลงร่างเป็นนกกาเหว่าทอง กรงเล็บสีทองของนกเปลี่ยนเป็นสีแดง ก่อนที่จะเริ่มโจมตีแจกันอย่างบ้าคลัง ปัง! หานเซ็นปลดล็อคยีน วิชาโลหิตชีพจรถึงขั้นที่ 9 เพื่อจะเสริมพลังให้กับวิญญาณอสูรเรเวนทอง และนั่นก็ทำให้เขาเริ่มมีความ คืบหน้าขึ้นมา ตอนนี้รอยร้าวเริ่มปรากฏให้เห็นที่ด้านข้างของแจกัน หานเซ็นยังไม่ลดละเขาโจมตีใส่แจกันอย่างต่อเนื่องด้วยความรวดเร็วและรุนแรงจนทำให้สิ่งประดิษฐ์ชิ้นนี้เริ่มสั่นสะเทือน ซันเซ็ท

กำมือ

แน่นด้วยความตื่นเต้น ขณะมองดูรอยร้าวที่พื้นผิวของแจกันเริ่มขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ หานเซ็นแทบไม่ อยากเชื่อว่าแจกันจะแข็งแรงถึงขนาดนี้ แม้จะเริ่มมีรอยร้าวขึ้นมา แต่หลังจากผ่านไปนาน มันก็ยังไม่แตก สักที ในที่สุดกรงเล็บของหานเซ็นก็เริ่มจะมีเลือดไหลออกมา หลังจากที่โจมตีอย่างต่อเนื่อง แต่เขาคิด ว่าความสำเร็จใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้นเขาจึงโจมตีอย่างไม่ลดละแม้แต่วินาทีเดียว เขาใช้พลังทั้งหมด โจมตีใส่แจกันต่อไปเรื่อย ๆ ตูม! ในที่สุดหานเซ็นก็ทำสำเร็จ แจกันแตกกระจายออกมาราวกับสายฝน ชั้น เซ็ทเองก็ไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง ในตอนแรกเธอดูดีใจอย่างมาก แต่หลังจากนั้นเธอก็ร้องไห้ออก มา “เธอเป็นอะไรไหม?" หานเซินกลับร่างมนุษย์เหมือนเดิม ขณะที่มือของ

เขาเปียกโชกไปด้วยเลือด หานเซ็นถอดเสื้อคลุมออกและส่งมั่นให้กับเธอ เพื่อที่เธอจะได้มีอะไรใส่ เขาอยากจะให้วิญญาณอสูรชุด เกราะกับเธอ ถ้าสามารถทำได้ แต่เนื่องจากภายนอกก็อตแซงชัวร์ ไม่สามารถส่งวิญญาณอสูรได้ ดังนั้น ตอนนี้เขาจึงให้เสื้อคลุมไปก่อน ซันเซ็ทรับเสื้อคลุมไปและสวมใส่มันเพื่อปกปิดร่างกายอันเปลือยเปล่า ของเธอ ด้วยการที่เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ทำให้เสือคลมของหานเซ็นจึงดูเหมือนกับชุดที่ยาวเลยกันของ เธอ หานเซ็นถาม “ทำไมเธอถึงถูกขังอยู่ที่นี่? ซันเซ็ทไม่ตอบ เธอเพียงแค่ยืนนิ่ง ๆและจ้องมาที่หานเซ็น หานเซินเชื่อว่าเธออาจจะก่าลังช็อคอยู่ ดังนั้นเขาจึงพูดปลอบเธอ “เราออกไปจากที่นี่กันเถอะ ผมเข้ามา ที่นี่พร้อมกับคนอื่น ๆอีกหลายคน แต่ตอนนี้ผมไม่รู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน เมื่อหานเซ็นหันหลังเตรียมที่จะ กลับ ซันเซ็ทก็ยังคงยืนนิ่งอยู่กับที่และ

จ้องมองเขาต่อไป “เธอมัวรออะไรอยู่?" หานเซินขมวดคิ้ว ซันเซ็ท พูดด้วยเสียงที่หยาบอย่างน่าประหลาดใจ “เวลาของ

ฉันหมดแล้ว จ่าสิ่งที่ฉันจะบอกกับนายให้ดี อย่าได้ตกหล่นแม้แต่คำเดียว” “เวลาอะไรกัน? เธอกำลังพูดถึงเรื่องอะไร?" หานเซ็นขมวดคิ้วอีกครั้ง ซันเซ็ทพูด

“ชื่อของฉันคือซันเซ็ท ฉันเป็นพันเอกของกองกำลังพิเศษบลูบลัด ฉันเป็นทหารคนสนิทของหานจึงซื้อและเป็นหนึ่งในสมาชิกทีม 7 ขององค์กรลับ Secret Service” “เธอพูดว่าอะไรนะ" หานเซ็นมองเธอ ราวกับว่าเขาเห็นผี ริมฝีปากของเขาเริ่มสัน “เธอเป็นทหารคนสนิทหานจึงจือ และเธอยังเป็นหนึ่งในทีมส่ารวจของ Secret Service ทีมที่ 7 งั้นหรอ หานเซ็นพูดด้วยเสียงสั้น ๆ หานเซ็นไม่รู้ว่านี้เป็นเรื่อง

จริง หรือเรื่องตลกกันแน่ แต่นี้อาจจะเป็นเบาะแส
ที่ดีที่สุดที่เขาเคยค้นพบมาทั้งหมด

ตอนที่ 1064 การดูหมิ่นพระเจ้า

“ดีจริง ๆที่นายรู้จักครูฝึกหานและทีม7" ซันเซ็ทพยักหน้าและพูดต่อ “ตอนนี้ฉันขอย้ำอีกครั้งว่านายต้องจำทุกคำที่ฉันจะบอกต่อไปนี้ ซันเซ็ทบอกทานเซ็น “ทีมของพวกเราได้รับคำสั่งให้ไปสำรวจช่องโหว่ของมิติแห่งหนึ่ง แต่เมื่อไปถึงที่นั่นก็มีสิ่งผิดปรกติเกิดขึ้น” “เกิดเรื่องอะไรขึ้น? หานเซ็นถาม “ฉันก็ไม่รู้ ซันเซ็ทส่ายหน้า “อะไรนะ เธอจะไม่รู้ได้ยังไง? พวกเธอเข้าไปในก็อตแซงชั่วไม่ใช่หรอ? ตาของหาน เซ็นเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ ถ้าเธอเป็นหนึ่งในสมาชิกจริง เธอก็ควรจะรู้ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น “ก็อตแซงชั่วร” นั่นคืออีกมิติหนึ่งหรอ?" ซันเซ็ทถาม เหมือนว่าเธอก่าลังพูดกับตัว

เองอยู่ “เธอไม่รู้จักก็ อตแซงชั่วได้ยังไง? หลังจากที่ค้นพบก็อตแซงชัวร์เขต 1 พวกเธอก็ได้รับข้อมูลพื้นฐานทันทีเลยไม่ใช่ หรอ?" หานเซ็นเริ่มจะคิดว่าเธอกำลังเล่นตลกกับเขาอยู่ ซันเซ็ทมองมาที่หานเซ็นและถาม “ก็อตแซงชั่ว รี่เขต 1? เขต 1 งั้นหรอ? งั้นก็หมายความว่ายังมีเขตอื่นอีกหรอ?” หานเซ็นมองซันเซ็ทด้วยความสับสน เขาไม่แน่ใจว่าเธอกำลังเล่นตลกอะไรกับเขาอยู่กันแน่ “นายลองเล่าเกี่ยวกับมิติอื่นที่นายเรียกว่าก็อต แซงชั่วให้ฉันฟังอย่างกระชับที่สุดเท่า

ที่นายจะทำได้ ซันเซ็ทพูด หานเซ็นสังเกตเห็นว่าใบหน้าของ เธอดูจริงจัง ดังนั้นเขาจึงเริ่มอธิบายเกี่ยวกับก็อตแซงชั่วรให้เธอฟังในทันที หานเซ็นบอกเธอตั้งแต่ก็อต แซงชั่วรเกิดขึ้นมาได้ยังไง เขาอธิบายทุกอย่างเท่าที่เขาจะทำได้ในเวลาไม่กี่นาที

เมื่อซันเซ็ทได้ยินสิ่งที่ หานเซ็นพูด สีหน้าของเธอก็ดูแปลก ๆ หลังจากนั้นเธอก็พูด “ถ้าที่นายพูดมาเป็นความจริง ที่ที่นายพูดถึง คงจะไม่ใช่ที่ที่พวกเราเข้าไปสำรวจ ที่ม7 ไม่ได้เข้าไปในก็อตแซงชั่วรที่นายพูดถึง “เธอจะบอกว่าพวก เธอเข้าไปในอีกมิติหนึ่งที่นอกเหนือจากก็อตแซงชั่วรอย่างงั้นหรอ” หานเซ็นคิดว่ามันยากที่จะเชื่อค่า พูดของเธอ เขาเริ่มจะคิดว่าเธอพูดโกหก มนุษย์ชาติค้นพบการมีอยู่ของก็อตแซงชั่วรผ่านทีม 7 พวกเขา คือคนที่ค้นพบมัน ซึ่งทำให้หลายปีต่อจากนั้นมนุษยชาติได้พัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด ซันเซ็ทลูบผม ของเธอและพูด “สถานที่ที่พวกเราเข้าไปนั้นไม่เหมือนกับก็อตแซงชั่วรที่นายบรรยายให้ฟัง หรืออย่าง น้อย ๆ มันอาจจะเป็นก็อตแซงชั่วรที่พวกนายไม่รู้จัก ในตอนที่พวกเราเข้าไปในมิติใหม่นี้ พวกเราทั้งหมดถูกส่งไปอยู่จุดเดียวกัน” “พวกเธอถูกส่งไปที่ไหน?"

หานเซ็นสงสัยว่าที่เธอบอกเป็นความจริงหรือเปล่า แต่ยังไงเขาก็ต้องการฟังในสิ่งที่เธอจะพูด ซันเซ็ทมีสีหน้าสับสน เธออธิบาย “ที่ที่พวกเราไปนั้นเหมือน กับอาณาจักรของพระเจ้า” “อาณาจักรของพระเจ้า? หานเซ็นคิดว่าเธออาจจะกำลังพูดถึงก็อตแซงชัวรี่ อยู่ เพราะไม่ว่ายังไงก็อตแซงชัวร์ก็เหมือนกับสถานที่แห่งปาฏิหาริย์ที่อาจจะเรียกว่าเป็นอาณาจักรของ พระเจ้าได้เหมือนกัน หานเซ็นพูด “ฉันรู้ว่าก็อตแซงชั่วรนั้นน่าอัศจรรย์ ฉันไม่ได้คิดว่าการเรียกมันว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะผิดอะไร” ซันเซ็ทส่ายหัวและอธิบาย “นายเข้าใจผิดแล้ว ที่ฉันพูดถึงอาณาจักร ของพระเจ้า ฉันกำลังพูดถึงอาณาจักรที่เป็นที่อยู่ของพระเจ้าจริง ๆ” “โอเค ถ้าอย่างนั้นอาณาจักรของ พระเจ้ามีลักษณะเป็นยังไงกัน? ความอยากรู้ของหานเซ็นยังไม่น้อยลงไปถึงน้ำเสียงของเขาจะดูไม่ เชื่อสิ่งที่เธอพูดก็

ตาม “ฉันไม่

สามารถอธิบายมันได้” ซันเซ็ทพูด “ถ้าอยากนั้นเธอก็ลองบอกมาสิว่าสภาพ

แวดล้อมของที่นั่นเป็นยังไง เธอเห็นอะไรที่นั่น?” หานเซ็นถาม “ถ้าฉันจะบรรยายที่นั่นด้วยคำภาษาของ มนุษย์ละก็ มันก็ฟังแล้วไม่เหมือนกับอาณาจักรที่เป็นของพระเจ้าซะทีเดียว ความสวยงามของที่นั่นไม่ สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ ซันเซ็ทพูด “เอ่อ.. แล้วตกลงเธอต้องการจะบอกอะไรกับฉัน? หานเซ็นเริ่มจะไม่แน่ใจว่าเขาควรจะทำยังไงกับเธอดี “ถ้านายเจอกับหานจึงคือ นายต้องฆ่าเขา เมื่อ ได้ยินคำพูดของเธอ หานเซ็นก็รู้สึกหนาวขึ้นมาทันที หานเซ็นนึกถึงตอนที่เขาไปเจอกับซินฮวายเงิน และเขาก็ถูกบอกว่าให้ระวังหานจึงซื้อเอาไว้ แต่ตอนนี้เขาได้พบกับซันเซ็ท ซึ่ง

ดูเป็นคนที่อยู่ในระดับ เดียวกัน สิ่งที่เธอพูดนั้นเหมือนกับที่เขาได้รู้มาก่อนหน้านี้ไม่มีผิด ที่สำคัญพอมานึกดูดี ๆ หานเซ็นก็ยัง ไม่รู้ถึงเหตุผลที่ตระกูลหนึ่งบอกว่าหานจึงซื้อได้ช่วยตระกูลของพวกเขาเอาไว้ และทำไมตระกูลซึนถึงได้ ยกย่องและนับถือเขา ถ้าหานจึงจือเป็นคนเลวที่สมควรถูกฆ่าอย่างที่บอกจริง แล้วทำไมซินฮวายเงินถึง ไม่เตือนคนในตระกูลของเขา? หานเซ็นคิดไม่ออกว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ดังนั้นเขาจึงถามว่า “ทำไมฉันถึงต้องฆ่าหานจึงซื้อ? ซันเซ็ททำหน้าแปลก ราวกับว่าเธอไม่คาดคิดว่าหานเซ็นจะถามแบบนี้ คำพูด ที่เธอตอบกลับมานั้นเรียบง่ายแต่น่าสับสน “นายเชื่อในพระเจ้าไหม? “แน่นอน ฉันเชื้อในบางสิ่งบาง อย่าง พระเจ้าอาจจะมีอยู่จริงก็ได้ แต่ถึงแบบนั้นฉันก็ไม่ได้นับถือศาสนาไหน ๆ หานเซ็นอธิบาย หลังจาก นั้นซันเซ็ทก็ถามหานเซ็น “นายจะ

เชื่อฉันไหมถ้าฉันบอกว่าพวกเราได้เห็นใบหน้าของพระเจ้า?” “โอ้ จริง หรอ? เขาหน้าตาเป็นไง? ฉันไม่เคยเห็นพระเจ้ามาก่อน ฉันเลยอยากจะรู้ว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง หาน เซ็นไม่แน่ใจว่าเขาควรจะเอา

จริงจังกับคำพูดของเธอดีไหม “ขอย้าอีกครั้ง ถ้าฉัน

อธิบาย มันก็จะดูไม่ เหมือนกับพระเจ้าซะทีเดียว ซันเซ็ทหยุดไปชั่วครู่ หลังจากนั้นเธอก็พูดต่อ “น่าข่าวนี้ไปบอกกับคนอื่น ๆ ในตระกูลซึน บอกให้ซึนฮวายเจนรู้ว่าเขาต้องฆ่าหานจึงคือ “เธอรู้หรอว่าฉันเป็นใคร? หานเซ็นถาม “ฉันเห็นว่านายครอบครองส่วนหนึ่งของดาบไทอาอยู่ ดังนั้นฉันจึงคิดว่านายน่าจะเป็นคนตระกูลซึนไม่ใช่ หรอ? ซันเซ็ทพูด หานเซ็นส่ายหัวและพูด “ฉันไม่ใช่คนตระกูลซัน ฉันได้รับดาบไทอามาเป็นของขวัญ แต่เธอควรจะรู้เอา

ไว้ว่าแซ่ของฉันคือหาน และปู่ทวดของฉันก็คือหาน จึงจือ ซันเซ็ทมองหานเซ็นด้วย ความช็อค “นายว่าไงนะ? ก็เขาไม่มีทายาทหน ถึงแม้ปู่ทวดของนายจะซื้อหานจึงจื้อ มันก็คงไม่ได้ เกี่ยวข้องอะไรกับเขาหรอก การที่พวกเขามีชื่อเหมือนกันก็เป็นแค่เรื่องบังเอ็ญเท่านั้น “เขาอาจจะมีลูก นอกสมรสก็ได้ไม่ใช่หรอ หานเซ็นขมวดคิ้ว “แน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้ ซันเซ็ทพูดด้วยความมั่นใจ “ถ้า อย่างงั้นอย่างน้อย ๆก็บอกฉันหน่อยทำไมเขาถึงต้องถูกฆ่า หานเซ็นรู้สึกว่าการสนทนานี้ดูวนไปวนมา “เขาต้องตายก็เพราะว่าเขาดูหมิ่นพระเจ้า” ซันเซ็ทพูด

ตอนที่ 1065 ผิดพลาด

ตอนนี้หานเซ็นรู้แล้วว่าทำไมซันเซ็ทถึงได้ถามเขาว่าเชื่อในพระเจ้าไหม แต่ถึงอย่างนั้นหานเซ็นก็คิดว่า ยังมีชิ้นส่วนที่ไม่ได้ไขปริศนาอยู่อีก ทำไมเธอถึงอยากจะให้เขาฆ่าหานจึงจือ เพียงเพราะเขาพูดจาด หมิ่นพระเจ้า? “นายจะคิดว่าเขาสมควรตายหรือไม่มันไม่สำคัญ แค่ไปบอกซินฮวายเงินก็พอว่าหานจึงซื้อ ต้องตาย" ซันเซ็ทพูด หานเซ็นยิ้มแห้ง ๆ ออกมาและพูด “ซินฮวายเงินตายแล้ว เขาตายไปเป็นเวลา

นาน แล้ว” “อะไรกัน ซินฮวายเงินตายแล้ว" จู่ ๆเธอ

ก็ดูโกรธขึ้นมา เธอจับคอเสือของหานเซ็นและตะโกน “นายโกหก เขาตายไม่ได้ ก็เขาน่ะใช้..." คำพูดของซันเซ็ทหยุดไปกลางคัน แต่ตอนนี้เธอกำลังจ๋องหาน เซ็นเหมือนกับคนบ้า “เธอบอกว่าเขาไม่สามารถตายได้งั้นหรอ?" หลังจากนั้นหานเซ็นก็เล่าเรื่องที่เขาฟัง มาจากซินเสวียนให้เธอฟัง ไม่เป็นไปไม่ได้ ก็เขาเป็นอมตะ นายพูดโกหก” ซันเซ็ทดูเหมือนกับคนเป็น โรคประสาท หานเซ็นขมวดคิ้วเขารู้ว่าตัวเองมาเจอกับเรื่องใหญ่มาก ๆเข้าแล้ว นี้เป็นปมที่ใหญ่แม้แต่เขา ก็ยังไม่สามารถคลี่คลายมันได้ หลังจากนั้นหาน

เซ็นก็พูด “ถ้ซีนฮวายเงินไม่ได้ตายไปจริง ๆ ก็มีความ เป็นไปได้อีกอย่าง “ความเป็นไปได้อะไร? ซันเซ็ทถาม หลังจากนั้นหานเซ็นก็เล่าเรื่องที่เขาไปเจอกับ ซินฮวายเงินและสิ่งที่เกิดขึ้นให้เธอฟัง “ซินฮวายเงิน ทำไมเขาถึงได้ไปที่นั่น? ทันใดนั้นหน้า

ของซัน เซ็ทก็ซีดไป เธอพูดต่อ “พวกเราพลาดแล้ว! พวกเราถูกหลอก! “มีอะไรงั้นหรอ? หานเซ็นถาม เขารู้ว่า ในที่สุดก็เข้าใกล้ความจริงแล้ว ตอนนี้ซัน เซ็ทดูจะบ้า ๆเล็กน้อย เธอดูจะคุมสติตัวเองไม่อยู่ เธอพึมพำซ้ำ ไปซ้ำมาว่ามีบางอย่างผิดพลาดไป เมื่อหานเซ็นกำลังจะถามอีกครั้ง เขาก็สังเกตเห็น ว่ามีบางอย่างผิด ปกติ ใบหน้าของซันเซ็ทที่ดูสวย และน่ารักเริ่มดูแก่ขึ้นเรื่อย ๆ ผิวหนังอันอ่อนนุ่ม ของเธอเริ่มเที่ยว และสี ผมของเธอก็เริ่มเปลี่ยน เป็นสีเทา เธอกำลังจะสิ้นอายุขัย “ร่างกายของ เธอ!” หานเซ็นอุทาน ซันเซ็ทมอง ที่มือของตัวเอง แม้แต่เธอเองก็ดูช็อค เธอพยายามจะสงบสติ และ เมื่อเธอตั้งสติได้แล้ว เธอก็มองหาน เซ็นและพูด “ตามหาหานจึงลือ และบอกเรื่องของฉันกับซิ นฮวายเงินให้เขาฟัง ถ้าเขายังไม่ตายล่ะก็ บางที บางที” ก่อนที่เธอจะพูดได้จบ พลังชีวิตของเธอก็

ดับไป ร่างกายของเธอแห้งเหียวกลายเป็น ผิวหนังติดกระดูก ในจังหวะก่อนที่เธอจะตาย เธอล้มลงสู่อ้อมแขนของหานเซ็นและพูดคำสุดท้ายว่า “ผิดพลาด” หลังจากนั้น ทุกอย่างก็สงบลง เธอจากไปแล้ว เธอแก่ตายไปในเพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น ในตอน สุดท้ายก่อนที่ดวงตาของเธอจะปิดลง หานเซ็นเห็นสายตาของเธอเต็มไปด้วยความเกลียดชังและความ เสียใจ “พวกเขาไปที่ไหนและไปทำอะไรกันแน่?" ตอนนี้จิตใจของหานเซ็นเต็มไปด้วยความสับสนกับสิ่ง ที่ได้รู้และสิ่งที่ยังไม่รู้ หานเซ็นรู้สึกเสียใจที่เห็นหญิงสาวสุดสวยคนนี้แก่ตายไปต่อหน้าต่อตาของเขา หานเซ็นยืนคิดอยู่ตรงนั้นสักพักเขาคิดว่าถึงเวลาที่เขาต้องไปจากที่นี้แล้ว แต่ก่อนอื่นเขาก็ตัดสินใจขุด หลุมฝังศพให้เธอในวิหารแห่งนี้ หานเซ็นไม่สามารถพาเธอกลับไปได้ และเขาก็ไม่สามารถอธิบายที่มาที่ ไปของเธอกับคนอื่น ๆได้

เช่นกัน หานเซ็นได้ฟังอะไรหลาย ๆอย่างและได้คำตอบของคำถามหลายคำถาม แต่คำตอบเหล่านั้นก็นำไปสู่คำถามที่มากกว่าเดิม เมื่อหานเซ็นเดินออกมาจากวิหาร เขาก็เห็นด้วงสีเขียว

ยังรอคอยเขาอยู่ตรงบันได แต่ในจังหวะที่เขากำลังจะออกจากวิหารนั้น พวกด้วงก็ก่อตัวเป็นกำแพงขวาง ทางเขาเอาไว้ “พวกแกต้องการอะไรจากฉันอีก? หานเซ็นขมวดคิ้ว ในตอนแรกหานเซินเชื่อว่าฝูงด้วง พวกนี้พาเขามาก็เพื่อช่วยซันเซ็ทออกมา แต่เมื่อเห็นว่าเธอเป็นมนุษย์ บางทีการที่เธอมาอยู่ที่นี่อาจจะ เป็นแค่เรื่องบังเอ็ญเท่านั้น บางทีมันอาจจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญจริง ๆ และซันเซ็ทก็ไม่ได้เกี่ยวข้องอะไร กับด้วงพวกนี้ หานเซ็นลองเดินอ้อมกำแพงของพวกด้วงดู แต่พวกมันก็รีบวิ่งไปปิดเส้นทางของเขาเอาไว้ หานเซินเดินถอยกลับมา

และท่าท่าเหมือนกับว่าเขากำลังจะกลับเข้าไปใน วิหาร และเขาก็เห็นด้วงที่ต่อ ตัวกันเป็นกำแพงเริ่ม จะแยกตัวออกจากกัน หานเซ็นคิดว่าจะเป็นการดี ที่สุดถ้าทำตามความต้องการของ พวกมัน หานเซ็น จึงเดินกลับเข้าไปข้างในอีกครั้งเพื่อหาดูว่าพวกด้วง ต้องการอะไร นอกจากแจกัน คริสตัลที่ตอนนี้แตก ไปแล้วก็ไม่มีอะไรอย่างอื่น จะมีก็แค่หม้อไม่ก็อัน เท่านั้น พวกมันมีทั้งหมด 3 อัน แต่ละอันมีความสูง 1 เมตร "พวกมันต้องการให้เรายกของสิ่งนี้ออกไป ข้างนอกงันหรอ?" หานเซ็นสงสัย หานเซ็นเข้าไป หาหม้ออันหนึ่ง และด้วยพละกำลังของเขา เขา สามารถยกพวกมันออกไปข้างนอกได้ อย่างง่าย ดาย เมื่อหานเซ็นยกมันออกมาข้างนอก พวกด้วงก็ ดูมีความสุข หลังจากนั้นพวกมันก็เปิดทาง ให้หาน เซ็นเดิน หานเซ็นมองไปยังจุดสิ้นสุดของเส้นทาง และเขาก็สังเกตเห็นสิ่งก่อสร้างอีกอย่างหนึ่ง มันไม่

ได้งดงามเหมือนกับวิหารก่อนหน้านี้ มันดูผุพัง เหมือนกับสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ มีเพียงห้อง ๆเดียวเท่านั้น ที่ยังมีสภาพดีอยู่หานเซ็นเดินไปที่นั้นพร้อมกับหม้อในมือ เขาค่อนข้างสนใจว่าด้วงพวกนี้ต้องการจะทำ อะไรกันแน่

ตอนที่ 1066 ด้วงคริสตัลสีดำ

เมื่อเดินเข้าไปในซากปรักหักพัง หานเซ็นก็สังเกตเห็นบ่อนอยู่ด้านใน หลังจากที่ดูใกล้ๆ เขาก็เห็นว่าภายในบ่อนั้นบรรจุน้ำอยู่เต็มเปี่ยม นอกจากบ่อน้ำที่อยู่ในสภาพดีแล้ว ของอย่างอื่นในห้องก็เละเทะดู เหมือนว่าที่แห่งนี้จะผุพังมาเป็นเวลานานแล้ว หลังจากที่วางหม้อลง หานเซ็นก็มองดูฝูงด้วงมารวมตัวกัน และยกหม้อขึ้นด้วยตัวของพวกมันเอง หานเซ็นเด็นถอยออกมาเพื่อจะสังเกตดูว่าพวกมันจะทำอะไรกับ หม้อน ตูม! หลังจากที่ยกหม้อขึ้นมาพวกด้วงก็ทิ้งหม้อลงในบ่อน้ำ หานเซ็นไม่แน่ใจว่าพวกมันมีจุด

ประสงค์อะไรกันแน่ ที่พวกมันทำไปทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะทิ้งหม้อลงในบ่อแค่นี้หรอ แต่หลังจากที่ทำแบบนั้น ฝูงด้วงก็แยกตัวเป็นทางเดินให้หานเซ็นอีกครั้งเพื่อน่าเขากลับไปที่วิหาร ดูเหมือนพวกมันต้องการให้หานเซ็นยกหม้ออีก 2 อันที่เหลือมาด้วย เห็นได้ชัดว่าพวกมันสามารถยกหม้อออกมาได้ด้วยตัวเอง แต่ ด้วยเหตุผลบางอย่างพวกมันหวาดกลัวที่จะเข้าไปในวิหาร ด้วยเหตุนั้นพวกมันจึงต้องให้หานเซ็นเข้าไป ยกหม้อออกมาให้แทน หานเซ็นเดินกลับไปยังวิหารและยก

หม้ออีก 2 อันที่เหลือออกมา หลังจากนั้น พวกมันก็พาหานเซ็นกลับไปที่ห้อง ๆนั้น และ

เมื่อไปถึง พวกมันก็ทิ้งหม้อทั้งสองลงในบ่อน้ำเช่นเดิม หลัง จากนั้นพวกมันก็เดินวนรอบ ๆบ่อน้ำและก้มหัวลง ซึ่งหานเซ็นคิดว่าเป็นอะไรที่น่าตลก หลัง

จากนั้นไม่นาน ก็มีเสียงดังขึ้นมาจากบ่อน้ำ น้ำใน บ่อเริ่มที่จะเดือดและเริ่มมีไอน้ำลอยขึ้นมาจากบ่อ น้ำ หานเซ็นถอยออก มาหนึ่งก้าวด้วยความ ประหลาดใจกับสิ่งที่เห็น พร้อมกับใช้ออร่าศาสตร์ ตงเสวียน แต่เขาก็ไม่สามารถ สัมผัสถึงพลังชีวิต ภายในบ่อน้ำได้ น้ำในบ่อจู่ ๆก็สงบไป แต่ในขณะที่ หานเซ็นคิดว่ามันคงจะจบแล้ว ก็มี อะไรบางอย่าง พุ่งออกมาจากบ่อน้ำ มีบางสิ่งที่ดูเหมือนกับทำขึ้น จากคริสตัลบินอยู่เหนือบ่อน้ำ ปรากฏว่า มันเป็น ด้วงคริสตัลอีกตัวหนึ่ง แต่ด้วงตัวนี้มีสีดำไม่ใช่สี เขียว และมันก็ตัวใหญ่กว่าตัวอื่น ๆด้วย ดูเหมือน ตัว อื่น ๆจะเคารพบูชามัน มีสัญลักษณ์แปลก ๆอยู่ บนแผ่นหลังของด้วงตัวนี้ มันดูเหมือนกับ สัญสักษณ์ที่หาน เซ็นเคยเห็นบนหลังของด้วงตัวที่ เขาเคยได้รับมา เมื่อดวงสีดำพุ่งออกมาจากบ่อน้ำ หานเซ็นก็ตกใจ เขา เตรียมตัวที่จะต่อสู้ในทันที

แต่ดูเหมือนว่าด้วงคริสตัลส์ดำจะไม่ได้ดุร้ายอะไร มันเพียงแค่บินอย่างช้า ๆไป ข้างหน้าหานเซ็นเท่านั้น หลังจากนั้นหานเซ็นก็รู้สึกเจ็บบริเวณมือ เขาสังเกตเห็นว่าสัญลักษณ์ของด้วง คริสตัลสีเขียวสลักอยู่ที่มือของเขา ซึ่งมันเริ่มจะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาอย่างรวดเร็ว “บางทีมันอาจจะไม่ได้ หายไปไหนก็ได้? ด้วงตัวนั้นมันผสานเข้ากับมือของเรา? หานเซ็นชื่อคไม่น้อย ขณะที่แขนของหานเซ็น เรื่องแสงออกมา ฟันเฟืองด้านในของด้วงสีดำก็เริ่มหมุน ทันใดนั้นมันก็เปลี่ยนร่างไป ก่อนหน้านี้ที่มันมี ขนาดพอ ๆกับกำปั้นของหานเซ็น แต่ตอนนี้มันมีขนาดพอ ๆกับรถสิบล้อ หานเซ็นมันงงกับสิ่งที่ปรากฏอยู่ ตรงหน้าของเขาอย่างกะทันหัน แสงสีเขียวที่มือของเขาเริ่มจะสว่างเป็นจังหวะ ๆเหมือนกับไฟสัญญาณ ด้วงส์ดำเดินมาตรงหน้าของหานเซ็นอย่างช้า ๆและแลบลิ้นของมันออกมา หลังจาก

นั้นหานเซ็นก็สังเกต เห็นว่าบนลิ้นของด้วงสี ต่เหมือนกับเป็นห้องควบคุม หรือว่านี่มันจะเป็น ห้องควบคุม? หานเซ็นชื่อ ขณะที่แสงสีเขียวบนมือ ยังคงส่องแสงออกมาอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้หานเซ็น อยากรู้มาก ๆว่ามันคืออะไรกัน

แน่ ดังนั้นเขาจึงเดินขึ้นไปบนแท่นควบคุมที่ออก มาจากปากของมัน หลังจากที่นั่งลงไป แท่นควบ คุมบน ลิ้นของด้วงก็ถูกดึงกลับเข้าไปในตัวมัน หานเซ็นสังเกตเห็นว่ามีด้ามจับอะไรบางอย่าง ข้าง ๆมือของเขา เขาดึงมันด้วยมือของเขา หลัง จากนั้นทุกอย่างก็สว่างขึ้นมา ทันใดนั้นหานเซ็นก็ รู้สึกเหมือนกับว่าด้วง ดำกลายเป็นส่วนหนึ่งของ ร่างกายของเขา เมื่อเขาคิดว่าต้องการจะเคลื่อนที่ ไปข้างหน้า ขาของด้วงก็เริ่ม เคลื่อนไหว เมื่อหาน เซ็นคิดถึงการบิน ด้วงก็ทำตามสิ่งที่เขาคิด มันกาง ปีกของมันออกและเริ่มบินขึ้นไป ใน

อากาศ ควบคุมด้วยจิตหรอเนี่ย เจ๋งไปเลย หาน เซ็นรู้สึกตื่นเต้นมาก มนุษยชาติใช้เวลาไปอย่าง มากเพื่อที่จะพัฒนาเครื่องจักรที่สามารถควบคุมได้ ด้วยจิตใจเท่านั้น แต่ถึงเทคโนโลยีจะก้าวหน้าไป มาก แค่ไหน แต่เครื่องจักรส่วนใหญ่ก็ยังถูกควบ คุมด้วยมืออยู่ แต่ด้วงตัวนี้ตอบสนองกับจิตใจของ เขาโดยตรง เทคโนโลยีของมันเหนือกว่าของมนุษย์ มาก “นี้ต้องเป็นยานพาหนะของชาวคริ สตัลไลเซอร์แน่ๆ สงสัย จังว่ามันมีตัวเซ็นเซอร์และ อาวุธไหม? และเมื่อหานเซ็นคิดแบบนี้ ภาพโฮโล แกรมก็ปรากฏขึ้นมาตรง หน้าเขา “โว้ นี่มันยิ่งกว่า คำว่าเรดาร์ซะอีก ถ้าจะพูดว่าหานเซ็นพอใจอย่าง มากก็ดูจะน้อยเกินกว่าความ เป็นจริงไป เทคโนโลยีของด้วงนี้ล้ำหน้ากว่าของที่มนุษย์สร้าง ขึ้นมากนัก เพียงแค่เซ็นเซอร์ของมันก็ มหัศจรรย์ มากแล้ว เขาสามารถซูมดูพื้นที่ใกล้เคียงทั้งหมด

ด้วยความแม่นย่าอย่างเหลือเชื่อ ซึ่งทั้งหมดนี้ ทำงานด้วยจิตใจของเขาเท่านั้น หานเซ็นสแกนพื้นที่รอบ ๆ และเขาก็ค้นพบสิ่งมีชีวิตอยู่ห่างออกไปหลาย พันไมล์ ซึ่งก็คือไป๋อซาน แต่ไป๋อซานอยู่คนเดียว ทำให้หานเซ็นเริ่มกงวัลเกี่ยวกับเหยี่ยนหรั้นขึ้นมา เมื่อมองดูที่อื่น หานเซ็นก็เจอกับกลุ่มของมนุษย์และซูร่าที่อยู่ด้วยกัน หลังจากที่สแกนต่อไป หานเซ็นก็ เจอจเหยียนหรันที่อยู่ใน

ระยะที่ไกลออกไป แต่โชคร้ายที่เธอกำาลังถูกหุ่นยนต์หลายตัวไล่อย เราต้องไป ที่นั่นให้เร็วที่สุด!" หานเซ็นคิด ตูม! ที่ก้นของด้วงสีดำเริ่มปล่อยล่าแสงออกมาในทันที มันพุ่งออกไปด้วย ความเร็วที่น่าเหลือเชื่อ มันกำลังบินไปหาจเหยียนหวั่น ถุงเท้าของหานเซ็นเกือบจะหลุดออกมา ขณะ กำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วสูง ด้วงตัวนี้เร็วกว่าวอ

เฟรมหรือยานอวกาศไหน ๆที่มนุษย์สร้างขึ้น

ตอนที่ 1067 ประสิทธิภาพของด้วงสีดำ

สถานการณ์ของจีเหยียนหรันกำลังย่ำแย่ เธอไม่ได้ถูกส่งไปในจุดที่คนอื่นๆอยู่ ตอนนี้เธออยู่ตัวคนเดียว เธอออกตามหาหานเซ็น แต่โชคร้ายที่ไปเจอกับหุ่นยนต์ของคริสตัลไลเซอร์ซะก่อน เหยียนหรันนั้น อ่อนแอและเป็นเพียงแค่ผู้วิวัฒนาการเท่านั้น สำหรับเธอแล้วการจัดการกับหุ่นยนต์ของคริสตัลไลเซอร์ นั้นเป็นเรื่องที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นเธอจึงทำได้แค่วิ่งหนีอย่างเดียว แต่ในที่สุตความเร็วในการวิ่ง ของเธอก็เริ่มจะช้าลงจากความเหนื่อยล้า ซึ่งมันเป็นจังหวะที่หุ่นยนต์เริ่มจะไล่ตามเธอทันและล้อมเธอ เอาไว้ เมื่อถูกหุ่นยนต์หลายตัวล้อมเอาไว้ ความหวังของจีเหยียนหวั่นก็

หมดไป พวกหุ่นยนต์ยกมือขึ้น เตรียมที่จะยิงเลเซอร์ใส่เหยียนหรันเพื่อจะกำจัดเธอ แต่ในจังหวะที่เธอหลับตายอมรับความตายที่มาถึง

นั้น ก็มีบางสิ่งรูปร่างใหญ่โตปรากฏขึ้นมาและบดขยหุ่นยนต์พวกนั้น หุ่นยนต์จำนวนมากแตกกระจายเป็น เสี่ยง ๆและมีกระแสไฟฟ้ารั่วไหลออกมา มันเป็นโชคชะตาที่พลิกผันอย่างน่าตกใจ แต่ความสุขของเธอที่ รอดพ้นจากภัยอันตรายก็หายไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นหุ่นยนต์ตัวใหญ่มายืนอยู่ข้างหน้า เธอเริ่มรู้สึกสิ้น หวังอีกครั้งหนึ่ง ขนาดหุ่นยนต์พวกนี้เธอยังไม่สามารถจัดการได้เลย ดังนั้นการที่เธอจะจัดการกับด้วงสี ต่ตัวใหญ่นี้จะต้องยากกว่าแน่นอน ปัง! ปัง! หุ่นยนต์อีกหลายตัวยกแขนของพวกมันขึ้นและยิงเลเซอร์ใส่ ด้วง แต่มันก็ไม่ต่างกับยิ่งปืน

ฉีดน้ำใส่ยานพาหนะที่ทำมาจากเหล็ก มันไม่ได้เกิด

รอยขีดข่วนอะไรที่ เปลือกของด้วงเลย ตูม! สำแสงอันน่ากลัวถูกยิ่งออกมาจากดวงตาของด้วงและฉีกร่างของหุ่นยนต์พวก นั้นในชั่วพริบตา เหยียนหนไม่รู้ว่าทำไมหุ่นยนต์ของคริสตัลไลเซอร์ถึงได้โจมตีพวกเดียวกันเอง แต่มัน ก็ไม่ได้สำคัญอะไรสำหรับเธอ เธอยอมรับชะตากรรมที่ว่าเธอคงจะต้องตายอยู่ที่นีตามลำพัง หลังจากนั้น เมื่อขาข้างหนึ่งของด้วงตัวใหญ่ยักษ์ปักลงที่พื้นข้างหน้า เหยียนหวั่นก็หลับตาลงและคิดกับตัวเอง

ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของเราเอง แต่ยังไงก็ขอให้เขาสามารถหนีไปจากที่นี่ได้อย่างปลอดภัย เหยยนหนหลับตาลง แต่ความตายที่เธอคาดไว้ก็ไม่มาสักที หลังจากผ่านไปสักพักเธอ เธอก็ลืมตาขึ้นมาวินาทีนั้นเหยียนหรันเชื้อว่าตัวเองอาจจะฝันไป

เมื่อเธอเห็นหานเซ็นยืนยิ้มอยู่ตรงหน้าของเธอ “ฉันฝัน ไปอย่างนั้นหรอ? หรือว่าฉันตายและขึ้นไปบนสวรรค์แล้ว นายเองก็ไม่รอดเหมือนกันหรอ? เหยียนห รันใช้นิ้วของเธอจิ้มไปที่แก้มของหานเซ็น “ไม่เลย นี่คือยานพาหนะใหม่ของฉัน เธออยากจะไปนั่งเล่น สักรอบไหม หานเซ็นเชิญเธอเข้ามาข้างในด้วยรอยยิ้มที่เจ้าเล่ห์ “เดี๋ยวก่อนนะ นี่เป็นของนายอย่างงั้น หรอ? จีเหยียนหันจ้องมองด้วงตัวใหญ่ด้วยสายตาที่ไม่อยากเชื่อ หานเซ็นอุ้มเธอขึ้นมา และพาเธอ เข้าไปในห้องควบคุมพร้อมกับเขา ตูม! ด้วงบินขึ้นสู่ท้องฟ้าอีกครั้ง มันเร็วยิ่งกว่ายานพาหนะไหน ๆที่เคย มีมา หานเซ็นบินไปในอากาศราวกับเครื่องบินไอพ่น พร้อมกับทำลายหุ่นยนต์คริสตัลไลเซอร์ที่เจอไป

ตลอดทาง ขณะที่พวกเขาบินไปเรื่อย ๆ จเหยียนหวั่นก็ถามขึ้นมา “เครื่องจักรนี้มันคืออะไรกัน?

“ฉันเจอ มันในโบราณสถาน ฉันคิดว่ามันอาจจะเป็นวอเฟรมของชาวคริสตัลไลเซอร์ก็ได้ หลังจากนั้นหานเซ็นก็ ถามกลับ “นั่นคือคริสตัลสีม่วงใช่ไหม? “ใช่” เหยี่ยนหันดูมีความสุข หานเซ็นยิ่งลำแสงออกไปยัง คริสตัลสีม่วงที่อยู่บนพื้นหญ้าด้านล่าง ในชั่วพริบตาพวกมันก็ถูกดูดเข้ามาในตัวของด้วง “ที่รักจับไว้ แน่นๆ หานเซ็นเตือนเธอ หลังจากนั้นด้วงก็เริ่มบินด้วยความเร็วที่มากขึ้น มันหมุนตัวไปมาในอากาศและ กำจัดหนยนต์คริสตัลไลเซอร์ที่อยู่ด้านหน้า หานเซ็นบินไปซ้ายทีขวาที่เพื่อเก็บรวบรวมคริสตัลสีม่วง เมื่อ เก็บคริสตัลเสร็จแล้วหานเซ็นก็ใช้แผนที่โฮโลแกรมเพื่อสำรวจดินแดนโดยรอบและหาตำแหน่งของคน อื่นๆในทีม โชคดีที่คนอื่นๆ ไม่ได้ตกอยู่ในอันตราย พวกเขานั้นเดินสารวจไปอย่างช้าๆเพื่อจะได้ไม่ไปเจอ กับอันตรายคงจะเป็นเพราะคนส่วนใหญ่ถูกแยกออกจากกัน

ทำให้พวกเขาต้องใช้ความระมัดระวังยิ่งกว่า เดิม ในการออกสำรวจโบราณสถานแห่งนี้ แต่หานเซ็น ไม่ได้สนใจอะไรพวกเขา เขายังคงบันต่อไปตาม เส้นทางของตัวเองเพื่อตามหาคริสตัล

สีม่วงที่เป็นเป้าหมายของพวกเขาต่อไป นอกจาก ด้วง

จะโจมตีก่อน พวกหุ่นยนต์ที่เฝ้าอยู่จะไม่มีปฏิกิริยา ตอบสนองอะไรกับยานพาหนะของเขา ดังนั้นเมื่อ ไม่มีอันตรายอะไร หานเซ็นจึงไม่จำเป็นต้องลด ความเร็วลง หานเซ็นไม่ต้องการให้คนอื่น ๆในทีม เห็นเขาขับเครื่องจักรนี้ ถ้า พวกเขาเห็น มันก็จะ สร้างปัญหาหลายอย่างให้กับหานเซ็น และเครื่อง จักรนี้ก็จะถูกยึดไปโดยรัฐบาล โดย เฉพาะการที่ เครื่องจักรจะตอบสนองกับมือของหานเซ็นเท่านั้น ดังนั้นถ้ามันถูกเปิดเผย มันก็จะนำแต่ ปัญหามาให้

หานเซ็นในภายหลัง หานเซ็นนั้นไม่รังเกียจที่จะให้ไปอี้ซานเห็น แต่ถ้าคนอื่นๆมาเห็น รัฐบาล จะต้องมายึดมั่นไปจากหานเซ็นแน่นอน หลังจากสำรวจเป้าหมายของปฏิบัติการครั้งนี้ สิ่งเดียวที่หานเซินไม่แน่ใจก็คือจุดประสงค์ของคริสตัลสีม่วงพวกนี้ หานเซ็นไม่รู้เลยว่าพวกเขาจะเอามันไปทำอะไรแต่ก่อน หน้าที่จะได้รับด้วงสีต่านี้ หานเซ็นไม่มีทางซ่อนคริสตัลสีม่วงจากการตรวจสอบได้ ถึงพยายามจะกลืนลง ไปก็เป็นไปไม่ได้เช่นกัน เขาคง

จะไม่ผ่านเครื่องสแกนไปได้แน่นอน แต่ตอนนี้หานเซ็นมีด้วงตัวนี้แล้ว เขาสามารถเก็บคริสตัลสีม่วงได้ตามต้องการ แถมเขายังสามารถแอบเอาคริสตัลสีม่วงออกไปได้โดยการ ใส่ไว้ในด้วงตัวนี้และย่อส่วน “ฉันไม่ได้โลภมากนะ แต่คนอื่นไม่มีด้วงตัวนี้ ฉันไม่คิดว่าพวกเขาจะสามารถ เก็บพวกมันได้เยอะนัก

หรอก ดังนั้นมันก็ยุติธรรมแล้วที่ฉันจะเก็บมันส่วนหนึ่งเอาไว้เอง ฉันมีส่วนช่วยให้ พวกคนใหญ่คนโตที่เป็นคนออกคำสั่งปฏิบัติการนี้ได้รับคริสตัลสีม่วงเยอะกว่าที่พวกเขาหวังเอาไว้ใน ตอนแรก" หานเซ็นหาข้ออ้างให้กับตัวเอง ถ้าเก็บคริสตัลสีม่วงทั้งหมดเสร็จเมื่อไหร่ เราควรจะฆ่าพวก ร่าให้หมดเลยดีไหม หานเซินคิด ถึงพวกเราจะร่วมมือกันในปฏิบัติการครั้งนี้ แต่ยังไงพวกเราก็เป็นศัตรู กันอยู่ดี สัญญาสงบศึกมันก็เป็นแค่ฉากหน้าเท่านั้น ซึ่งพวกเราก็ต่างรู้กันดี" หานเซ็นเชื่อว่ายิ่งฆ่าพวกซูร่าได้เยอะเท่าไร สหพันธ์ดวงดาวก็จะมีศัตรูที่ต้องรับมือน้อยลงในอนาคต หานเซ็นสามารถอ้างว่าการตาย ของพวกเขาเป็นฝีมือของคริสตัลไลเซอร์ได้อย่างง่ายดาย ยังไงซะด้วยด้วงตัวนี้การจะฆ่าพวกเขาก็ ทำได้อย่างรวดเร็วและไม่สาบากอะไร

ตอนที่ 1068 รวยจริง ๆ

แต่ก่อนที่จะทำอะไรอย่างอื่น หานเซ็นต้องการจะเก็บคริสตัลสีม่วงมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะ เมื่อเวลาปฏิบัติการสิ้นสุดลง มันจะทำให้คนอื่นเกิดสงสัย ถ้าหานเซ็นยังอยู่ต่อและไม่กลับออกไป แต่ หานเซ็นยังมีเวลาอีกมาก ตลอด 4 วัน หลังจากนั้น เขาอยในด้วงเพื่อจะตามเก็บคริสตัลให้มากที่สุด ในวัน ที่ 4 เขาก็ไปเจอกับจุดแปลก ๆ เข้า มันเป็นหลุมขนาดใหญ่ที่พื้นซึ่งเหมือนจะเกิดจากอุกกาบาต มันมีความ กว้างกว่า 50 ไมล์ และหลังจากที่สแกนเบื้องต้นแล้ว หานเซ็นก็สามารถตรวจจับถึงตัวตนของโบราณ สถานที่อยู่ตรงกลางของมัน ซึ่งนี้อาจจะเป็นใจกลางดินแดนของชาวคริ

สตัลไลเซอร์ที่พวกเขาเข้ามา ส่ารวจกันก็ได้ นอกจากวิหารที่หานเซ็นเจอในตอนแรก ก็ไม่มีอะไรที่อยู่ในสภาพดีเลย ทกอย่างที่อยู่ใน สภาพที่ผนั่ง "ดเหมือนจะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับที่นี้ และเมื่อดูจากหลุมนั้นแล้ว มัน

อาจจะเป็นความ จริงก็ได้ จีเหยี่ยนหรั้นพด ขณะจ้องไปที่หน้าจอ "อะไรกันที่สามารถสร้างความเสียหายได้ขนาดนี้" หานเซ็นคิดว่าหลุมนั้นเป็นลางไม่ดี เอาซะเลยอะไรก็ตามที่ทำให้เกิดหลุมใหญ่ขนาดนั้นได้ มันจะต้อง เป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวอย่างแน่นอน สิ่งก่อ

สร้างของชาวคริสตัลไลเซอร์เป็นที่รู้จักกันดีว่าแข็งแรงมาก อารยธรรมที่พวกเขาสร้างขึ้นสามารถคงอยู่มาจนถึงตอนนี้ได้ก็เป็นเครื่องยืนยันถึงความทนทานของสิ่ง ก่อสร้างของพวกเขา สิ่งปลูกสร้างทั่ว ๆ

ไปของพวกเขาเป็นที่รู้กันว่าสามารถทนต่อลูกระเบิดปรมาณได้ เลย แต่เมืองนี้กลับถูกทำลายอย่างสมบูรณ์ “มันต้องมีร่องรอยหรือเบาะแสอะไรให้พวกเราแน่ ๆ เราควร เข้าไปส่ารวจมัน" จีเหยียนหรันพูด หานเซ็นสแกน

ซากปรักหักพังโดยรอบด้วยด้วง แต่เขาก็ไม่สามารถ หาอะไรที่บ่งบอกถึงสิ่งที่ทำให้เกิดการทำลายล้างนี้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่หานเซ็นตรวจเจอ ซึ่งก็คือคริสตัลส์ ม่วง มันมีอยู่ที่นี้จำนวนมาก หานเซ็นสันนิษฐานว่าดินแดนแห่งนี้คงจะเป็นคลังที่ใช้สำหรับเก็บพวกมันเอา ไว้ หานเซ็นใช้ด้วงขุดพวกมันขึ้นมา และด้วยการที่พวกมันมีจำนวนมาก ทำให้เขาต้องใช้เวลาอยู่หลาย ชั่วโมงกว่าจะเก็บพวกมันได้หมด “พวกเราจะรวยกันแล้ว! มันมีคริสตัลสีม่วงมากกว่า 1,000 ขึ้น หานเซ็น ตื่นเต้นกับผลลัพธ์

มาก หานเซินส่ารวจรอบ ๆต่ออีกหน่อย แต่เขาไม่สามารถหาจุดที่มีคริสตัลมาก ๆอย่าง จุดที่เขาเพิ่งจะขุดขึ้นมาได้อีก แต่เมื่อหานเซ็นกลับมา ทุกคนต่างก็เดินทางกลับกันเรียบร้อยแล้ว มันเป็น ปฏิบัติการที่มีเวลาถึง 10 วัน แต่ตอนนี้เวลาได้หมดลงแล้วและคนอื่น ๆต่างก็ยินดีที่จะได้ออกไปจากที่นี้ "โถ่เอ่ย เรายังไม่ได้ฆ่าพวกชูร่านั้นเลย" แม้จะเป็นอะไรที่น่าผิดหวัง แต่หานเซินก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก แค่คริสตัลสีม่วงจำนวนมากที่เขาเก็บมาได้ก็คุ้มค่าแล้ว ถึงจะไม่ได้ฆ่าพวกชูร่าก็ตาม “ตอนนี้พวกเราควร จะกลับได้แล้ว ถ้ายังอยู่นานกว่านี้ มันจะผิดสังเกตได้ ที่เหยียนหรันมองคริสตัลจำนวนมากที่เก็บมาได้ และพูดต่อ “นายมีแผนจะทำอะไรกับพวกมัน? ที่เหยียนหรันรู้ดีว่าหานเซ็นไม่ใช่คนที่จะยอมส่งของที่ เขาเก็บมาได้ให้กับคนอื่นง่าย ๆ “ฉันคิดอะไรได้บางอย่าง แต่เธอควรจะเอามันติดตัวไป

ด้วยสักหน่อย” หลังจากนั้นหานเซ็นก็พาเหยียนห
รันกลับมายังจุดที่เธอถูกส่งมา จากนั้นหานเซ็นก็
ขับด้วงกลับไปยังจุด ของเขาเช่นกัน เขาเปลี่ยน
ด้วงสีดำกลับมาเป็นขนาดเท่ากับด้วงสีเขียวตัว
เล็ก ๆ ในตอนแรก และลอง

สแกนมันดู เครื่องสแกนไม่สามารถตรวจจับอะไร
ได้ ซึ่งแน่ใจได้เลยว่ามันไม่สามารถตรวจจับ
คริสตัลส์ ม่วงจำนวนมากที่ยังอยู่ข้างในตัวด้วงได้
หลังจากที่เก็บด้วงใส่กระเป๋าเสื้อ เขาก็เทเลพอร์ตก
ลับ ซึ่งทุก คนต่างก็รอเขาอยู่ หานเซ็นสงคริสตัล
11 ชั้นให้กับนักวิจัย และหลังจากที่สแกนเสร็จ เขา
ก็เดินผ่านไปได้ อย่างไม่มีปัญหาอะไร นักวิจัย
ตรวจเจอด้วงตัวเล็ก ๆของเขา แต่มันไม่ได้มี
พลังงานอะไร ดังนั้นพวกเขาจึง ไม่ได้สนใจมัน
หานเซ็นรู้สึกโล่งใจขึ้นมา เขามีความสุขที่สามารถ
เล็ดลอดออกมาพร้อมกับคริสตัล จำนวนมากได้

“นายและจีเหยียนหรันเป็นทหารที่ดีที่สุดของพวกเราอย่างไม่ต้องสงสัย" พลเอกกล่าวชม หานเซ็น หลังจากที่เห็นคริสตัลที่เขาหามาได้ เมื่อมองไปทางชูร่า พวกเขาต่างก็มีหน้าตาที่หม่นหมอง หานเซ็นสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขากันแน่ เมื่อกลับไปบนขึ้นยานอวกาศ ไปอีซานก็บอกหานเซ็นว่า พวกเขาเก็บคริสตัลกลับมาได้แค่นิดเดียวเท่านั้น พวกเขาบอกว่า

เป็นเพราะมีบางอย่างผิดปกติกับเครื่อง เทเลพอร์ตของพวกเขา ทำให้ทุกอย่างที่พวกเขาเตรียมเอาไว้ไร้ประโยชน์ ด้วยเหตุนั้นพวกเขาจึงน่า คริสตัลกลับมาได้แค่คนละหนึ่งถึงสองอันเท่านั้น มีชูร่าคนหนึ่งที่สามารถเก็บคริสตัลมาได้ถึง 3 อัน แต่ก็ ไม่มีใครได้มากกว่านั้น ชื่อของชูร่าตนนั้นก็คือก่นา ในตอนแรกชูร่าก็มีความสุขกับจำนวนคริสตัลที่พวก

เขาเก็บกลับมาได้ แต่สีหน้าของพวกเขาก็เปลี่ยนไปทันที หลังจากที่เห็นเหยียนหรันกลับมาพร้อมกับ คริสตัล 8 อัน และสีหน้าของพวกเขาก็ยิ่งหม่นหมองกว่าเดิม หลังจากที่เห็นหานเซินกลับมาพร้อมกับ คริสตัล 11 อัน เราไม่ควรส่งคริสตัลให้พวกเขามากขนาดนั้นเลย

บางทีมันอาจจะดูผิดสังเกตเกินไป" หานเซ็นคิด เพียงคริสตัลไม่กี่อันก็สามารถทำให้ชูร่าอิจฉาตาร้อนได้ขนาดนี้ ทำให้หานเซินรู้ตัวว่า คริสตัลพวกนี้มีค่ามากกว่าที่เขาคิดเอาไว้ในตอนแรก เมื่อคิดถึงการที่ตัวเขาเก็บคริสตัลกลับมาได้ มากกว่า 1,000 ชิ้น หัวใจของหานเซินก็เริ่มเต้นรัวด้วยความตื่นเต้น ก่อนอื่นเราจำเป็นต้องหาให้ได้ก่อน ว่าคริสตัลสีม่วงพวกนี้มีไว้ใช้ทำอะไร หานเซ็นกำหนดเป้าหมายหลักของเขาขึ้นมา แต่ก่อนที่หานเซ็นจะ ได้ออกตามหาว่าพวกมันไว้ใช้ทำอะไร เหยี

ยนหนก็เข้ามาหาเขา พร้อมกับข้อมูลที่เขาต้องการ เธอรู้ดี ว่าหานเซินเก็บคริสตัลที่เหลือเอาไว้ทั้งหมด ตอนนี้กระดานรูเล็ตไม่สามารถทำงานได้แล้ว ซึ่งทำให้ไม่ สามารถเข้าไปเก็บคริสตัลได้อีก บวกกับที่พวกชูร่าต่างก็รู้เรื่องนี้กันหมดแล้ว ทำให้ทางสหพันธ์ไม่มี เหตุผลที่จะต้องปิดบังข้อมูลของคริสตัลสีม่วงกับจีเหยียนหนอีก เมื่อหานเซ็นได้ฟังสิ่งที่เธอพูด เขาก็ เริ่มหัวเราะออกมาราวกับคนบ้า

“1,000 ชนฉันหรอ? ฉันจะรวยแล้ว! ฉันจะรวยจริง ๆแล้ว!”

ตอนที่ 1069 อาวุธที่น่ากลัว

หานเซ็นแทบรอไม่ไหวที่ได้จะนอนลงบนเตียงพร้อมกับคริสตัลสีม่วงพวกนี้ ถ้าทำอย่างนั้นคงจะดีกว่า การนอนกลิ้งบนกองเงินแน่ ๆ จีเหยียนหรันและหานเซ็นต่างก็ไม่ได้เป็นนักวิทยาศาสตร์ ดังนั้นพวกเขาจึง ไม่เข้าใจศัพท์ทางวิทยาศาสตร์ที่ถูกต้อง แต่พวกเขาก็ได้รู้ว่าคริสตัลพวกนี้เป็นอาวุธต่อต้านวัตถุ มันคือ เครื่องมือที่สามารถปลดปล่อยพลังทำลายล้างออกมาหลังจากที่ระเบิด ทางสหพันธ์เองก็มีอาวุธที่เหมือ น ๆกันนี้ แต่ไม่มีอะไรที่มีพลังทำลายล้างเทียบเท่ากับคริสตัลสีม่วงนี้ แต่ถ้าจะใช้พวกมันก็จำเป็นต้องมีสิ่ง มาจุดระเบิด คริสตัลสีม่วงเพียงแค่อันเดียวสามารถทำลายยานรบทั้งล่า

ได้อย่างสบาย ๆ แต่อย่างที่บอก ไปก่อนหน้านี้ว่า พวกมันจำเป็นต้องมีตัวจุดระเบิด ซึ่งนั้นก็คือสิ่งที่ มนุษย์และชูร่าต่างก็มุ่งหน้าวิจัย พวก เขาต้องหา ทางใช้คริสตัลสีม่วงนี้ ในตอนนี้ยังไม่มีฝั่งไหนคิด ออกว่าต้องใช้อะไรในการจุดระเบิดพวกมัน แต่ หานเซินนั้นหาได้แล้ว ด้วงที่เขาครอบครองอยู่สา มารถบรรจุคริสตัล

เป็นเหมือนกับลูกปืนใหญ่ได้ ล่าแสงที่หานเซิ่นเคย ยิงออกมาก่อนหน้านี้ก็ใช้พลังงานที่ไม่ได้ต่างอะไร จากคริสตัลสีม่วง พูดง่าย ๆก็คือ มันเป็นแหล่ง พลังงานเหมือนกัน เพียงแต่ว่าคริสตัลสีม่วงนั้นอัด แน่นกว่า

ด้วงสามารถเลือกได้ว่าจะยิง คริสตัลสีม่วงออกไป ในที่เดียว หรือใช้มันเหมือนกับเลเซอร์แห่งการทำ ลายล้างที่สามารถควบคุมได้ อย่างแม่นยำ ถ้าใช้

แบบเลเซอร์ หานเซ็นก็สามารถเลือกใช้พลังงานมากน้อยแค่ไหนตามที่ต้องการได้ ถ้าพลังงานของมันถูกปลดปล่อยออกมาในที่เดียวล่ะก็ แรงระเบิดก็เพียงพอที่จะทำลายยานรบขั้นสุด ยอดได้เลย เมื่อคิดว่าพลังทำลายล้างขนาดนั้นอยู่เพียงแค่ปลายนิ้ว ก็ทำให้หานเซ็นตัวสั่นขึ้นมา ไม่ แปลกใจเลยว่าทำไมทั้งมนุษย์และซูร่าถึงได้อยากได้คริสตัลสีม่วงพวกนี้นัก ตอนนี้หานเซ็นมีคริสตัล มากกว่า 1,000 ชิ้น เขาคิดว่าตัวเองสามารถยึดครองกาแล็กซี่ได้เลย แต่หานเซ็นไม่ได้ต้องการจะทำอะไรแบบนั้น เขาไม่ได้สนใจที่จะควบคุมคนอื่น แต่ถึงยังไงด้วยด้วงตัวนี้ หานเซ็นก็ไม่ใช่คนที่จะมีใครมา ทำอะไรได้ง่าย ๆ ตอนนี้เขาสามารถเผชิญหน้ากับฝ่ายไหนก็ตามในสหพันธ์และเอาชนะได้อย่างไม่ยาก เย็นอะไร ถ้าแองเจิลจีนมายั่วให้เขาโกรธอีกล่ะก็ หานเซ็นก็สามารถระเบิดพวกเขาทั้งหมด

เป็นผุยผงได้ ในพริบตา แต่น่าเสียดายที่ด้วงตัวนี้ไม่สามารถใช้งานในก็อตแซงชั่วรีได้ แต่นั้นก็เป็นข้อเสียเพียงอย่าง เดียวของมัน มันเป็นอะไรที่น่าเสียดาย เพราะเขาใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในก็อตแซงชั่วร์ โอกาสที่เขาจะได้ ใช้ด้วงตัวนี้จึงหายากมาก ๆ หรือบางทีอาจจะไม่มีโอกาสได้ใช้เลยด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้หานเซ็นจึงแอบหวัง ลึก ๆให้กลุ่มไหนสักกลุ่มในสหพันธ์พยายามจะฆ่าเขาขึ้นมาอย่างกะทันหัน เพื่อที่เขาจะได้มีเหตุผลดี ๆ ใน การใช้งานด้วงตัวนี้ แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ เมื่อนึกถึงเกียรติยศและชื่อเสียงของเขา หานเซ็นจึงรู้สึกว่าอาวุธพวกนี้เสียเปล่า เมื่อกลับมาที่สหพันธ์ พวกเขาคู่ควรจะได้รับเหรียญรางวัลจำนวนคริสตัล สีม่วงที่มนุษย์ได้รับนั้นมากกว่าพวกชูร่ามากนัก... หลังจากกลับมาที่ก็อตแซงชั่วร เมื่อหานเซ็นเห็นเซีย

ซึ่ง เขาก็ช็อค สปิริตตนนี้สวมใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวที่รีดมาอย่างดี และบนใบหน้าของเขายังมีแว่นกันแดดแถม ทั้งตัวของเขายังเต็มไปด้วยเครื่องประดับหลากหลายชนิด ซึ่งเครื่องประดับแต่ละชิ้นดูต่างจุดประสงค์กัน แฟชั่นการแต่งตัวของเขาดน่าสะอิดสะเอียนมาก ที่อกของเขามีสร้อยคอรูปหัวกะโหลกห้อยอยู่ ในตอนที่ หานเซ็นเห็นเขา มือข้างหนึ่งของเขาถือเบียร์อยู่ ส่วนอีกข้างก็ถือหนังสือการ์ตูนในขณะเดียวกันก็มี ไส้กรอกที่กำลังปิ้งอยู่บนเตาบาร์บีคิ้วด้วย “หวัดดี ว่าไงน้องชายของฉัน?” เซียยิ่งทำมือแปลก ๆให้กับเขา หานเซ็นไม่รู้ว่าพวกมันหมายความว่าอะไร แต่มันก็ดูคล้าย ๆกับพวกอันธพาล ดวงตาของหานเซ็นกระตุก เขาสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับสปิริตตนนี้ในช่วงที่เขาไม่อยู่ เขาเชื่อว่าหนังสือที่เขานำมาไม่ได้มีอิทธิพลจน ทำให้

เซียซึ่งเปลี่ยนไปแบบนี้ ของพวกนี้ทั้งหมดมา

จากไหนกัน? หานเซ็นนั่งลงและถามเขา เขาไม่ได้เป็นคนที่ซื้อของส่วนใหญ่ที่อยู่ที่นี่ในตอนนี้ “หลินเฮ่อซื้อพวกมันให้กับฉัน ดูเหมือนเขาจะยินดีซื่ออะไร ก็ตามที่ฉันเอ่ยขอ ฉันต้องขอบอกนายว่าพวกมนุษย์นั้นเก่ามาก ๆ ฉันชอบพวกนายมาก ๆ เลย โย เซียซึ่ง ทำท่าทางแปลก ๆอีกครั้งหนึ่ง หานเซ็นสันนิษฐานว่านั้นเป็นท่าทางชื่นชมมนุษย์ แต่เขาไม่แน่ใจเท่าไหร่ หลังจากนั้นหานเซ็นก็คิด ไม่น่าประหลาดใจเลย ด้วยหมัดบ้า ๆของนาย ใครมันจะกล้าปฏิเสธคำขอของ นายล่ะ?” “ฟังนะ น้องชาย ฉันจำเป็นต้องไปยังโลกมนุษย์ นายได้ยินที่ฉันพูดไหม? ฉันจำเป็นต้องไป เข้าใจมะ? ฉันต้องการจะนั่งเครื่องบิน ขับวอเฟรมและยิ่งจรวดออกมาจากปืนใหญ่น่ะ ไอ้งัง! หานเซ็นไม่ เคยเห็นเซียซึ่งกระตือรือร้นอย่างนี้มาก่อน พวกเขาทำอะไรลงไป

เนีย? ฉันแค่ให้พวกหนังสือการ์ตูนแนว โรแมนติก กับเขาเอง" หานเซ็นมองดูหนังสือการ์ตูนที่เซียซึ่ง ถืออยู่ ซึ่งทำให้เขาประหลาดใจ มันเป็น หนังสือ เกี่ยวกับความกล้าหาญ ปีนและวอเฟรม ซึ่งเนื้อ เรื่องส่วนใหญ่เกี่ยวกับสงคราม แต่หานเซ็นไม่เคย ซื้อหนังสือการ์ตูนแบบนี้มาให้เขา เมื่อเซียซึ่งอ่าน หนังสือที่หานเซ็นน่ามาให้หมดแล้ว เขาคงจะขอให้ คน อื่น ๆซื้อหนังสือมาให้กับเขาในช่วงที่หานเซ็น ไม่อยู่แน่ ๆ ซึ่งมันทำให้เซียซึ่งกลายเป็นตัว ประหลาดตอนนี้ โชคดีที่หนังสือการ์ตูนของ สหพันธ์ที่ซื้อมาเกี่ยวกับฮีโร่ที่ทำคุณงามความดี ฮีโร่จะคอยจำกัดเหล่าร้าย ออกไปอยู่เสมอ ถึงแม้ พวกเขาจะใช้อาวุธยุทโธปกรณ์ก็ตาม สิ่งเดียวที่ หานเซ็นไม่ต้องการก็คือเซียซึ่งจะ เอาอย่างพวก วายร้ายในหนังสือ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ สไตล์ใหม่ ของเขาก็ดูน่าอายเกินไป หานเซ็นไม่รู้ ว่าเซียซึ่ง

เอาสไตล์ที่ขัดกันไปหมดแบบนี้มาจากไหน แต่หานเซ็นก็ทำได้แค่ส่ายหัวและหันหน้าหนี้ “ท่านจักรพรรดิ์ ข้าว่าถึงเวลาที่พวกเราต้องไปแก้แค้นราชาดาบศักดิ์สิทธิ์แล้ว” หานเซินพูดยเขา “ก็เอาสิ วะ พวกเราจำเป็นต้องไปสังสอนเจ้าเด็กน้อยไร้ประสบการณ์นั้น โย คนที่กล้ามาหยามฉันจะต้องเจอดี ไอ้ น้อง” เซียซึ่งทำท่าทางแปลก ๆอีกครั้ง หานเซ็นกัดฟัน เขาแทบจะทนมองไม่ไหว แต่เขาก็รู้สึกสงสัยว่า เซียซึ่งอ่านหนังสืออะไรไป ถึงทำให้เขาเป็นแบบนี้ “โอ้ และอีกอย่างหนึ่ง เด็กน้อยอย่าเรียกฉันว่าท่าน จักรพรรดิอีก นายเข้าใจฉันไหม? คำว่า จักรพรรดิ มันดูสูงส่งเกินไป พวกเราต้องการอะไรที่มันติดดิน หน่อย เรียกฉันว่าพีราชา นายเข้าใจใช่

ไหม เซียซึ่งหยิบหมวกเบสบอลขึ้นมาใส่ จากนั้น

เขาก็เดินออก จากเมืองไป “แน่นอน อะไรก็ได้ที่พี่ต้องการ ปากของหานเซ็นกระตุกนิด ๆ แม้เซียซึ่งจะแปลกไป แต่ อย่างน้อย ๆเขาก็ยังต้องการจะแก้แค้นราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ และเขาก็ยังเป็นมิตรกับมนุษย์อยู่ดี ซึ่งนั้นคือ สิ่งที่สำคัญจริง ๆ ต้องขอบคุณหนังสือที่ทำให้เซียซึ่งมีความคิดที่จะต้องการให้โลกมีสันติสุขขึ้นมา ฉัน จำเป็นต้องไปคุยกับหลินเวยเวยและคนอื่น ๆแล้วว่าควรจะให้หรือไม่ให้อะไรกับหมอนี้บ้าง หานเซ็นคิด หานเซ็นและเซียซึ่งออกเดินทางมุ่งสู่เมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีความจำเป็นที่พวกเขาต้องเตรียมตัวอะไร เพราะที่นั่นมีแค่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 2 ตัวและสปิริตราชั้นอีก

1

ตอนที่1070 บุกยึดเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์

ขณะนี้ในเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ สปิริตทั้งหลายกำลังตกอยู่ในความกลัว แม้แต่ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เองก็มี สีหน้าที่ไม่ค่อยจะดีนัก หานเซ็นและเซียซึ่งบุกเข้าไปโจมตีเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์อย่างเปิดเผย พวกเขาเด็น เข้ามาทางประตูหน้าอย่างไร้ซึ่งความกลัว แต่ก่อนหน้าที่พวกเขาจะมาที่นี้ พวกเขาได้ไปบุกตีเมืองทั้ง 12 เมืองที่อยู่ใต้การปกครองของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก่อน พวกเขาไล่ยึดไปทุกเมืองพร้อมกับทำลายสปิริตส โตนไปด้วย ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์รู้ว่าพวกเขาทั้งคู่ไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองจะรับมือได้ ดังนั้นความคิดแรกของเขา ก็คือหนีไปจากที่นี่ แต่ด้วย

การที่สปิริตสโตนของเขาถูกฝังเอาไว้ที่เมืองนี้ ถึงเขาจะหนีไปก็เปล่า ประโยชน์ “เซียซึ้ง ข้าจะไม่ยกโทษให้เจ้าแน่!” ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์

พูดก่อนที่จะวิ่งไปที่คลังสมบัติของ เขา เมื่อเข้าไปในคลังสมบัติ เขาก็หยิบกล่องเหล็กกล่องหนึ่งขึ้นมาและเปิดมันออกอย่างระมัดระวัง สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน ขณะที่หยิบของบางส่งขึ้นมา หานเซ็นรู้สึกกลุ้มใจเล็กน้อย ในตอนแรกเขาตั้งใจจะบุกมาที่เมืองนี้เลย แต่เซียซึ่งบอกหานเซ็นว่าต้องให้เกียรติอีกฝ่ายด้วย จากนั้น เขาก็ไปโค้นล้มเมืองที่อยู่ใต้การปกครองของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด ก่อนที่จะมาบุกเมืองใหญ่ “ทำไมเขาถึงได้ทำลายสปิริตสโตนทั้งหมดแบบนั้น เขาจะเหลือไว้ให้เราสักอันไม่ได้เลยรึไง” หานเซ็น คิด เซียซึ่งจัดการทุกอย่างเพียงคนเดียว โดยไม่เหลืออะไรไว้ให้หานเซ็นเลย สิ่งที่หานเซ็นได้รับมาก็มี

เพียงแค่เนื้อของมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น หานเซ็นสาบานว่าจะไม่มาร่วมมือกับสปิริตตนนี้อีก แล้ว นอกจากว่ามันจะฉุกเฉินจริง ๆ นั่นก็เพราะหานเซ็นคิดว่าสปิริตตนนี้เห็นแก่ตัวเกินไป ถ้าหานเซ็น แข็งแกร่งพอล่ะก็ บางทีเขาอาจจะพยายามฆ่าสปิริตตนนี้ด้วยซ้ำ แต่ถึงแม้ทั้งหมดนี้จะเป็นอะไรที่น่า เสียดาย แต่เขาก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่ามันเป็นเรื่องที่น่ายินดี ที่สามารถบุกยึดเมืองในก็อตแซงชั่วรีเขต 3 เป็นสิบ ๆเมืองได้อย่างง่ายดายแบบนี้ ไม่มีใครต้านทานพลังของพวกเขาทั้งคู่ได้ เป่าเอ่อเองก็มากับ หานเซ็นด้วย เธอนั่งอยู่บนไหล่ของเขาและในมือของเธอก็มีสิ่งมีชีวิตถึงปลาถึงนกที่หานเซ็นได้มาก่อน หน้านี้อยู่ ตอนนี้พวกเขาบุกมาถึงเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์แล้ว ขณะที่ยืนอยู่หน้าประตูเมือง เซียซึ่งก็ตะโกน “เฮ โย่! ฉันคือจักรพรรดิ์ขั้นสุดยอด คนเคาะประตูก็คือฉันเอง

เพราะฉันมันมีมารยาท แน่นอนว่าถ้าพวก นายยังไม่ยอมเปิดประตู ฉันก็จะพังประตูนซะ ถ้านายอยากที่จะยอมแพ้ ฉันก็จะไม่ว่าอะไร ถ้าเกิดมีคน อื่นอยู่รอบ ๆล่ะก็ หานเซ็นก็จะแกล้งทำเป็นว่าเขาไม่รู้จักคน ๆนี้ แต่เห็นได้ชัดว่าเซียซึ่งกำลังเล่นสนุกอยู่ เขาทำท่าทางแปลก ๆอีกครั้งพร้อมกับตะโกน “ฉันจะให้เวลานาย 15 นาทีในการตัดสินใจถ่านายต้องการ ความเมตตาล่ะก็ นายควรจะรีบออกมาที่นี้ซะ หานเซ็นใช้เวลาสังเกตเมืองที่อยู่เบื้องหน้า เขาอดไม่ได้ที่ จะขึ้นชมความยิ่งใหญ่ของที่นี้ มันเป็นกำแพงเมืองที่ใหญ่โต แต่ภายในเมืองนั้นเงียบมาก มันไม่มีเสียง อะไรเล็ดลอดออกมานอกก่าแพงเลย และดูเหมือนว่าจะไม่มีมอนสเตอร์ประจำการอยู่บนกำแพงเมือง หรือหอสังเกตการณ์เลย หานเซ็นใช้ออร่าศาสตร์ตงเสวียนสแกนบริเวณรอบ ๆ และนั่นก็เป็นจังหวะที่เขา

เห็นราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ซึ่งยืนอยู่บนประตูเมือง และมีมอนสเตอร์ที่สูงกว่า 100 เมตรตัวหนึ่งยืนอยู่ด้าน หลังเขา บนท้องฟ้าก็มีลิงอีกตัวที่กำลังบินไปมาด้วยปีกที่เหมือนกับค้างคาว มันดูเหมือนกับ

มอนสเตอร์ ที่มาจากขุมนรก “เซียซึ่ง พวกเราทั้งคู่ต่างก็เป็นสปิริตราชั้น มันไม่มีความจำเป็นอะไรที่พวกเราต้องทำ รุนแรงแบบนี้ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เริ่มพูดออกมา แม่วิญญาณอสุรกาเหว่าทองของหานเซ็นจะแข็งแกร่ง แต่เขาก็ไม่แน่จะว่ามันจะสามารถเอาชนะราชาดาบศักดิ์สิทธิ์หรือสัตว์เลี้ยงของเขาได้ แต่ถ้าเป็นเซียซึ่ง

หานเซ็นมั่นใจว่าเขาจะสามารถจัดการราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างแน่นอน เซี่ยชิงพูดขึ้นมาทันที “หยุด พูดอะไรเหลวไหล ไอ้งง! เจ้าทำได้แค่สู้กับข้าอย่างลูกผู้ชาย หรือไม่ก็ลงมาคุกเข่าซะ “ก็ได้ แต่

เจ้าอย่า ได้อวดดีเกินไป ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เปิดฉากด้วยท่าประจำตัวของเขาทันที คาบหนึ่งพันเล่มเกิดขึ้นมา จากมือของเขา หลังจากนั้นพวกมันก็พุ่งตรงเข้ามาหาเซียซึ่ง เซียซึ่งพูด “ลูกไม้เต็ม ๆ เจ้าทำดีกว่านี้ไม่ ได้แล้วหรอ! เซียซึ่งชกหมัดออกไป ทำให้เกิดเป็นคลื่นกระแทกดาบทั้งหมดออกไป วิชาของราชาดาบ ศักดิ์สิทธิ์ถูกหยุดเอาไว้โดยสมบูรณ์ด้วยหมัดเพียงหมัดเดียว เสียงคำราม! มอนสเตอร์ที่สูงกว่า 100 เมตร กระโดดเข้าหาเซียซึ้งและหานเซ็น ในปากของมอนสเตอร์ หานเซ็นมองเห็นอะไรบางอย่างหมุนวนอยู่ เหมือนกับทะเลสีเลือด ถ้าถูกดูดเข้าไปในนั้นล่ะก็ หานเซ็นก็คิดว่าคงจะไม่มีโอกาสรอดกลับมา หานเซ็น ได้รับข้อมูลมาจากพี่เจ็ดแล้ว ดังนั้นเขารู้ว่าจะต้องเจอกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 2 ตัวในเมืองแห่งนี้ “ถ้า งั้นพวกเราก็ต้องสู้จนกว่าจะตายไปข้างหนึ่งสิ้นะ เซียซึ่ง

กระโดดขึ้นไปบนท้องฟ้าพร้อมกับแสงสีเงิน จากนั้นเขาก็ชกใส่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเขาต่อยโดน มันก็ทำให้มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

โซเซไปด้านหลังด้วยความเจ็บปวด แต่ขณะที่มันกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด มันก็ยังพยายามที่จะใช้กรง เล็บตะปบมาที่หัวของเขา เซียซึ่งชกหมัดอัปเปอร์คัตไปปะทะกับกรงเล็บที่พุ่งเข้ามาเพื่อสกัด

การโจมตี ของมันเอาไว้ พร้อมกับสร้างความเสียหายให้กับนิ้วของมอนสเตอร์ หมัดของเขาแข็งแกร่งกว่าการโจมตี ของมอนสเตอร์ และทำให้มอนสเตอร์กระเด็นขึ้นไปบนอากาศ มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีกตัวโฉบลงมา โจมตีเซียซึ้งด้วยปีกของมัน แต่การโจมตีของมันก็ไม่ได้ผล เซียซึ่งนั้นรวดเร็วมากจนถึงขนาดที่เขามี เวลาใช้เจลเซ็ตผมของตัวเอง เมื่อเห็นแบบนี้หานเซ็นก็อายจนไม่

อยากจะดูต่อ ตอนนี้เซียซึ่งเหมือนกับ พวกผู้หญิงที่ต้องแต่งหน้าใหม่ทุกครั้ง ก่อนที่จะไปพบกับลูกค้าคนใหม่ เซียซึ่งชกลึงที่โฉบลงมากระเด็น ออกไปและเมื่อเส้นทางปลอดโปร่ง หานเซ็นก็วิ่งออกไปในทันทีเพื่อที่จะไปซึ่งสปิริตสโตนของราชา ดาบศักดิ์สิทธิ์ เมื่อราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เห็นแบบนี้ เขาก็ควบคุมอาบให้พุ่งเข้าใส่หานเซ็นทันที หานเซ็นเปลี่ยนร่างเป็นนกกาเหว่าทอง หลังจากนั้นตัวเขาก็ห่อหุ้มไปด้วยเปลวไฟ ซึ่งมันช่วยเพิ่มความเร็วของเขาขึ้นอีก เขาหลบหลีกกองทัพดาบที่กระหน่ำลงมาใส่เขาได้อย่างง่ายดาย ดาบทั้งหมดถูกเผา พวกมัน ไหม้และละลายไปในเปลวเพลิงที่หานเซ็นทิ้งเอาไว้ตามทาง “ครั้งที่แล้วที่เราพบกัน เจ้าใช้ความได้ เปรียบจากอาการบาดเจ็บของข้าเท่านั้นเจ้ามนุษย์ เจ้าคิดว่าครั้งนี้จะเอาชนะข้าได้งั้นหรอ?" ราชาดาบ ศักดิ์สิทธิ์ดูโกรธจัด เขาหยิบดาบใหญ่ที่

ดูน่ากลัวออกมา

ตอนที่1071 รูปปั้นทองแดง

หานเซ็นที่ได้เอาเทคนิคที่เขาเห็นมาจากพวกนก รวมเข้ากับวิชาเหยียบอากาศ ซึ่งทำให้เขาเป็นฝ่ายที่ ได้เปรียบ ถึงพลังของดาบใหญ่จะรุนแรง แต่มันก็ทำได้แค่ฟันเฉียวหานเซ็นไปเท่านั้น หานเซ็นใช้วิญญาณอสูรกาเหว่าทองในการไล่ล่าและหลบหลีก ไม่มีอะไรสามารถเทียบกับข้อได้เปรียบนี้ได้ แต่มันก็ ทำให้เขาไม่สามารถใช้วิชาต่าง ๆได้ ดังนั้นการใช้วิญญาณอสูร

กาเหว่าทองในการต่อสู้ตรง ๆจึงเป็นอะไรที่ ค่อนข้างไร้ประโยชน์ วิญญาณอสูรเปลี่ยนร่างรูปร่างมนุษย์ดีกว่าจริง ๆ เราคงจะทำได้ดีขึ้นมากเลย ถ้า

ได้ มันมาสักดวง หานเซ็นคิด แต่ตอนนี้หานเซ็นลุกเป็นไฟราวกับฟินิกซ์ เมื่อเขาเลือกที่จะเข้าต่อสู้กับราชา ดาบศักดิ์สิทธิ์ เขาก็พยายามจะโจมตีจากหลาย ๆทิศทาง ด้วยความเร็วของหานเซ็น ราชาตาบศักดิ์สิทธิ์ จึงไม่สามารถโต้กลับอะไรได้มากนัก ซึ่งทำให้เขาต้องตกเป็นฝ่ายตั้งรับและทำได้แค่ใช้ดาบใหญ่บล็อค การโจมตีแต่ละครั้งของหานเซ็น แต่เมื่อถึงจังหวะที่ราชาดาบ

ศักดิ์สิทธิ์โจมตี การโจมตีของเขาแต่ละครั้ง ก็เหมือนกับคลื่นลูกใหญ่ที่ซัดเข้าใส่หานเซ็น แต่โชคดีที่หานเซ็นสามารถใช้ปีกป้องกันการโจมตีแต่ละครั้งเอาไว้ได้ หลังจากนั้นหานเซ็นก็ใช้ออร่าศาสตร์ตงเสวียนสแกนรอบ ๆเมือง นอกจากราชาตาบศักดิ์สิทธิ์และมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้ง 2 ตัวแล้ว ไม่สิ่งมีชีวิตอื่น ๆอยู่ที่นี้เลย สปิริตและมอนสเตอร์ตัว อื่น ๆหายไปไหนกันหมด? เขาอพยพพวกมันไป

จากที่นี้ เมื่อรู้ว่าตัวเองจะต้องตายงั้นหรอ?” หานเซ็นขมวด คิ้ว เมื่อการต่อสู้ระหว่างเขากับราชาตาบศักดิ์สิทธิ์ดูจะไม่มีฝ่ายไหนเอาชนะได้ในเร็ว ๆ นี้ หานเซ็นจึง ตัดสินใจบินออกตามหาปราสาทสปิริตแทน เมืองนี้มีขนาด

ใหญ่มาก แต่ความเร็วหลังจากที่แปลงร่างของหานเซ็นก็ทำให้เขาสามารถหาตำแหน่งของปราสาทสปิริตเจอโดยใช้เวลาไม่นาน ปีกที่ลุกเป็นไฟสีเลือด ของหานเซ็นแผดเผาทุกอย่างที่สัมผัส และถ้าเขาอยากจะดูข้างในของสิ่งก่อสร้าง เขาก็แค่ต้องทำลาย หลังคาออกเท่านั้น หานเซ็นทำลายสิ่งก่อสร้างต่าง ๆในเมืองอย่างสนุกสนาน ซึ่งทำให้ราชาดาบ ศักดิ์สิทธิ์โกรธยิ่งขึ้นกว่าเดิม แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามไล่ตามยังไง เขาก็ไม่สามารถไล่ตามหานเซ็นได้ทัน หลังจากที่บินไปหลายไมล์ ในที่สุด

หานเซ็นก็เจอสิ่งก่อสร้างที่ด้านในมีรูปปั้นแปลก ๆ และที่อกของรูปปั้น นั้นก็มีสปิริตสโตนรูปดาบอยู่ หานเซ็นคิดว่ามันต้องเป็นของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ ไม่ผิดแน่ ด้วยความดีใจที่ หาสปิริตสโตนเจอ หานเซ็นมุ่งหน้าเข้าไปหามันอย่างรวดเร็ว สีหน้าของราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เปลี่ยนไป และเมื่อรู้ว่าไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว เขาจึงหยิบสิ่งที่เขานำออกมาจากห้องเก็บสมบัติออกมาและพูด “ถ้าแกไม่ยอมให้ข้ามีชีวิตต่อไป งั้นพวกเราก็มาตายด้วยกันเถอะ หานเซ็นไม่ได้สนใจสิ่งที่เขาพูด ใน เมื่อตอนนี้สปิริตสโตนอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว เขาก็จะไม่ยอมเสียโอกาสนี้ไป เมื่อราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เห็นว่า หานเซ็นไม่มีท่าทีว่าจะหยุด เขาก็ทำลายของที่อยู่ในมือของเขา สิ่งของชิ้นนี้มีสีดำและมีรูปร่างเหมือน กับไข่ หลังจากที่ทำลายมัน ก็มีบางสิ่งออกมา มันเป็นสิ่งที่เหมือนกับของเหลวสีต่า และมันก็ทะลักออก มา

จากสิ่งของที่ดูเหมือนไข่นี้ มันเริ่มจะทำให้ปราสาทเปลี่ยนเป็นสีต่า “สปิริตสโตนเป็นของฉัน! ทันในนั้นสายตาของหานเซ็นก็มองเห็นแต่ความมืด ราวกับว่ามีบางอย่างมาปิดแสงสว่างในโลกใบนี้ นี้เป็นสิ่งที่

หานเซ็นคาดไม่ถึง แม้แต่ในที่มืดสนิทเขาก็สามารถมองเห็นได้ค่อยข้างชัด แต่ตอนนี้ไม่ว่าเขาจะสแกน พื้นที่โดยรอบยังไง เขาก็มองไม่เห็นอะไรเลย หลัง

จากนั้นเขาก็เริ่มรู้สึกว่ามีบางสิ่งกำลังดึงดูดร่างกายของเขา เมื่อหานเซ็นได้สติกลับมา เขาก็สามารถมองเห็นได้ชัดเจนอีกครั้ง ตอนนี้เขายังคงอยู่ด้านหน้า ของรูปปั้น ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เมื่อหานเซ็นเงยหน้าขึ้นไป เขาก็อง หานเซินเห็นใบหน้าขนาด ใหญ่อยู่ตรงหน้าของเขา ใบหน้านั้น

ใหญ่ยิ่งกว่าตัวปราสาทซะอีก มันยิ้มออกมาราวกับว่าเป็นพระ โพธิสัตว์ แต่รูปร่างหน้าตาของมันไม่ได้เหมือนพระโพธิสัตว์อย่างแน่นอน มันเป็นใบหน้าของผู้หญิงที่มี ผมยาว ใบหน้าของผู้หญิงดูเหมือนกับว่าสามารถกลืนกินเขาเข้าไปได้ทุกเมื่อ แต่น่าแปลกที่มันไม่ได้มี ชีวิต มันเป็นเพียงแค่รูปปั้นเท่านั้น ซึ่งถูกสร้างมาจากทองแดง หานเซ็นพยายามที่จะไม่คิดอะไรมากกับ การปรากฏออกมาอย่างกะทันหันของมัน เขากระโดดขึ้นไปคว้าสปิริตสโตน เมื่อราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เห็น สปิริตสโตนถูกชิงไป เขาก็พูดออกมา “ข้าตั้งใจที่จะใช้มันกับเซียซึ้ง แต่แกก็เป็นขวากหนามที่คอยพิ่ม แทงข้ามาโดยตลอด ฉะนั้นถึงใช้กับแกก็ไม่เป็นไร แล้วไปเจอกันในนรกก็แล้วกัน หลังจากนั้นร่างของ ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ก็เริ่มส่องแสงออกมาก่อนที่จะระเบิด ในจังหวะที่เขาระเบิดตัวเองนั้น สปริตสโตนใน มือของหานเซ็นก็

แตกสลาย หานเซ็นทำได้แค่ยิ้มแห้ง ๆออกมาเท่านั้น เป็นเวลานานแล้วที่เขาไม่ได้เห็น สปิริตระเบิดตัวเอง หลังจากนั้นหานเซ็นก็เปลี่ยนร่างกลับมาเป็นมนุษย์อีกครั้ง ก่อนที่จะบินขึ้นไปดูรอบ ๆ จากที่ราชาดาบศักดิ์สิทธิ์พดต้องมีเรื่องไม่ดีอะไรเกิดขึ้นแน่ ๆ เมื่อทานเซินบินขึ้นมาบนท้องฟ้า สีหน้าของ เขาก็มืดมน พื้นของเมืองส่วนใหญ่ถูกฉีกออกไป ขณะที่อีกส่วนหนึ่งก็ก่าลังถูกยกขึ้นไปบนท้องฟ้าโดย มือของรูปปั้น รูปปั้นนี้ใหญ่มหึมาอย่างไม่น่าเชื่อ และตอนนี้หานเซ็น

ก็ได้เห็นรูปร่างเต็ม ๆของรูปปั้นผู้หญิง คนนี้ เธอใส่ชุดเกราะอยู่และด้านหลังของเธอก็มีปีก มีแสงแปลก ๆส่องสว่างออกมาจากรูปปั้น พร้อมกับมีหมอกดำปกคลุมรอบ ๆ

ตอนที่ 1072 อาณาจักรจอมมาร

หานเซ็นซ็อค หมอกสีดำเริ่มขยายใหญ่ขึ้นและกลืนกินพื้นที่บริเวณนี้เอาไว้ทั้งหมด ภายในหมอกออร่า ของศาสตร์ตงเสวียนก็มีประสิทธิภาพลดลงและระยะของมันก็ถูกลดลงเหลือเพียง 10 เมตรเท่านั้น “เกิด เรื่องบ้าอะไรขึ้นเนี่ย? ฉันอยู่ที่ไหนกัน?" หานเซ็นตรวจสอบบริเวณรอบ ๆและไปเจอเข้ากับสิ่งก่อสร้างแรก

ที่เขาสามารถมองเห็นได้ หานเซ็นไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ชัดเจนในหมอกนั้น แต่เขากับสามารถมอง เห็นสิ่งก่อสร้างนี้ได้อย่างชัดเจน มันเห็นได้ด้วยตาเปล่าและมันก็ต้องอยู่ในระยะไม่เกิน 100 เมตรอย่าง แน่นอน หานเซ็นเดินไปรอบ ๆบริเวณที่

เขาอยู่ แต่เขาก็ไม่สามารถหาอะไรได้เลยท่ามกลางหมอกสีต่านี้ “บางที่เราควรจะรอเซียซึ่ง และให้เขาเป็นคนเข้าไปชิงสปิริตสโตนคงจะดีกว่า" ที่หานเซ็นไปซึ่งสปริตส โตนก่อนก็เพื่อจะดูว่าราชาดาบศักดิ์สิทธิ์จะยอมเชื่อฟังเขาไหม แต่สปิริตตนนี้กับฆ่าตัวตายโดยไม่ลังเล ซึ่งทำให้หานเชื่นผิดหวังมากทันใดนั้นก็มี

เสียงร้องของเด็กดังออกมาจากหมอกสีดำรอบ ๆ ตัว ทำให้ทั้ง เขาและเป่าเอ่อระวังตัวขึ้นมาทันทีนกเองก็ดูกระวนกระวายใจเช่นกัน มันซุกตัวเข้าไปในหลบในเสื้อผ้า ของเป่าเอ่อ ทำให้เธอต้องพูดบอกมันว่า

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัว" แต่ทันใดนั้นลิ้งติดปีกก็ปรากฏตัวออก มาจากความมืดต่อหน้าพวกเขา ซึ่งลักษณะของมันก็ไม่ได้แตกต่างจากมอนสเตอร์ขั้น

สุดยอดตัวที่เขา เจอในเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์มากนัก แต่เมื่อมันเข้ามาใกล้ๆ หานเซ็นก็สามารถสัมผัสได้ว่ามันต่างออกไป ลิง ตัวนี้เป็นเพียงมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น หานเซ็นหยิบดาบฟินิกซ์ออกมากวัดแกว่งใส่กรงเล็บของ ลิ้งทันทีโดยไม่รอช้า กรงเล็บของถึงถูกตัดอย่างง่ายดาย ทำให้มีเลือดสีต่าสนิทไหลออกมา หลังจากที่ กรงเล็บถูกตัดไป ถึงก็พุ่งเข้ามาและพยายามจะกัดหานเซ็น หานเซินกวัดแกว่งดาบอีกครั้งและตัดหัวของ มันออกมา “เขี้ยวภูติผีเลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ นี้ต้องเป็นมอนสเตอร์ชนิดเดียวกับที่เราเห็นในเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์แน่ๆ ดู เหมือนว่าเราจะเข้ามาในดินแดนอื่นโดยที่ไม่รู้ตัว แต่ดูเหมือนว่าตัวราชาดาบศักดิ์สิทธิ์เองก็คงจะเคยเข้า มาที่นี่ และถ้าเขาสามารถเข้ามาที่นี่

และกลับออกไปได้ล่ะก็ เราก็น่าจะทำได้เหมือนกัน" หานเซ็นครุ่น คิดถึงสถานการณ์ที่เขาประสบอยู่ในขณะนี้ พี่เจ็ดเคยบอกกับหานเซ็นไว้ว่ามีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัว หนึ่งในเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ที่สวามิภักดิ์กับราชาดาบศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาได้ช่วยชีวิตของมันเอาไว้ ตอนนี้ เมื่อหานเซ็นคิดถึงมันอีกครั้ง เขาก็เดาว่าคงจะเป็นสิ่งที่เขาเห็นก่อนหน้านี้ หานเซินหันกลับมาให้ความ สนใจกับรูปปั้นตรงหน้าอีกครั้ง เมื่อเขามองดูมันดี ๆ หานเซ็นก็ได้ข้อสรุปว่ามันไม่ได้เป็นมนุษย์ผู้หญิง อย่างที่คิดเอาไว้ในตอนแรก หูของรูปปั้นนี้แหลม แถมเธอยังมีปีกและหางที่มีปลายเป็นหัวลูกศร ลักษณะของเธอดูเหมือนกับมารหรือไม่ก็ซัคคิวบัส หานเซ็นลองติดต่อกับราชันชั่วพริบตาดูเพื่อขอความ ช่วยเหลือแต่เขาก็ไม่สามารถทำได้ นี้ทำให้เขารู้ว่าดินแดนแห่งนี้ไม่ใช่สถานที่ธรรมดา ๆ และการจะออก ไป

คงเป็นเรื่องที่ยากแน่ ๆ หานเซ็นเรียกราชามังกรออกมา ราชามังกรนั้นอ่อนแออยู่ และในตอนที่เขาจะ

ปรากฏตัวออกมา เขาก็ดูไม่ต่างจากมังกรน้อยที่ผอมแห้ง “พลังของข้าหายไปทุกครั้งที่เจ้าเรียกข้าออก มา" ราชามังกรพูด แต่หลังจากนั้นเขาก็เงียบไป ความสนใจของเขาถูกรูปปั้นด้านหน้าดังไปทันที ราชา มังกรพูดกับหานเซ็น “แย่แล้ว! ทำไมเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่? “ก่อนอื่นฉันอยากจะรู้ว่าที่นี่คือที่ไหน ดูเหมือน ราชามังกรจะคุ้นเคยกับที่นี่ ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดีสำหรับหานเซ็น “ออกไปจากที่นี่ เจ้าต้องออกไปจากที่นี่ เดี๋ยวนี้! ราชามังกรพูดด้วยความกังวล “ยังไงล่ะ? ฉันไม่รู้ว่าจะออกจากที่นี่ได้ยังไง หานเซ็นอธิบาย “หมายความว่าเจ้าไม่รู้วิธีออกไปจากที่นี่

อย่างงั้นหรอ ราชามังกรดูกระวนกระวาย เขารีบถามต่อทันที “ถ้าอย่างนั้นเจ้าเข้ามาที่นี้ตั้งแต่แรกได้ยังไง?" หานเซ็นอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองดาบศักดิ์สิทธิ์ หลังจากที่เขาพูดเสร็จ ราชามังกรก็ดูประหลาดใจ ราชามังกรไม่ได้พูดด้วยเสียงค่อย ๆอีกต่อไป เขา ตะโกนออกมา “ไอ้บ้านั้นมันโหดร้ายนัก มันใช้ลูกแก้วจอมมารส่งเข้ามาที่นี้ โอ้ช่างมันเถอะ ข้าคิดว่าพวก เรามาทำใจให้สบายและรอคอยความตายที่จะมาถึงกันเถอะ” “เขาใช้ลูกแก้วจอมมารเพื่อที่จะส่งฉันมาที่ นี้ นายเรียกมันว่าอะไรนะ? ดินแดนของจอมมาร? ที่นี่มีอะไรที่พิเศษหรือแตกต่างจากที่อื่นยังไง? หาน เซ็นถาม “พิเศษ?" ราชามังกรส่ายหัวและเตรียมที่จะอธิบาย “ในอดีตกาลนั้น” ค่าพูดของราชามังกรตัด จบไปซะก่อนด้วยเหตุผลบางอย่าง “ในอดีตกาลอะไร? หานเซินถาม “นี้ฟังนะเจ้าแค่รู้ว่าตัวเองอยู่ใน อันตรายก็

พอ ที่นี่เต็มไปด้วยมอนสเตอร์ที่หิวกระหายนับไม่ถ้วน และยังมีรอยแตกร้าวของมิติด้วย" ราชามังกรอธิบายอย่างชัดถ้อยชัดคำ หานเซ็นยิ้มตอบและพูด “นายรู้ว่าพวกเรา

ตกอยู่ในเรือลำเดียวกันแล้วใช่ ไหม? ถ้านายยังมีอะไรปิดบังอยู่ล่ะก็ รีบบอกมา ถ้านายช่วยฉัน ก็เหมือนกับนายได้ช่วยให้ตัวนายออกไป จากที่แห่งนี้ด้วย" ดูเหมือนราชามังกรจะครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดออกมา “นี้เป็นเมืองของจักรพรรดิ์จอมมาร ครั้งหนึ่งเคยมีสงครามเกิดขึ้นที่นี้ และผลลัพธ์ของมันก็ทำให้มิติของที่นี้ถูกทำลาย

แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง มอนสเตอร์ที่อยู่ที่นี่ต่างก็แข็งแกร่งขึ้น แม้ตอนที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าก็ไม่ กล้าเข้ามาที่นี่ “มีใครบางคนสู้กับจักรพรรดิจอม

มารอย่างรุนแรง และนี่ก็คือผลจากการต่อสู้อย่างงั้นใช่ ไหม?" หานเซ็นถามด้วยความช็อค ราชามังกรมองไปรอบ ๆและพูด “ที่นี้คือทางเข้าของเมือง ในรูปปั้นที่ เป็นรูปร่างของมารหญิงนี้ขึ้นไปและหลังจากที่เดินขึ้นไปบนบันไดกว่า 100,000 ขั้นเจ้าก็จะได้เห็น ภายในของเมืองอย่างเต็มตา แต่โชคร้ายสำหรับเจ้าที่บันไดได้ถูกทำลายไปแล้ว”

ตอนที่ 1073 เขี้ยวปีศาจ

“ลูกแก้วจอมมารที่นายพูดถึงคืออะไร หานเซ็นพูด “เมืองจอมมารมีต้นไม้อยู่ต้นหนึ่งที่ปลูกโดยองค์จักรพรรดิ ต้นไม้นั้นมีชื่อง่าย ๆว่า “จอมมาร ถ้ามันออกผล ผลของมันก็จะสามารถสร้างมิติของพวกปีศาจ ได้ แต่น่าเสียดายที่จักรพรรดิ์จอมมารทำไม่สำเร็จ ราชามังกรหยุดไปครู่หนึ่ง เขาหายใจลึก ๆ ก่อนที่จะ พูดอธิบายต่อ “ต้นจอมมารนี้ถูกทำลาย

ในระหว่างสงคราม แต่เศษไม้แต่ละชิ้นได้กลายเป็นลูกแก้วจอม มาร เมื่อทำลายมัน พลังที่อัดแน่นอยู่ในลูกแก้วจอมมารก็จะรัวไหลออกมา และส่งคนที่อยู่รอบ ๆมาที่ดิน แดนของจอมมาร” หานเซินผิด

หวังที่ได้รู้ว่าลูกแก้วนั้นเป็นทำได้แค่ส่งคนอื่นเข้ามาอย่างเดียว ทันใดนั้น หานเซินก็ได้ยินเสียงเด็กร้องอีกครั้ง มันเป็นเสียงเดียวกับที่เขาได้ยินก่อนหน้านี้ ราชามังกรเองก็ได้ยิน มันเช่นกัน เขาบอกกับหานเซ็น “เขี้ยวปีศาจหาพวกเรา

เจอแล้ว พวกมันอยู่ที่นี่และกลายพันธุ์มาโดยตลอด พวกมันสามารถพัฒนาเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้เลย พวกเราควรจะไปจากที่นี่!" หานเซ็นถาม “ไปไหนล่ะ? เราเข้าไปที่เมืองที่อยู่ได้บนได้ไหม? “แน่นอนว่าไม่ นั้นเป็นที่ที่มีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด อาศัยอยู่ ใครจะรู้ว่าพวกมันแข็งแกร่งถึงขนาดไหนแล้ว” ราชามังกรพูด “ถ้าแบบนั้นแล้วพวกเราจะไป ไหนได้?" หานเซ็นถาม ราชามังกรเองก็ไม่รู้ว่าควรจะไปที่ไหนเหมือนกัน ที่นี่มีรอยร้าวของมิติอยู่เต็มไป หมด พวกเขาไม่สามารถเดินไปเดินมาอย่างไร้จุดหมายได้ เมื่อมิติหนึ่งเกิดการ

บิดเบี้ยว การเดินทางไป ในทิศทางหนึ่งสามารถส่งพวกเขาไปในอีกทิศทางหนึ่งได้ ราชามังกรเหลือบไปเห็นเขียวปีศาจวิ่งออกมา จากหมอกสีดำ แต่หานเซินรู้สึกโล่งใจ เขาสามารถสัมผัสได้ว่ามันเป็นเพียงแค่มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธ์ เท่านั้น ทันใดนั้นก็มีเขี้ยวปีศาจอีกหลาย 10 ตัววิ่งออกมาจากความมืด ปากอันหิวกระหายของมันอ้าออก เตรียมที่จะงับคอหานเซ็น ราชามังกรหนี้กลับเข้าไปในแหวนอย่างรวดเร็ว แต่จะโทษเขาก็ไม่ได้ เขาอยู่ในสภาพที่อ่อนแอจริง ๆ และเขาก็ไม่น่าจะรับมือกับพวกมันแม้แต่ตัวเดียว หานเซ็นหยิบดาบไทอาและ ดาบฟินิกซ์ออกมา เขายังคงไว้ซึ่งความกลัวเช่นเคย เขาวิ่งเข้าไปปะทะกับพวกมอนสเตอร์พร้อมกับเปา เอ่อและนกที่บนไหล่ของเขา เมื่อดาบของเขาฟันผ่านตัวของเขี้ยวปีศาจไปตัวหนึ่ง

เลือดสีเขียวก็ไหล ออกมาจากรอยแผลของมัน ด้วยการใช้วิชาดาบคู่ หานเซ็นสามารถฆ่าพวกมัน 4 ตัวได้อย่างง่ายดาย แต่ เขาก็ไม่มีเวลาจะหยุดพัก เพราะพวกมันยังเข้ามาเรื่อย ๆ แม่หานเซ็นจะตัดแขนขาของมอนสเตอร์ออก พวกมันก็ยังพยายามบิดตัวไปข้างหน้าเพื่อจะลิ้มรสชาติของเนื้อมนุษย์ เลือดสีเขียวเริ่มจะนองจนเกิดเป็น บ่อรอบ ๆตัวหานเซ็น และยิ่งเขาฆ่ามากขึ้น ระดับบ่อเลือดก็ยิ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ หลังจากที่ฆ่าเขียวปีศาจไป หลายสิบตัว พวกมันก็ออกมาใหม่จากในความมืดด้วยจำนวนที่มากกว่าเดิม ตอนนี้พวกมันมีกันกว่า 50 ตัวแล้ว แต่หานเซ็นก็ยังไม่สะทกสะท้าน เขายังคงต่อสู้ต่อไป ขณะที่เสื้อผ้าของเขาตอนนี้เปียกโชกไปด้วย เลือดสีเขียว แม้แต่ใบหน้าของเป่าเอ่อก็เปื้อนไปด้วยเลือด ซึ่งทำให้เธอรู้สึกโกรธ ด้วยไม่พอใจที่

เลือด กระเด็นใส่เธออย่างต่อเนื่อง เป่าเอ่อนาผล น้ำเต้าของเธอออกมาและชี้ไปทางพวกมอนสเตอร์ ฝูงเขียว ปีศาจที่เหลืออยู่ถูกดูดเข้ามาด้วยพลังอัน น่าสะพรึงกลัว พวกมันพยายามอย่างเต็มที่ที่จะวิ่ง หนีไปในที่ที่ ปลอดภัย แต่ก็ไร้ประโยชน์ พวกมัน แต่ละตัวถูกดูดเข้ามาในผลน้ำเต้าของเป่าเอ่อ เขียวปีศาจหลายสิบตัว ถูกดูดเข้าไปในน้ำเต้ในชั่ว พริบตา ทำให้เขี้ยวปีศาจตัวอื่น ๆที่ซ่อนตัวอยู่ใน ความมืดเริ่มลังเลว่าจะเข้ามา

ดีไหม และสุดท้ายพวกมันก็เลือกที่จะถอยออกไป หานเซ็นรู้สึกดี เพราะเป็นเวลาสักพักหนึ่งแล้วที่เขา ไม่ ได้รับการสนับสนุนจากเป่าเอ่อ เขาหอมแก้ม ของเธอและพูด “ทำได้ดีมาก! หนูทำให้พ่อภูมิใจ “หนูเป็น เด็กดี” เป่าเอ่อยิ้มอย่างภูมิใจในตัวเอง “หนูเป็นเด็กดีที่สุด หานเซ็นมองไปที่ซากศพของ เขี้ยวปีศาจ หลังจากนั้นเขาก็ก่อไฟขึ้นเพื่อจะทำ

พวกมันเป็นอาหาร หานเซ็นรู้สึกหิวมากหลังจากที่สู้เสร็จ ดังนั้นได้ เวลาที่เขาจะทำอาหารกันแล้ว ในขณะที่กินอาหาร เขาก็ครุ่นคิดถึงสถานการณ์ที่เขาประสบอยู่และหาวิธี ที่จะออกไปจากดินแดนแห่งนี้ แม้เขียวปีศาจจะดูน่าเกลียด แต่เนื้อของมันก็ไม่ได้ต่างไปจากเนื้อวัวทั่ว ๆ ไป ดังนั้นอย่างน้อย ๆมันก็ดูน่าอร่อย หานเซ็นย่างเนื้อขณะที่เริ่มจะน้ำลายหก เป่าเอ่อนั่งลงข้าง ๆกองไฟ และมองดูเนื้อถูกย่างอย่างช้า ๆ “อีกเดี๋ยวก็จะเสร็จแล้ว ความสามารถในการทำอาหารของหารเซ็นเข้า ขั้นผู้เชี่ยวชาญไปแล้ว เนื้อที่เขาย่างนั้นสมบูรณ์แบบ หานเซินหยิบเกลือและเครื่องเทศออกมา หลังจากที่ปรุงรสเล็กน้อย กลิ่นของมันก็หอมน่ากินมากยิ่งขึ้น และลิ้นของพวกเขาก็แทบจะรอลิ้มรสพวกมันไม่ ไหว “เนื้อเขียวปีศาจถูกกัน คุณได้รับ 1 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ หลังจากที่หานเซ็นเริ่มกัน เขาก็

ได้ยิน เสียงประกาศดังขึ้นในหัว ซึ่งทำให้เขามี ความสุข เขาหันไปมองเป่าเอ่อและนกน้อยที่กำลัง กินเนื้ออย่างมี ความสุข หลังจากที่กินเนื้อไปชั้น

หนึ่ง หานเซ็นก็อิ่ม แต่เป่าเอ่อและนกต่างก็กันเนื้อ ไปถึง 5 ชั้น เขี้ยว ปีศาจยังคงเห่าหอนอยู่จากที่ไหน สักแห่งในความมืด พวกมันหวาดกลัวเกินกว่าที่จะ เข้ามาใกล้ แต่หาน เซ็นก็คิดว่าเป็นอะไรที่แปลก พวกเขากินอาหารกันอย่างสนุกสนานทั้ง ๆที่มี อันตรายอยู่ใกล้ ๆ หานเซ็นได้ รับจีโนพ้อยเลือด ศักดิ์สิทธิ์มา 4 พ้อยหลังจากที่กินเนื้อไป ซึ่งทำให้ ตอนนี้เขามีจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ อยู่ที่ 70 พ้อย หานเซ็นเชื่อว่าคงจะเก็บมันได้เต็มในเร็ว ๆนี้แน่ นี้ อาจจะเป็นผลดีก็ได้ การถูกส่งมาที่นี้อาจ จะเป็น เรื่องที่ดีก็ได้ ดินแดนนี้เต็มไปด้วยมอนสเตอร์เลือด ศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถฆ่าได้อย่างง่ายดาย และถ้า โชค

ชะตาเข้าข้างละก็ เราก็อาจจะฆ่ามอนสเตอร์ขันสุดยอดได้ด้วย สวรรค์คงจะรู้ว่าเราต้องการจีโนพ้อยพวกนี้อีกมาก หานเซ็นคิด แต่เสียงหอนเริ่มเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดหานเซ็นก็มองเห็นมอนสเตอร์ 2 ตัวที่กำลังซ่อนตัวอยู่ในความมืด แต่ทันใดนั้นสิ่งที่ทำให้พวกเขาต้องกังวลก็ปรากฏตัวออกมา เขียวปีศาจ สีแดงตัวใหญ่ปรากฏออกมาจากความมืดมิด มันกางปีกสีเลือดของมันออก และจ้องมาที่พวกเขาทั้ง 3 ที่ นั่งล้อมกองไฟอยู่

ตอนที่ 1074 ความน่ากลัวของอัศวินผู้ไม่ภักดี

“มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด หานเซ็นยืนขึ้น ขณะที่ร่างกายเต็มไปด้วยเปลวไฟสีแดง ปีกของนกกาเหว่ากางออกที่ด้านหลังของเขา หลังจากที่เขาเปลี่ยนร่างเป็นนกกาเหว่าทอง เขาก็บินเข้าไปปะทะกับเขี้ยว ปีศาจสีแดงทันที ปัง! กรงเล็บของนกปะทะเข้ากับกรงเล็บของเขี้ยวปีศาจสีแดงเกิดเป็นเสียงการ กระแทกกันของเหล็ก แรงปะทะจากทั้งคู่ทำให้เกิดรอยร้าวของมิต หานเซ็นขมวดคิ้ว เขาไม่อยากจะเชื่อ ว่าการโจมตีของเขาจะไม่ได้ผล ดูเหมือนพลังของพวกเขาทั้งคู่จะทัดเทียมกัน หลังจากนั้นพวกเขาทั้งคู่

ต่างก็โจมตีใส่กันอย่างบ้าคลั่ง สิ่งก่อสร้างและพื้นที่โดยรอบต่างก็โค่นล้มและถูกทำลายท่ามกลางการต่อสู้ของพวกเขา เลือดสีเขียวไหลออกมาจากเขี้ยวปีศาจ และเลือดสีแดงก็ไหลออกมาจากร่างกายของ หานเซ็น เลือดของพวกเขาเปรอะเปื้อนไปทั่วบริเวณ ขณะที่ผู้ชนะของการต่อสู้ยังไม่อาจตัดสิ้นได้ เขี้ยว ปีศาจตัวนี้แข็งแกร่งกว่าตัวที่เขาเจอที่เมืองดาบ

ศักดิ์สิทธิ์แน่นอน เพียงแค่รูปลักษณ์ของมันก็สามารถ บันทอนความแน่วแน่และความมั่นใจของคู่ต่อสู้ได้วิญญาณอสูรกาเหว่าทองและวิชาโลหิตชีพจรของ หานเซ็นคงจะต้องทำงานเป็นเวลาเพื่อที่จะต่อสู้กับศัตรูตัวนี้ แต่น่าเสียดายที่หานเซ็นไม่สามารถคงร่างนี้ เอาไว้ได้ตลอด และด้วยพลังที่สูญเสียไป ทำให้มันขึ้นอยู่กับเวลาแล้วว่าเขาจะแพ้เมื่อไหร่ ถ้าเกิด สถานการณ์แย่ไปกว่านี้ หานเซ็นก็

เตรียมที่จะใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด แต่ทันใดนั้นเขาก็ได้ยิน เสียงดังมาจากภายในจิตของเขา เขามองดูเข้าไปข้างในและเห็นอัศวินผู้ไม่ภักดี ซึ่งอยู่ในช่วง วิวัฒนาการมาเป็นเวลานานแล้ว และตอนนี้มันก็พร้อมที่จะเข้าสู่โหมดต่อสู้แล้ว “ได้จังหวะอะไรแบบนี้ หานเซ็นเรียกอัศวินผู้ไม่ภักดีออกมา อัศวินในชุดเกราะทองแดงปรากฏตัวออกมาต่อหน้าของหานเซ็น แต่เขียวปีศาจไม่ได้รู้สึกอะไรกับการปรากฏตัวของนักสู้คนนี้ มันส่งเสียงร้องที่เหมือนกับเลี้ยงเด็กซึ่งฟังดู น่าขนลุกออกมาอีกครั้ง และพุ่งเข้าไปโจมตีอัศวินผู้ไม่ภักดี อัศวินผู้ไม่ภักดีกระโดดขึ้นไปในอากาศด้วย ท่าทางที่เย็นชา ผมสีดำของเขาปลิวไสวไปมา ขณะที่บริเวณเท้าของเขาก็มีวงแหวนปรากฏออกมา วงแหวนขยายยืดออกไปอย่างรวดเร็วราวกับลูกธนู จนกระทั่งมันไปโดนตัว

ของเขี้ยวปีศาจเข้า มันไม่ได้ ทำความเสียหายโดยตรงอะไร แต่มันมีผลทำให้เบี้ยวปีศาจอ่อนแอลง หลังจากที่ถูกสถานะด้านลบนี้ ความน่าสะพรึงกลัวของปีศาจตัวนี้ก็ลดลงไป ตูม! หมัดของอัศวินผู้ไม่ภักดีปะทะเข้ากับกรงเล็บของเขียว ปีศาจ และผู้ชนะของการปะทะครั้งนี้ก็ชัดเจนอยู่แล้ว เขี้ยวปีศาจกระเด็นไปข้างหลังหลายสิบเมตร วินาที ต่อมา อัศวินผู้ไม่ภักดีวาร์ปไปด้านข้างของเขี้ยวปีศาจและชกมันอย่างต่อเนื่อง อัศวินผู้ไม่ภักดีเน้นชกไปที่ใบหน้าของเขี้ยวปีศาจ ซึ่งขณะที่ถูกชกหมัดแล้วหมดเล่า มอนสเตอร์ที่ชั่วร้ายตัวนี้ก็ยังพยายามที่ใช้กรงเล็บโจมตีกลับ หานเซ็นช็อคกับสิ่งที่เห็นไม่น้อย อัศวินผู้ไม่ภักดีได้รับความเสียหายจากกรงเล็บของ เขี้ยวปีศาจหลายครั้ง แต่มันก็ไม่สะดุ้งสะเทือน มันยังคงชกหมัดใส่หน้าของมอนสเตอร์ตัวนี้อย่างต่อเนื่อง ในที่สุดหลังจากที่ถูกกระ

หน่ชักนับไม่ถ้วนใบหน้าของลิ้งตัวนี้ก็เริ่มเละจน เผยให้เห็นกระดูก ไม่นานหลัง จากนั้นกระดูกของ มันก็หักราวกับกิ่งไม้ เลือดสีเขียวไหลออกมาจาก บาดแผลของมันราวกับผลไม้ที่ถูก ทุบ เมื่อเห็น อัศวินผู้ไม่ภักดีทรงพลังแบบนี้ หานเซ็นก็อดที่จะรู้ ผิดหวังไม่ได้ เขาคิดกับตัวเอง ทำไม อัศวิน

ผู้ไม่ภักดีถึงไม่เป็นวิญญาณอสูรเปลี่ยนร่างนะ ถ้า ใช่มันจะเป็นอะไรที่วิเศษมาก ด้วยดาบไทอาและ

ดาบฟินิกซ์ เราคงจะสามารถฆ่ามอนสเตอร์ตัวนั้น ได้อย่างง่ายดาย ตอนนี้หานเซ็นรู้ตัวแล้วว่าทำไม อัศวิน ผู้ไม่ภักดีถึงเลือกที่จะไม่หลบกรงเล็บของอีก ฝ่าย วงแหวนของมันดูดซับพลังของเขียวปีศาจไป ทำให้ การโจมตีของเขี้ยวปีศาจค่อนข้างเป็นอะไรที่ เล็กน้อย และยังเขี้ยวปีศาจบาดเจ็บมากเท่าไร การ โจมตี ของมันก็จะอ่อนแอลงเรื่อย ๆ เขียวปีศาจส่ง

เสียงกรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด มัน พยายามที่จะบิน หนีกลับเข้าไปในความมืด แต่ หานเซ็นไม่ยอมให้มันหนีไปได้ง่าย ๆ เขาบินตาม หลังมันไป ซึ่งในตอนนี้ เบี้ยวปีศาจช้ากว่าเดิม มาก ๆ หานเซ็นใช้ดาบฟันเข้าไปบริเวณใบหน้าของ มอนสเตอร์ “แม้แต่เนื้อหนังของ มันก็อ่อนแอลงไป ด้วย อัศวินผู้ไม่ภักดิ์แข็งแกร่งจนน่ากลัวจริง ๆ หาน เซ็นมีความสุขมาก หลังจากที่เห็น ความสามารถ ของอัศวินผู้ไม่ภักดี ตอนนี้เขาก็ไม่ต้องเกรงกลัว มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีกต่อไป หลังจาก นั้นเขี้ยว ปีศาจก็ถูกกระหน่ำโจมตีอย่างโหดร้ายโดยการร่วม มือของหานเซ็นและอัศวินผู้ไม่ภักดี หานเซ็น ปิด ฉากด้วยการควักหัวใจของมอนสเตอร์ออกมา จากอกของมันโดยตรง “ราชาเขียวปีศาจขั้นสุด ยอดถูก ฆ่า คณได้รับวิญญาณอสร เนื้อสามารถกิน ได้ เมื่อดูดซับผล็กพลังชีวิต คุณมีโอกาสได้รับ 0-10

จีโนพ้อย ขั้นสุดยอด" หานเซ็นดีใจมาก เขาไม่เพียงแค่มีความสุขที่ได้รับเนื้อและผลึกพลังชีวิตเท่านั้น เขายังได้ รับวิญญาณอสูรมาด้วย “หวังว่ามันจะเป็นวิญญาณอสูรประเภทปีกนะ ถ้ามีปีก ถึงจะไม่ใช่นกก็ตาม แต่เรา ก็ยังสามารถใช้เทคนิคของฟีนิกซ์และวิชาเหยียบอากาศได้ หานเซ็นภาวนา วิญญาณอสูรกาเหว่าทอง เป็นวิญญาณอสูรที่ดีก็จริง แต่เขาไม่ค่อยคุ้นเคยกับมันนัก มันเป็นเรื่องยากที่จะเคยขึ้นกับร่างของนก เพราะไม่ว่ายังไงเขาก็ชื่นชอบร่างมนุษย์มากกว่า หานเซ็นตรวจสอบวิญญาณอสูรภายในจิต เมื่อเห็น ข้อมูลของมัน เขาก็ประหลาดใจ วิญญาณอสูรขั้นสุดยอดราชาเขียวปีศาจ : เหรียญตรา “วิญญาณอสูรประเภทเหรียญตราคืออะไร นี้เป็นครั้งแรกที่หานเซ็นได้รับวิญญาณอสูรแบบนี้ ดัง

นั้นเขาไม่รู้ว่ามันทำ อะไรได้ หานเซ็นเรียก วิญญาณอสูรดวงนี้ออกมา และเหรียญตราปีศาจสีแดงก็ปรากฏขึ้นบนฝ่ามือของ เขา แม้มันจะไม่ได้ดพิเศษอะไร แต่มันก็ปล่อยออร่าที่ดูชั่วร้ายออกมา

ตอนที่ 1075 โกลเด้นโกรวเลอร์วิวัฒนาการ

หานเซ็นพลิกเหรียญตราไปมาบนฝ่ามือ เขาสงสัยว่ามันเอาไว้ใช้ทำอะไร แม้มันจะดูเหมือนทรงพลังแต่ ดูจะใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้เลย มันไม่สามารถใช้เป็นอาวุธได้ และมันก็เล็กเกินกว่าที่จะเอาไปใช้เป็นโล่ เช่นกัน หานเซ็นใช้เวลาตรวจสอบมันอยู่สักพัก แต่นกก็หิวขึ้นมาอีกครั้ง มันบินไปที่ซากศพของราชา เขี้ยวปีศาจและเริ่มจะกัดกินมัน เพียงแค่ไม่กี่วินาที มันก็กินเนื้อและกระดูกบริเวณแขนไปทั้งหมดแล้ว หานเซ็นรีบวิ่งไปหานกและดึงมันออกมา เขากลัวว่ามันจะกินผลึกพลังชีวิตไปด้วย หานเซ็นขุดคุ้ยลูกแก้ว สีดำขึ้นมาจากภายในซากของราชาเขียวปีศาจโดยใช้ดาบฟินิกซ์ หานเซ็นตื่นเต้น

ไม่น้อย เพราะเขาไม่ ได้รับผลกพลังชีวิตมาเป็นเวลานานแล้ว หานเซ็นย่างเนื้อส่วนหนึ่ง และเขาก็พบว่าไม่สามารถกินมันได้

มนุษย์นั้นไม่สามารถกินเนื้อของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ แต่หานเซ็นก็จะคิดเสมอว่ามันคุ้มค่าที่จะลอง หลังจากที่ยืนยันว่าไม่สามารถกินได้ หานเซ็นก็ให้มันกับเป่าเอ่อและนกสีแดง หลังจากที่เป่าเอ่อกันมัน เข้าไป เธอก็อ้วกออกมาทันที แต่นกสีแดงนั้นหิวกระหายอย่างน่าประหลาด เพียงแค่ไม่กี่วินาทีที่หาน เซ็นให้ส่วนขากับมัน นกตัวนี้ก็กินจนหมด แต่หานเซ็นไม่ต้องการให้นกตัวนี้กินเนื้อทั้ง

หมดคนเดียว เขา เรียกโกลเด้นโกรวเลอร์และเหมียวออกมา และแบ่งเนื้อให้พวกมันกินด้วยเช่นกัน ดูเหมือนพวกมันจะ เพลิดเพลินกับอาหารมื้อนี้

เหมียวกัดและเคี้ยวเนื้ออย่างช้า ๆ ขณะที่โกลเด้นโกรวเลอร์กัดกินเนื้ออย่างบ้า คลัง ราวกับสัตว์ป่าที่หิวกระหาย เพียงไม่นานก็ไม่มีซากของราชาเขียวปีศาจหลงเหลืออยู่ นกสีแดงเป็น ตัวที่กินเยอะที่สุด โกลเด้นโกรวเลอร์เองก็กินไปพอสมควร ส่วนเหมียวนั้นกันไปนิดเดียว หานเซ็นกำลัง จะส่งโกลเด้นโกรวเลอร์และเหมียวกลับเข้าไปภายในจิต แต่ทันใดนั้นโกลเด้นโกรวเลอร์ก็เริ่มส่องแสง ออกมา และก่อนที่หานเซ็นจะได้ทำอะไร มันก็กลับเข้าไปภายในจิตด้วยตัวเอง “โกลเด้นโกรวเลอร์กำลังวิวัฒนาการ? หานเซ็นประหลาดใจอย่างมาก หานเซ็นเชื่อเสมอว่าโกลเด้นโกรวเลอร์เป็นมอนสเตอร์ที่ ค่อนข้างพิเศษ หลังจากที่อาร์คแองเจิลกินเนื้อของโกลเด้นโกรวเลอร์เข้าไป เธอก็เติบโตและวิวัฒนาการอย่างรวดเร็ว ส่วนวิญญาณอสูรที่เขาได้รับนั้นเป็นประเภทสัตว์ ซึ่งปรกติแล้ววิญญาณอสูร

สัตว์ขี้นั้นจะไม่สามารถกินอาหารเหมือนกับวิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยง แต่น่าแปลกที่โกลเด้นโกรวเลอร์ สามารถทำได้ และวิญญาณอสูรสัตว์ขี่ก็ไม่สามารถโจมตีได้เช่นกัน แต่โกลเด้นโกรวเลอร์กลับสามารถ โจมตีได้ หานเซ็นได้ให้มันกินของดี ๆ หลายอย่าง เช่นพวกหยดน้ำ และเขาก็ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของ มันเล็กน้อย แต่การเปลี่ยนแปลงก็ไม่เคยถึงขั้นที่ทำให้มันเปลี่ยนร่างไป แต่หลังจากที่กินเนื้อของราชา เขี้ยวปีศาจ ดูเหมือนว่าจะมีบางสิ่งถูกปลดล็อคออก และเมื่อตัวล็อคนี้ถูกทำลายไป มันก็ทำให้ตอนนี้ โกลเด้นโกรวเลอร์สามารถวิวัฒนาการได้ หานเซ็นไม่รู้ว่าหลังจากที่วิวัฒนาการ

แล้ว โกลเด้นโกรวเลอร์ จะเป็นยังไง แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม มันก็เป็นเรื่องที่ดี เขาแทบจะทนรอดู

ผลลัพธ์ไม่ไหว แต่มันก็ไม่ได้ สำคัญอะไรมาก หานเซ็นนั้นปฏิบัติกับโกลเด้นโกรวเลอร์ราวกับเป็นตัวนำโชคเท่านั้น ซึ่งก็เหมือนกับ

เหมียว ตอนนี้หานเซ็นเลือกที่จะปล่อยโกลเด้นโกรวเลอร์วิวัฒนาการไปก่อน เขาจำลองกระแสพลังของ ราชาเขียวปีศาจ และดูดซับผลึกพลังชีวิตของมัน ช่วงนี้หานเซ็นรู้สึกขัดใจเล็กน้อย จำนวนการปลดล็อค ยื่นศาสตร์ตงเสวียนของเขามันต่ำเกินไป และตอนนี้เขาก็คิดหนักเกี่ยวกับเรื่องนี้มากขึ้น เขาไม่สามารถ จำลองกระแสพลังของราชาเขียวปีศาจได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั่นก็เป็นเพราะราชาเขียวปีศาจปลดล็อค ยืนได้ถึงขั้นที่ 9 ซึ่งส่งผลทำให้การ

ดูดซับผลึกพลังชีวิตเป็นไปอย่างเชื่องช้า หลังจากผ่านไปหนึ่งชั่วโมง หานเซ็นก็ฟังดูดซับได้แค่ขอบนอกสุดของผลึกพลังชีวิตเท่านั้น เขายังไม่ได้

รับจีโนพ้อยขั้นสุดยอดสัก พ้อยเลย หานเซ็นเดาว่า มันคงต้องใช้เวลาเป็นเดือน ๆกว่าที่เขาจะสามารถ ดูดซับ

ผลึกพลังชีวิตได้ “เอา เถอะ ก็ยังดีกว่าไม่ได้อะไร เลย หานเซ็นยังคงพอใจกับผลลัพธ์จากการมาที่นี้ หลังจากที่เก็บของเสร็จ หานเซ็นก็อุ้มเป่าเอ่อขึ้น มาและให้อัศวินผู้ไม่ภักดีเป็นคนนำทาง หานเซ็น คิดว่าคงถึงเวลาที่พวกเขาต้อง ออกจากที่นี่แล้ว ด้วยการที่มีอัศวินผู้ไม่ภักดีอยู่ด้วย หานเซ็นก็ไม่ ต้องเกรงกลัวมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีก ต่อไป ถ้า เกิดมีตัวไหนกล้าเสี่ยงเข้ามาสู้กับพวกเขาล่ะก็ หาน เซ็นก็เชื่อว่าพวกเขาจะสามารถจัดการกับ มันได้ อย่างไม่มีปัญหาอะไร หมอกสีดำเริ่มหนาขึ้น เรื่อย ๆ ซึ่งมันยับยั้งออร่าศาสตร์ตงเสวียนของหาน เซ็น ทำให้เขาสามารถเห็นได้แค่ในระยะ 10 เมตร

เท่านั้น และเขี้ยวปีศาจก็จะปรากฏตัวออกมาให้เห็นอยู่เป็น ครั้งคราว เขียวปีศาจเลือดศักดิ์สิทธิ์เป็นอะไรที่ฆ่าได้ง่ายมาก ๆ และนั่นก็เป็นเพราะพลังของดาบฟินิกซ์ หลังจากที่กำจัดไปหนึ่งตัวหานเซ็นก็รู้สึกเหมือนกับว่าวิญญาณอสูรราชาเขียวปีศาจภายในจิตของเขา กำลังบ้าคลั่ง หานเซ็นเรียกมันออกมา และทันใดนั้นมันก็ลอยออกไปหาร่างของเขี้ยวปีศาจที่ถูกฆ่าตาย หลังจากนั้นหมอกสีดำก็พุ่งออกมาจากร่างของเขี้ยวปีศาจและเข้าไปสู่เหรียญตรา หานเซ็นดึงเหรียญ ตรากลับมาและสังเกตเห็นว่าครั้งนี้มันดูต่างออกไป มันมีตัวเลข 1 สลักเอาไว้ หานเซ็นตรวจดูข้อมูล ของมันอีกครั้งและเขาก็เห็นว่ามันแตกต่างไปจากเดิม วิญญาณอสูรขั้นสุดยอดราชาเขียวปีศาจ : เหรียญ ตรา (ดวงวิญญาณปีศาจ+1 เมื่อเก็บได้ครบ 10,000 จะสามารถแลกเปลี่ยนกับจักรพรรดิ์จอมมารได้)

“จักรพรรดิจอมมาร? แลกเปลี่ยน? แลกเปลี่ยนอะไรล่ะ? หานเซ็นไม่เข้าใจสิ่งที่บรรยาย แต่ไม่ว่ามันจะ หมายความว่ายังไง แต่ตอนนี้หานเซ็นก็รู้ว่าเหรียญตรานี้คงจะมีประโยชน์อะไรบางอย่าง เขาฆ่าเขียว ปีศาจไป 1 ตัวทำให้เขาได้รับดวงวิญญาณปีศาจ 1 ดวง ถ้าอัตราส่วนเป็น 1 ต่อ 1 แบบนี้ นั้นก็หมายความ ว่าหานเชิ้นจะต้องฆ่ามอนสเตอร์พวกนี้ถึง 10,000 ตัว “นั่นเป็นงานที่น่าเบื่อเป็นบ้าเลย แต่ถ้าเราฆ่าพวก มันไปตามทางเรื่อย ๆ บางทีเราอาจจะเก็บมันได้ครบก็ได้ หานเซ็นพูดอย่างนี้ก็เพื่อที่จะปลอบใจตัวเอง เท่านั้น การฆ่ามอนสเตอร์ถึง 10,000 ตัวเป็นเรื่องที่ยาก และนอกจากนั้นยังน่าเบื่อด้วยเขียวปีศาจมีระดับ เลือดศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างน้อย และถ้าพวกมันเลือกที่จะหลบซ่อนอยู่ในความมืด หานเซ็นก็ไม่สามารถทำอะไรพวกมันได้ ตอนนี้หานเซ็นตัดสินใจติดเหรียญ

ตราเอาไว้ที่อก เมื่อเขามีโอกาสที่จะฆ่าพวกมันเมื่อไหร่ เขาก็จะฆ่าพวกมันทันที และก็เหมือนกับครั้งก่อน ดวงวิญญาเขียวปีศาจจะปรากฏออกมาเป็นหมอ กดำ ๆและพุ่งเข้าไปในเหรียญตรา หานเซ็นตัดสินใจบินไปรอบ ๆ และหลังจากที่ทำแบบนี้อยู่ 8 ชั่วโมง เขาก็ฆ่าเขียวปีศาจได้อีก 20 ตัว แต่น่าเสียดายที่เขาไม่ได้รับวิญญาณอสูรเลย นี้ทำให้หาน

เซ็นคิดว่าถ้ เกิดเหรียญตราราชาเขียวปีศาจดูดซับดวงวิญญาณปีศาจเข้าไป บางทีมันอาจจะไม่มีวิญญาณอสูรให้กับ เขา ถึงมันจะดูค่อนข้างแย่ แต่หานเซ็นก็ยังพอใจที่สามารถกินเนื้อของพวกมันได้อยู่ แม้ตอนนี้เขาจะยัง ไม่สามารถกินเนื้อได้มาก แต่เขาก็พยายามจะกินมันเท่าที่ทำได้ นกส์แดงนั้นได้กินเนื้ออย่างจุใจทุกครั้ง ที่หานเซ็นฆ่าพวกมันได้

แต่ทันใดนั้น สีหน้าของหานเซ็นก็เปลี่ยนไป เขาเห็นรูปปั้นปีศาจผู้หญิงข้างหน้า อีกครั้ง ซึ่งทำให้เขาสงสัยว่าสุดท้ายเขาเดินวนเป็นวงกลมหรือเปล่า แต่ครั้งนี้มีเงาดำ ๆยืนอยู่

บนหัวของ รูปปั้น พลังชีวิตของสิ่งนั้นลุกโชติช่วงราวกับกองไฟ และปริมาณพลังชีวิตของมันก็ไม่ได้ห่างไปจากของ เซียซึ้งมากนัก

ตอนที่ 1076 ระฆังจอมมาร

ยากที่จะบอกว่ามอนสเตอร์ที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาตอนนี้เป็นตัวอะไรกันแน่ ตัวของมันมีสีเทาเหมือนเหล็ก และที่ด้านหลังของมันก็มีโล่ที่ดูเหมือนกับกระดองของเต่าอยู่ ที่หัวของมันมีเขาลักษณะโค้ง ๆ อยู่หนึ่งเขา กรงเล็บของมันแหลมคมและเรียงเป็นเส้นตรง แต่ไม่ว่ามันจะเป็นตัวอะไรก็ตาม มันก็กำลังนั่งอยู่บนหัว ของรูปปั้นปีศาจผู้หญิง มันจ้องมองมาที่หานเซ็นและอัศวินผู้ไม่ภักดีด้วยรอยยิ้มที่น่าขนลุก ตูม! มอนส เตอร์กระโดดและมาปรากฏตัวตรง

หน้าหานเซ็น มันยกกรงเล็บขึ้นมาและพยายามที่จะควักหัวใจของหาน เซ็น อัศวินผู้ไม่ภักดีวิ่งเข้ามา

ขวางพร้อมกับเปิดการทำงานของวงแหวนและชกหมัดใสมอนสเตอร์ที่พุ่ง เข้ามา เคร็ง! เมื่อหมัดของอัศวินผู้ไม่ภักดีปะทะกับชุดเกราะของมอนสเตอร์

หมัดของอัศวินผู้ไม่ภักดีก็ กระเด็นกลับไป พร้อมกับมีเลือดไหลออกมา แต่มอนสเตอร์ตัวนั้นกลับไม่ได้รับความเสียหายอะไรเลย หานเซ็นเปลี่ยนร่างเป็นนกกาเหว่าทองอีกครั้ง แต่ก็ไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายเกรงกลัวเลย มันไม่ได้พยายาม จะหลบการโจมตีของหานเซ็นแม้แต่น้อย แต่มันกลับยังคงพยายามที่จะเลือนหานเซ็นด้วยกรงเล็บของ มัน กรงเล็บของนกกาเหว่าทองนั้นแหลมคมมาก แต่มันกลับไม่สามารถทำอะไรมอนสเตอร์ตัวนี้ได้เลย แต่หานเซ็นกับเป็นฝ่ายที่ได้รับความเสียหายและมีเลือดไหลออกมาแทน หานเซินประหลาดใจที่เห็นพบว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวนี้มีพลังป้องกันที่สุด

ยอดมาก โดยเฉพาะชุดเกราะของมัน หานเซ็น พยายาม ที่จะใช้ไฟเผาชดเกราะ แต่ไฟของเขาไม่ สามารถทำอะไรมันได้เลย ร่างกายของมอนสเตอร์ ตัวนี้เหมือน กับเม่นตัวหนึ่ง ซึ่งทำให้พวกเขาไม่ สามารถสัมผัสร่างของมันได้ แม้ความเร็วและพลัง โจมตีของมันจะ ค่อนข้างน้อย แต่นั่นก็ไม่สาคัญ เพราะทั้งหานเซ็นและอัศวินผู้ไม่ภักดีต่างก็ไม่ได้ใช้ ความได้เปรียบใน เรื่องนั้นได้ ถ้าหานเซ็นอยู่ในร่าง มนุษย์ เขาก็จะสามารถใช้ดาบไทอาและดาบ ฟินิกซ์ได้ แต่ถึงอย่างนั้น หานเซินก็คิดว่าเขาคงจะ อ่อนแอเกินกว่าที่จะสร้างความเสียให้กับมันได้อยู่ ดี แม้แต่อาวุธพวกนั้นก็ไม่ สามารถช่วยให้เขาเอา ชนะมันได้ แต่ทางด้านของอัศวินผู้ไม่ภักดีไม่มี อาวุธติดตัว วิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยง นั้นไม่เหมือน กับสปิริต พวกมันไม่สามารถใช้วิญญาณอสูรดวง อื่นได้ ด้วยเหตุนั้นอัศวินผู้ไม่ภักดีจึงต้อง ต่อสู้มือ

เปล่า แต่ถึงอย่างนั้นหานเซ็นก็ตัดสินใจกลับคืนร่างมนุษย์และบินลงมาบนหัวของรูปปั้นเพื่อมอง ทั้งคู่ต่อสู้กัน เนื่องจากมอนสเตอร์ตัวนี้อ่อนแอลงด้วยวงแหวนของอัศวินผู้ไม่ภักดี ทำให้มันไม่สามารถสร้างความเสียหายที่หนักหน่วงได้ หานเซ็นขมวด

คิ้วขณะที่สังเกตมอนสเตอร์ตัวนี้ เขาตรวจสอบมันซ่า ไปซ้ำมาเพื่อที่จะพยายามหาจุดอ่อนของมัน แต่ถ้ามีจุดอ่อนอยู่จริง มันก็คงจะซ่อนเอาไว้อย่างดีชุด เกราะของมันแยกออกเป็นหลายส่วน แต่ทุกส่วนนั้นชิดติดกันอย่างมาก ไม่มีอาวุธอะไรที่จะโจมตีผ่าน เข้าไปในช่องว่างของชุดเกราะมันได้ นอกจากเรื่องการโจมตีระยะไกลแล้ว หานเซ็นก็คิดว่ามอนสเตอร์ ตัวนี้สมบูรณ์แบบ ถอัศวินผู้ไม่ภักดีไม่ได้ปล่อยสถานะด้านลบใส่มอนสเตอร์ตัวนี้ หานเซ็นก็เชื่อว่าแค่ หมัดเดียวของมอนสเตอร์ตัวนี้ก็

เพียงพอที่จะปิดชีวิตของใครก็ตามที่มันต้องการจะฆ่าได้ กรงเล็บของมัน เหมือนกับกำแพงหอก หางของมันก็คอยฟาดใส่คนที่เข้ามาใกล้ ส่วนโล่และเกราะของมันก็สามารถ ป้องกันการโจมตีได้ทุกรูปแบบ ขณะที่หานเซ็นครุ่นคิดอยู่นั้น เสียงระฆังก็ดังมาจากเมืองจอมมารโบราณ ทำให้หานเซ็นสะดุ้งขึ้นมา มันไม่ใช่เสียงที่แหลม แต่เป็นเสียงที่นุ่มนวลและขึงขัง หานเซ็นชอบเสียงของ มัน มันทำให้เขานึกถึงพระในสมัยก่อนที่จะสันระฆัง เมื่อมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวนี้ได้ยินเสียงระฆัง มันก็ หยดต่อส์และฟังตัวกลับไปที่เมืองจอมมารโบราณ หานเซ็นประหลาดใจทีท่าทีของมันเปลี่ยนแปลงไปอย่างกะทันหัน ดังนั้นเขาจึงเรียกราชามังกรออกมาและถาม “ราชามังกร ระฆังนั้นคืออะไร? ราชามังกร เงียบอยู่สักพัก ขณะที่เขาเงียหฟัง เมื่อเขาได้ยินเสียงระฆัง ความเงียบสงบของเขาก็หายไปและ

แทนที่

ด้วยความหวาดกลัวแทน เขาตะโกนออกมา “เป็นไปไม่ได้! ระฆังจอมมารส่งเสียงดังกังวานออกมาได้ยัง ไง!?" เมื่อหานเห็นเห็นสปิริตมีท่าทางแบบนี้ เขาก็ขมวดคิ้วและถาม “แค่บอกฉันมาก็พอ ระฆังจอมมารที่ ส่งเสียงดังอยู่นี้คืออะไรกัน? ราชามังกรมองขึ้นไปยังเมืองที่อยู่ด้านบนและพูด “ไปที่เมืองนั้น เราต้องรีบ ไปให้เร็วที่สุด! “นายจะบอกฉันได้ไหมว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?" หานเซ็นไม่ขยับเขยื้อน เขาไม่ คิดจะเสียงชีวิตทำตามคำพูดลอย ๆของราชามังกร เพราะยังไงเขาก็ไม่ใช่คนที่น่าเชื่อถืออยู่แล้ว พวกเขา แค่จะรับมือกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวเดียวก็ลำบากแล้ว ซึ่งเขาไม่แน่ใจว่าจะมีมอนสเตอร์ที่มีพลัง ระดับนั้นอาศัยอยู่

ภายในเมืองอีกก็ตัว ราชามังกรบอกกับหานเซ็น

เองว่าที่นั้นมีมอนสเตอร์ที่ชั่วร้ายอาศัย อยู่ ดังนั้น ก่อนที่จะตัดสินใจท่าอะไร หานเซินต้องการรู้ก่อน ว่าจะขึ้นไปทำไม ราชามังกรรีบพูด “เร็วเข้า เมื่อ ระฆังหยุดเมื่อไหร่ พวกเราจะไม่สามารถเข้าไปที่ นั่นได้อีก พวกเราต้องไปเดี๋ยวนี้ และข้าจะอธิบาย ให้ เจ้าฟังระหว่างทางเอง เชื่อใจข้าเถอะ ข้าไม่ได้ ต้องการจะทำร้ายเจ้าจริง ๆ" หานเซินไม่ได้เชื่อสิ่งที่ ราชา มังกรพูดทั้งหมด เพราะไม่ว่ายังไงเขาก็เคย ทำงานให้จักรพรรดิจอมมาร เขาต้องรู้มากกว่าที่ พูดออกมา แน่ ซึ่งมันก็มีโอกาสที่เขาจะใช้สิ่งที่เขารู้

ในการเป่าหูหานเซ็นให้ไม่มีทางเลือกและต้องยอม ปล่อยเขาไป แต่เห็นได้ชัดว่าราชามังกรนั้นรีบร้อน มาก เขาพูด “มันจะส่งเสียงออกมาแค่ 72 ครั้งเท่า นั้น และเมื่อระฆัง สันครบเมื่อไหร่ เมืองก็จะปิดลง หลังจากที่เมืองปิดไปแล้ว พวกเราก็จะไม่สามารถ

เข้าไปข้างในได้อีก” “ถ้าอย่างนั้นนายก็ควรจะอธิบายมาว่ามันเกิดอะไรขึ้นบนนั้น บอกฉันมา ฉันจะได้ตัดสินใจว่าต้องทำอะไร ต่อไป” หานเซินพดราชามังกรเตรียมตัวที่จะอธิบาย แต่ทันใดนั้นฝูงเขียวปีศาจขนาดใหญ่ก็บินเข้ามาหา พวกเขา สีหน้าของหานเซ็นปลี่ยนไป

เขาหยิบดาบออกมาเตรียมที่จะต่อสู้อีกครั้ง แต่น่าแปลกที่พวกมัน ไม่ได้เข้ามาโจมตี พวกมันบินผ่านหัวพวกเขาไปและมุ่งหน้าไปที่เมืองจอมมารโบราณ “ระฆังจอมมาร โบราณเป็นสมบัติโนของจักรพรรดิ์เมื่อมันสันขึ้นมา มันจะทำให้มอนสเตอร์ทุกตัวไม่ต้องการที่จะ ทำร้ายสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ เรื่องนี้เชื่อข้าได้ตอนนี้มันถึงเวลาต้องไปแล้ว ไปเถอะก่อนที่มันจะสายเกินไป" ราชามังกรอธิบาย

ตอนที่ 1077 การชุมนุมของมอนสเตอร์

หานเซ็นยังกังวลกับการที่ต้องขึ้นไปบนนั้น แต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจทำตามที่ราชามังกรขอร้อง เขาเดิน ทางไปที่เมืองจอมมาร เขาไม่ได้เชื่อสิ่งที่ราชามังกรพูดทั้งหมด แต่พฤติกรรมของมอนสเตอร์พวกนี้ก็ แปลกจริง ๆ หลังจากที่ได้ยินเสียงของระฆัง พวกมันก็มุ่งหน้าไปในทิศทางเดียวกัน นอกจากเขียวปีศาจ แล้ว หานเซ็นก็สังเกตเห็นมอนสเตอร์ตัวอื่น ๆ

ตามทางที่ขึ้นไปเช่นกัน พวกมันดูเหมือนกับถูกผีสิง ยังไง ตอนนี้หานเซ็นก็ติดอยู่ในดินแดนแห่งนี้ ดังนั้นเขาเลยคิดที่จะลองขึ้นไปดูว่ามันเกิดอะไรขึ้น

กันแน่ นอกจากนั้นหานเซ็นยังควบคุมราชามังกรเอาไว้อยู่อย่างสมบูรณ์ เขาไม่เชื่อว่าสปิริตตนนี้จะสามารถทำ อะไรได้ หานเซ็นบินตรงไปยังสิ่งก่อสร้างที่อยู่เหนือเมฆสีดำขึ้นไป ขณะที่เขาบิน เขาก็ถาม

“ทำไมมอนส เตอร์ทุกตัวถึงขึ้นไปบนนั้น?” “นอกซะจากว่าเจ้าจะเกิดมาทรงพลัง สปิริตและมอนสเตอร์ส่วนใหญ่ก็มี ชะตากรรมที่ไม่ได้แตกต่างไปจากมนุษย์ในก็อตแซงชั่วรแห่งนี้ พวกเขาฝึกฝนต่อสู้และเรียนรู้เพื่อที่จะ เติบโต แต่เมื่อเจ้าปลดล็อคยืนถึงขั้นที่ 7 แล้ว การปลดล็อคยืนเพิ่มจะทำได้ยากมาก ๆ ราชามังกรพูดต่อ “ระฆังจอมมารสามารถชำระล้างวิญญาณของพวกเขา ในตอนที่จักรพรรดิ์ยังอยู่ที่นี่ ทุกครั้งที่ระฆังดังขึ้น ทั้งมอนสเตอร์และสปิริตต่างก็ได้รับผลประโยชน์จากมันอย่างมหาศาล ถ้าพวกเขายังไม่ได้ปลดล็อคยืน ถึง

ขึ้นที่ 7 เพียงแค่ได้ยินเสียงระฆังสั่น 72 ครั้งก็ทำให้พวกเขาเรียนรู้และปลดล็อคยืนเพิ่มได้ถึง 2 ขั้น แต่ถ้าเกินจาก 7 ขั้นไปน่ะหรอ? เรื่องนั้นก็ขึ้นอยู่กับดวงของแต่ละคนแล้ว “นั่นฟังดูดีเกินกว่าจะเป็นเรื่องจริง ได้ และบางทีมันอาจจะไม่ได้มีผลกับฉันก็ได้? หานเซ็นพูด “ตอนนี้เจ้าแข็งแกร่ง

มากแล้ว และพวกเราก็ อยู่ห่างไกลจากระฆัง ดังนั้นมันจึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมมันถึงไม่ได้รับผล” ราชามังกรพูด “ถ้ามันไม่มี ประโยชน์สำหรับฉันแล้วอย่างนั้นทำไมฉันถึงต้องขึ้นไปที่นั่น? หานเซ็นยังไม่เชื่อที่ราชามังกรพูด ราชา มังกรตอบ “ในสมัยที่จักรพรรดิ์จอมมารยังปกครองที่นี้อยู่นั้น เสียงระฆังก็หมายถึงเขากำลังจะทดสอบยืน ของคนอื่น ๆ” “ทดสอบยืนหานเซ็นไม่แน่ใจว่านั้นหมายความว่าอะไร

เทคโนโลยีของมนุษย์สามารถ ตรวจสอบระดับความแข็งแกร่งของยืนได้ แต่หานเซ็นไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าสปิริตและมอนสเตอร์ก็ สามารถทำได้เหมือนกัน “บอกฉันหน่อยว่าการทดสอบย็นทุนายพูดถึงคืออะไรกัน หานเซ็นพูด ราชา มังกรพูด “โดยผ่านการตรวจสอบอย่างหนึ่ง องค์จักรพรรดิ์จะสามารถรู้ถึงข้อบกพร่องของยืนคนอื่นได้ หลังจากนั้นเขาก็จะบอกวิธีแก้ปัญหาอะไรก็ตามที่ถูกค้นพบ และให้คำแนะนำว่าทำอย่างไรถึงจะ แข็งแกร่งขึ้น หานเซ็นถามต่อ “ตอนนี้เขาไม่อยู่แล้วหนีแบบนั้นก็ไม่มีใครจะมาทำการทดสอบอีกแล้ว ถูกไหม? แล้วทำไมพวกมอนสเตอร์ถึงยังขึ้นไปที่นั้น? “ระฆังเป็นสมบัติอันล้ำค่า ถ้ามันไม่ได้ถูกทำลายในสงคราม ปรกติมันก็ควรจะถูกใครบางคนเอาไป แต่มันกลับยังคงอยู่ที่นี้และส่งเสียงดังออกมา”

ราชา มังกรคิดถึงอะไรบางอย่างอยู่ ตอนนี้ระฆังสั้นไปเกือบ 50 ครั้งแล้ว แต่หานเซ็นก็ใกล้จะถึงแล้วเช่นกัน เขา สามารถเห็นโครงสร้างและสิ่งก่อสร้างของเมืองได้แล้ว มันเหมือนกับปราสาทอันยิ่งใหญ่ที่ตั้งอยู่บนยอด สุดของภูเขา มันควรจะมีบันไดที่นำขึ้นมาจนถึงเมือง แต่มันถูกทำลายไปแล้ว และเหลือเพียงแค่บันได ประมาณ 50 ขั้นเท่านั้นที่อยู่ข้างล่าง ปราสาทเองก็อยู่ในสภาพที่ย่าแย่เช่นกัน แต่ถึงภายนอกของมันจะดู ผุพัง แต่หานเซ็นก็สามารถ

บอกได้ว่าในอดีตนั้นเมืองแห่งนี้ยิ่งใหญ่และหรูหราขนาดไหน มอนสเตอร์ หลายตัวบินผ่านหานเซ็นไป โดยไม่แสดงท่าทีว่าจะทำร้ายเขาแม้แต่นิดเดียว ทั้งบนกำแพงและลาน

กว้างด้านหน้าของปราสาทต่างก็เต็มไปด้วยฝูงมอน

สเตอร์ พวกมันยืนกันอยู่นิ่ง ๆ ไม่ส่งเสียงแม้แต่นิดเดียว “ระฆังจอมมารเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งขององค์จักรพรรดิ์ การจะทำให้มันดังขึ้นจำเป็นต้องใช้ของพิเศษ บางอย่าง มันไม่ได้สั้นเองโดยธรรมชาติ ดังนั้นมันไม่ใช่สิ่งที่ใคร ๆจะสามารถทำได้ และการที่มอนสเตอร์ ทุกตัวมารวมตัวกันอยู่ที่นี้ บางที.." ราชามังกรพูด “บางที่อะไร?" หานเซ็นถาม ราชามังกรไม่ได้ตอบสิ่ง ที่หานเซ็นถาม หานเซ็นบินขึ้นไปเหนือเมืองและมองลงมาด้านล่าง เขาเห็นมอนสเตอร์เป็นแสน ๆ ตัวอยู่ ในเมือง มอนสเตอร์ตัวที่อ่อนแอทำได้แค่หาที่ยืนตามหลังคาสิ่งก่อสร้างหรือถูกขับไล่ให้ไปยืนที่กำแพง เมือง ส่วนมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งที่สุดนั้นคือพวกที่ยืนอยู่ใกล้ปราสาทมากที่สุด มอนสเตอร์อย่างเขียว ปีศาจนั้นทำได้แค่ยืนอยู่บนกำแพงรอบ ๆปราสาทเท่านั้นพวกมันไม่แข็งแกร่งพอ ภายในปราสาท หานเซ็

นมองเห็นมอนสเตอร์ 6 ตัว ซึ่งมอนสเตอร์ในชุด เกราะก่อนหน้านี้ก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย มอนสเตอร์ ทั้ง 6 ตัวที่ยืนอยู่ในปราสาทดเหมือนจะมีอานา จเหนือตัวอื่น ๆ มันมีระยะห่างระหว่างพวกมันกับ มอนสเตอร์ตัว อื่น ๆที่ยืนอยู่ข้างนอกค่อนข้างมาก หานเซ็นสังเกตมอนสเตอร์อีก 5 ตัวที่เหลือ มีตัว หนึ่งมีรูปร่างคล้าย มนุษย์ เว้นแต่หัวของมันเป็น เสือ มันมีสีขาและมีปีกข้างอยู่หลัง ร่างกายส่วน ใหญ่ของมันมีสีดำเหมือนกับ หินออบซิเดียน และ บริเวณร่องตามตัวมันก็มีลาวาไหลผ่าน มอน สเตอร์ตัวนี้ถือขวานขนาดใหญ่อยู่ ขนาด ของมัน นั้นใหญ่พอ ๆกับบ้านหลังหนึ่งเลย ด้านซ้ายของ มอนสเตอร์ตัวนี้ มีหมาสีแดงสองหัวอยู่ หัวทั้งสอง ของมันมีเขางอกออกมา หัวหนึ่งมีเขาเพียงเขา เดียว ส่วนอีกหัวมีเขาสองเขา ซึ่งหัวที่มีสองเขานั้น หายใจ เป็นน้ำแข็งออกมา ส่วนที่มีเขาเดียวนั้น

หายใจเป็นไฟ

ตอนที่ 1078 ความซุกซนของเป่าเอ่อ

ด้านขวาของมอนสเตอร์รูปร่างคล้ายมนุษย์มีไฮดรายืนอยู่ มันสูงกว่า 100 เมตรและมีปีกอยู่ 4 ปีก แต่ละ หัวของมันมีเขาหนึ่งเขางอกออกมา ถัดมาจากไฮดราตัวนั้นมีแกะตัวสีขาวยืนอยู่ ขนของมันดูปุกปุย เหมือนกับก้อนเมฆบนท้องฟ้า กลับมาที่ด้านซ้ายของหมาสีแดง มีชายคนหนึ่งอยู่ เขากำลังนั่งอยู่กับพื้น และมีปีกที่เหมือนกับปีศาจอยู่ข้างหลังของเขา เขาสวมใส่ชุดเกราะสีม่วง แต่ปีกของเขานั้นห่อหุ้มตัวเขา เอาไว้เหมือนกับผ้าห่มและบดบังรายละเอียดส่วนใหญ่ของร่างกายของเขา หานเซ็นไม่สามารถเห็น ใบหน้าของเขาได้ แต่หานเซ็นรู้อยู่แล้วว่าชายคนนั้นไม่ใช่มนุษย์ หานเซ็นไม่

ได้รู้เพราะพลังชีวิตอัน แปลก

ประหลาดที่เขามี หรือปีกที่อยู่ด้านหลังของเขา แต่เป็นเพราะเขามี 4 แขน ซึ่งแขนอีก 2 ข้างนั้นอยู่ ที่บริเวณใต้รักแร้ของเขา มันเป็นมอนสเตอร์รูปร่างมนุษย์ที่มี 4 แขน และแต่ละแขนก็ถือดาบสีดำอยู่ มอน สเตอร์พวกนี้รวมถึงมอนสเตอร์เกราะเหล็กที่หานเซ็นต่อสู้ด้วย

ก่อนหน้านี้ยืนเรียงหน้ากระดานกันอยู่ด้าน ในปราสาท มีพื้นที่ว่างมากมายรอบ ๆพวกมัน แต่มอนสเตอร์ตัวอื่น ๆไม่กล้าที่จะเข้าไปใกล้พวกมัน หาน เซ็นสังเกตเขี้ยวปีศาจที่นั่งอยู่บนหลังคาของสิ่งก่อสร้างแห่งหนึ่ง เขาสังเกตเห็นว่ามันเหมือนกับราชา เขี้ยวปีศาจที่เขาพึ่งจะฆ่าไปไม่ผิดเพี้ยนเลย มันต้องเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอย่างแน่นอน แม้แต่มันที่ เป็นมอนเตว์ขั้นสุดยอดก็ยังไม่

กล้าที่จะเข้าไปใกล้ปราสาท นั่นแสดงให้เห็นว่า มอนสเตอร์ที่อยู่ข้างในนั้น จะแข็งแกร่งขนาดไหน หานเซ็นลงมายืนอยู่บนกำแพงเมือง และคอยมองดูปราสาทจากระยะไกล มีแท่น ห็นอยู่ที่ใจกลางของปราสาท ระฆังสีดำตั้งอยู่ด้านบนของมันอีกที ระฆังนี้กำลังสันและดึงดูดมอนสเตอร์ ทุกตัวให้เข้ามาในเมือง หานเซ็นสังเกตมันจากจุดที่เขายืนอยู่ และเขาก็ประหลาดใจกับความหยาบ กระด้างของมัน ราวกับว่ามันถูกตีขึ้นมาอย่างรีบ ๆจากเหล็กธรรมดา ๆ ถ้าเขาไม่ได้ฟังที่ราชามังกรเล่า หานเซ็นก็ไม่สามารถเดาได้เลยว่ามันคือสมบัติจีโนที่ถูกทิ้งไว้โดยสปิริตระดับจักรพรรดิ ถ้ามันเป็นโบราณวัตถุ ที่หานเซ็นบังเอิญได้มาเป็นเจ้าของล่ะก็ เขาก็คงจะทิ้งมันลงถังขยะโดยไม่ลังเลเลย มอนสเตอร์อีกหลาย ตัวยังคงหลั่งไหลกันเข้ามาในเมืองอย่างต่อเนื่อง และเมื่อพวกมันเข้ามา มันก็หาตำแหน่ง

ยืนตามระดับ พลังของพวกมัน และแน่นอนว่าเหมือนกับก่อนหน้านี้ ไม่มีตัวไหนกล้าไปยืนในปราสาทร่วมกับมอนส เตอร์ 6 ตัวนั้น ในที่สุดระฆังก็หยุดลง และเมื่อมันหยุดลง หมอกก็เข้าปกคลุมปก

คลุมทำดินแดนแห่งนี้อีก ครั้ง หานเซ็นไม่สามารถเห็นรูปปั้นด้านล่างได้อีกต่อไป “ราชามังกรนี้มันคืออะไรกัน? หานเซ็นถาม หลัง จากที่เห็นพวกมอนสเตอร์ยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อนไปไหน หลังจากที่ระฆังหยุดสัน “รอก่อน อย่าได้ส่งเสียง" ราชามังกรพูดกระซิบ หลังจากนั้นหานเซ็นก็มองไปรอบ ๆและสังเกตเห็นว่ามอนสเตอร์หลายตัวหันมา จ้องเขา หานเซ็นหยุดพูดในทันที เขาไม่ต้องการเสี่ยงทำให้พวกมันโกรธ และถ้ามันโจมตีเขาในตอนนี้ โอกาสรอดของเขาก็แทบจะไม่มีเลย แต่ดูเหมือนเป่าเอ่อ

จะสนใจอะไรบางอย่างอยู่ เธอออกจากอ้อม แขนของหานเซ็นและใช้มอนสเตอร์แต่ละตัวเป็นแท่นกระโดดเพื่อที่เธอจะสามารถไปยังใจกลางของ ปราสาทได้ “เธออยากจะให้ฉันถูกฆ่าไง? หานเซ็นรับวิ่งตามเป๋าเอ่อไป โดยหวังจะหยุดเธอเอาไว้ “อย่าไป! ราชามังกรร้องตะโกนออกมาด้วยเสียงที่ช็อค แต่หานเซ็นไม่สนใจว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์

เลวร้ายอะไร เขาบังคับให้ราชามังกรวิ่งตามเป้าเอ๋อไปกับเขาด้วย แต่ก็เหมือนทุกครั้ง เป่าเอ่อนั้นไวเกิน | ไปสำหรับเขา เธอกระโดดข้ามหัวของมอนสเตอร์แต่ละตัว และเข้าไปในปราสาทก่อนที่หานเซ็นจะ

สามารถตามเธอได้ทัน มอนสเตอร์ทั้ง 6 ตัวต่างก็

มองเป่าเอ่อด้วยสายตาแปลก ๆ ขณะที่หานเซิน

เห็น สายตาของพวกมันที่จับจ้องเป่าเอ่อ เขาก็อดคิดไม่ได้ว่า เป่าเอ่อ เธอจะทำให้พวกเราทุกคนถูกฆ่า! แต่ เป่าเอ่อไม่ได้เกรงกลัวเลยแม้แต่น้อย เธอเดินเป๊ไปเป็มาเข้าไปหาแกะขนปุกปุกสีขาว และเมื่อเธอเดินถึง มัน เธอก็กระโดดขึ้นไปบนหลังของมอนสเตอร์ที่กำลังสับสน และเริ่มกลิ้งไปกลิ้งมาในขนที่ปกปุยของมัน ราชามังกรตัวสั่น ขณะที่เห็นหานเซ็นเดินเข้าไปหาพวกมันทั้ง 6 ตัว เขาไม่ได้ตัวสั่นเพราะหวาดกลัว แต่ เขาโกรธกับพฤติกรรมของเป่าเอ่อ หานเซ็นปาดเหงื่อของตัวเอง ขณะที่เดินเข้าไปในปราสาท และเมื่อ ไปถึง หานเซ็นก็เดินย่อง ๆเข้าไปหาเป่าเอ่อเพื่อที่จะอุ้มเธอขึ้นมา “ฉันต้องขอโทษด้วย ฉันรู้ว่าเธอเป็น เด็กที่ซุกซน ไว้ฉันจะสั่งสอนเธอให้ดีกว่านี้ หานเซ็นยิ้ม ขณะที่พูดขออภัยมอนสเตอร์ที่ยืนเรียงแถว

กัน อยู่ ขณะที่หานเซ็นเริ่มเดินกลับไป เป่าเอ่อลิ้นออกมาจากอ้อมแขนของเขาอีกครั้ง เธอรีบกลับขึ้นไปบน หลังของแกะสีขาวและพูด “พ่อ นี่มันสนุกมากเลย! หัวใจของหานเซ็นเริ่มจะเต้นรัวขึ้น เขารู้สึกราวกับว่า ตัวเองจะหัวใจวายตายก่อนที่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจะมีโอกาสได้ฆ่าเขาซะอีก ราชามังกรเริ่มดสิ้นหวัง แล้ว เขาเชื่อว่ามันแค่ขึ้นอยู่กับเวลาว่าพวกมอนสเตอร์พวกนี้จะเริ่มฆ่าพวกเขาเมื่อไหร่ หลังจากนั้นมอนส เตอร์ขั้นสุดยอดทั้งหมดที่จ้องเป่าเอ๋อก็หันกลับไป แม้แกะสีขาวจะถูกทำเหมือนเป็นของเล่นสำหรับเด็ก แต่พวกมันก็จ้องมองพวกเขาเพียงแค่ช่วงสั้น ๆเท่านั้น หานเซ็นและราชามังกรไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่พวก เขาเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งราชามังกร เขารู้ดีกว่าคนอื่น ๆ ว่ามอนสเตอร์พวกนี้มีความสามารถมากขนาดไหน ดังนั้นมันจึงเป็นอะไรที่น่าตกใจที่เห็นพวกมัน

หันหน้ากลับไป การกระทำของพวกมันทำให้เขา สับสน เขาไม่

เข้าใจว่าทำไมเปาเอ๋อถึงได้รับการปฏิบัติแบบนั้น แม้แต่เขาซึ่งเป็นสปีริตที่มีชื่อเสียงก็ไม่ เคยได้รับการปฏิบัติแบบนั้นเลย ส่วนหานเซ็นนั้นตอนนี้เริ่มจะคุ้นเคยกับมันแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม เป่าเอ๋ อก็เป็นอะไรที่แปลกประหลาด ถึงเธอจะเข้าไปยุ่งกับอะไรก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่เคยทำให้สปีริต หรือมอนสเตอร์ตัวไหนโกรธเลย หานเซ็นไม่กล้ำกระโดดขึ้นไปบนหลังของแกะเหมือนกับเป่าเอ่อ แต่ เขาก็พอใจมากแล้วที่รู้ว่าเขาสามารถยืนอยู่ข้างในปราสาทนี้ได้โดยไม่ถูกโจมตี ในที่สุดราชามังกรก็เริ่ม สงบสติลงได้ ส่วนเป้าเอ๋อก็นอนหลับอยู่บนหลังของแกะเป็นที่เรียบร้อยแล้ว “นางเป็นลูกสาวของเจ้า จริงๆหรอ?” ราชามังกรกระซิบถาม เขาไม่กล้าที่จะรบกวนมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดพวกนั้น

หานเซ็นกำลัง จะตอบกลับ แต่ก่อนที่เขาจะทำ แท่นหินที่อยู่ใจกลางปราสาทก็เริ่มส่องแสงออกมา มันส่องสว่างจนหาน เซ็นไม่สามารถที่จะลืมตามองต่อไปได้ หลังจากนั้นก็มีตัวอะไรบ้างอย่างปรากฏตัวออกมา

ตอนที่ 1079 นี่ไม่ใช่เส้นทางของฉัน

หลังจากที่แสงอันเจิดจ้าปรากฏออกมาเป็นเวลา 1 นาที แสงสว่างก็เริ่มจะเบาบางลง และในตอนที่หาน เซ็นลืมตาขึ้นมา เลี้ยงปีศาจก็เริ่มดังขึ้นมาจากภายในแสงนั้น ข้างในแสงสว่างนั้นหานเซ็นมองเห็นเงา ลาง ๆของชายที่กำลังพูดอะไรบางอย่างออกมา เสียงปีศาจนั้นเข้ามาในจิตใต้สำนึกของหานเซ็น แม่มัน จะเป็นภาษาที่เขาไม่รู้จักแต่ด้วยเหตุผลอะไรบางอย่างทำให้เขาสามารถเข้าใจมันได้ เมื่อแสงสว่าง ปรากฏขึ้นมา มันก็ดึงดูดความสนใจของมอนสเตอร์ทุกตัว พวกมันจ้องไปที่แสงสว่างอย่างใจจดใจจ่อ พวกมันทุกตัวดูเหมือนกับนักเรียนที่มีวินัยและเชื่อฟังคำสอน ราชามังกร

เองก็ช็อคเกินกว่าที่จะพูดออกมา ได้ เขาดูตกใจอย่างที่สุด หานเซ็นเชื่อว่าการที่ได้เห็นสปิริตที่ตายไปแล้วกลับมาอีกครั้งไม่น่าจะทำให้ ราชามังกรตกใจขนาดนี้ หานเซ็นอยากที่จะถามว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขาก็

ต้องห้ามตัวเองเอาไว้ เขาคิดว่า ผลที่ตามมาอาจจะเป็นอะไรที่เลวร้ายมากได้ ถ้าเขาเก็ดไปรบกวนมอนสเตอร์ตัวอื่น ๆตอนนี้ หานเซ็นจึง เลือกที่จะลองหาคำตอบของสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง เขาเงี่ยหูและพยายามที่จะฟังว่าเสียงปีศาจนั้นกำลัง

พูดอะไร มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้ง 6 ตัว รวมถึงมอนสเตอร์ตัวอื่นที่อยู่ที่นี่ต่างก็ตกอยู่ในภวังค์ขณะที่ฟัง เสียงปีศาจนี้ ภาษาที่อีกฝ่ายพูดนั้นเป็นภาษาที่แปลกประหลาด หานเซ็นพยายามที่จะวิเคราะห์รูปแบบ ของคำอย่างเจาะลึก แต่เขาก็ไม่

สามารถเข้าใจอะไรได้เลย แต่เมื่อเขาฟังแบบผ่าน ๆ เขาก็สามารถเข้าใจ มันได้อย่างชัดเจน ทุก ๆคำพูดมีความหมายชัดเจนเหมือนเสียงระฆัง ขณะที่มองไปยังแสงสว่าง หานเซ็ นก็ยังคงฟังเสียงต่อไป เขาประหลาดใจที่ตัวเองก็ถูกมันดึงดูดความสนใจเหมือนกัน ขณะที่ได้ยินสิ่งที่อีก ฝ่ายพูด หานเซ็นก็รู้สึกว่ามีพลังใหม่ไหลเวียนอยู่ในร่างกายของเขา ถ้พลังเต็มในร่างกายของเขาเป็น เหมือนกับลำธารที่อยู่บนไหล่เขา พลังที่ไหลเวียนก็เป็นเหมือนกับแม่น้ำที่ไหลเชี่ยว พลังของหานเซ็ นรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพลังใหม่นี้ ตูม! ทันใดนั้นศาสตร์ตงเสวียนก็ปลดล็อคยืนขั้นต่อไปอย่าง กะทันหัน ซึ่งทำให้หานเซ็นช็อคอย่างมาก แต่พลังนั้นก็ไม่ได้ไหลเวียนช้าลงเลย มันพุ่งเข้าไปหาการ ปลดล็อคยืนขั้นต่อไป หานเซ็นรู้สึกได้ถึงพลังที่แตกต่างกัน 2 อย่างกำลังจะเข้าครอบงำเขา แสงสว่างก็ คือพลัง

อย่างแรก ซึ่งมันทำให้ร่างกายของเขาร้อนระอุมัน ส่องสว่างรอบ ๆตัวของเขา แต่ไม่ได้เข้าไปใน ร่างกายของเขา ส่วนพลังอีกอย่างนั้นมาจากภาษาปีศาจ มันเจาะลึกเข้าไปในร่างกายของเขา เหมือนกับ ชี่กงที่จะดึงพลังจากภายนอกซึ่งก็คือพลังจากแสงสว่างเข้ามาข้างใน พลังแปลก ๆนี้รวมเข้ากับพลังที่อยู่ ข้างในตัวของหานเซ็นเรียบร้อยแล้ว พลังทั้งสองพุ่งไปปลดยืนล็อคอีกขั้นของหานเซ็นอย่างรวดเร็ว หาน เซ็นไม่รู้ว่าที่อยู่ในแสงสว่างนั้นคือใครกันแน่ ถึงสามารถมอบพลัง

มหาศาลด้วยคำพูดไม่ก็ทำได้ แต่หาน เซ็นก็รู้สึกขอบคุณอีกฝ่ายอย่างมากที่ทำให้ศาสตร์ตงเสวียนของเขาพัฒนาไปอย่างมาก หานเซ็นหันมา มองมอนสเตอร์ตัวอื่น ๆที่อยู่ข้าง ๆ และเขาก็สังเกตว่าพวกมันก็ถูกห่อหุ้มด้วยแสงสว่างเช่นเดียวกับเขา

มอนสเตอร์ที่อยู่ข้าง ๆก็ได้ปลดล็อคยืนเพิ่มเช่นกัน ด้วยการที่มีแสงศักดิ์สิทธิ์ห่อหุ้มอยู่ ใครจะรู้ว่าพวกมัน จะปลดล็อคยนได้ถึงขนาดไหน ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ผลไม้จีโนอีกต่อไป แม้แต่การฝึกฝนเองก็ไม่ จำเป็นเช่นกัน เพียงแค่อาบแสงสว่างและฟังคำพูดนี้ก็เพียงพอที่จะปลดล็อคยืนได้หลายขั้นแล้ว แต่หาน เซ็นรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ แม้แสงสว่างนี้จะสามารถปลดล็อคยืนของเขาได้ แต่มันก็ไม่ใช่วิธีการที่

เขาปรารถนาจะปลดล็อคพวกมัน พลังจากแสงสว่างเจาะลึกเข้าไปในร่างของหานเซ็นมากขึ้นเรื่อย ๆ และ มันเริ่มจะครอบงำพลังที่แท้จริงของเขา หานเซ็นรู้สึกไร้กำลังราวกับว่าพลังปีศาจนี้กำลังช่วงซึ่งพลังที่แท้ จริงของเขาไป “มันชักจะไม่ดีแล้ว! หานเซ็นต้องการจะหยุดพลังที่เจาะทะลวงเข้ามาในร่างกายของเขา แต่หานเซ็นไม่สามารถทำ

ได้ มันเข้าไปในร่างกายและบงการกระแสพลังของเขา ยืนถูกปลดล็อคอีกขั้น หนึ่ง และพลังของมันก็แข็งแกร่งอย่างมาก หานเซ็นรู้สึกได้ว่าพลังของเขานั้นแข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ แต่เขา กลับไม่รู้สึกดีใจเลยสักนิด ถึงหานเซ็นจะไม่ใช่มนุษย์ที่ฉลาด

ที่สุด แต่อย่างน้อย ๆเขาก็ซื้อตรง ถึงเขาจะ ไม่ปฏิเสธการช่วยเหลือจากคนอื่น แต่เขาก็ต้องการที่จะควบคุมความก้าวหน้าของพลังด้วยตัวเอง หานเชิ้นนั้นไม่พอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้ และยังไม่ใช่แค่นั้น มันเป็นเพราะพลังปีศาจนี้เจาะทะลวงไปใน ร่างกายของเขาโดยที่เขาไม่ได้ยินยอม ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เขาไม่พอใจมากที่สุด มันเข้ามาข้างในและ พยายามจะแทนที่พลังเดิมของเขา ทำให้เขารู้สึกว่าไม่ใช่ตัวเองอีกต่อไป พลังจากแสงสว่างนั้นกำลังเข้า มาครอบงำตัวหานเซ็นเรื่อย ๆ แต่เขาก็ไม่

สามารถทำอะไรเพื่อจะป้องกันไม่ให้มันเข้ามาได้ หานเซ็นไม่รู้ ว่าทำไมเขาถึงแข็งแกร่งขึ้นในเวลาอันสั้นขนาดนี้ แต่มันก็เกิดขึ้นแล้วไม่ว่าเขาจะชอบหรือไม่ก็ตาม แต่ หานเซ็นก็ยังรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ผิด และเขาก็รู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอลงจากการพัฒนาพลังด้วยวิธีแบบนี้ เขาไม่ได้ควบคุมพลังที่เพิ่มขึ้น และเขาก็ไม่ได้เรียนรู้ถึงการทำงานของพลังแต่ละขั้นของการปลดล็อค ยืน เขานั้นเชียวชาญวิชาต่าง ๆและชื่นชอบที่จะค่อย ๆก้าวไปที่ละขั้นด้วยตัวเอง นั้นคือวิธีที่เขาทำมาโดย ตลอด การที่พลังเพิ่มขึ้นด้วยวิธีแบบนี้อาจจะทำ

ให้เขาตกอยู่ในอันตรายได้ หานเซ็นถูกบังคับให้เดินไป ในเส้นทางที่คนอื่นบอกให้เดินไป โดยที่เขาไม่รู้ว่ากำลังจะเดินไปไหนหรือเดินไปด้วยจุดประสงค์อะไร

ด้วยสัญญาว่าจะมอบพลังให้ หลาย ๆคนคงจะยินดีที่จะเดินตามเส้นทางนี้ไป แต่หานเซ็นต่างออกไป เขา ต้องการที่จะรู้ถึงสิ่งต่าง ๆบนโลกด้วยตัวของเขาเอง และเขาก็ต้องการที่จะเข้าใจแก่นแท้ของความ แข็งแกร่งโดยผ่านวิธีของตัวเอง เขาชอบที่จะควบคุมและกำหนดเป้าหมายของตัวเอง เขาไม่ต้องการให้ ใครมานำทางหรือบงการเขา “นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการ หานเซ็นเปิดใช้งานวิชาโลหิตชีพจรและศาสตร์ ตงเสวียนเพื่อจะขับไล่พลังนี้ออกไป

ตอนที่ 1080 ต่อสู้กับพลังมาร

หานเซ็นพยายามจะยับยั้งและขับไล่พลังที่ต้องการจะครอบงำเขา ด้วยพลังของวิชาโลหิตชีพจรและศาสตร์องเสวียน ถ้าเขาเลือกที่จะยอมรับแสงสว่างและพลังนี้เข้ามา ความแข็งแกร่งของเขาก็จะพัฒนา

ยิ่งขึ้นกว่าเดิม แต่หานเซ็นไม่ต้องการที่จะแข็งแกร่งขึ้นด้วยวิธีแบบนี้ เมื่อพลังในร่างกายของหานเซ็นถูก ขับออกจนเกือบจะหมด ชายที่อยู่ท่ามกลางแสงสว่างบนแท่นหินก็หันมาสนใจที่หานเซ็น ทันใดนั้น หาน เซ็นก็รู้สึกราวกับว่าสมองของเขา

ถูกสายฟ้าช็อต

ภาษาปีศาจที่เขาได้ยินอยู่นั้นเพิ่มความดังขึ้นอีก แสง สว่างทำลายความพยายามในการป้องกันของหานเซ็นและเจาะทะลวงศาสตร์ตงเสวียนและโลหิตชีพจร ไม่ใช่แค่วิชาชีกงของหานเซินเท่านั้นที่ถูกห่อหุ้มด้วยพลังที่บุกเข้ามา แม้แต่ยืนของเขาก็เริ่มจะถูกหลอม รวมเข้ากับแสงสว่างแล้ว ตูม! หานเซ็นเปลี่ยนร่าง

เป็นนกกาเหว่าทอง ซึ่งในร่างนี้เขาสามารถเปิดใช้

งาน ยืนทั้ง 9 ขั้นได้ เขาต้องการจะหนีไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด แต่ถึงจะทำแบบนั้น หานเซ็นก็ยังไม่สามารถขยับ ตัวได้ เขารู้สึกว่าไร้ความสามารถที่จะควบคุมร่างกายตัวเอง เขาไม่สามารถกระพือปีกหรือขยับขาของตัว เองได้ แสงสว่างเจาะทะลวง

เข้ามาในเลือดและกระดูกของหานเซ็น มันต้องการที่จะรวมเข้าเป็นหนึ่ง เดียวกับเขา “เวรเอ้ย! หานเซ็นไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เขาได้รับนี้เป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดีกันแน่ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือหลักการของตัวเขาเอง หลักการที่กระตุ้นไม่ให้เขาใช้วิธีโกงแบบนี้ ตอนนี้หานเซ็นรู้ตัวว่าต้องเพิ่ม พลังให้มากขึ้นกว่านี้ด้วยการปลดปล่อยพลังทั้งหมดออกมาในที่เดียว เส้นผมของหานเซ็นเริ่มยาวขึ้น และเปลี่ยนเป็นสีเงิน ดวงตาของหานเซ็นเปลี่ยนเป็นสีขาวและร่างกายก็ส่องสว่างออกมา แสงศักดิ์สิทธิ์ ขับไล่พลังที่บุกทะลวงเข้ามา ด้วยร่างนี้หานเซ็นสามารถต้านทานพลังที่บุกเข้ามาได้ แต่มันก็ยังคงมีเศษเสี้ยวของแสงสว่างที่ยังหลงเหลือในร่างกายของเขา และไม่ว่าเขาจะพยายามยังไงก็ไม่สามารถนำแสง สว่างพวกนี้ออกไปได้หมด นี่เป็นครั้งแรงที่หานเซ็นเจอกับพลังที่ไม่สามารถเอาชนะได้ด้วย

โหมดราชา สปิริตขั้นสุดยอด พลังนี้จะต้องเป็นพลังที่ชั่วร้ายและแข็งแกร่งอย่างมาก ถึงสามารถเอาชนะโหมดราชา สปิริตขั้นสุดยอดได้ หานเซ็นคิดว่าตอนนี้เขาอาจจะกำลังเผชิญหน้ากับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ปลดล็อค ยืนได้ถึงขั้นที่ 10 และนั่นคือสิ่งที่ทำให้พลังของเขาไม่เพียงพอที่จะขับไล่พลังของอีกฝ่ายได้หมด เขา ต้องการจะหนีออกไปจากที่นี้มากกว่าสิ่งอื่นใด แต่ตัวตนของคนที่อยู่ในแสงสว่างนั้นก็ยังจ้องมองมาที่ เขาอยู่ และสายตานั้นก็ล็อคให้เขาอยู่กับที่ไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ เสียงของภาษาปีศาจยังคงดังลั่นใน หัว และมันเริ่มจะครอบงำความคิดของเขา แสงสว่างในร่างกายของเขาเริ่มจะหนาขึ้นเรื่อย ๆอีกครั้ง ยังอยู่ ใกล้แสงสว่างมากเท่าไร มันก็ทรงพลังมากขึ้นเท่านั้น แต่ตอนนี้หานเซ็นสังเกตเห็นว่าแสงสว่างบริเวณรอบ ๆตัวเขานั้นสว่างกว่ามอนสเตอร์ตัวไหน ๆ แสง

ศักดิ์สิทธิ์ของหานเซ็นยังคงต่อสู้กับแสงสว่างของอีก ฝ่ายต่อไป และในที่สุดแสงของหานเซ็นก็เริ่มจะมีพลังที่เหนือกว่า ถึงแสงศักดิ์สิทธิ์ของหานเซ็นจะมี พลังเหนือกว่าอีกฝ่ายก็ตาม แต่แสงสว่างของอีกฝ่ายก็ถูกทดแทนด้วยปริมาณและความต่อเนื่องแม่หาน เซ็นจะสามารถทำลายแสงสว่างส่วน

หนึ่งไปได้ แต่ก็จะมีแสงสว่างเข้ามาแทนที่อีก มันเป็นงานที่เหนื่อย ลำ และหานเซ็นรู้ดีว่าไม่สามารถต้านเอาได้ตลอดไป หานเซ็นอาจจะสามารถหนีไปได้ด้วยร่างราชา สปิริตขั้นสุดยอดนี้ แต่เขากลัวว่าจะถูกโจมตีถ้าเขาหนีไปตอนนี้ มันเหมือนการต่อสู้กับหมาป่าที่หิว กระหาย ถ้าต่อสู้กับมัน คุณก็อาจจะไม่ถูกกัด แต่ถ้คุณหันหลังหนีไป มันอาจจะใช้ความได้เปรียบจาก

ความกลัวของคุณและโจมตีคุณจากด้านหลัง ถ้าถูก

โจมตีโดยมอนสเตอร์จากด้านหลังแบบนั้น หานเซ็นก็คิดว่าคงไม่สามารถรอดไปได้ แต่หานเซ็นเองก็รู้ดีว่าคงจะตายแน่ ถ้ายังอยู่ที่นี้ต่อไป พลังของแสงสว่างอันชั่วร้ายนั้นไร้ขีดจำกัด ส่วนโหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดของหานเซินนั้นสามารถใช้ได้เพียงหนึ่ง ชั่วโมงเท่านั้น และถ้าเขาใช้ร่างนี้ต่อสู้จนครบเวลาหนึ่งชั่วโมง เขาก็จะอ่อนเพลียจนไม่สามารถ เคลื่อนไหวได้อีก หานเซ็นเหงื่อตกด้วยความกังวล ตอนนี้เขาอยู่ในสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก เมื่อรู้ว่าตัวเองอาจจะไม่รอด ไม่ว่าเขาเลือกสู้หรือหนก็ตาม เศษเสี้ยวของแสงสว่างเริ่มจะสะสมในตัวของ หานเซ็นมากขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดพวกมันก็อุดตันหลอดเลือดของเขา แต่หานเซ็นก็ยังไม่คิดที่จะยอมแพ้ เขากัดฟันและพยายามที่จะใช้พลังมากขึ้นกว่าเดิม มอนสเตอร์ตัวอื่น ๆนั้นไม่ได้สนใจอะไร พวกมันต่างรับ แสงสว่าง

เข้ามาอย่างมีความสุข พวกมันรับแสงสว่างนี้อย่างรื่นเริง ราวกับว่ามันรอเวลานี้มาเป็นเวลานาน มากนอกจากนั้นแสงสว่างนี้ก็จะทำให้พวกมันแข็งแกร่งขึ้นไปอีก ด้วยการปลดล็อคยีนของมอนเตอร์ที่ อยู่ที่นี่ทุกตัว ทำให้แสงสว่างส่องออกมาจากตัวของพวกมัน ตอนนี้ทั่วทั้งเมืองเต็มไปด้วยแสงสว่างอันชั่ว ร้าย ส่วนเป้าเอ๋อนั้นยังคงหลับสนิทอยู่บนหลังของแกะ ขณะที่ในมือของเธอก็ถือนกสีแดงเอาไว้ด้วย ราชามังกรเองก็เหมือนมอนสเตอร์ตัวอื่นๆ ในบริเวณแห่งนี้ เขายืนรับแสงสว่างอย่างร่าเริง แต่เขามีเหตุผล ที่ต้องทำแบบนั้น เพราะร่างกายของเขาอยู่ในสภาพที่ย่าแย่มาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว ตอนนี้หาน เซ็นสังเกตเห็นว่าสปิริตตนนี้เริ่มที่จะพื้นพลังขึ้นมาหน่อยหนึ่งแล้ว หานเซ็นเริ่มรู้ตัวว่าไม่มีอะไรที่เขา สามารถทำได้ และก็ไม่มีใครที่เขาจะพึ่งพาหรือขอความช่วยเหลือได้เช่นกัน ถึง

เขาจะเรียกอัศวินผู้ไม่ ภักดีออกมาก็ไม่มีประโยชน์ ตอนนี้เวลา

เริ่มบีบเข้ามาทุกที่ หานเซ็นรู้ว่าต้องรีบตัดสินใจใน เร็ว ๆนี้ก่อนที่ เขาจะต้องตายอยู่ที่นี้ แต่ในตอนที่ หานเซ็นกำลังจะเรียกอัศวินผู้ไม่ภักดีออกมานั้น หมอกสีดำก็ปรากฏ ขึ้นข้างหน้าของเขา ในตอน แรกหานเซ็นคิดว่าตาฝาดไป แต่หลังจากที่แสง สว่างได้ดับไป และภาษา ปีศาจเองก็เงียบไปเช่น กัน หานเซ็นรู้สึกเหมือนถูกปลดปล่อย เขารู้สึกโล่ง ใจมากจนเกือบจะล้มลงกับพื้น “ไปเร็ว! เมื่อพวก มันตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่ พวกมันต้องไม่พอใจแน่ ๆ” ราชามังกรพูด หานเซ็นอุ้มเปาเอ่อขึ้น มาและรีบวิ่ง ออกจากเมืองไป เขาพยายามใช้แสงศักดิ์สิทธิ์ขับ ไล่แสงสว่างที่หลงเหลืออยู่ภายในร่างกาย ของเขา แต่น่าเสียดายที่เวลาของโหมดราชาสปิริตขั้นสุด

ยอดนั้นหมดแล้ว ทำให้เขาไม่สามารถขับพวก มันออกไปจากร่างกายได้หมด และที่แย่ยิ่งไปกว่านั้น แสงสว่างที่หลงเหลืออยู่ในร่างกายของเขาเริ่มจะตกผลึกเป็นก้อน หานเซ็นหน้าซีด เขาไม่ได้เพียงแค่อ่อนเพลียอย่างเดียว แสงสว่างที่ตกผลึกกำลังกัด กินและทำลายร่างกายของเขา สถานการณ์ของเขาในตอนนี้เลวร้ายมาก

ตอนที่ 1081 ร่างกายเปลี่ยนเป็นคริสตัล

หานเซ็นบาดเจ็บเกินกว่าที่จะบินได้ ดังนั้นเขาจึงเรียกอัศวินผู้ไม่ภักดีออกมา และส่งให้มันพาเขาบินไป ยังที่ปลอดภัย หานเซ็นไม่ได้รับความเสียหายภายนอกอะไร แต่แสงสว่างนั้นตกผลึกอยู่ที่อวัยวะภายใน หลอดเลือด กล้ามเนื้อ และกระดูกของเขา เมื่อไม่มีภาษาปีศาจ แสงสว่างก็ไม่สามารถแทรกซึมเข้าไปใน ร่างกายหรือรัวให้ลออกไปได้ มันเกาะแน่นและแข็งตัวอยู่ในร่างกายของหานเซ็น ทำให้เขาอยู่ในสภาพ

ที่เลวร้าย หานเซ็นไม่ได้เป็นอัมพาต แต่เพียงแค่เขาแข็งทื่อเกินไป แต่ที่แย่ยิ่งกว่านั้นแสงสว่างตก

ผลึก จนปิดช่องทางการไหลเวียนพลังของเขา ทำให้เขาไม่สามารถเปิดใช้งานการปลดล็อคยืนได้อีก อัศวินผู้ ไม่

ภักดีพาหานเซ็นมาส่งที่รูปปั้นด้านล่าง เมื่อถึงที่นั้น หานเซ็นก็ขมวดคิ้วและพูด “ตอนนี้ฉันได้รับบาดเจ็บอยู่ นายจะพาพวกเราออกจากที่นี่ได้ยังไง? ราชามังกรตอบ “ในตอนแรกข้าไม่สามารถพาเจ้าออก ไปได้ แต่ตอนนี้ข้าได้ดูดซับแสงสว่างของจอมมารมา สถานการณ์จึงได้เปลี่ยนไปแล้ว “ฉันคิดว่านาย เป็นหนึ่งในแม่ทัพของจอมมารซะอีก ถ้าอย่างนั้นแล้วทำไมที่ปราสาทนั้น เขาไม่เห็นจะจำนายได้เลย หานเซ็นสับสน เขาไม่อยากจะเชื่อว่าแม้จะมีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นแต่ราชามังกรก็ไม่ได้ทรยศเขาแต่อย่าง ใด ราชามังกรพูด “ถ้านั้นเป็นจักรพรรดจอมมารโบราณจริง ๆล่ะก็ ข้สามารถบอกเจ้าได้

อย่างมั่นใจเลยว่า ไม่มีทางที่เจ้าจะยังหายใจต่อจนถึงตอนนี้ได้หรอก ข้าบอกเจ้าไปแล้วไงว่าเขาได้ไปยังก๊อตแซงชั่วรีเขต 4 นานแล้ว “แล้วถ้างั้นใครกันที่อยู่ในแสงสว่างนั้น? หานเซ็นถาม ราชามังกรอธิบาย “นั้นคงจะเป็น พญามารที่จักรพรรดิ์จอมมารได้ทั้งเอาไว้ “พญามาร? หานเซ็นถาม ราชามังกรพูด “เขาใช้ยืนของตัว เอง สร้างอีกร่างหนึ่งของตัวเองขึ้นมาจากเมล็ดจีโน ร่าง

แยกของเขาไม่ได้ฉลาดเหมือนกับตัวจริง แต่ พลังของมันก็พอจะเทียบกับเขาได้ แต่ข้าไม่แน่ใจว่าทำไมมันถึงยังอยู่ที่เมืองของจักรพรรดิ์แห่งนี้ แถมยังดำเนินการทดสอบยืนต่อไป หลังจากนั้นราชามังกรมองไปที่หานเซ็นและพูด “ถึงมันจะเป็นแค่ร่าง แยก แต่ว่าแสงสว่างนั้นก็เหมือนกับของร่างจริงไม่มีผิด ทำไมเจ้าถึงไม่ยอมรับมัน? แต่กลับทำ

ให้ตัวเอง ต้องตกอยู่ในสภาพแบบนี้แทน “นั่นเป็นเรื่องส่วนตัว และมันก็ไม่ได้สำคัญอีกแล้ว นายบอกว่านาย สามารถพาพวกเราออกไปจากที่นี่ได้ใช่ไหม พวกเราจะไปกันได้รึยัง? หานเซ็นไม่ต้องการพูดถึงมัน มัน ไม่สำคัญว่าแสงสว่างนั้นจะมีประโยชน์ยังไง แต่มันไม่ใช่สิ่งที่หานเซ็นต้องการส่าหรับเขาแล้วมันก็ไม่ได้ ต่างอะไรไปจากยาพิษราชามังกรปล่อยแสงสว่างที่คล้าย ๆกับที่พญามารปล่อยออกมาก่อนหน้านี้ เขาน่า แสงสว่างที่ดูหนาแน่นเหมือนครีมไปทาที่บริเวณตาของตัวเอง หลังจากนั้นควงตาของเขาก็ส่องแสงออก มา ราชามังกรพูด “ด้วยการใช้แสงสว่างของจอมมารโบราณนี้ ข้าสามารถนำทางพวกเจ้ผ่านหมอกสีดำ ไปได้ถ้าพวกเราหลีกเลี่ยงบริเวณที่มีรอยร้าวของมิติพวกเราก็จะสามารถออกจากดินแดนแห่งนี้ได้ แต่แสงสว่างนี้คือทั้งหมดที่ข้าจะทำได้แล้ว ดังนั้นพวก

เราต้องรีบออกไปจากที่นี้ให้เร็วที่สุด ถ้าแสงสว่างหมดลง พวกเราก็จะไม่มีโอกาสออกไปได้อีก อัศวินผู้ไม่ภักดียังคงอุ้มหานเซ็นและตามหลังราชามังกร ไป แต่น่าเสียดายที่ราชามังกรนั้นเชื่องช้าเกินไป ดังนั้นเพื่อที่จะเพิ่มความรวดเร็วในการเดินทางอัศวินผู้ ไม่ภักดี

จึงต้องอุ้มราชามังกรขึ้นมาด้วย มอนสเตอร์ตัวอื่น ๆยังไม่ได้เดินทางออกมาจากเมืองที่อยู่ด้านบน ดังนั้นจึงไม่มีอะไรมาขัดขวางการเดินทางของพวกเขา อัศวินผู้ไม่ภักดียังคงเคลื่อนที่ไปอย่างรวดเร็วตาม ทางที่ราชามังกรเป็นคนบอก และในตอนที่แสงสว่างที่ดวงตาของราชามังกรเริ่มมืดมนลงไป พวกเขาก็ เห็นแสงสว่างด้านหน้า ซึ่งมันคือแสงสว่างของทางออก อัศวินผู้ไม่ภักดีเคลื่อนที่ไปหาแสงสว่างทันที พวกเขาต่างก็รู้สึกโล่งใจที่หนีออก

มาจากที่นั้นได้สำเร็จ พระอาทิตย์สว่างจ้าบนท้องฟ้า และด้านหน้า ของพวกเขาก็มป่าอันกว้างใหญ่อยู่ เมื่อมองกลับไปด้านหลัง พวกเขาก็เห็นแต่หมอกดำ ๆ “โชคดีจริง ๆ” หลังจากนั้นราชามังกรก็ถอนหายใจออกมา ถ้าเขามีร่างกายล่ะก็ เขาคงจะเหงื่อท่วมตัวไปแล้ว หานเซ็น ถาม “ถ้านายเป็นหนึ่งในแม่ทัพจริง นายก็ควรที่จะคุ้นเคยกับมอนสเตอร์พวกนั้นสิ แล้วทำไมนายถึงได้ หวาดกลัวพวกมัน? ราชามังกรพูด “หวาดกลัว? ข้าน่ะหรอ? เปล่าสักหน่อย เจ้าคิดไปเองต่างหาก หาน เซ็นไม่ได้พยายามจะถามเขาต่อ เพราะเห็นได้ชัดว่าราชามังกรไม่ต้องการที่จะบอกเขา พวกเขาเลือกเส้นทางแบบสุ่ม ๆโดยหวังว่าจะเจอกับเมือง ถ้าพวกเขาค้นหาเมืองพบเมื่อไหร่ พวกเขาก็จะสามารถรู้ได้ว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ในดินแดนไหน ราชามังกรเป็น 1 ใน 8 แม่ทัพขององค์จักรพรรดิ ทำให้เขาน่าทาง

หาน เซ็นไปที่เมืองได้อย่างรวดเร็ว เมืองที่พวกเขามาเจอนั้นเป็นเมืองระดับอัศวินที่ดูเหมือนจะถูกทิ้งร้าง “ฉัน หวังว่า

เครื่องเทเลพอร์ตจะทางานได้อยู่นะ หานเซ็นพูด “ถ้ามันไม่ทำงานก็ไม่เป็นไร พวกเราสามารถไป หาเมืองต่อไปได้เสมอ หลังจากสงครามครั้งนั้นเมืองในระยะ 50,000 ไมล์รอบ ๆพวกเราก็ถูกทิ้งร้าง ทั้งหมด ราชามังกรพด “เกิดอะไรขึ้นในสงครามนั้น? หานเซ็นถาม “พวกเราไปดูกันดีกว่าว่าเครื่องเทเลพอร์ตที่ว่านั้นจะยังทำงานอยู่หรือเปล่า?” เห็นได้ชัดว่าราชามังกรไม่ต้องการพูดถึงมัน หานเซ็นลงจาก อัศวินผู้ไม่ภักดีและเดินโซเซเข้าไปในเมือง หานเซ็นยังพอจะเดิน

ไหวและพลังของเขาก็ยังอยู่ในร่างกาย เพียงแค่เขาไม่สามารถนำมันออกมาใช้ได้เท่านั้น โชคดีที่

เครื่องเทเลพอร์ตยังอยู่ในสภาพดี หานเซ็นท์ ง อัศวินผู้ไม่ภักดีไว้ในก็อตแซงชัวรีและเดินทางกลับมาที่สหพันธ์ดวงดาว หานเซ็นไม่สามารถใช่วิชาโลหิตชีพจรหรือศาสตร์ตงเสวียนได้ ดังนั้นเขามีแต่ต้องกลับไปรักษาตัวในสหพันธ์เท่านั้น เมื่อหานเซ็น ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ผลปรากฏว่าสภาพร่างกายของเขานั้นเลวร้ายมาก อวัยวะภายใน หลอด เลือด กล้ามเนื้อและกระดูกของเขาถูกตกผลึกกลายเป็นคริสตัลเกือบทั้งหมด แม้แต่เลือดบางส่วนของ เขาก็ประสบปัญหาเดียวกัน ศัลยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบร่างกายของหานเซ็นต่างก็บอกว่าพวก เขาไม่สามารถทำอะไรเพื่อช่วยหานเซ็นได้ และการจะนำคริสตัลออกมาจากร่างกายของหานเซ็นนั้นเป็น เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าคริสตัลตกผลึกแค่อวัยวะบางส่วน พวกมันก็สามารถที่จะเปลี่ยนใหม่ได้ แต่กว่า 90 เปอร์เซ็นต์

ของร่างกายของหานเซ็นเป็นคริสตัลไปหมดแล้ว แม้แต่สมองของเขาก็ไม่เว้น ถ้าจะเปลี่ยน อวัยวะใหม่ทั้งหมด สร้างมนุษย์ขึ้นมาใหม่เลยคงจะง่ายซะกว่า

ตอนที่ 1082 แต่งงาน

จียวเงินพากึ่งเทพหลายคนมาดูอาการของหานเซ็น เพื่อจะดูว่าพวกเขาจะสามารถทำอะไรเพื่อช่วยเหลือหานเซ็นได้ไหม แต่หลังจากที่สังเกตอาการของหานเซิน พวกเขาก็ไม่สามารถหาทางรักษาได้ คริสตัลตก

ผลึกและกลายเป็นส่วนหนึ่งกับร่างกายของหานเซ็นไปแล้ว ถึงกึ่งเทพจะแข็งแกร่ง แต่พวกเขา ก็ไม่สามารถทำลายคริสตัลพวกนี้ได้ เพราะนั่นหมายความว่าพวกเขาจะทำลายอวัยวะภายในของหานเซ็นไปด้วย หลายวันหลังจากนั้นก็มีชายวัยกลางคนหนึ่งมาดูอาการของหานเซ็น พร้อมกับจีเหยี

ยนอู่ จากที่หานเซินสังเกต จีเหยียนอุดจะนับถือชายคนนี้เป็นอย่างมาก ถึงคน ๆนี้จะไม่ได้พูดอะไรก็ตาม แต่ หานเซินก็พอจะบอกได้ว่าเขาเป็นใครเขาก็คือหลัวไห่ถัง ฉายาเทพสังหาร หลังจากที่หลวไหลังตรวจดู อาการของหานเซ็น เขาก็ทำเพียงแค่ถอนหายใจออกมาและเดินจากไป หลังจากนั้นเขาก็ไม่กลับมาอีก เลย คนส่วนใหญ่เริ่มจะรู้เรื่องที่หานเซ็นตอนนี้มีอาการย่ำแย่ แม้ข่าวเรื่องอาการของเขาจะไม่ได้ถูกเผย แพร่ออกไป แต่คนทั่ว ๆไปก็พูดกันว่าหานเซ็นนั้นประสบกับอุบัติเหตุที่โชคร้าย บาดแผลที่เขาได้รับนั้นสา หัสมาก ๆ ถึงขนาดที่เทพสังหารในตำนานก็ยังไม่สามารถรักษาบาดแผลให้เขาได้ หานเซินไม่ได้อยู่ใน สถานการณ์อันตรายอะไร และสภาพของ

เขาก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ถ้าเขาเป็นแค่คนธรรมดา

แต่หานเซ นก็คือหานเซ็น เมื่อไม่มีพลังในการต่อสู้อีกต่อไป หานเซ็นก็ไร้ประโยชน์ เขารู้สึกว่าตัวเองไร้ประโยชน์ หลาย ๆคนแวะมาเยี่ยมอาการของหานเซ็น บางส่วนมาเพื่อดูว่าพวกเขาพอจะช่วยเหลืออะไรหานเซ็นได้ ไหม หรืออย่างน้อย ๆก็มาแสดงความเสียใจกับสิ่งที่เขาประสบ ส่วนคนอื่นนั้นมาเพียงเพื่อจะยืนยันว่าข่าว ที่ได้ยินมานั้นเป็นความจริงหรือเปล่า แต่ไม่ว่าพวกเขาจะคิดยังไง หานเซ็นก็ไม่ได้จมอยู่กับความเศร้า เขาไม่คิดจะทิ้งความหวัง เพราะเขานั้นมีวิธีแก้ด้วยตัวเอง ถึงเขาอาจจะไม่สามารถเปิดใช้งานการปลด ล็อคยนได้ แต่เขาก็ยังคงสามารถใช้โหมดราชาสีปริตขั้นสุดยอดได้ และด้วยพลังของมัน หานเซ็นก็จะ สามารถขับคริสตัล

ออกไปได้อย่างช้า ๆ แต่เพราะคริสตัลรวมเป็นส่วน

หนึ่งกับร่างกายเขาแล้ว ทำให้พวก มันจะถูกขับออกได้เพียงที่ละนิด ๆเท่านั้น ซึ่งมันจะต้องใช้เวลานานมากกว่าที่เขาจะกลับมาหายดี หานเซ๋ นมีอีกวิธีหนึ่งที่จะรักษาอาการของเขาได้ ซึ่งก็คือการใช้ภาษาปีศาจที่เขาได้เรียนรู้มาในขณะที่อยู่ในดินแดนจอมมาร ถ้าเขาพูดมันออกมา เขาก็จะสามารถรักษาและฟื้นฟูร่างกายได้อย่างรวดเร็ว แต่แน่นอนว่า หานเซ็นยังคงชื่นชอบวิธีขับพวกมันออกไปอย่างช้า ๆมากกว่า เขาไม่คิดที่จะรักษาตัวเองในทันที ถ้าทำ แบบนั้นจะทำให้แสงสว่างในตัวเขาเปลี่ยนไป “น่าสงสารจริง ๆ” ตระกูลจ้าวแกล้งทำเป็นว่าพวกเขานั้น เสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่เบื้องหลังนั้นพวกเขากำลังเยาะเย้ยหานเซ็นอยู่สัมพันธ์ระหว่างตระกูล จ้าวและหานเซ็นมีเรื่องบาดหมางกันอยู่ ดังนั้นมันเป็นเรื่องปกติที่พวกเขาจะรู้สึกแบบนี้ แต่คนที่สนิทกับ หานเซ็นและเชื่อว่า

เขาจะไม่สามารถหายกลับมาเป็นปกติ

ได้นั้นต่างก็เสียใจอย่างมากกับสิ่งที่เกิดขึ้น “เป็นไงบ้างสุดหล่อ วันหนึ่งหวังเหมียนเหมียนและหวังอวยังมาเยี่ยมหานเซ็น เมื่อพวกเขามองมาที่ หานเซ็น ดวงตาพวกเขาก็แดง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาต่างก็ร้องไห้ออกมาเมื่อเห็นสภาพของเขา ซ็น เสวียน, หยางม่านล, ถังเตียงลัว, หลินเฟิง, หลินเป้ยเฟิง ซูเสียวเฉียว, หลิวเหม็งและหวงฟูผิงซึ่งต่างก็

แวะมาเยี่ยมหานเซ็น แม้แต่หนิงเยวี่ยเองก็แวะมาเยี่ยมเขาเช่นกัน หนึ่งเยวี่ยไม่ได้พูดอะไรมาก แต่ก่อนที่ เขาจะจากไปนั้น เขาพูด “นายจะหายในเร็ว ๆนี้ใช่ไหม? การไม่มีคู่ต่อสู้ที่น่ายำเกรงอย่างนายแล้ว โลกใบ นี้ก็ดูจะน่าเบื่อไปซะแล้ว หานเซ็นยิ้มและตอบ “ถ้าฉันหายดีเมื่อไหร่ก็อย่าลืมเลี้ยงเหล้าฉันก็แล้วกัน ควีนเองก็มาเยี่ยมหานเซ็นเช่น

กัน แต่เธอไม่ได้อยู่นานนักที่เธอทำก็แค่ตบไปที่หน้าผากของหานเซ็น และก็เดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว แม้แต่หานเซ็นเองก็สับสนกับการกระทำของเธอ หลังจากที่เธอ จากไป เขาก็เอามือลูบหน้าผากของตัวเอง และครุ่นคิดว่าทำไมเธอถึงทำแบบนั้น ผู้คนมากมายเดินทาง มาเยี่ยมหานเซ็นซึ่งมันทำให้เขารู้สึกอบอุ่นกว่าที่คิดเอาไว้ หานเซ็นมีความสุขมาก ๆที่ได้รู้ว่าเขานั้นมี เพื่อนมากมายที่เป็นห่วงเขาอย่างจริงใจ แต่แม่ของหานเซ็น หลัวซุหลานดูไม่ได้

กังวลเลยสักนิดหลัง จากที่รู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับหานเซ็นเธอพูดออกมาว่า “บางที่นี่อาจจะหมายความว่าลูกจะสามารถอยู่บ้านและ มีหลานให้กับแม่ได้สักทีแม่รอดูหน้าหลานชายมานานแล้ว หานเซ็นทำได้แค่ยิ้มแห้ง ๆออกมา เขาไม่ ค่อยชอบใจที่เขาเป็นได้แค่เครื่องจักรปั๊มลูกเท่านั้น “เธอไม่ต้องไปทำ

งานหรอ?" หานเซ็นถามที่เหยียนห้ รันที่มาเยี่ยมเขาและกำลังปอกแอปเปิ้ลให้กับเขาอยู่ ตั้งแต่ที่หานเซ็นได้รับบาดเจ็บ จีเหยียนหรันก็ย้าย มาอยู่ในบ้านตระกูลหานเพื่อคอยดูแลหานเซ็น “ฉันลาออกแล้ว” เหยียนหันพูด หานเซ็นช็อคกับสิ่งที่ ได้ยิน เขาพูด “ฉันคิดว่าเธอใฝ่ฝันอยากจะเป็นกัปตันซะอีก เธอไม่ต้องมากังวลเกี่ยวกับเรื่องร่างกายของฉันก็ได้" เหยียนหรันมองมาที่เขาและพูด “นายติดค้างเรื่องแต่งงานกับฉันอยู่ และนายก็ยังติดค้างการ ขอแต่งงานที่เหมาะสมกับฉันด้วย นายลืมไปแล้วหรอว่าการขอแต่งงานครั้ง

แรกของนายมันแย่แค่ไหน “ไม่ลืม” หานเซ็นตอบ “งั้นตอนนี้นายก็ให้มันกับฉัน” ที่เหยียนหรันสั่ง “แต่ตอนนี้ฉัน * หานเซ็นต้องการ จะพูดว่าเขามีแผนที่จะขอแต่งงานเธอดี ๆอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่หายดี

แล้ว “นายจำเป็นต้องมีคนคอย ดูแลอยู่เคียงข้าง และฉันก็ต้องการเป็นคน ๆนั้น จีเหยียนหวั่นยืนกราน “แต่ฉัน หานเซ็นไม่ต้องการให้จี เหยียนหรันเสียเวลาชีวิตของเธอมาคอยดูแลเขา “นายยังติดค้างฉันอยู่ และนอกจากนั้นหมอดูบอกว่าถ้า ฉันไม่แต่งงานในปีนี้ ฉันก็ควรที่จะรอไปอีก 10 ปี แต่ฉันไม่ต้องการที่จะรอถึง 10 ปีก่อนที่จะได้แต่งงาน จ็เหยียนหรันพูด “เหยียนหรัน หานเซ็นกอดเธอเอาไว้เขาคิดว่าความเอาใจใส่ที่เธอมีต่อเขานั้นช่างมากมายนัก ซึ่งทำให้เขาซาบซึ้งอย่างมาก เขารู้สึกว่าตัวเองต้องใช้ชีวิตที่เหลือเพื่อตอบแทนการเสียสละของเธอ หลังจากนั้นหานเซ็นก็ขอเธอแต่งงาน และพวกเขาก็แต่งงานกัน งานแต่งของพวกเขานั้นเป็นงานที่เรียบง่าย เชิญแต่สมาชิกในตระกูลและเพื่อน ๆของพวกเขาเท่านั้น เมื่องานสิ้นสุดลง พวกเขาก็ กลายเป็นสามีภรรยากัน หลังจากที่แต่งงาน

จีเหยียนหวั่นก็เปิดบริษัทยานอวกาศบนดาวรูกำ ส่วนหานเซ็ นก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการวิจัยวิชา ไฮเปอร์จีโน หานเซ็นไม่สามารถฝึกฝนวิชาไฮเปอร์ จีโนได้ ดังนั้น ทั้งหมดที่เขาทำได้ก็คือวิจัยพวกมัน ไป๋อซานสอนอะไรให้หานเซ็นมากมาย และหาน เซ็นก็ได้ใช้เวลา ส่วนหนึ่งในการเรียนภาษาโบราณ ด้วยเพื่อที่จะช่วยเขาในการฝึกฝนศาสตร์ตงเสวียน ในอนาคต หานเซ็น แน่ใจแล้วว่าเขาต้องการจะ วิจัยอะไร เขาไม่คิดที่จะวิจัยวิชาไฮเปอร์จี

โนที่มีชื่อเสียงหรือวิชาไฮเปอร์จีโน ที่จำเป็นต้องใช้ อาวุธ ที่เขาเลือกวิจัยก็คือพลังของคางคกเหรียญ เขาต้องการทำให้มันกลายเป็นวิชาไฮ เปอร์จีโนขึ้น มา หานเซ็นไม่ได้ต้องการทำให้มันเป็นวิชาไฮเปอร์ จีโนด้วยพลังที่มีอยู่แค่นี้ แต่เขาต้องการ ให้เหรียญ พวกนี้ทรงพลังยิ่งขึ้น เพื่อที่มันจะได้ทัดเทียมกับ

พลังการปลดล็อคยืนขั้นสูง ๆของวิชาอื่น ๆได้

ตอนที่ 1083 เลือนลาง

ในแต่ละวันหานเซ็นจะใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอด เพื่อขับคริสตัลในร่างกายออกไปที่ละนิด ขั้นตอน การขับพวกมันออกมาเป็นอะไรที่เจ็บปวดมาก แถมมันยังเป็นอะไรที่เชื่องช้า หานเซ็นสามารถขับมันออก ไปได้ที่ละนิดเท่านั้น และดูเหมือนกว่าที่เขาจะขับคริสตัลออกไปหมดคงจะต้องใช้เวลาหลายปี แต่หาน เซ็นก็ไม่ได้ใช้เวลาอยู่ในสหพันธ์ตลอดเวลาอย่างเสียเปล่า เขายังคง

แวะเข้าไปในก็อตแซงซั่วรีเพื่อกิน เนื้อของมอนสเตอร์ที่อัศวินผู้ไม่ภักดีออกไปล่าแทน สถานที่ที่อัศวินผู้ไม่ภักดีออกล่าเป็นหลักก็คือข้างใน ดินแดนจอมมาร ซึ่งมีมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์อาศัยอยู่หนาแน่น และด้วย

การทำแบบนี้ เขาก็สามารถ เก็บดวง

วิญญาณปีศาจให้กับเหรียญตาเขียวปีศาจได้ด้วย ถึงหานเซ็นจะไม่สามารถต่อสู้ได้ แต่วิญญาณ อสูรของเขาก็ยังทำงานแทนได้ แต่สิ่งที่ยากที่สุดในช่วงเวลานี้สำหรับหานเซ็นไม่ใช่การขับคริสตัลออก มาจากร่างกาย แต่เป็นการที่เขาจะมีลูกต่างหาก เขาและเหยียนหวั่นต่างก็พยายามอย่างหนัก แต่เหย ยนหนก็ไม่ตั้งท้องสักที ในระหว่างนี้พวกเขาจึงฝึกการเป็นพ่อแม่โดยใช้เป่าเอ่อแทน ผ่านไปหนึ่งปีหลัง จากที่หานเซ็นประสบเคราะห์ร้าย นักวิทยาศาสตร์ที่ชื่อดอกเตอร์ฟลล์ก็ได้ประกาศว่าเขาสามารถคิดค้น วิธีดูดซับผลึกพลังชีวิตได้แล้ว หลังจากที่ทดสอบว่าปลอดภัยและใช้ได้จริง วิธีนี้ก็ถูกใช้กันอย่างแพร่ หลาย หลังจากการค้นพบนี้มนุษยชาติก็ได้เข้าสู่ยุคที่เรียกว่า 'ยุคสุดยอดยืนอย่างเป็นทางการ มันแค่ขึ้น อยู่กับเวลาเท่านั้นก่อนที่คนอื่นจะคิดวิธีดูดซับจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้ แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็คิดค้นได้ เร็วกว่าที่หานเซ็นคาดการ

เอาไว้ มนุษย์ที่ต้องการจะดูดซับผลกพลังชีวิตนั้นจะต้องใช้ยาปรับปรุงยืนหรือ ที่เรียกกันว่า "จีโนฟลูอิด" ที่มีธาตุตรงกับผลึกพลังชีวิต ถึงแม้มันจะไม่ได้ง่ายดายอย่างวิธีที่หานเซ็นทำ อยู่ แต่มันก็เป็นความก้าวหน้าที่ดี ผู้คนในก็อตแซงชั่วรเขต 1 และ 2 ตอนนี้สามารถดูดซับผลึกพลังชีวิต ได้แล้ว แต่การจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวร์เขต 3 และ 4 นั้นยังคงเป็นสิ่งที่ยากเกินไป แต่ ถึงยังไงมันก็เป็นสิ่งที่ดีต่อมนุษยชาติทั้งหมด เพราะจะทำให้การฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดและสปิริต ราชันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้มากยิ่งขึ้น แต่

หานเซ็นไม่ได้ต้องการแค่จีโนพ้อยขั้นสุดยอดเท่านั้น เพราะใน ตอนนี้มันเป็นความรู้พื้นฐานที่ทุกคนต่างก็รู้กันหมดแล้ว เขามีเป้าหมายที่สูงกว่านั้น แม่หานเซ็นจะไม่ ยอมรับพลังแสงสว่างของจอมมารมา แต่เขาก็ยังตกเป็นเหยื่อให้กับสิ่งมีชีวิตที่ปลดล็อคยืนได้ถึงวันที่ 10 ซึ่งเป็นระดับที่เขาใฝ่ฝันอยากจะไปให้ถึง ด้วยเวลาและ

ระดับความแข็งแกร่งที่เพียงพอ สปริตราชนทั่ว ๆ ไป สามารถปลดล็อคยืนได้ถึงขั้นที่ 9 แต่การจะปลดล็อคยืนขั้นที่ 10 นั้นเป็นอะไรที่หาได้ยาก ซึ่งความ แตกต่างระหว่างการปลดล็อคยืนขั้นที่ 9 กับขั้นที่ 10 นั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว มีสปิริตราชั้นและมอนส เตอร์ขั้นสุดยอดไม่กี่ตัวเท่านั้นที่สามารถปลดล็อคยืนขั้นที่ 10 ได้สำเร็จ ซึ่งโอกาสที่มนุษย์จะทำได้นั้นคือ ศูนย์ แต่มนุษย์สามารถวิวัฒนาการเป็นกึ่งเทพและขึ้นไปยังก็อตแซงชัวร์เขต 4 โดยผ่านบ่อน้ำแห่งการ วิวัฒนาการพวกเขาไม่จำเป็นต้องผ่ามิติหรือถูกเชิญขึ้นไปอย่างสปิริตและมอนสเตอร์ แม้มันจะเป็นความ สำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่ได้เลื่อนขั้นไป แต่การจะรอดอยู่ในก็อตแซงชัวร์เขต 4 นั้นเป็นคนละเรื่องกัน มนุษย์ น้อยคนมาก ๆที่สามารถเอาตัวรอดอยู่ในนั้นได้ ยิ่งเวลาผ่านไปเท่าไหร่ซื้อของหานเซ็นก็เริ่มจะเลือนหาย ไป ผู้คนจำได้แค่ว่าเขานั้นครั้งหนึ่งเคยถูก

เรียกว่าเป็นคนหนุ่มที่แข็งแกร่งที่สุดในสหพันธ์ดวงดาว

แม้แต่ ตระกูลหลัวตอนนี้ก็ยอมรับแล้วว่าหานเซ็นไม่คิดที่จะเรียนรู้วิชาจำลองนภา และตระกูลหลัวก็ไม่ได้สนใจ อะไรเขาอีก หลายปีผ่านไป หานเซ็นและเหยียนหรันใช้ชีวิตกันอย่างสงบสุข พวกเขาไม่จำเป็นต้อง

ทำงานอะไรมาก เนื่องจากทรัพย์สินของพวกเขามีอยู่มหาศาล ดังนั้นพวกเขาจึงใช้เวลาส่วนใหญ่เดินซื้อของหรือไม่ก็ท่องเที่ยวอยู่บ่อยครั้ง ตอนนี้หานเหยียนเองก็ถึงวัยที่สามารถเข้าไปในก็อตแซงชั่วรีเขต 1 ได้แล้ว ซึ่งเป็นสถานที่ที่มนุษย์เป็นผู้ปกครองโดยสมบรณ์หลังจากที่สามารถดูดซับผลึกพลังชีวิตได้ ด้วยอิทธิผลของมนุษย์ในดินแดนแห่งนั้น ทำให้เธอสามารถก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว บางที่อาจจะเป็น เพราะพรสวรรค์ของเธอ หรืออาจจะเป็นเพราะหลัวซูหลานสอนเธอมาเป็นอย่างดี ทำให้เธอเหมือนกับ ร่างก็อปปีของหานเซ็นไม่มีผิด ในเวลาเพียงแค่ 2 ปี เธอก็กลายเป็นเทพธิดาของก็อตแซงชั่วรีเขต 1 เธอ ทำผลงานได้อย่าง

ดี ถึงขนาดที่สามารถเข้ารอบ 10 คนสุดท้ายของศึกชิงตำแหน่งผู้ถูกเลือกได้ ก่อนหน้า นี้ทุกคนจะเรียกหานเห็นว่าอัจฉริยะหรือไม่ก็ลูกเขยของประธานสหพันธ์ แต่ในตอนนี้พวกเขาเรียกหานเซ็ นว่าพี่ชายของหานเหยียนแทน หานเซ็นเองก็ภาคภูมิใจกับสิ่งที่น้องของเขาทำได้สำเร็จเช่นกัน แต่ซื้อ นั้นก็ไม่ได้เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง ตัวตนของหานเซ็นเลือนลางหายไปจากความทรงจำของคนใน สหพันธ์ หานเซ็นกลับเป็นคนที่ไม่เป็นที่รู้จักอีกครั้ง เขานั้นเป็น

อดีตไปแล้ว ชื่อเสียงที่เขาสร้างไว้ก็กลาย เป็นสิ่งที่ถูกลืม ตอนนี้หานเซ็นนอนเล่นอยู่ในสวนหลังบ้าน พร้อมกับมองดูหานเหยียนฝึกวิชาไฮเปอร์ โน หานเซ็นสอนอะไรให้เธอหลายอย่าง และเขาก็จะเข้าไปให้คำแนะนำกับเธออยู่บ่อยครั้ง แต่วันนี้มีบาง สังกวนใจของเขาสีหน้าของเขาบูดบึงอย่างเห็นได้ชัด เขาลุกยืนขึ้นมาตั้งแต่ที่เขาได้รับบาดเจ็บ หานเซ นก็ไม่สามารถใช้ออร่าศาสตร์ตงเสวียนได้อีก เพราะแบบนั้นเขาจึงไม่

สามารถสัมผัสถึงพลังที่แท้จริงของ หานเหยียนและรู้ถึงวิชาที่เธอฝึกได้ แต่ในที่สุดความสามารถของเขาก็เริ่มจะกลับมาอีกครั้ง คริสตัลใน ร่างกายของเขาถูกขับออกเกือบจะหมดแล้ว และในวันนี้เขาก็สามารถเห็นสิ่งที่เธอฝึกได้อย่างชัดเจน “ทำไมเธอถึงฝึกวิชาจำลองนภา? หานเซ็นขมวดคิ้วเขารู้ว่าศาสตร์อาชูร่าและวิชาจำลองนภาเป็น ศาสตร์เดียวกัน และเขาก็เข้าใจว่าทำไมแม่ของเขาถึงไม่ต้องการให้เขาฝึกมัน ดูเหมือนหลังจากที่ ตระกูลหลัวไม่สามารถทำให้หานเซ็นฝึกวิชาจำลองนภาได้สำเร็จ พวกเขาก็เปลี่ยนเป้าหมายมาที่หานเห ยียนแทน “ไม่ใช่นะ! นี้เป็นวิชาของศาสตราจารย์หลัวจากสถาบันเซนท์ หนูไม่อยากจะเชื่อเลยว่าอย่างที่ จะดูมันผิดแบบนี้ หานเหยียนหัวเราะหานเซ็นอง ตอนนี้เขาเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ตระกูลหลัวไม่คิดที่ จะยอมแพ้ง่าย ๆเลยใช่ไหม ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพวกเขาจะเล่นสกปรกถึงขนาดใช้กลอุบายแบบนี้

ตอนที่ 1084 ต้นกำเนิดของวิชาจำลองนภา

ในคืนนั้น หานเซ็นคุยกับหลัวหลานตามลำพัง แต่ดูเหมือนเธอจะรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว เธอพูด “ตอนนี้มันสายไปแล้ว เมื่อคนตระกูลหลัวเริ่มฝึกวิชาจำลองนภา แม่รู้ดีว่ามันไม่สามารถหยุดได้อีก" หลัวหลานถอยหายใจออกมาและพูดต่อ “แม่คิดว่าการซ่อนและปิดบังสายเลือดของลูกจะทำให้ลูกของแม่มีชีวิตที่ ดีได้ แม่ไม่เคยต้องการให้ลูกประสบกับความเจ็บปวดและภาระที่ลูกไม่ควรจะได้รับ แม่นั้นโง่เขลาที่คิดว่า ตระกลหลัวจะล้มเลิกความคิดไปหลังจากที่ถูกลูกปฏิเสธ แม่โง่ที่ไม่ได้คิดว่าพวกเขาจะเข้าตาจนถึง ขนาดที่ไปหลอกให้ผู้หญิงที่ไม่ได้มีแซ่เดียวกันฝึกมัน “แต่ผมไม่เข้าใจ ทำไมพวกเขา

ถึงได้ยืนกรานจะ ให้พวก

เราฝึกมันขนาดนั้น และถ้าเหยียนฝึกมัน เธอจะมีอันตรายอะไรหรือเปล่า หานเซินถาม ถ้าเรื่อง วิชาจำลองนภาพัวพันแค่ตัวเขาล่ะก็ หานเซ็นก็คงจะไม่ถาม

ถึงมัน แต่ในเมื่อมันมีผลต่อน้องของเขา ทำให้เขาต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับมันให้มากที่สุด เรื่องความปลอดภัยของหานเหยียนเป็นหนึ่งในเรื่องที่ ส่าคัญที่สุดของหานเซ็น หลัวซูหลานมองมาที่ตาของหานเซ็น ซึ่งหานเซ็นเองก็สบตากับเธอ เขาจำเป็น ต้องรู้ถึงอันตรายที่น้องสาวของเขาอาจจะเจอในอนาคต เขาจะไม่ยอมให้เธอต้องรับมือมันตามลำพัง โดยที่เขาไม่รู้เรื่องอะไรเลย “ถ้าแม่ไม่ต้องการที่จะบอก งั้นผมก็จะไปถามตระกูลหล้วด้วยตัวเอง หานเซิ นพูด หลังจากนั้นหลัวซูหลานก็พูด “มันไม่

มีประโยชน์หรอก ในเมื่อตอนนี้ลูกไม่สามารถฝึกวิชาจำลอง นภาได้อีกแล้ว พวกเขาไม่มีทางที่จะบอกอะไรลูก “ถ้างั้นผมก็จะทำลายตระกูลของพวกเขา แบบนี้เป็น ยังไง?" หานเซ็นพูด หลัวซูหลานเพียงแค่ถอนหายใจออกมาและพูด “นั้นก็ไม่มีประโยชน์เช่นกัน ตอนนี้ ไม่มีอะไรที่ลูกสามารถทำเพื่อน้องของลูกได้อีกแล้ว แต่ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของแม่เอง แม่ไม่ได้คาด คิดว่าผู้ชายที่หยิ่งยโสขนาดนั้นจะยอมสอนมันให้กับคนนอก แถมโดยการหลอกลวงอีก” “มันเกิดเรื่อง แบบนี้ขึ้นได้ยังไง?" เลือดของหานเซ็นเริ่มเดือดขึ้นมา แต่เขายังไม่ต้องการให้แม่ของเขารู้ว่าตอนนี้พลัง ของเขาเริ่มกลับมาแล้ว และพลังที่เขาเคยมีมันมากมายขนาดไหน เขายังคงเป็นมนุษย์คนแรกที่สามารถต่อกรกับสปีริตราชนในก็อตแซงชั่วรีเขต 3 ได้ หลัวซูหลานจ้องมองลูกชายของเธออยู่สักพัก หลังจาก

นั้นเธอก็พูด “ลูกรู้ไหม แต่เดิมแล้ววิชาจำลองนภาไม่ได้เป็นของตระกูลหลัว” หานเซ็นชื่อคที่ได้ยินแบบ นี้ ทุกคนในสหพันธ์ดวงดาวต่างก็เชื่อว่าวิชาจำลองนภาเป็นของตระกูลหลัว แต่การที่หลัวซูหลาน สารภาพออกมาว่ามันไม่ใช่ของพวกเขานั้นเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก ๆ แต่หลังจากนั้นหานเซินก็นึกถึงศาสตร์ อาชูร่าขึ้นมา เขาหวังว่าแม่ของเขาจะยอมบอกรายละเอียดมากกว่านี้ “ในอดีตพวกเรานั้นเป็นเพียงแค่หัว ขโมยระหว่างดวงดาวและโจรสลัดอวกาศเท่านั้น หลัวซูหลานพูดอธิบาย ซึ่งทำให้หานเซ็นทั้ง ประหลาดใจและก็ดีใจ "โจรสลัดอวกาศ?" หานเซ็นไม่คาดคิดมาก่อนว่าต้นก่าเนิดของตระกูลระดับสูงใน สหพันธ์จะมีประวัติที่ต่ำต้อยแบบนี้ “มนุษยชาตินั้นอยู่ในจักรวาลนี้มาเป็นเวลานานแล้ว แต่ในตอนแรก สหพันธ์ดวงดาวไม่ได้เป็นแบบทุกวันนี้ ในการท่องอวกาศสมัยก่อน

นั้น มนุษยชาติจำเป็นต้องพึ่งพาชูร่า เพื่อจะเดินทางในอวกาศ....." หลัวซูหลานพูดอธิบาย “อะไรกัน? แม่กำลังจะบอกว่าวิชาจำลองนภา เป็นสิ่งที่ขโมยมาจากสุสานของราชาชูร่าอย่างงั้นหรอ? หานเซ็นช็อค “ใช่ แต่เดิมมันเป็นวิชาที่ถูก พัฒนาขึ้นโดยชูร่า แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง ทำให้มันถูกซ่อนเอาไว้ในสุสาน เท่าที่แม่พอจะจำได้ ไม่มีช ร่าตนไหนที่ได้ฝึกมัน ราชาชูร่าจะสามารถไปที่สุสานก็ต่อเมื่อพวกเขากำลังจะตายเท่านั้น ถึงพวกเขาจะ ฝึกมันในขณะที่อยู่ในนั้น แต่พวกเขาก็ไม่สามารถกลับออกมาได้ หลัวซูหลานพูดอย่างไม่ปิดบังอะไร

“ทำไมมันถึงไปอยู่ในนั้นได้?” หานเซ็นถาม “ในตอน

ที่พวกเขาขโมยวิชาจำลองนภาออกมานั้น พวกเขาเองก็ไม่รู้เช่นกัน แต่หลังจากที่เขาได้ฝึกมัน เขาก็รู้

ความจริง หานเซ็นไม่ได้พูดอะไรอีก เขาเพียงแค่รอ ให้แม่ของเขาเล่าต่อไปเท่านั้น หลัวหลานพูดต่อ “สมาชิกคนหนึ่งของตระกูลหลัวเป็นคนที่ฉลาดมาก ๆ และด้วยสติปัญญาของเขา ทำให้เขาลอบเข้าไปในสุสานได้สำเร็จ ในสมัยนั้นมนุษย์ยังอ่อนแอมาก ซึ่ง ถ้าพวกขู่ว่าต้องการ พวกเขาก็สามารถทำลายมนุษยชาติได้อย่างง่ายดาย ยังไงก็ตามหลังจากที่พวกเขา ขโมยมันออกมา พวกเขาก็แปลตัวอักษรโดยใช้พวกซูร่าที่จับมาและบังคับให้พวกเขาลองฝึกมัน หลัง จากนั้นพวกซูร่าที่ถูกจับมาต่างก็ล้มตาย ทันทีที่พวกเขาตาย ร่างกายของพวกเขาก็แห้งเหี่ยวจนเหลือแต่ หนังหุ้มกระดูก” “ไม่นานหลังจากนั้น พวกเขาก็ลองให้มนุษย์ฝึกมันดู ถึงซูร่าจะตายเมื่อฝึกมัน แต่มนุษย์ ที่ฝึกมันกลับไม่ได้ประสบกับชะตากรรมแบบเดียวกัน ดูเหมือนว่าพวกเราจะสามารถฝึกมันได้ แต่พวกซูร่า ทำไม่ได้

แต่ถึงจะพูดแบบนั้น พลังที่สามารถปล่อยออกมาได้ ก็ไม่เหมือนกับตัวหนังสือที่แปลออกมาเลย สักนิด พลังที่ได้จากการฝึกมันนั้นต่ำมาก ๆ จนกระทั่งคน ๆหนึ่ง."ใครกัน? หานเซ็นถาม "คน ๆนั้นก็คือเด็กผู้หญิงอายุเพียง 18 ปี หลัวซุหลานหยุดพูดไปสักพัก จากนั้นเธอก็เล่าต่อ "เด็กสาวได้มาเห็นวิชาจำลองนภาโดยบังเอิญ ซึ่งตามจริงแล้วมันถูกส่งให้กับพ่อของเธอ เธอพยายามที่จะฝึกมันด้วยตัวเธอเอง และเธอก็ฝึกมัน

สำเร็จ เธอสามารถใช้พลังจำลองนภาได้อย่างเชี่ยวชาญในเวลาอันสั้น" หัวใจของหาน เซ็นเริ่มจะเต้นเร็วขึ้น เขาถามขึ้นมา "เด็กสาวคนนั้นชื่ออะไร?" ในช่วงที่ได้ฟังเรื่องราว หานเซ็นก็คิดว่า อาจจะเป็นซีโร่ขึ้นมา แต่ช่วงเวลาดูจะไม่ตรงกัน เขาเลยทิ้งความคิดนั้นไป "ชื่อของเธอคือ อวสู่ซวง และ หลังจากนั้นเธอก็กลายเป็นภรรยาของหัวขโมยคนนั้น

สีหน้าของหลัวซูหลาน

ดูแปลก ๆ หลังจากนั้นเธอก็ พูดต่อ “จริง ๆแล้วเธอเป็นลูกครึ่ง พ่อของเธอเป็นมนุษย์ ส่วนแม่ของเธอเป็นซูร่า บางทีมันอาจจะเป็น เพราะเลือดผสมในตัวเธอ ทำให้เธอสามารถฝึกมันได้สำเร็จ “มีเพียงทายาทที่มาจากสายเลือดของเธอ เท่านั้น ถึงจะสามารถฝึกฝนวิชาจำลองนภาและสามารถใช้พลังของมันอย่างเต็มที่ได้ แต่โชคร้ายสำหรับ พวกเราที่หลังจากนั้นไม่ได้มีใครแต่งงานกับซูร่า ทำให้สายเลือดครึ่งมนุษย์ครึ่งซูร่าเริ่มเจือจางลงไป และพลังที่ได้จากการฝึกก็น้อยลงตามไปด้วย ถ้าไม่ใช่เพราะก็อตแซงชั่วรช่วยเพิ่มพลังให้พวกเรา วิชา จำลองนภาก็คงจะถูกเก็บจนเป็นแค่ของที่ถูกลืมเท่านั้น “มนุษย์ไม่สามารถฝึกถึงขั้นสูงได้ ส่วนราก็จะ ตายถ้พยายามที่จะฝึกมัน ทำไมถึงมีแค่สายเลือดผสมที่

สามารถฝึกมันได้อย่างสมบูรณ์ล่ะ? หานเซ็น ถาม “แม่เองก็ไม่รู้ มันเป็นเรื่องที่คนในตระกูลหลัวต่างก็โต้เถียงกันมานาน แต่ก็ไม่มีใครที่สามารถเข้า ใกล้ความจริงได้ พวกเขาเคยพยายามจับชูร่ามาและบังคับให้พวกมันฝึกอีก แต่ชูร่าก็ยังล้มตายเหมือนเดิม

ตอนที่ 1085 ความลับของตระกลูหลัว

หลัวซหลานพูดอะไรหลายอย่างก็เพื่อที่จะอธิบายถึงต้นกำเนิดของวิชาจำลองนภาให้หานเซ็นฟัง แต่หานเซ็นก็ยังคงมีคำถามในใจอยู่ และหนึ่งในนั้นก็คือคำถามที่ว่าทำไมตระกูลหลัวถึงได้ยืนกรานที่จะฝึก มันต่อไป หลัวซูหลานอธิบายต่อไป “ด้วยเหตุผลที่ว่า

เลือดของชูร่าเริ่มจะเจือจางลงไป ทำให้มีการโต้เถียงกันในตระกูลหลัวถึงเรื่องที่จะแต่งงานกับพวกชูร่าอีกครั้งเพื่อฟื้นฟูสายเลือด แน่นอนว่ามีหลายคนที่ คัดค้านความคิดนี้ พวกเราเป็นมนุษย์และนั่น

ก็คือสิ่งที่พวกเราควรจะเป็นต่อไป สายเลือดผสมไม่ใช่สิ่ง จำเป็น แต่ความคิดนี้ก็ทำให้ตระกูลแบ่งออกเป็น 2 ฝั่ง

ฝั่งที่ต้องการจะรักษาสายเลือดมนุษย์เอาไว้นั้นอยู่ในสหพันธ์ต่อไป ส่วนอีกฝั่งนั้นเดินทางไปอยู่อาศัยกับพวกชูร่า" "จริงหรอเนีย ใครกันที่ไปอยู่ฝั่งชูร่า" หานเซ็นถาม หลังจากนั้นหลัวซูหลานก็พูดว่าเบา ๆ ว่า "นี่เป็นความลับที่ยิ่ง

ใหญ่ที่สุดของตระกูลหลัว ถ้า แม่บอกลูกไป ทั้งลูกและน้องก็อาจจะต้องประสบกับเคราะห์กรรม พวกเรายังคงมีสายเลือดของชูร่าอยู่ ถึงมันจะเบาบางแต่มันก็ยังมีอยู่ คนอื่น ๆอาจจะไม่ยอมรับเรื่องนี้ถ้ามันเกิดถูกเผยแพร่ออกไป นั่นคือ เหตุผลที่แม่ไม่เคยบอกอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อน ส่วนชื่อ

ของสมาชิกคนที่ไปอยู่กับพวกซูร่าและผู้นำ ของพวกเขานั้น มันเป็นข้อมูลลับที่แม้แต่แม่เองก็ไม่รู้ ครั้งหนึ่งตาทวดของลูกเคยหลุดพูดออกมาตอนที่เขาเมาว่าผู้นำของพวกเขาเป็นคู่ร่าที่หล่อมากคนหนึ่ง บางคนเรียกเขาว่าซูร่าอว “แปลกแฮะ นั้นมันชื่อ แซ่เดียวกับราชินีของพวกซูร่าคนปัจจุบันไม่ใช่หรอ?" หานเซ็นยิ้มแห้ง ๆ หลัวซูหลานพูด “ตระกูลหลัวไม่ ต้องให้วิชาจำลองนภากลับไปอยู่ในมือของพวกซูร่า ถ้ามันตกไปอยู่ในมือของอีกฝ่าย มันอาจจะถูกใช้กับ มนุษยชาติได้ ในตอนที่ซูร่าอวจากไป เขาได้ฝึกแค่ครั้งแรกของวิชาจำลองนภาเท่านั้น ซึ่งก็เป็นอันเดียว กับที่ลูกได้รับ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งนั้นเป็นความลับสุดยอด นอกจากตาทวดของลูกแล้วก็ไม่มีใครในตระกูลที่ ได้ฝึกมัน นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาเชื่อว่ามันจำเป็นที่ถูกต้องฝึกวิชาจำลองนภานี้ หานเซ็นเริ่มจะเข้าใจ ขึ้นมาบ้าง และเขาคิด

ว่าข้อมูลที่เขาได้รับมาเป็นอะไรที่เยี่ยมไปเลย ข้อมูลนี้อธิบายให้เขารู้ว่าทำไม ศาสตร์อาชูร่าที่เขาได้รับถึงยาวกว่าวิชาจำลองนภา ที่แท้มันก็คือฉบับสมบูรณ์ “ทายาทเลือดผสมของ ร่าอวนั้นแข็งแกร่งกว่าฝ่ายที่ตัดสินใจอยู่ในสหพันธ์มาก จนกระทั่งมนุษย์ค้นพบก็อตแซงชั่วร์ ทำให้พวก เราสามารถเติบโตและพัฒนาด้วยการเก็บจีโนพ้อย หลังจากนั้นพวกเราก็แข็งแกร่งกว่าพวกคนที่จากไป และถ้ลูกกังวลว่าสายเลือดผสมจะสามารถเข้าไปในก็อตแซงชั่วรได้ล่ะก็ ลูกไม่จำเป็นต้องกังวล พวก เขาเหมือนกับชูร่าจริงๆ สายเลือดผสมไม่สามารถเข้าไปในก็อตแซงชั่วรได้เช่นกัน หลัวหลานพูดต่อ “สำหรับสมาชิกในตระกูลหลัวที่ไปอยู่กับพวกชูร่าน่ะหรอ? ลูกไม่จำเป็นต้องไปกังวลเกี่ยวกับพวกเขา พวกเขาไม่ถือเป็นญาติพี่น้องของพวกเราอีกแล้ว นอกจากนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ดูเหมือนมนุษย์ด้วย

ตระกูล หลัวไม่มีทางให้อีกครั้งหนึ่งของวิชาจำลองนภากับพวกเขา “ส่วนความลับที่แม่พูดถึงนั้น ห้ามนำไปเผย แพร่ให้คนอื่นนอกเหนือจากตระกูลหลัวรู้เป็นอันขาด ทั้งพวกชูร่าอวและตระกูลหลัวต่างก็ได้ตกลงกันว่า จะไม่แพร่งพรายให้คนอื่นรู้ แต่ทุก ๆ สิบปี ตระกูลหลัวจะส่งคนที่แข็งแกร่งที่สุดไปต่อสู้กับคนที่แข็งแกร่ง ที่สุดของพวกชูร่าอว์ ซึ่งถ้าตระกูลหลัวแพ้เมื่อไหร่ พวกเขาจะถูกบังคับให้มอบอีกครั้งของวิชาจำลองนภา ตาทวดของลูกเป็นเพียงคนเดียวที่ได้วิชาจำลองนภาฉบับสมบูรณ์ ดังนั้นถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับเขาล่ะ ก็ มันจะเป็นการดีที่สุดถ้าพวกเขาหาคนมาสืบทอดได้ เพราะถ้าเขาตายไปเมื่อไหร่ วิชาจำลองนาอีก ครั้งหนึ่งก็จะต้องตกเป็นของชำร่าอวแน่นอน นั้นคือเหตุผลที่ตระกูลหล้วต้องการตัวลูกมาโดยตลอด “นอกจากผมและน้องเหยียนแล้ว ไม่มีตัวเลือกอื่นอีก

แล้วหรอ? หานเซ็นถาม หลัวซูหลานพูด “ตาของลูกต้องการเจริญรอยตามตาทวดของลูก เขาต้องการความแข็งแกร่งเหนือสิ่งอื่นใด เขาผลักดันตัวเองให้ แข็งแกร่งขึ้นจนในที่สุดเขาก็ได้ตายไปในก็อตแซงชัวรี่ ในตอนที่แม่ออกมาจากตระกูลนั้น ไม่มีอัจฉริยะ อย่างเขาเหลือในตระกูลอีกแล้ว” “ถ้าแบบนั้น ทำไมถึงไม่ทำลายมันทิ้งล่ะ? หานเซ็นพูด “แม่เองก็คิด เสมอว่านั้นเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด แต่ตาทวดนั้นหยิ่งทะนงเกินกว่าจะยอมทำเรื่องแบบนั้น" หลัวหลาน หยดไป ก่อนที่จะพูดต่อ “แต่ตอนนี้เหยียนได้ฝึกมันไปแล้ว พวกซูร่าอวจะ

มาหาเธอแทน ถ้าตาทวดของ เธอเป็นอะไรไป “เป็นเพราะความหยิ่งบ้าบอของเขา ทำให้น้องของผมต้องไปสู้กับพวกข์ร่าอวี ทุก ๆ 10 ชื่อย่างงั้นหรอ?

เขาไม่เคยคิดถึงความรู้สึกของคนอื่นเลยหรือไง? นี้น่ะหรอผลลัพธ์ของความหยิ่งทะนง? หานเซ็นพด “ตอนนี้มันไม่ได้สำคัญอีกต่อไป เพราะมันสายเกินไปแล้ว" หลัวซูหลานดูเสียใจ “ให้ผมไป ที่ตระกลหลัวและทำลายวิชานซะ มันจะได้ทำลายความหยิ่งทะนงบ้า ๆนี้รวมถึงการต่อสู้ด้วย หานเซ์ นพูด ในตอนแรกหลัวหลานคิดว่าหานเซ็นคงจะพูดเล่น “เหยียนได้ฝึกมันเรียบร้อยแล้ว และเราก็ไม่ สามารถย้อนเวลากลับไปได้ ดังนั้นเราได้แต่หวังว่าเหยียนจะวิวัฒนาการเป็นถึงเทพได้ก่อนที่ตาทวดของลูกจะตาย” “ผมจะไม่ยอมอยู่เฉย ๆหรอก ผมจะจัดการเรื่องนี้เอง ผมจะไม่ยอมให้น้องต้องเจ็บปวดเพียง เพราะเจ้าแก่บ้านั้นเป็นอันขาด” หลังจากที่หานเซ็นพูดจบ เขาก็คิดกับตัวเอง ไม่มีอะไรที่สำคัญไปกว่า ครอบครัว เรายอมให้ศาสตร์อาชูร่ากับพวกชูร่าอวไปตรง ๆ ดีกว่ายอมให้น้องสาวของ

เราสู้ในการต่อสู้ที่ ไม่มีความจำเป็นแบบนี้ หานเซินกลับเข้ามาในก็อตแซงชั่วรเป็นครั้งแรกในรอบ

หลายปี แต่ครั้งนี้เขาไม่ ได้กลับมาในนามหานเซ็นแต่เป็นดอลลาร์ ในเวลานี้หานเซ็นยังไม่ต้องการให้คนอื่น ๆรว่าพลังของเขา เริ่มกลับคืนมา ด้วยการที่ราชามังกรคุ้นเคยกับดินแดนแห่งนี้เป็นอย่างดีบวกกับการที่มีอัศวินผู้ไม่ภักดีอยู่ ด้วย หานเซ็นจึงไม่จำ

เป็นที่จะต้องต่อสู้อะไรมากอยู่แล้ว หานเซ็นพบกับมนุษย์หลายคนที่เข้ามาในดิน แดนแห่งนี้เมื่อหลายปีก่อน และหานเซินก็ได้ช่วยพวกเขาเอาไว้ในนามของดอลลาร์ ซึ่งพวกเขาก็ ตอบแทนด้วยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่ หานเซ็นเรียกโกลเด้นโกรวเลอร์ออกมา และเดินทางไปหา

เมืองมนุษย์ที่อยู่นอกดินแดนแห่งนี้ โกลเด้นโกรวเลอร์พึ่งจะวิวัฒนาการเสร็จไม่กี่เดือน ก่อนหน้านี้ ซึ่งมันก็แข็งแกร่งไม่ต่างจากมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชั่วรีเขต 3 แต่อย่างไรก็ตามมันก็ยังไม่สามารถปลดล็อคยนได้สักขั้น ในช่วงเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา หานเซ็นพยายามช่วยโกลเด้นโก รวเลอร์ปลดล็อคยืนจนถึงขั้นที่ 3 ซึ่งมันจำเป็นต้องปลดล็อคยืนให้ถึงขั้นที่ 9 ถ้าเขาต้องการให้มันต่อสู้กับ มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ แต่โชคดีที่ตอนนี้หานเซ็นต้องการแค่ใช้มันเป็นสัตว์ขี่เท่านั้นซึ่งมันรวดเร็ว อย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อออกมาจากเขตป่าอันว่างเปล่า เขาก็ไม่ได้ห่างไกลจากเมืองที่กาลังมุ่งไปมากนัก แต่ ทันใดนั้นหานเซ็นก็ได้ยินเสียงกรีดร้อง พร้อมกับเห็นแสงแปลกๆ หานเซ็นขมวดคิ้ว บริเวณที่เสียงดังนั้น คือทิศทางที่หานเซ็นได้ยินมนุษย์คนอื่นบอกว่ามีเมืองตั้งอยู่

ตอนที่ 1086 เหรียญจากท้องฟ้า

ซูเสียวเฉียวรู้สึกเศร้าสร้อยในวันแย่ ๆนี้ เขาเก็บจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ได้เต็มในก็อตแซงชั่วรเขต 2 และ ถูกส่งมายังเมืองระดับราชวงศ์ที่ถูกปกครองโดยมนุษย์ในก็อตแซงชั่วรเขต 3 แม้มันจะเป็นอะไรที่โชคดี แต่ความโชคดีของเขาช่างสั้นนัก เพียงแค่ปีเดียวหลังจากที่เขามาถึง มอนสเตอร์ก็มาบุกยึดครองเมือง ตอนนี้ที่

นอกประตูเมืองมีมอนสเตอร์สูงกว่า 10 เมตรยืนอยู่ มันมี 2 หัว 6 ขาและตัวของมันก็เหมือนกับจะขยายใหญ่ขึ้นได้เรื่อย ๆ เมื่อเขาเห็นมัน พร้อมกับ

กองทัพที่ติดตามมา เขาก็รู้สึกหวาดกลัว เขาเพิ่งจะเข้า มาในก็อตแซงชั่วรเขต 3 ได้แค่ปีเดียว และในเวลานั้นเขาก็ทำได้เพียงแค่เก็บจีโนพ้อยระดับสามัญและ โบราณเท่านั้น การจะต่อสู้กับมอนสเตอร์ที่บุกมาด้วยระดับความแข็งแกร่งในตอนนี้โอกาสรอดของเขาก็ แทบจะไม่มี ไม่จำเป็นต้องพูดถึงผู้คนในเมืองเทรชพวกเขาต่างก็รู้สึกเหมือน ๆกันมอนสเตอร์ที่มาโจมตี พวกเขานั้นถูกเรียกว่า “อสูรบ้าคลั่ง และผู้น่าของพวกมันก็คือมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ มอนสเตอร์ที่ อ่อนแอที่สุดที่บุกมานั้นเป็นระดับโบราณ ส่วนตัวอื่นนอกจากผู้น่าไม่มีตัวไหนเกินระดับกลายพันธุ์ ด้วย การเปิดใช้งานการปลดล็อคยืน ผู้นำของอสูรบ้าคลังกำลังโจมตีใส่กำ

แพงเมือง ซึ่งแรงกระแทกแต่ละครั้ง ทำให้กำแพงเมืองสั่นสะเทือน มนุษย์ทุกคนที่อยู่ข้างในดูสิ้นหวัง

พวกเขาต่างก็ยอมรับว่ามันก็ขึ้นอยู่กับ เวลาเท่านั้น ก่อนที่กำแพงจะพังทลายลงมา นักสู่แนวหน้าของเมืองหลายคนกระโดดลงไปต่อสู้กับมอนส เตอร์ที่บุกมา แต่หลังจากนั้นไม่นาน ผู้คนที่อยู่ในเมืองก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของผู้คนที่ออกไปต่อสู้ สถานการณ์ของพวกเขาตอนนี้ไม่สู้ดีนัก ร่างกายของมอนสเตอร์แข็งแกร่งเกินไปสำหรับอาวุธของพวก นักสู้ที่ลงต่อสู้ พวกเขาพบว่าจำเป็นจะต้องเล็งไปที่ดวงตาของมอนสเตอร์ ถ้าหากพวกเขาต้องการจะ ทำความเสียหายให้กับพวกมัน แต่ท่ามกลางการต่อสู้ที่รุนแรง การจะเล็งไปที่ดวงตาของพวกมอนสเตอร์ เป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก ด้วยเหตุนั้นสถานการณ์ของพวกเขาจึงไม่สู้ดีนัก เนื่องจากอาวุธและวิชาของ พวกเขาไม่สามารถทำความเสียหายให้กับร่างกายของมอนสเตอร์ได้ ทำให้พวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์ ที่เลวร้ายตั้งแต่เริ่มสู้เลย

ปัง! มอนสเตอร์ยังคงโจมตีกำแพงเมืองต่อไป และในที่สุดพวกมันก็เจาะทะลุ กำแพงได้สำเร็จ เศษอิฐกระเด็นเข้าไปในเมืองทำให้เกิดเป็นฝุ่นควันขึ้นมา "เวรเอ๊ย! ซูเสียวเฉียวยืนอยู่ บนกำแพง ขณะมองสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งท่าให้เขาล้มลงมาบนพื้น และในระหว่างการสั่นสะเทือนที่รุนแรง ก้อนอิฐก็หล่นลงมาใส่ใบหน้าของเขาใน ทำให้มีเลือดไหลออกมาจากจมูกของเขา เขารู้ตัวว่านี้ไม่ใช่ เวลาที่จะไปห้องพยาบาล เขาต้องอดทนเอาไว้ ดังนั้นเขาพยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่สนใจความเจ็บปวดและยกธนูขึ้นมา เขาเล็งและ

ยิ่งธนูออกไป เคร็ง! ลูกธนูพุ่งเข้าที่ใบหน้าของมอนสเตอร์ แต่มันหลับตาลง ทำให้เขาโจมตีไม่ถูกลูกตาของมัน ซูเสียวเฉียวยิ่งลูกธนูออกไปอีกดอกและความพยายามครั้งที่สอง ของเขานี้ก็สำเร็จ ลูก

ธนูพุ่งเข้าไปที่ดวงตาของมอนสเตอร์ที่บ้าคลังนี้ ทำให้มันส่งเสียงร้องออกมาด้วย ความเจ็บปวด และวิ่งถอยกลับไปที่กองทัพของมัน แต่นั่นเป็นลูกธนูตอกสุดท้ายของซูเสียวเฉียว หลัง จากที่เขารู้ตัวว่าลูกธนูหมดแล้ว เขาก็ทำได้แค่ร้องตะโกนออกมา "ทำไมมอนสเตอร์ที่ตัวใหญ่ยักษ์พวกนี้ ถึงต้องมีดวงตาเล็กแค่เม็ดถั่วด้วยนะ?!* ซูเสี่ยวเฉียวโยนธนูทิ้งไปและเรียกหอกออกมา โดยหวังว่าเขา

จะสามารถกระโดดเข้าไปแทงดวงตาของมอนสเตอร์ที่เข้ามาในระยะใกล้ได้ หลังจากนั้นเขาก็วิ่งเข้าไป ร่วมการต่อสู้ เสียงกรีดร้องทั้งของมนุษย์และมอนสเตอร์ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับเสียงกระทบกัน ของเหล็ก แต่ทันใดนั้น พื้นดินก็สั่นสะเทือนอย่างรุนแรงอสูรบ้าคลั่งอีกตัวกำลังวิ่งเข้ามาที่สนามรบ แต่ ตัวนี้สูงกว่า 30 เมตร และร่างกายของมันก็ดำสนิทเหมือนกับหินออบซิเดียน

“มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ เบอร์เซิร์กกำลังบุกเข้ามา!" สีหน้าของจ้าวหลงมืดมนทันที ขณะที่เขาตะโกน เขาก็คือผู้นำของเมืองนี้ เมืองเทรชแทบจะไม่สามารถรับมือกับอสูรบ้าคลั่งเพียงแค่ไม่กี่ตัว แม้มันจะเป็นการต่อสู้ที่ยากลำบาก แต่ ความหวังของพวกเขาก็ไม่เคยหายไป แต่ตอนนี้ด้วยการที่มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์เบอร์เซิร์กวิ่งเข้ามา ร่วม

การต่อสู้ด้วย ทำให้พวกเขาเริ่มจะสิ้นหวังขึ้นมา มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์เบอร์เซิร์กนั้นไม่ได้สนใจ มนุษย์ที่อยู่ในสนามรบ แต่มันเดินเข้าไปที่ประตูเมือง และใช้ตัวของมันชนเข้ากับประตูเมืองเหมือนกับ เครื่องกระทุ่งแทน มนุษย์ที่อยู่บนกำแพงพยายามที่จะยิ่งธนูออกมาให้รวดเร็วที่สุด ลูกธนูถูกกระหน่ายิ่ง ลงมาราวกับห่าฝน แต่ดูเหมือนพวกมันจะสร้างความเสียหายให้กับมอนสเตอร์ตัว

นี้ได้ไม่ต่างจากเม็ดฝน จริง ๆ ตอนนี้ความหวังของพวกเขาได้หายไปหมดแล้ว พวกเขามองดูอสูรบ้าคลังกระแทกประตูด้วยความ หวาด

กลัว ประตูเมืองคงจะถูกพังทลายในไม่ช้านี้แล้ว ตอนนี้ประตูเมืองก็เหมือนกับเพื่อน เมื่อมันถูก ทำลายเมื่อไหร่ คลื่นมอนสเตอร์ก็จะทะลักเข้ามาในเมือง แต่ความกังวลของพวกเขาไม่ใช่แค่นั้น เมื่อประตูเมืองถูกทำลาย

โครงสร้างของเมืองก็จะได้รับความเสียหายไปด้วย และในไม่นานกำแพงรอบ ๆ เมืองก็จะพังทลายตามลงมา ตอนนี้ขวัญกำลังใจของพวกเขาถึงจุดต่ำสุด พวกเขาไม่สามารถเรียกความ กล้าออกมาสู้กับมอนสเตอร์ได้อีกต่อไป เมื่อเทียบกับทางฝั่งมอนสเตอร์แล้ว พวกมันตื่นเต้นกันอย่างมาก พวกมันกำลังกระแทกกำแพงและประตูเมืองด้วยแรงที่เพิ่ง

ขึ้นเรื่อย ๆ คนในเมืองรู้ว่าพวกเขาอ่อนแอเกิน กว่าที่จะต้านทานการบุกครั้งนี้ได้ พวกเขารู้อยู่แล้วว่าการป้องกันเมืองจากฝูงมอนสเตอร์พวกนี้เป็นอะไรที่โง่เขลา “ทุกคน! กลับไปที่สหพันธ์เดี๋ยวนี้! จ้าวหลงออกคำสั่ง ขณะที่เขายังคงสู้ต่อไป เขาหวังว่าจะ ซื้อเวลาให้คนอื่นสามารถหนีไปได้ นักสู้ที่เหลือรอดอยู่ถอยกลับไปตั้งหลัก แต่พวกเขาไม่ได้กลับไปใน สหพันธ์ พวกก็หวังที่จะให้คนอื่นหนีกลับไปให้หมดก่อนเช่นกัน ซูเสียวเฉียวรู้สึกแย่มาก เขามองเห็น ความหวาดกลัวและสิ้นหวังในพวกพ้องของเขา แต่เขารู้ดีว่าไม่มีอะไรที่จะช่วยพลิกสถานการณ์อันเลว ร้ายนี้ได้ และถ้าพวกเขากลับไป เขาก็รู้ดีว่าคงจะไม่ได้กลับมาที่นี้ได้อีก เหรียญ! ใครบางคนตระโกน ขึ้นมา เมื่อซเสี่ยวเฉียวได้ยินแบบนี้ เปลวไฟในหัวใจของเขาก็ลุกขึ้นมาใหม่อีกครั้ง เขาถาม “เหรียญ? ดอลลาร์อยู่ที่นี่อย่างนั้น

หรอ?” ซูเสียวเฉียวไม่ได้เห็นร่างของชายลึกลับด้วยตาของตัวเอง แต่เขาเห็น เหรียญจำนวนมากกำลังล่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้าราวกับสายฝน

ตอนที่ 1087 ดอลล่าร์ตัวจริง

“นั่นคือดอลลาร์จริง ๆ! ซูเสียวเฉียวอุทานออกมาด้วยความช็อค เขาไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นแต่ดูเหมือน สถานการณ์ในสนามรบเริ่มจะเปลี่ยนไป เหรียญเข้าไปติดบนร่างกายของอสูรคลังแต่ละตัว แต่ไม่มีใครรู้ ว่าเหรียญพวกนี้หล่นลงมาจากฝากฟ้าได้ยังไงและไม่รู้ว่าพวกมันทำอะไรได้ แต่วินาทีต่อมาความเงียบก็ เข้าปกคลุมผู้คนในเมือง ทุกคนต่างจ้องมองไปที่สนามรบด้วยสายตาที่เบิกกว้าง ตูม! เมื่อเหรียญติดกับ ร่างกายของพวกมอนสเตอร์ พวกมันทุกตัวก็ล้มลงกับพื้น ราวกับว่าพวกมันถูกบดขยีด้วยน่าหนักอัน มหาศาล มันเกิดขึ้นกับอสูรบ้าคลังทุกตัว แม้แต่ตัวที่มีระดับเลือด

ศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่เว้น พวกมันต่างก็ล้มลง ไปกับพื้น และส่งเสียงกรีดร้องออกมา “นี่มันอะไรกันเกิดอะไรขึ้น" ตอนนี้จ๋าวหลงเองก็ไม่แน่ใจว่าเกิด

อะไรขึ้น แต่สถานการณ์ที่พลิกกลับอย่างกระทันหันก็ทำให้เขาประหลาดใจ ซึ่งคนอื่น ๆก็เห็นเหตุการณ์นี้ เช่นเดียวกัน พวกเขามองดูพวกมอนสเตอร์ถูกกดลงกับ

พื้นอย่างไม่น่าเชื่อ ตอนนี้มีเพียงมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์เบอร์เซิร์กเท่านั้นที่ยังไม่ล้มลงไป มันคำรามขึ้นไปบนฟ้า ขณะที่พยายามต่อต้านน้ำหนักที่กด มันลงกับพื้น แต่ทันใดนั้นก็มีแสงสว่างสีขาวปรากฏขึ้นบนฝากฟ้า มันคือร่างของมนุษย์คนหนึ่งที่มีผมยาว สีขาว ภายในแสงอันอบอุ่นนี้คน ๆนั้นดูเหมือนกับเทพเจ้า เขาสวมใส่ชุดเกราะอยู่ ขณะที่เขาค่อย ๆบินลง มาหาฝูงมอนสเตอร์นั้น ก็มี

เหรียญปรากฏขึ้นระหว่างนิ้วของเขา หลังจากนั้นเขาก็ดีดมันออกไปใส่มอนส เตอร์ที่ยืนอยู่ ทุกคนมองดูเหรียญพุ่งไปติดอยู่บนหน้าผากของมอนสเตอร์ หลังจากนั้นมอนสเตอร์ตัว ใหญ่ยักษ์นี้ก็ล้มลงกับพื้น ในขณะเดียวกับร่างกายของมอนสเตอร์ตัวนี้ก็เริ่มจะมีรอยร้าวเกิดขึ้นเหมือนกับ ไข่ ราวกับว่ามันเจอกับแรงกดดันมหาศาล ร่างกายของมันเริ่มจะแตกออก ตามรอยร้าวบนร่างกายของมอนสเตอร์เริ่มจะมีเลือดไหลออกมา ตม! มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์เบอร์เซิร์กถูกบดขยจนแหลกละเอียด โดยแรงกดดันที่มองไม่เห็น มันถูกบดยจนกลายเป็นก้อนเนื้อในกองเลือด การที่เหรียญเพียงเหรียญเดียว สามารถทำลายล้างมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ได้แบบนี้เป็นอะไรที่บ้ามาก ๆ ผู้คนในเมืองนั้นเชื่อว่ามันเป็น พลังของเทพเจ้า

“คณคือดอลลาร์ใช่ไหม?” ซูเสียวเฉียวพูดกับคนใน

แสงสีขาวที่ปรากฏตัวออกมาและ ช่วยชีวิตพวกเขาทกคนเอาไว้ ถึงเขาจะไม่ได้เห็นหน้าอีกฝ่าย แต่ความรู้สึกของเขามันบอกว่าต้องใช้ ดอลลาร์แน่ ๆ ยิ่งช่วงนี้มีข่าวลือว่าดอลล่าร์ช่วยชีวิตผู้คนในพื้นที่แถบนี้อยู่บ่อย ๆ “ซูเสียวเฉียว อำ! เป็น เรื่องน่ายินดีที่ได้เห็นนายเลื่อนขึ้นมาถึงที่นี้ได้ หานเซ็นมีความสุขที่ได้เห็นเพื่อนของเขาวิวัฒนาการขึ้น มายังก๊อตแซงชั่วร์เขต 3 ได้ส่าเร็จ ซูเสียวเฉียวเองก็ดีใจกับคำตอบที่ได้รับ

“คุณจำผมได้ด้วยหรอ? ผม มาที่นี่ได้เกือบจะปีหนึ่งแล้ว! มันเป็นเรื่องน่ายินดีที่ได้พบคุณ หลังจากนั้นทุกคนมองก็มองซูเสี่ยวเฉียว ด้วยสายตาที่ต่างไปจากเดิม การที่คนอย่างดอลลาร์จดจ่าเขาได้นั้นถือเป็นเรื่องที่เป็นเกียรติอย่างสูง “ผมขอขอบคุณที่คุณช่วยพวกเราทุกคนเอาไว้ ผมซื้อจ้าวหลงจากแองเจ

ลขึ้น จ้าวหลงพูดแทรกทั้งสอง คนขึ้นมาอย่างภาคภูมิ “ดอลลาร์ หานเซ็นแนะน่าตัวอย่างสั้น ๆ แต่หลังจากนั้นเขาก็พูดต่อ “มอนสเตอร์ ที่เหลือนี้จะถูกกดลงกับพื้นต่อไปอีก 12 ชั่วโมง ฉันแนะนำให้พวกนายรีบกำจัดพวกมันโดยเร็ว หลังจาก นั้นแสงสว่างที่ห่อหุ้มร่างกายของหานเซ็นก็ขยายใหญ่ขึ้น และในชั่วพริบตาเขาก็หายตัวไป ยิ่งเขาใช้โหมดราชาสปิริตขั้นสุดยอดมากเท่าไหร่ เขาก็ต้องใช้เวลาพักฟื้นนานขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ต้องการที่จะอยู่ที่นั่นนาน หานเซ็นเพียงแค่จะแวะเข้าไปในเมืองเท่านั้น เขาไม่ได้คาดคิดว่าในตอนที่เขา ไปถึงจะกำลังเกิดการต่อสู้ขนาดใหญ่อยู่ ทำให้เขาต้องเข้าไปช่วยเหลือผู้คนที่อยู่ที่นั้น ด้วยความเร่งรีบ เขาจึงตัดสินใจเปลี่ยนร่างและใช้วิชาเหรียญที่เขาได้ทำการค้นคว้าในช่วงที่รักษาตัว หานเซ็นนั้นพอใจ กับผลลัพธ์อย่างมาก ถึงเวลาใช้เหรียญที่

เดียวหลาย ๆเหรียญจะไม่ได้มีประสิทธิภาพมากนัก แต่พลังของ มันหลังจากที่พัฒนามานั้นก็เป็นอะไร ที่ยอดเยี่ยมมาก ๆ แต่ในตอนที่เขาใช้พลังอัดเข้าไป ในเหรียญอัน สุดท้ายนั้น ทำให้เขาประหลาดใจ อย่างมาก เขารู้ดีว่ามันทรงพลัง แต่เขาไม่เคยคาด คิดว่ามันจะมี ประสิทธิภาพถึงขนาดนั้น หานเซ็น ไม่ได้เหนื่อยล้าจากการต่อสู้มากนัก เพราะเขาใช้ เวลาอยู่ในโหมด ราชาสปิริตขั้นสุดยอดเพียงแค่แป ปเดียว หานเซ็นไม่สามารถกลับไปที่เมืองเทรชได้ ในตอนนี้ ดังนั้นเขา จึงตัดสินใจเดินทางกลับ การ ปรากฏตัวของดอลลาร์ที่เมืองเทรชนั้นเป็นข่าว เรื่องที่กำลังมาแรงอย่างมาก และข่าวก็ถูกแพร่ สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ ผู้คนรู้ว่าคนที่ดอลลาร์ปรากฏตัวออก มาช่วยไว้นั้น ถือว่าเป็นคนที่พอมีชื่อเสียงอยู่บ้าง อย่างเช่นจ้าว หลงจากแองเจลขึ้น และการที่เหรียญ เพียง

เหรียญเดียวสามารถบดขยี้มอนสเตอร์เลือด

ศักดิ์สิทธิ์เบอร์เซิร์กได้นั้น ทำให้ทุกคนต่างคาดเดากัน ว่าตอนนี้ดอลลาร์แข็งแกร่งถึงขนาดไหนแล้ว หลาย ๆคนที่เคยเชื่อว่าหานเซ็นก็คือดอลลาร์ผู้ลึกลับ แต่ ตอน

นี้หานเซ็นหมดสภาพไปแล้ว ซึ่งทำให้พวกเขาไม่คิดว่าหานเซ็นจะเป็นดอลลาร์อีกต่อไป ตอนนี้มันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่ผู้คนจะเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดจนครบ แต่คนแรกที่ทำได้สำเร็จก็คือจซึ่ง ในก็อต แซงชั่วรเขต 1 การฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไม่ใช่เรื่องยากอะไรนัก ดังนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจที่ ได้รู้ว่าเธอเป็นคนแรกที่ทำสำเร็จ ตระกูลจีนั้นก็ภาคภูมิใจกับผลงานของเธอเช่นเคย พวกเขาได้ประกาศ เรื่องให้คนอื่น ๆในสหพันธ์ได้รับรู้ พวกเขายินดีอย่างยิ่งที่ได้เพิ่มความสำเร็จอีก

อย่างหนึ่งให้กับตระกูล ของพวกเขา ตอนนี้ทุกคนรู้เกี่ยวกับร่างกายขั้นสุดยอดหมดแล้ว หลังจากที่เก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดจน ครบแล้ววิวัฒนาการ ผู้วิวัฒนาการจะได้รับร่างกายพิเศษ 1 อย่าง และของจซึ่งก็ถูกเรียกว่าจิตวิญญาณ แห่งดาบ มันช่วยเสริมความสามารถในการใช้ดาบให้กับเธอ หลังจากความสำเร็จของจีซึ่งนั้น ทุกคนต่าง ก็หันมาให้ความสนใจกับร่างกายขั้นสุดยอดมากขึ้น ด้วยแองเจลฟลูอดและยาสัตว์เลี้ยง ผู้คนที่ได้รับ ร่างกายขั้นสุดยอดจึงมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งร่างกายของแต่ละคนก็แตกต่างกันออกไป ร่างกายขั้นสุดยอดที่แต่ละคนได้รับนั้นจะขึ้นอยู่กับร่างกายและยีนของพวกเขา ถ้พวกเขาฝึกฝนวิชาธาตุไฟเป็นหลัก พวกเขาก็จะได้รับร่างกายขั้นสุดยอดธาตุไฟเป็นต้น

ตอนที่ 1088 บ้าคลั่ง

การฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชั่วรเขต 2 นั้นถือว่าเป็นเรื่องที่ยากกว่าเขต 1 มาก มีมนุษย์น้อย คนนักที่จะเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดจนเต็มก่อนที่จะวิวัฒนาการขึ้นมายังก็อตแซงชั่วร์เขต 3 หานเซินหวัง ให้มีมนุษย์ที่มีร่างกายขั้นสุดยอดขึ้นมายังก็อตแซงชั่วร์เขต 3 เยอะ ๆ เพราะถ้ามนุษย์ต้องการที่จะยึด ครองก็อตแซงชั่วร์เขต 3 และรอดพ้นจากการตกเป็นทาสของสปิริต พวกเขาจำเป็นต้องใช้ความ แข็งแกร่งของมัน หานเซ็นนั้นโชคดีกว่าคนอื่น ๆ ศาสตร์ตงเสวียนของเขาสามารถดูดซับผลกพลังชีวิตได้ นั้นคือเหตุผลที่เขาสามารถเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้จนเต็ม แต่เพราะเขา

ต้องการที่จะเก็บมันไว้เป็น ความ

ลับ เขาจึงไม่สามารถประกาศความจริงออกไปได้

ว่า

เขาเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้เต็มก่อนหน้าคน อื่น ๆ หานเซ็นสงสัยว่าร่างกายขั้นสุดยอดนั้นขึ้นอยู่ กับยีนหรือระดับความแข็งแกร่งมากกว่ากัน หาน เซ็น นั้นฝึกศาสตร์ตงเสวียน โลหิตชีพจรและก็ กายหยก พวกมันก็เหมือนกับวิชาที่เป็น 3 เสาหลัก ของเขา และ ร่างกายขั้นสุดยอดที่เขาได้รับมาก็คือ ร่างกายราชาสปิริตขั้นสุดยอด หานเซ็นไม่รู้ว่ามัน เป็นเพราะวิชาที่ เขาฝึกหรือเป็นเพราะระดับความ แข็งแกร่งกันแน่ที่มีอิทธิพลต่อร่างกายขันสุดยอด ของเขา ตอนนี้เป่าเอ่อ นอนหลับอยู่บนท้องของ หานเซ็น ขณะที่เขานอนอ่านข่าวอยู่ ที่เหยียนหนก็ กำลังนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะ ข้าง ๆ ทันใดนั้นโทรศัพท์

ของหานเซ็นก็ดังขึ้น “เดี๋ยวฉันรับเอง” หานเซ็นพูด เขาวางเป่าเอ่อลงบนโซฟา หลังจากนั้นเขาก็ออกไปที่สวน พร้อมกับโทรศัพท์ เมื่อหานเซ็นกดรับสาย ใบหน้าของหลินเฟิงก็ปรากฏ ขึ้นมา “ไม่ได้เจอหน้ากันนานเลย" หานเซ็นพูดทักทาย หลินเฟิงนั้นเป็นคนที่พูดไม่เก่ง ดังนั้นเขาจึงพูด เข้าเรื่องในทันที “4 วันหลังจากนี้ ทั้ง 4 ตระกูลจะนัดพบปะสังสรรค์กันอีกครั้ง ครั้งนี้จะเน้นเฉพาะผู้เป็น เลิศเท่านั้น ฉันหวังว่านายจะสามารถมาเข้าร่วมกับพวกเราที่นั้นได้” “ให้ฉันไปงานแบบนั้นจะมีประโยชน์ อะไร?" หานเซ็นไม่สนใจที่จะพบกับสมาชิกของตระกูลเสวีย หวัง จี และหลินอีกแล้ว เขาคิดว่ามันไม่มี ประโยชน์อะไร โดยเฉพาะเขายังไม่ค่อยชอบหน้าคนตระกูลเสวียด้วย และถ้าหานเซ็นไปที่นั้น พวกเขาก็ อาจจะมาทำหานเซ็นต่อสู้อีก “มันจะถูกจัดขึ้นในพื้นที่ของตระกูลเสวีย ซึ่ง

พวกเขานั้นมีปัญหาอยู่ หลิน เพิ่งต้องการอธิบาย ก่อนที่หานเซ็นจะปฏิเสธงานครั้งนี้ “พวกเขามีปัญหาอะไรกัน?" หานเซ็นถามอย่าง | สงสัย “คนในตระกูลเสวียเกิดบ้าคลั่งขึ้นมา” หลินเฟิงพูด “พวกเขาเต็มไปคนบ้าอยู่แล้วไม่ใช่หรอ?” หาน เซ็นพดอย่างเย้ยหยัน หลินเฟิงไม่ได้สนใจที่หานเซ็นพด เขาอธิบายต่อ “ถ้าเป็นคนธรรมดาในตระกูลที่บ้าคลั่งขึ้นมา ก็คงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่คนที่พวกเรากำลังพูดถึงนั้นเป็นถึงกึ่งเทพ ชื่อของเขาคือ เส วียยีซึ่ง และเขาก็เกือบจะทำลายตระกูลตัวเอง หานเซ็นเองก็คาดไม่ถึงเหมือนกัน ดวงตาของเขาเบิก กว่า “เรื่องนั้นเป็นความจริงรึเปล่า? หานเซ็นคิดว่ามีปัญหาบางอย่างกับสมาชิกตระกูลเสวียจริง ๆ แต่การ ที่พวกเขาบ้าคลั่งจนถึงขั้นที่ทำร้ายคนอื่นในตระกูลนั้นเป็นเรื่องที่บ้ามาก ๆ หลินเฟิงพูดต่อ “โชคดีที่ตอน เกิดเรื่องขึ้น คนของตระกูล

หลิน จี และหวังอยู่ที่นั่นด้วย เลยหยุดเขาเอาไว้ได้ทัน “เกิดเรื่องอะไรขึ้น? หานเซ็นถาม “ดูเหมือนตัวเขาเองรู้ว่ากำลังจะเป็นบ้าไป ด้วยความกังวล ผู้อาวุโสในตระกูลพวกเราเดิน ทางไปคยกับเขา แต่เมื่อไปถึง เขาก็เป็นบ้าไปเรียบร้อยแล้ว เขาถูกหยุดได้สำเร็จ แต่เขาก็ได้ฆ่าสมาชิก ในตระกูลไปหลายคน” หลินเฟิงหยุดไปชั่วครูและพูดต่อ “หลังจากนั้นพวกเราก็พบบันทึกของเขา มันเขียนบอกว่ามีปัญหาบางอย่างกับวิชากายหยก เขาบอกว่าจะต้องแก้ปัญหานี้ให้ได้ก่อนที่คนอื่น ๆใน ตระกูลจะเป็นบ้ากันไปอีก จากที่เขาบอกยิ่งฝึกไปถึงขั้นที่สูงมากเท่าไหร่ มันก็จะมีโอกาสที่จะบ้าคลั่งขั้น มามากขึ้นเท่านั้น หานเซ็นช็อคที่ได้ยินอย่างนี้ เพราะตัวเขาเองก็ฝึกกายหยกเช่นกัน “พวกเขาหาได้ ไหมว่ามีสิ่งผิดปกติอะไรกับวิชากายหยก?" หานเซ็นถาม “ยังหาไม่ได้ แต่เป็นที่รู้กันว่าวิชากายหยกนั้น เป็นวิ

ชาไฮเปอร์จีโนที่ดัดแปลงมาจากวิชาเหมันต์ ซึ่งเป็นของตระกูลเสวีย พวกเราทั้งหมดจะไปรวมหัวช่วยกันคิดหาทางแก้ปัญหา มันเป็นการนัดพบครั้งใหญ่โดยมีเรื่องเกี่ยวกับการบ้าคลังขึ้นมาของตระกูลเส วียเป็นประเด็นสำคัญ หลินเฟิงพูด หลินเฟิงรู้ว่าช่วงนี้หานเซ็นนั้นทำการวิจัยวิชาไฮเปอร์จีโนร่วมกับไป๋อ ซาน มันจึงมีโอกาสที่หานเซ็นจะมีประโยชน์ต่อการประชุมครั้งนี้

วิชาเหมันต์นั้นเป็นความลับสุดยอด ดัง นั้นจึงมีเฉพาะคนสำคัญเท่านั้นที่สามารถไปเข้าร่วมการประชุมครั้งนี้ได้ “ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันต้องไป แน่นอน หานเซ็นพูด แม้ตอนนี้หานเซ็นจะไม่ได้ใช้กายหยกอีกแล้ว แต่เขาก็ยังกังวลอยู่ เขากลัวว่ามันจะเป็นระเบิดเวลาที่จะระเบิดออกมาเมื่อไรก็ไม่รู้ ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาก็ต้องการที่จะปลดมันออกให้

เร็ว ที่สุดเท่าที่จะทำได้ วิชาเหมันต์นั้นเป็นชักงที่ดีที่สุดของทั้ง 4 ตระกูลอย่างไม่ต้องสงสัย แต่มันเป็นของ ตระกลเสวีย ทำให้มีแต่พวกเขาเท่านั้นที่สามารถฝึกมันได้ ถ้าเขาสามารถเข้าใจเบื้องลึกเรื่องนี้ได้มากขึ้น ล่ะก็ หานเซ็นก็จะไม่ยอมพลาดโอกาสครั้งนี้ไป หานเซ็นได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิชาชกงมากมายตลอดหลายปี ที่ผ่านมา และเขาก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเรียนรู้และวิจัยวิชาไฮเปอร์จีโน มันมีโอกาสพอสมควรที่ เขาจะสามารถคิดอะไรบางอย่างออกในการประชุมครั้งนี้ วิชาเหมันต์สามารถปลดล็อคยีนได้ถึง 10 ขั้น แต่วิชากายหยกสามารถปลดล็อคยีนได้แค่ 9 ขั้นเท่านั้น หลังจากการสนทนาระหว่างหลินเฟิงและหาน เซ็นจบลง เหยียนหนก็เดินเข้ามา เธอรู้ว่ากำลังจะมีการประชุมเกิดขึ้น แต่เธอเชื่อว่ามันไม่มีความ เกี่ยวข้องอะไรกับพวกเขา ตอนนี้ทั้งเธอและหานเซ็นต่างก็วางมือ

เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้มานานแล้ว แต่ไม่ ว่ายังไงก็ตาม หานเซ็นก็ขอให้เหยียนหรันไปบอกกับตระกูลของเธอว่าให้จองที่ส่าหรับเขาด้วย ซึ่งพวก เขาก็อนุมัติให้กับหานเซ็นอย่างรวดเร็ว ตระกูลเสวียไม่ได้ปิดบังอะไรอีกต่อไป เพราะอาจจะมีอะไรบางอย่างที่ร้ายแรงเกิดขึ้นกับสมาชิกทุกคนในตระกูลได้ ดังนั้นพวกเขาจำเป็นต้องหาทางแก้ปัญหาให้เร็ว ที่สุด ก่อนที่สถานการณ์จะแย่ไปกว่านี้ ตระกูลของพวกเขานั้นอ่อนแอลงไปอย่างมาก หลังจากที่กึ่งเทพ ของพวกเขาบ้าคลั่งขึ้นมาและเริ่มฆ่าคนรอบข้างอย่างเลือดเย็น ดังนั้นพวกเขาจึงจำเป็นต้องขอความช่วย เหลือจากตระกูลอื่นๆ ตอนนี้พวกเขารู้ว่าไม่สามารถแก้ปัญหาของวิชากายหยกหรือวิชา

เหมันต์ได้ตาม ลำพัง และนั่นทำให้พวกเขาต้องขอ

ความช่วยเหลือจากทั้ง 3 ตระกูล ที่เหยียนหนไม่ได้สนใจการประชุม ครั้งนี้ แต่ยังไงเธอก็ยุ่งเกินกว่าที่จะมาเข้าร่วมได้อยู่แล้ว หานเซ็นไปจึงต้องพบกับญาติพี่น้องในตระกูล ของเธอตามลำพัง ก่อนที่จะเดินทางไปพบกับตระกูลเสวีย รู้อยู่แล้วว่ามีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับพวก เขา แต่ก็น่าประหลาดใจไม่น้อยที่รู้ว่ามันเป็นเพราะวิชากายหยกจริง ๆ อย่างน้อยมันก็น่าดีใจที่เราไม่ได้เป็นบ้าเหมือนกับพวกเขา" หานเซ็นคิดกับตัวเองขณะที่นั่งอยู่ในยานอวกาศ ดูเหมือนเราคงจะได้รู้อะไร บ้าง ในตอนที่ได้เห็นวิชาเหมันต์ของจริง

หานเซ็นคิด

ตอนที่ 1089 วิชาเหมันต์เวอร์ชั่นดัดแปลง

หลังจากไปพบกับคนในตระกูลจ พวกเขาก็เดินทางไปที่ดาวของตระกูลเสวีย ดาวทั้งดวงนี้เต็มไปด้วยหิมะขาวโพนอย่างไม่น่าแปลกใจ ดวงดาวนั้นถูกปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง อุณหภูมิของที่นี่ไม่เคยเกิน 0 องศาเลย “แปลกคนจริงๆ ทำไมพวกเขาถึงได้เลือกที่จะอาศัยอยู่ในที่แบบนี้ หานเซ็นมองไปรอบๆ จี ไห่หลันตอบ “วิชาไฮเปอร์จิโนของพวกเขาต้องการอากาศที่หนาวจัด ดังนั้นที่นี้จึงสมบรณ์แบบสำหรับ พวกเขา หานเซ็นยังรู้สึกสบายใจเมื่ออยู่กับคนในตระกูลจี ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาก็ยังดีอยู่ ไม่มีใครที่พูดอะไร

ไม่ดีกับหานเซ็นเกี่ยวกับสภาพร่างกายของเขา ในที่สุดผู้เป็นเลิศของทั้ง 3 ตระกูลก็มา ถึง พวกเขามารวมตัวกันเพื่อที่จะวิจัยไฮเปอร์จีโนและหาทางแก้ปัญหาให้กับตระกูลเสวีย ตอนนี้ตระกูล เสวียนั้นเป็นตระกลที่อ่อนแอที่สุดใน 4 ตระกูล ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยเป็นตระกูลที่มีคนที่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดา 4 ตระกูล แต่เมื่อหลายอย่างเริ่มจะล่มสลาย พวกเขาก็ดูอ่อนน้อมถ่อมตนขึ้นมาก ความหยิ่งทะนง ของพวกเขาเองก็ลดลงไปเล็กน้อย แต่ก็ยังมีความไม่น่ารื่นรมย์บางอย่างปกคลุมพวกเขาอยู่ ดูเหมือนว่า ผู้คนในตระกูลเสวียจะไม่มีทางที่จะเป็นคนที่เป็น

มิตรได้ง่าย ๆเลย พวกเขามารวมตัวกันในอาคารที่ดู

ทัน สมัยแห่งหนึ่ง แต่โชคร้ายที่มันไม่มีเครื่องทำ

ความร้อน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครบ่นว่าอากาศเย็นเกินไป เพราะแต่ละคนนั้นเป็นผู้เป็นเลิศแล้วทำให้สามารถต้านทานต่ออุณหภูมิที่หนาวเย็นได้ หานเซ็นนั่งอยู่ใน ห้องที่ถูกจัดเอาไว้ให้กับเขา และไม่นานหลังจากนั้นก็มีเสียงเคาะดังมาจากประตูห้อง ซึ่งคนที่เคาะก็คือ หลินเฟิง เข้ามาส์! หานเซ็นเรียกหลินเฟิงมาข้างในอย่างรวดเร็ว หลินเฟิงพูด "ถ้านายยังพอไหว งั้น พวกเราไปที่ห้องฝึกซ้อมด้วยกันเถอะ" "เขาให้พวกเราเข้าไปได้หรอ?" หานเซ็นถาม "ทุกที่เปิดให้กับ พวกเรา พวกเราสามารถไปที่ไหนก็ได้ ในห้องฝึกซ้อมนั้นมีฉบับดัดแปลงของวิชาเหมันต้อยู่ด้วย แต่พวก เราจำเป็นต้องรอให้ทุก ๆคนมาถึงก่อนถึงจะเข้าชมฉบับสมบูรณ์ได้" "งั้นเราไปกันเถอะ หานเซ็นหยิบ เสื้อคลุมออกมา หลินเฟิงนั้นเคยมาที่นี่มาก่อน แต่หานเซ็นไม่เคย ดังนั้นเขาจึงไม่รู้ว่าข้างในห้องฝึกซ้อม เป็นอย่างไง

และเขาก็ไม่แน่ใจว่าควรจะประหลาดใจกับมันดีหรือเปล่า เมื่อรู้ว่าห้องฝึกของพวกเขาเป็น ถ้ำน้ำแข็งแห่งหนึ่ง อุณหภูมิในถ้ำน้ำแข็งนั้นคือติดลบ 70 องศา

หานเซินไม่อยากจะคิดเลยว่าพวกหน้า ใหม่ที่เข้ามาฝึกในนี้จะเป็นยังไงกัน หลังจากที่เดินไปตามทางของถไปเรื่อย ๆ พวกเขาก็มาถึงห้อง ๆหนึ่ง อุณหภูมิในนี้ต่ำยิ่งกว่าเดิมอีก ข้างในมีอุปกรณ์หลายอย่างสำหรับการฝึกซ้อม ใจกลางห้องนั้นมีเสาหิน ตั้งอยู่ และที่เสาหินก็สลักฉบับดัดแปลกของวิชาเหมันต์เอาไว้ ซึ่งมันก็คือกายหยก มีคนยืนมองมันอยู่สีบ กว่าคน พวกเขาประกอบไปด้วยคนจากตระกูลหลินและตระกูลหวัง ในห้องยังมีคนของตระกูลเสวียยืน เฝ้าอยู่ด้วยเช่นกัน หานเซินอ่านมันซ้ำอยู่หลายครั้ง และเขาก็แน่ใจว่ามัน

เหมือนกับวิชาที่เขาได้มาจากเส วียหลงเหยียน 'ถ้านี่คือสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหากับพวกเขาล่ะก็ เราเองก็อาจจะเกิดปัญหาเดียวกันขึ้นมาเมื่อ ไหร่ก็ได้ หานเซ็นกังวลขึ้นมา หานเซ็นถามหลินเฟิงว่า “บางทีมันอาจจะเป็นยาปรับปรุงพันธุกรรมของ พวกเขารึเปล่าที่มีปัญหา? หานเซ็นไม่ได้ใช้ยาปรับปรุงพันธุกรรมในตอนที่เขาฝึกมัน ดังนั้นมันคือข้อ แตกต่างระหว่างเขากับคนอื่น ๆในตระกูลเสวีย หลินเฟิงตอบ “คิดได้ดี แต่ศาสตราจารย์หลายคนได้ ทำการวิจัยพวกมันเรียบร้อยแล้ว ผลปรากฏว่ามันไม่มีสารเป็นอันตรายอะไร" หานเซ็นขมวดคิ้ว เขาไม่สามารถคิดเหตุผลอื่นที่อาจเป็นสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นได้ “ถ้านายไม่รู้อะไรล่ะก็ หุบปากและอย่าพูด อะไรไร้สาระดีกว่า พวกเราต้องการผู้เชี่ยวชาญมาช่วยแก้ปัญหา ไม่ใช่คนง่อยที่ไร้ประโยชน์สมาชิกคน หนึ่งในตระกูลเสวียพูดออกมาอย่าง

หยิ่งยโส ทุกคนที่อยู่ที่นี่รู้เกี่ยวกับสภาพร่างกายของหานเซ็น ดังนั้น เมื่อพวกเขาได้ยินหานเซ็นพูดว่ามันอาจจะเป็นเพราะยา

ปรับปรุงพันธุกรรม หนึ่งในพวกเขาจึงทนไม่ได้และต้องพูดออกมา “ถึงฉันจะไม่สามารถต่อสู้ได้แต่ฉันก็ทำการวิจัยร่วมกับไป๋อซาน ฉันได้วิจัยวิชาชกง และวิชาไฮเปอร์จีโนมาหลายอย่าง มันเป็นอาชีพของฉัน พวกนายต้องการจะวิจัยวิชาเหมันต์ไม่ใช่หรอ? หานเซ็นตอบอย่างใจเย็น หานเซ็นรู้ดีว่าคนในตระกูลเสวียต่างก็บ้าและโกรธขึ้นมาได้ง่าย ๆ ดังนั้นเขาจึง ไม่ต้องการพูดอะไรที่จะไปทำให้พวกเขาโกรธ เขายอมให้สมาชิกในตระกูลเสวียพูดอะไรก็ได้ที่พวกเขา ต้องการ แต่คนของตระกูลเสวียไม่ได้พูดอะไรตอบ “นายเจออะไรบ้างแล้วหรือยัง หลินเฟิงถามหาน เซ็น หานเห็นตอบ

“จากสิ่งนี้น่ะหรอ ฉันไม่เห็นสิ่งผิดปกติอะไร

บางที่ฉันอาจจะรู้อะไรมากขึ้น หลังจาก ที่ได้เห็นฉบับสมบูรณ์ “ถ้าอย่างนั้น พวกเราต้องติดอยู่ในดาวน้ำแข็งนี้ต่ออีก 2 วัน ทุกคนต่างก็จริงจัง กับเรื่องนี้ ถ้พวกเขาไม่สามารถหาทางแก้ปัญหาได้มันก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะให้ตระกูลอื่นเรียนรู้เกี่ยวกับมัน พวกเขาต่างก็ต้องการที่จะแก้ปัญหานี้ไม่ต่างไปจากคนของตระกูลเสวีย วิชานี้เป็นอะไรที่มี ประโยชน์อย่างมาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องการให้มันสูญเปล่าไป เมื่อกลับมาที่ห้อง หานเซ็นก็ถาม “ฉัน ขอดูตัวอย่างยาปรับปรุงพันธุกรรมของพวกเขาได้ไหม? “นั่นไม่น่าจะเป็นเรื่องยากอะไรถ้าพวกเขา ต้องการจะแสดงวิชาชกงตัวจริงให้พวกเราดู ฉันก็ไม่คิดว่าพวกเขาจะรังเกียจที่จะมอบมันให้กับนายดูเช่น กัน หลินเฟิงพูด หานเซ็นกลับเข้า

ห้องของตัวเองและติดต่อคนตระกูลเสวีย ไม่นาน หลังจากนั้น พวกเขา ก็เอาของที่หานเซ็นขอมาส่ง หานเซ็นเปิดประตูออกไป และเห็นผู้หญิงที่ดูเย็นชาราวกับน้ำแข็งยืนอยู่ เธอหน้าตางดงาม แต่ก็ดูเลือดเย็นเช่นกัน

ตอนที่1090 ทำไมมันถึงมีปฏิกิริยา

ผู้หญิงคนนั้นจ้องมองมาที่หานเซ็น ด้วยสายตาที่แหลมคมราวกับใบมีด แต่หานเซ็นไม่ใช่คนที่จะหวาด กลัวอะไรง่าย ๆ ดังนั้นถึงเธอจะดูน่ากลัว แต่หานเซ็นก็ยิ้มกลับไปและถาม “เธอมาที่นี่เพื่อเอายาปรับปรุง พันธุกรรมมาส่งใช่ไหม ผู้หญิงคนนี้ไม่ได้ตอบอะไรหานเซ็น เธอเพียงแค่ยืนนิ่งอย่างเงียบ ๆเท่านั้น แต่ ตอนที่หานเซ็นจะถามคำถามเดิมอีกครั้ง เธอก็พูดออกมา ซึ่งสิ่งที่เธอพูดนั้นทำให้เขาต้องประหลาดใจ

“นายฝึกวิชากายหยกใช่ไหม" เธอถาม หานเซ็นตกใจกับสิ่งที่เธอถาม แต่เขาก็พยายามสงบสติ

อารมณ์ เอาไว้ และแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง “ฉันน่ะหรอ ฉันจะไปฝึกวิชากายหยกได้ยังไง" เธอตอบกลับ “นาย ไปฝึกมันมาจากไหนไม่สำคัญสำหรับฉัน แต่ถ้านายสามารถแก้ปัญหาของตระกูลเราได้ล่ะก็ นายก็จะได้ รับรางวัลอย่างงาม “ฉันไม่ได้ฝึกมั่น แต่ทำไมฉันถึงมาที่นี้

น่ะหรอ ฉันมาที่นี่เพื่อช่วยพวกเธอ หานเซ็น ไม่มีทาง

ยอมรับความจริงเด็ดขาด หลังจากนั้นเธอก็ส่งขวดยากับเอกสารให้กับเขาและพูด “นี่คือยา ปรับปรุงพันธุกรรมของวิชากายหยก พร้อมกับสูตรปรุงยา ถ้านายมีปัญหาอะไรล่ะก็ ติดต่อฉันได้ทุกเมื่อ “เธอชื่ออะไร

หานเซ็นถาม “ชื่อของฉันคือ เสวียเฟยเหยียน เธอตอบ หลังจากนั้นเธอก็เดินจากไป เส วียเฟยเหยียนเชื้อว่าหานเซ็นฝึกวิชากายหยก ซึ่งทำให้เขารู้สึกไม่ค่อยสบายใจ เขาไม่รู้ว่าเธอรู้เรื่องนี้ได้ ยังไง ก่อนที่หานเซ็นจะปิดประตูห้อง จีให้หลันก็ปรากฏตัวออกมา เขาพูดออกมาในทันที โอ้! นาย นอกใจเหยียนหรันอย่างงั้นหรอ? นายมันปีศาจจอมเจ้าชู้ นายพยายามจะจีบเสวียเฟยเหยียนใช่ไหม? นายมีความรู้สึกให้เธอแน่ ๆ บอกฉันมา นายแทะโลมสาวใจน้ำแข็งคนนั้นได้ยังไง ไม่อย่างนั้นฉันจะโทร หาเหยียนหวั่น! หานเซ็นได้แต่ยิ้มแห้ง ๆออกมาและพูด “ผมไม่รู้ชื่อของเธอด้วยซ้ำ และผมก็ไม่รู้ว่าเธอเป็นคนตระกูลเสวียด้วย เธอแค่มาที่นี่เพื่อส่งยาปรับปรุงพันธุกรรมกับสูตรปรุงยาเท่านั้น หลังจากนั้น หานเซ็นก็แสดงสิ่งของที่เขาเพิ่งจะได้รับมาให้จีไห่หลันดู “ว้าว! เดี๋ยวนี้ตระกูลเสวียให้หญิงสาวใน

ตระกูลเป็นคนเดินส่งของเหมือนบุรุษไปรษณีย์แล้วหรอ? ดีล่ะ ถ้าเธอเป็นคนเดินส่งของล่ะก็ ฉันก็น่าจะ ลองโทรไปขอของเหมือนกัน จีไห่หลันดูตื่นเต้นขึ้นมา “อาให้หลัน เธอเป็นคนที่มีชื่อเสียงงั้นหรอ?" หานเซ็นถาม หานเซ็นยังคงรู้สึกงง ๆที่เธอรู้ว่าเขาฝึกวิชากายหยกอยู่ “อะไรกัน? นายไม่รู้จริง ๆหรอว่าเธอ เป็นใคร? เธอเป็นคนทั้งดงามที่สุดบนดาวน้ำแข็งนี้ บางทีฉันก็สงสัยว่านายเป็นผู้ชายแน่หรือเปล่า ให้ หลันเริ่มจะสงสัยขึ้นมาจริง ๆแล้วว่าหานเซ็นอาจจะเป็นเกย์ หานเซ็นนั้นชอบผู้หญิงหน้าตาสวยก็จริง แต่ เขาก็เป็นคนที่ซื่อสัตย์ เขาสามารถควบคุมสิ่งที่อยู่ในกางเกงของเขาได้ และเขาก็ไม่กล้าที่จะไปรักผู้ หญิงคนอื่น ขณะที่เขามีจีเหยียนหรันแล้ว นอกจากนั้นเสวียเฟยเหยียนเพิ่งจะเปิดโปงเรื่องที่เขาฝึกวิชา กายหยกไปเรื่องที่หานเซ็นรู้เกี่ยวกับเธอนั้นเป็นแค่เรื่องผิวเผิน

เท่านั้น ซึ่งก็คือเธอนั้นงดงามและอายุ 20 ปี เธอเป็นลูกสาวของถึงเทพคนที่เพิ่งจะบ้าคลังไป และเธอก็เป็นคนที่มีพรสวรรค์ด้านการต่อสู้ด้วย แต่อย่างไงก็ตามเสวียเฟยเหยียนยังคงอยู่ในก็อตแซงชั่วรเขต 1 เธอยังไม่ได้เป็นผู้วิวัฒนาการเลย และนี้ก็ ทำให้หานเซ็นสับสนยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าเธออยู่เพียงแค่ก็อตแซงชั่วรเขต 1 แล้วเธอรู้ความจริงที่เขาฝึกวิชา กายหยกได้ยังไง เมื่อกลับเข้ามาห้อง หานเซ็นไม่รู้สึกว่าตัวเองปลอดภัยอีกต่อไป ถ้าคนอื่นในตระกูลเสวี ยรู้เรื่องที่เขาฝึกวิชากายหยกล่ะก็สถานการณ์อาจจะเปลี่ยนไปได้ “แต่การกลับไปในตอนนี้จะดูผิด

สังเกต เราก็แค่ต้องพูดปฏิเสธไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าพวกเขาจะกล่าวหาอะไรก็ตาม” หานเซ็นบอกตัวเองตอน แรกหานเซ็นเชื่อว่าการที่เขาไม่ได้ฝึกวิชากายหยกมานานแล้ว แถมกึ่งเทพที่เป็นบ้าไปก็ถูก

ขังเอาไว้ เขา

เลยคิดว่าคงจะไม่มีใครดูออกว่าเขาฝึกวิชากายหยก แต่เห็นได้ชัดว่าเขาคิดผิด แต่เป็นโชคดีสำหรับเขา ที่ตอนนี้ตระกูลเสวียกำลังวิกฤต พวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้มากในสถานกาณ์แบบนี้ ถ้าตระกูลเสวีย ในตอนนี้ยังเป็นเหมือนเมื่อหลายปีก่อนล่ะก็ หานเซ็นก็คงหนีขึ้นยานอวกาศกลับไปแล้ว หลังจากนั้นหาน เชิ้นก็นึกออกว่ายังมีด้วงสีค่าอยู่ ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา เขาก็สามารถใช้มันเพื่อหนีไปได้ เขาเอามือล้วง เข้าไปในกระเป๋าเสื้อเพื่อสัมผัสกับแมลงตัวนั้น ขณะที่เขาลูบตัวด้วง มันก็ทำให้เขาสบายใจขึ้นมา ด้วย การที่มีสิ่งนี้อยู่ มันเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะแพ้การต่อสู้ในสหพันธ์ดวงดาว เมื่อความหวาดกลัวหายไป หาย เซ็นก็เริ่มทำการวิจัย แต่เขาไม่ได้มีเครื่องมืออะไร ดังนั้นเขาจึงทำ

ได้เพียงแค่ดูส่วนประกอบของตัวยา เท่านั้น ตอนนี้เขามีพื้นฐานเรื่องการปรุงยาปรับปรุงพันธุกรรมเป็นอย่างดี ดังนั้นเขารู้ว่ากำลังดูอะไรอยู่ ยา ปรับปรุงพันธุกรรมของวิชากายหยกนั้นประกอบไปด้วยพลังหยืนเป็นหลัก และก็เสร็มไปด้วยส่วนผสมธาตุน้ำแข็งหลายอย่าง จากที่ดู หานเซ็นสามารถบอกได้ว่าการดื่มยาปรับปรุงพันธุกรรมเข้าไปนั้นเป็น

สิ่ง ที่ดีต่อร่างกายของผู้ฝึกวิชากายหยก เขาไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรที่จะสามารถทำความเสียหายต่อร่างกาย หรือทำให้คนบ้าคลังขึ้นมาได้เลย แถมตัวยาจำเป็น

ต้องดื่มเพียงแค่ครั้งเดียว มันจึงไม่มีอะไรที่ทำให้คน ดื่มเข้าไปเกิดอาการติดยาขึ้นมาได้เช่นกัน เช้าวันต่อมา หานเซ็นตัดสินใจกันอาการเข้าร่วมกับจี

ให้หลัน สมาชิกตระกูลเสวียคนอื่น ๆที่อยู่ในห้องอาหาร ดูเหมือนจะไม่รู้เรื่องที่หานเซ็นฝึกวิชากายหยก ขณะที่ หานเซ็นมองไปรอบด้วยความสงสัยนั้น จีให้หลันก็พูดบ่นเรื่องที่คนที่นำของมาส่งให้กับเขาไม่ใช่เสวียเฟยเหยียน แต่เป็นเพียงแค่คนใช้คนหนึ่งเท่านั้น หลังจากที่พวกเขาทานอาหารเสร็จ พวกเขาก็เดินไป ที่ถ้ำน้ำแข็ง วิชากายหยกถูกสลักเอาไว้บนเสาหินเพื่อให้ง่ายต่อการอ่าน แต่หานเซ็นก็ไม่ได้มีความ จำเป็นอะไรที่ต้องอ่านมัน เธอแค่ล้อเล่นงั้นหรอ หรือว่าเธอเพียงแค่คาดเดาเท่านั้น” หานเซ็นคิด เขา ยังไม่เข้าใจ

ว่าเสวียเฟยเหยียนรู้เรื่องที่เขาฝึกกายหยกได้ยังไง แต่สายตาอันเย็นชาที่เธอมองมานั้นไม่ได้ บอกแบบนั้น เธอดูไม่เหมือนคนที่จะพูดล้อเล่นอะไรแบบนั้น เสวียเฟยเหยียนไล่ทุกคนที่อยู่ในห้อง

ควบคุมออกไป และหันความสนใจมาที่หานเซ็น ในมือของเธอมีหินหยกที่ดูเหมือนกับน้ำแข็งอยู่ มีตัว หนังสือสลักอยู่บนวัตถุอันนั้น เสวียเฟยเหยียนลูบมันอย่างอ่อนโยน ขณะที่จ้องมองหานเซ็นที่อยู่บนหน้า จอ “เป็นไปไม่ได้ เขาดูไม่เหมือนกับคนที่ฝึกวิชากายหยกเลย นอกจากที่ผิวของเขาจะดูเรียบเนียนมากก็ เท่านั้น ฉันไม่เห็นว่าจะมีอะไรที่บ่งบอกว่าเขาฝึกมันเลย แต่ถ้างั้นทำไมหยกน้ำแข็งถึงได้มีปฏิกิริยาต่อ เขาล่ะ เสวียเฟยเหยียนสับสน